

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love to
LOATHE
HIM

A *Billionaire* office romance

ROSA LUCAS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

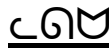
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Onu Sevmekten Nefret Etmek

Milyarder ofis aşkı

Rosa Lucas

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya işletmelerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilmez.

Telif hakkı © 2024 Rosa Lucas - Incandescent Ink Publishing Ltd

10.10.24

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Love to Loathe Him, yalnızca Amazon'da mevcuttur. Ciltli kitap

ISBN: 978-1-0685201-0-5

Kapak fotoğrafı © WANDER AGUIAR PHOTOGRAPHY

Kapak tasarımı Kari March Designs

Metin düzenlemesi Britt Tayler

Web sitemi ziyaret edin: www.rosalucasauthor.com

İçindekiler

PROLOG 1.

BÖLÜM

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[BÖLÜM 37](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)
[BÖLÜM 47](#)
[BÖLÜM 48](#)
[EPILOG](#)
[Rosa](#)
[Hakkında](#)
[Rosa'nın](#)
[Kitapları](#)

ÖNSÖZ

Liam

Bu dünyada iki tür insan vardır: kontrol edenler ve boyun eğip kontrol edilenler. Bu kadar net. Siyah ve beyaz, gri tonları yok.

Bu dersi erken öğrendim ve bunu zor yoldan öğrendim. Zirveye ulaşmak istiyorsanız, çevrenizdeki herkesi ve her şeyi kontrol altında tutmanız gerekir. İstisna yok, yarım yamalak önlemler yok.

Bu yüzden hayatımın her yönünü acımasız bir hassasiyetle kontrol ediyorum.

Programım maksimum verimlilik ve üretkenlik için optimize edilmiştir. Zaman kaybı yoktur. Diyetim, bedenim ve zihnim en yüksek performansta çalışması için hassas bir şekilde hesaplanmıştır. Yatırımlarım çeşitlendirilmiş ve piyasanın durumu ne olursa olsun paranın akışının devam etmesini sağlamak için agresif bir şekilde yönetilmektedir.

İlişkilerim de bir istisna değildir. Çalışanlar, iş ortakları, rakipler... Hepsi dikkatle kontrol edilmektedir. Bazen teşviklerle, bazen gözdağıyla, bazen de sadece eski usul cazibemle. Yöntem, sonuçtan daha az önemlidir.

Peki ya seks hayatım? İş ilişkilerime yaklaştığım gibi yaklaşırım. Her karşılaşma, her randevu, maksimum tatmin ve minimum komplikasyon için titizlikle planlanır.

İstediğim zaman, istediğim şekilde, istediğim kişiyle sevişirim. Bağlanma yok, drama yok.

Bu da beni bu gece Berkeley Athenæum'a getiriyor. Burası gizli bir mekan, Mayfair caddesinde sıradan bir kapı. Ne aradığını bilmiyorsan, önünden geçip gidersin.

Aston'um kaldırımında durarak homurdanır.

"James," şoförüme diyorum, "iki saat sonra geri dön."

"Evet, efendim," diye cevaplar ve başını hafifçe sallar. James sağlam bir adamdır, son derece güvenilirdir.

Arabadan inerken ceketimi düzeltirim. Kapı görevlisinin bakışları benimkilerle buluşur. Bir kez başını sallar ve kenara çekilir.

İçerisi, sanki on sekizinci yüzyıl aristokratlarının ıslak rüyasına dalmış gibi. Koyu maun, mermer, avizeler... İngilizlerin gösterişli zenginliklerinin tümü utanmazca sergileniyor. Sert yüzlü lordların ve metreslerinin yağlı boya tabloları duvarlardan aşağıya bakıyor, beni yerime oturtmak için can atıyorlar.

Ama kimse beni yerime oturtamaz. Artık oturtamaz.

Burası eski paranın ve daha da eski ayrıcalıkların kokusuyla dolu. Sherlock Holmes'un şömine başında düşünceli bir şekilde piposunu tüttürdüğünü görmeyi beklediğiniz türden, havasız bir mekan.

Ama yanılmayın. Shakespeare büstleri ve kibirli görünüşünün ardında, burası Londra'nın güçlü oyuncularının en kirli arzularını tatmin etmek için geldikleri yer. Tek gereken doğru bağlantılar, şişkin bir banka hesabı ve kaşınması gereken bir kaşıntı.

Ve ben bu üçüne de sahibim: sinek, kupa ve lanet olası karo. "İyi akşamlar, Bay H."

Bu benim takma adım. İsimler söz konusu olduğunda, daha kötüsü de söylendi.

Hostes yanıma yaklaşır, daracık mavi elbisesi şık ve müstehcenlik arasındaki ince çizgiyi başarıyla korur. Gülümsemesi tamamen iş odaklıdır, ama gözleri başka bir hikaye anlatır. Bu mekandaki her zengin piçin kirli sırlarını anlatan bir hikaye. Ben de dahil.

"Margo," diye selamlıyorum onu.

Tırnakları göğsümü taradı, yakamın altına daldı, bu hareket hem küstah hem de kasıtlıydı. Acı verici bir yavaşlıkla ceketimi omuzlarımdan çıkardı.

"Sizin için, efendim." Kadife bir maske avucumda belirir, oraya tamamen profesyonelce davranmak için biraz fazla uzun süre kalan parmaklar tarafından yerleştirilmiştir.

"Teşekkür ederim." Maskeyi takıyorum ve tanıdık adrenalin dalgasını hissediyorum.

Margo, ince bir davetle başını eğdi ve koridorun sonundaki ağır perdenin arkasında kayboldu. Her halükarda, bir kütüphaneye açılması gereken bir perde.

Yaklaştığımda, perdenin iki yanındaki güvenlik görevlileri dikkat kesilir. "İyi akşamlar, efendim," derler hep bir ağızdan.

Ağır kumaşı iterek içeri girerken başımı sallayarak selam veriyorum ve pahalı içkiler, ithal purolar ve boğulacak kadar yoğun, seksin keskin kokusunun hakim olduğu bir dünyaya adım atıyorum.

Londra'nın zengin ve utanmazlarının oyun alanına hoş geldiniz. Şehrin en güçlü oyuncularının - erkekler ve kadınlar - özenle cilaladıkları kamuoyuna yönelik görünüşlerini bir kenara bırakıp en temel dürtülerini serbest bıraktıkları yer.

Sanayi liderleri, siyasi elitler, A listesindeki ünlüler... Hepsi buradalar, akla gelebilecek her türlü ahlaksızlığa düşkünlüklerini yaşıyorlar, Berkeley Athenæum'da olanların orada kalacağından eminler.

Ve ben de bir istisna değilim.

Bir garson kız yanıma gelir, "üniforması" diş ipinden biraz daha kalındır. "Her zamanki gibi mi, Bay H?" diye sorar, bir tepsi dolusu kaliteli içkiyi sunarken.

"Teşekkürler."

Bir bardak Macallan 25 alıyorum, en iyisinden. Zengin, kehribar rengi sıvı, bardağı çevirdiğimde ışığı yakalıyor. İlk yudumu dilimde bir an bekletiyorum, yutmadan önce dumanlı, karmaşık lezzetlerin yayılmasını tadını çıkarıyorum. Tanıdık bir sıcaklık göğsümde yayılıyor, ama bu, keskin kenarları olan... ihtiyacımı pek de hafifletmiyor.

Bir kabine bakanının dikkatini çekerim, heykel gibi bir sarışın kucığında zıplarken, utanmadan göğüslerini okşuyor. Ben olduğumu fark ettiği anda, kendini toparlamak için aceleyle zavallı kızı yere itiyor ve bana dalkavukça bir gülümsemeyle yanına gelmem için işaret ediyor.

Kafamı sertçe sallıyorum, çenem heyecandan sıkışıyor. Eğer bu aptal burada iş yapabileceğini sanıyorsa, çok yanılıyor.

Odanın diğer tarafında, sadece bir parça dantel ve utangaç bir gülümsemeyle giyinmiş bir garson, sözde saygın insan hakları avukatlarına burun şekerleriyle dolu gümüş bir tepsi sunuyor. Onlar da bu boktan şeyi açgözlülükle yiyorlar, kendilerini şımartmakla meşgul oldukları için onlara hizmet eden yarı çıplak tanrıçayı fark etmiyorlar bile.

Maskelerimiz burada sadece gösteriş içindir — herkesin kim olduğunuzu tam olarak bildiği bir yerde, anonimliğe yapılan zayıf bir selam. Ama

mütehçen üyelik ücretlerimizi ödediğimiz sürece, kirli küçük sırlarımız güzelce gömülü kalır.

Garson bana yaklaşır, eliyle omzuma dokunarak eğilir. "Alexandra süiti hazır, efendim. Ne zaman hazır olursanız."

Viski bardağımın kalanını bir dikişte içip bardağı masaya koyuyorum, gözlerim odayı tarıyor. Değerlendiriyorum.

Londra'nın kurumsal elitlerinin sıralamasında yükselirken, *Sunday Times* Zenginler Listesi'ne lanet bir hayvan gibi tırmanırken size söylemedikleri bir şey var: sonunda en üstteki yüzde 0,1'e ulaştığınızda, insanlar sizi bir insan olarak görmeyi bırakır. Tek gördükleri güçtür.

Ham, dokunulmaz, "bana bulaşmayı aklından bile geçirme" gücü.

İlk başta bu çok heyecan verici. Her "evet efendim" içimizdeki canavarı besliyor. Ama sonunda, boşluk hissediyoruz. Mücadele yok, gerçek bir meydan okuma yok. Avin heyecanıyla kanımızı kaynatacak hiçbir şey yok.

En iyi olmak, her yönetim kurulunda en üstte olmak, her yüksek bahisli güç öğle yemeğinde en büyük anlaşmayı yapmak için çok çalışsınız. Yıllarınızı bu aşılmaz başarı kalesini inşa etmekle geçirirsiniz, ancak sonunda içindeki tek piç kurusu olduğunuzu fark edersiniz.

Ama bazen, odadaki en güçlü adam bile, kendi gücünü kullanmayı bilen bir kadın tarafından diz çöktürülmesi gerekir. Ona boktan olduğunu söylemekten ve bunu ona sevdirmekten korkmayan bir kadın.

İroni mi? Kim olduğumu bilen hiçbir kadın bana bunu veremez. Adım, itibarım, banka hesabım... Hepsi birer engel.

Bana her adımda eşlik edebilecek bir kadına ihtiyacım var. Ben zorladığımda geri adım atmayan. Gerektiğinde beni yerime oturtan. Başarımı caydırıcı değil, bir meydan okuma olarak gören.

Bu yüzden kendimi burada, Athenæum'da buluyorum. Burası, kurduğum imparatorluğun tüm yükünü kapıda bırakıp bir süreliğine sadece bir erkek olabileceğim tek yer. Asla tam olarak tatmin edilemeyen ihtiyaçları ve arzuları olan bir erkek.

Sadece burada, bu yerin puslu anonimliğinde, gardımı indirebilir ve birkaç mutlu an için kontrolü bırakabilirim.

Ve lanet olsun, kontrolü bırakmam gerekiyor.

Gözlerimi odanın içinde dolaştırıyorum, dönen bedenlerin denizini ve sarhoş kahkahaların sesini içime çekiyorum.

Sonra, aniden, dengemi kaybeden ben oluyorum. Böyle bir yerde görmeyi hiç beklemediğim bir yüz tarafından gafil avlanıyorum.

Siktir. Bu... ?

Vay vay vay. Bu beklenmedik bir şey. Maskenin arkasına saklanıyor olabilirler, ama o belirgin özellikleri her yerde tanırım.

Burada olmakla tehlikeli bir oyun oynuyorlar. Bu gece birdenbire çok daha ilginç hale geldi.

BÖLÜM 1

Gemma

İŞTE EĞLENCELİ BİR BİLGİ: Görünüşe göre, insanların yüzde 4'ü sosyopat. Ama Ashbury Thornton Equity Group'ta mükemmelliği hedefliyoruz ve bu da sosyopat kotamızı aşmak anlamına geliyor. Acımasız kişileri ortaya çıkarmak bizim işimiz. Özellikle benim için, çünkü ben insan kaynakları müdürüyüm ve bu sevimli psikopatları avlamak tam anlamıyla iş tanımımın bir parçası.

Günlerimi, bir Rolex saat için büyükannemi seve seve trafiğin ortasına atacak kadar paraya aç bir grup köpekbalığıyla çevrili olarak geçiriyorum. Aslında bu haksızlık olur, büyükannemi kurtların önüne atmadan önce bir Patek Philippe saat için direnirlerdi. Ama yine de demek istediğim şey aynı.

Sevimli kedicik bile soğuk kanlı bir kaltak. Ama en büyük, en kötü sosyopat kim?

O da, şu anda lüks akvaryum ofisinin cam duvarlarından beni yakmaya çalışan, o yanık kahverengi gözlerin sahibi.

Liam "Yetişkin erkekleri bebekler gibi ağlatan" McLaren.

Londra'nın en acımasız finans devi ve Ashbury Thornton Equity Group'un büyük patronu. Adını fısıldaman yeter, en sert tüccarlar bile yeni bir çift beyaz iç çamaşır giymek ister.

Oh, ve ona *Bay McLaren* diyorum, sanki 70'lerin ofis pornosunda gibi, çünkü mülakatım sırasında beni düzeltmeye hiç zahmet etmedi. Hiç "Lütfen bana Liam de" demedi. Sonra, ilk günümde ona Bay McLaren dedim,

ve sıcak bir "Bana Liam de! Hoş geldin." cevabı bekledim. Ama hayır, yine aynı kasvetli bakışla karşılaştım.

35. kattaki kaotik finans katının karşısında bulunan ofisim, onun yıkıcı derecede yakışıklı yüzünü engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor. Bütün gün.

Elbette, Thames Nehri'nin muhteşem manzarasına sahip kendi ofisim olması çok hoş bir avantaj. Ama şirketin terapisti ve kötü haberlerin habercisiyseniz, bu kesinlikle bir zorunluluktur.

Sandalyeyimden kalkıp, bağırıyan takım elbiseli kalabalığın arasından geçerek, telefonumu kulağıma yapıştırmış, diğer uçtaki beceriksiz işe alımcıları sözlü olarak azarlıyorum.

McLaren'ın huysuz bakışları camdan beni bulur. Deri koltuğuna uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuştur. Ollie, üst düzey yöneticisi, iyi eğitilmiş bir köpek gibi masanın kenarına tünemiştir.

Otomatik pilota, ona "*gel bakalım*" gülümsememi gösteririm. McLaren'ın yönetimi altında geçen yıllar, bu korkusuz sırtışı DNA'ma kazımıştır — onun gibi adamlarla başa çıkmanın tek yolu budur. Asla terlediğini görmelerine izin verme.

Evet, McLaren haksız bir şekilde yakışıklıdır — ateşli gözleri, keskin çenesi, fındık kırabileceğiniz kasları. Ama bu sadece onun insan kılıfı, masum kurbanları parçalamadan önce onları çekmek için kullandığı yem. Doğa Ana gerçekten de acımasız, en ölümcül yaratıkları en çekici hale getiriyor — sinek kapanı bitkileri veya tek bir yalamayla sizi öldürebilecek o minik sevimli kurbağalar gibi.

Ve bu pislik de bir istisna değil.

Bayanlar, kanmayın.

O yakışıklı görünüşün altında, öfkeli bir See-You-Next-Tuesday'in kapkara kalbi atıyor.

Çevresindeki yeni işe alınan kadınları izlemek komik bir durum. İnsan kaynakları departmanında çalıştığım için, onların yüzlerinin bir anda "O tanrısal ağaca tırmanmak istiyorum"dan "Kahretsin, bu korkunç herif sabah tuvaletimi yapmadan beni kovacak"a dönüşmesini en ön sıradan izliyorum.

Çenesini sallayarak, sanki yaramaz bir kız öğrenciymişim gibi beni çağırıyor.

Telefonumdaki son arama düğmesine basıyorum ve refleks olarak zaten kusursuz olan blazerimi düzeltiyorum. Derin bir nefes alıp McLaren'ın ofisine giriyorum.

"Otur," diye emrediyor, elleri hala başının arkasında kilitli. Gömleği göğ süne geriliyor, sanki derin bir nefesle

düşecekmiş gibi gergin. Acaba fiziksel olarak boynumu sıkmaktan kendini alıkoyuyor mu diye merak ediyorum.

Nabzım hızlanır ve kendime zihinsel olarak sert bir tokat atarım. Beş yıl. Beş lanet yıl ve bu adam hala bana her baktığında, canlı bir kabloya dokunmuşum gibi hissettiriyor.

"Bu sevimli Gemma değil mi?" Ollie alaycı bir şekilde soruyor. "Ollie," diye kısa bir cevap verip oturduğum yere oturuyorum.

"Tatiliniz iyi geçti mi, efendim?" diye soruyorum McLaren'a. Kuzey Kutbu'na zorlu bir trekking gezisine çıktığını duydum. Onu tanıyorsam, onun için dinlendirici bir tatil muhtemelen kutup ayıları ile güreşmek ve susuzluğu gidermek için kendi idrarını içmekten ibarettir.

"Evet." Ve küçük sohbet, çabucak sona erdi. "Tabii bu kabul edilemez işe alım durumuna geri dönene kadar." Yorkshire aksanı kalınlaşıyor ve her kelimeyi sözlü bir şaplak haline getiriyor. Sadece nükleer düzeyde sinirlendiğinde *Game of Thrones*'daki Ned Stark'ın aksanına bürünüyor. "Öyleyse, beni aydınlatın. Bu sabah o katta otuz yeni personel olması gerekiyordu. Ve temel aritmetik görünüşe göre benim birçok yeteneğimden biri olduğu için, o masaların yarısının hala boş olduğunu ve toz topladığını görebiliyorum. Ne oldu? Diğerleri kayboldu mu?"

Koltuğumda kıpırdanarak bacaklarımı açıp tekrar kapatıyorum. "Durumun tamamen farkındayım efendim. Ekibim gece gündüz çalışıyor. İşe alım çabalarımızı küresel olarak genişlettik ve en yetenekli kişileri agresif bir şekilde arıyoruz."

Temelde, bir yasaklama emriyle çalışanların arasında saklanmaktan bir adım uzaktayız.

"O zaman daha fazla çaba gösterin," diye homurdanıyor ve diş macunu reklamına yakışır bir diş sırasını ortaya çıkarıyor. "Geçen hafta o masaları dolduracak insanlara ihtiyacım vardı. Yani, zaman yolculuğunun sırrını çözmediyseniz, şimdiden muazzam bir başarısızlık yaşıyorsunuz demektir."

Onun genişleme konusundaki öfkesini biraz olsun yatıştırmasını önerme isteğini zorlukla bastırıyorum. Onun astronomik taleplerini karşılayacak kadar ruhsuz finansal paralı asker yok. Ama içimden bir ses bu mazeretin işe yaramayacağını söylüyor.

Bunun yerine, ona hem cesaret hem de palavra dolu bir gülümseme atıyorum. "Roller yakında doldurulacak, eminim."

Masaları Jordan Belfort'un karton kesikleriyle doldurmak zorunda kalsam bile. Elini masaya dayayarak öne doğru eğildiğinde, kolonyasının kokusu burnuma geldi.

"Kabul edilemez. O koltuklar çoktan doldurulmuş olmalıydı. Sen Londra'daki en yüksek maaşlı

İnsan Kaynakları müdürüsün. Şimdi maaşını hak ettiğini kanıtla."

Gergin bir ruh hali içinde. Bu sabah yatakta bir süper modelle uyanmamış olmalı.

Ama kabul etmekten nefret etsem de, adam haklı. Başka bir şirkette, Ashbury Thornton'da kazandığının yarısını kazanabilirsem şanslı sayılırım. Ama bunun bedeli, akıl sağlığım ve bu duvarların dışındaki hayatım.

Henüz bitirmemiş. "Talep ettiğin her bütçe artışını onayladım. O yüzden tekrar ediyorum, beni aydınlat: Neden yarısı boş bir ticaret salonuna bakıyorum?"

Tamam, daha çok dörtte üçü dolu gibi, ama o bu ruh halindeyken ayrıntılara takılmayacağım.

"Hadi ama Gemma, kendini topla," diye Ollie çok yardımcı bir şekilde araya giriyor. "Tam kadro olmadan işleri yürütmek biraz zor."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. McLaren sessiz ve tehditkar bir otoriteyle yönetirken, Ollie patlamaya hazır, yürüyen, konuşan bir saatli bomba gibidir — bir dakika önce iğrenç şakalar yaparken, bir dakika sonra zavallı bir stajyer ona ters bakarsa otomat makinesine yumruk atar. Tipik bir yönetici işte.

"Kabul oranında bazı *sorunlar* yaşandı," diyorum dikkatlice. "Görünüşe göre bazı adaylar şirketin... işyeri kültürü hakkında çekinceleri var."

"Kültür mü?" McLaren bunu daha önce hiç duymamış gibi söylüyor. "Şehirdeki en rekabetçi ücret paketini sunuyoruz. Burada bir şans elde etmek için birbirlerinin gözlerini oymaları gerekir." Sesi aldatıcı bir şekilde sakın, ama tehdidin altta yatan anlamı gün gibi açık. "Görünüşe göre doğru yetenekleri aramıyorsun."

Görünüşte, ben profesyonelliğin timsaliyim — yaşayan, nefes alan bir LinkedIn profili. Ama bu mükemmel ütülenmiş blazer ve titizlikle sürülen rujun altında, masanın üzerinden atlayıp kalın boynuna ellerimi dolamaya ve...

Ve tam olarak emin değilim.

Çünkü işin aslı şu: Ashbury Thornton'da beş yıldır köle gibi çalışıyorum, ama son altı ayda hiç bu kadar çok çalışmamıştım. Ve buradaki "hafif" bir günün bile masama on saatten fazla yapışık kalmak anlamına geldiğini düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Ashbury Thornton'da çok çalışıyoruz ve acımasızız. Bizler, ölmek üzere olan şirketleri çevreleyen, onları yok etmek için harekete geçen ve sonra "yeniden yapılandırılan" kişileriz. "Yeniden yapılandırmak" derken, personelin yarısını işten çıkarmak, tüm varlıkları satmak ve onlardan son damlasına kadar kar elde etmek demek istiyorum. Kulağa hoş geldiği kadar iyi bir şey değil.

Ama son zamanlarda, McLaren'ın kaslı kışına bir roket sokulmuş gibi. Adamın, sanki cin çarpmış gibi davranışlarından, altı aylık ömrü kaldığını öğrendiğine neredeyse ikna oldum. Bu kadar çılgınlık, onun için bile eşi benzeri görülmemiş bir şey.

Giderek artan hayal kırıklığımı, iyi çalışılmış bir poker suratıyla gizliyorum. "İnan bana, ihtiyacımız olan yeteneklerin peşindeyiz. Seçim sürecimiz *son derece* titiz, en iyi yetenekleri belirlemek ve çekmek için tasarlanmış. Ancak, bu olağanüstü adayları ikna etmek zaman alıyor."

Onun önünde zayıflık belirtisi göstermemenin önemini zor yoldan öğrendim. Eski Pazarlama Müdürü'nü sözlü olarak o kadar sert bir şekilde mahvetti ki, adam ruh sağlığı için izin almak zorunda kaldı. Son duyduğumda, Himalayalar'da kendini bulmaya çalışıyor ve McLaren'ın geride bıraktığı akıl sağlığının parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu.

"O boş koltukların bana ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" Liam, öfkesini o kaleme boşaltmaya çalışır gibi elini kalemin etrafına doladı. Mürekkebin fişkırmaya başlamasını bekliyordum neredeyse.

"Durum o kadar basit değil efendim."

"Ben ne dersem o renktir," diye homurdanır. "Ben rakamlara önem veren biriyim. Ve şu anda rakamlar karanlık bir tablo çiziyor. Bütçeyi tüketmişsin, ama koltukların yarısı hala boş, benimle alay ediyorlar. Öyleyse bana açıklayın. Bu vahim durumu nasıl düzeltebiliriz?"

"Aradığımız yetenek kalitesi inanılmaz derecede nadirdir — zaten elit bir grubun en üst yüzde biri. Dahası, halihazırda kadroda bulunan değişken kişilikleri yönetmek önemli miktarda kaynak gerektiriyor," diyorum, diplomatik ama keskin bir tonla.

Ollie, sanki kritik bir konuyu ele almak yerine Sarah'nın yeni göğüs estetiği hakkında dedikodu yapıyormuşum gibi bana gözlerini devirme cüretini gösteriyor.

Ona en soğuk gülümsememi gösteririm. "Örnek vermek gerekirse, Brandon dün sandalyesini pencereden dışarı fırlatmaya çalıştı."

Ollie gülüyor, aptal herif. "Pencere hala sağlam, değil mi? Adamın sadece biraz stres atması gerekiyordu. Ona stres topu falan alırız."

Sırıttıyor. "Brandon geçen yıl şirkete elli milyon kazandırdı. Ofisi yeniden dekore etmek istiyorsa, bırakın yapsın."

Avuç içimi alnıma vurma isteğine direniyorum. Tekrar tekrar. "Sigorta şirketimizin de aynı şekilde düşüneceğini sanmıyorum. Brandon'ın davranışlarını düzeltene kadar bonusunun bir kısmını kesmeyi düşünmeliyiz bence." Sesim anaokulu öğretmeni gibi çıkıyor, ki bu da çok uzak bir benzetme değil, sadece öğrencilerim Armani giyip harçlıklarını kokain çekerek harcıyor.

"Gemma, işe alım işine odaklan, evlat," diyor Ollie, ses tonunda sinir bozucu bir küçümseme var.

"Çalışanların davranışları kesinlikle İK'nın sorumluluğundadır," diye tersliyorum. Ne küstahlık.

McLaren aptal müdürüne sert bir bakış attığında içimde bir rahatlama hissediyorum. "Son baktığımda, biz özel sermaye şirketi işletiyorduk, lanet olası bir sirk değil."

Ollie'nin yüzü ekşiyor, alçakgönüllü insan kaynakları müdürünün önünde azarlandığından açıkça hoşnut değil. "Tabii ki, patron."

"Başka bir şey var mı?" McLaren kaşlarını kaldırır. Çok iyi tanıdığım bir kaş hareketi, sessizce *"Siktir git, şimdi"* der gibi.

"Hayır, patron." Ollie ofisten sıvışır, kapı arkasından kapanır.

Ollie'nin hayranı olmasam da, McLaren'la baş başa kaldığımız anda kalbimin hızla çarpmaya başladığını inkar edemem.

Yalnız kaldığımızda.

Odanın sıcaklığı on derece artmış gibi geliyor.

McLaren çenesini ovuşturarak bana bakar. Cidden, bu adamın kemik yapısı o kadar belirgin ki, uykusunda yastığını kesmemesine şaşırıyorum. "Tamam. Brandon meselesini kendim halledeceğim. Bir daha böyle aptalca bir şey yapmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacağım."

Ashbury Thornton'un "en yetenekli" çalışanının korkunç davranışlarına göz yummamın istendiği sayısını artık sayamıyorum. Ollie bunu sadece tolere etmekle kalmıyor, adeta altın yıldızlar dağıtıyor. McLaren ise onları bir kenara çekip "sohbet" ediyor. Bu, bu işte en çok nefret ettiğim şeylerden biri; insan kaynakları departmanının otoritesini tamamen zedeliyor.

"Saygısızlık etmek istemem ama, efendim, sorun sadece Brandon değil," diye ısrar ediyorum. "Buradaki çalışma ortamı kontrolden çıkıyor. Ashbury Thornton'un... rahat standartlarına göre bile. Yetişkin bir adam mobilya fırlatıyor ve kimse gözünü bile kırpmıyor, bu bir sorun."

Mükemmel şekilli Roma burnundan keskin bir nefes verir. Tanrı o buruna fazladan zaman harcamış.

Her toplantıda olduğu gibi, bir sonraki sözlerinin "eşyalarını topla, kovuldun" olabileceği hissini bir türlü atamıyorum. Belki de Alan Sugar gibi davranıp, sanki *The Apprentice*'in çarpık bir versiyonundaymışız gibi uzun parmağını bana doğrultacaktır.

"Tamam. En kritik kültürel sorunlarımızın bir listesini hazırla, ben devreye girip kuralları koyayım. Ama yarın sonuna kadar sunmak için kusursuz bir işe alım hızlandırma planı hazırlasan iyi olur. Daha fazla para, daha fazla insan gücü ya da tanrılara bir adam kurban etmek olsun, umurumda değil. Sadece bunu gerçekleştir."

Başımı sallıyorum, yüzüm profesyonelliğin mükemmel bir maskesi gibi. "Anlaşıldı."

"Güzel." Duygusal ağzı hoşnutsuz bir şekilde bükülür. "Bir şey daha var. Tüm personel toplantısını Cumaya ertele. Bir şey çıktı."

Dişlerimi sıkıyorum. Sanki benden bir saksı bitkisini yerinden kaldırmamı istiyor gibi konuşuyor, yüzlerce aşırı çalışan, aşırı maaş alan ve aşırı kafein tüketen finans manyağının programını yeniden düzenlememi değil.

Görünüşe göre oyunculuk becerilerimi geliştirmem gerekiyor, çünkü McLaren'ın kaşı sinir bozucu bir şekilde kalkıyor. "Bir sorun mu var, Gemma?"

"Hiç de değil," diye soğukkanlılıkla cevap verdim. "Halloldu say. Bir saat içinde güncellenmiş takvim davetiyelerini göndereceğim."

Her gece, bu işin bitmek bilmeyen taleplerine yetişmek için kendimi sınırlarıma kadar zorluyorum. Ve her sabah, ilk kahvemi yudumlarken yeni bir felaket beni bekliyor.

Dün sabah, ağlayan bir stajyeri banyo zemininden kaldırmak zorunda kaldım. Ashbury Thornton'a gelmesine neden olan tüm hayat seçimlerini sorgularken, maskarası yüzünden siyah gözyaşları akıyordu.

Öğleden sonra ise, imkansız bir teslim tarihine yetişmek için üç gün boyunca kokain alemi yapıp yüzüstü masaya yığılan bir genç analisti masasından kaldırmak için güvenliği çağırmak zorunda kaldım.

Ve şimdi, McLaren'ın son sadistçe kaprisi sayesinde, yirmi dört saat içinde büyük bir toplantıyı yeniden düzenlemem gerekiyor.

Ama bunu başaracağım. Her zaman başarırım. Bu noktada gerçek bir olasılık olsa da, bu beni öldürse bile.

"Hepsi bu kadar," diyerek beni başından savar ve hemen ekranına geri döner. Muhtemelen kendi yıkıcı derecede yakışıklı yansımasına bakıyordur.

Ayağa kalkarken, iyi bir asker gibi gülümsemeye çalışıyorum. Çünkü büyüklerle oynarken böyle yaparsınız. Katlanırsınız, güçlü pantolon takımınızı giyersiniz ve bunu başarmanın bir yolunu bulursunuz.

"Verimli bir gün geçirmenizi dilerim, efendim," diyorum tatlı bir sesle.

Nankör, sadist, kalpsiz piç kurusu, diye ekliyorum zihnimde, çünkü bazı günler onu kafamın içinde küfür etmek, sandalyemi pencereden dışarı fırlatmamı engelleyen tek şey.

BÖLÜM 2

Gemma

"Senin için ne yapabilirim, Emily?" diye soruyorum, o karşımdaki koltuğa yerleşirken.

Pazarlama departmanından Emily, bugün insan kaynakları kliniğinde, yani benim ofisimde ilk sırada. Her çarşamba sabahı, işleriyle ilgili dertlerini dökmek isteyenler için "danışma merkezi" açıyoruz.

Embarrassing Bodies adlı programa benziyor, ancak mantar enfeksiyonları ve gizemli kızarıklıklar yerine, finans dünyasının iltihaplı duygusal yaralarını dinliyorum. Stresli, muhtaç stajyerlerden, kendilerini *Wolf of Wall Street* —Londra versiyonu olduğunu düşünen finansçılara kadar her konuyu ele alıyoruz.

İnsan kaynakları ekibi çok meşgul, bu yüzden kliniği tek başıma yürütmeyi üstlendim. Muhtemelen en iyi yaklaşım değil, özellikle de dün McLaren'ın isteği üzerine lanet olası tüm personel toplantısını yeniden düzenlemekle uğraştığım için. Daha fazla insan kaynakları personeli işe almaya çalışıyoruz, ama bu günlerde nitelikli adaylar çok az.

Ve işin aslı, insanlara yardım etmekten zevk alıyorum. Bu yüzden İK'ya girdim. Yani, uğraşmamız gereken bir sürü başka iş olmasaydı, bu haftalık samimi sohbetleri gerçekten dört gözle bekliyor olabilirdim.

Emily gergin bir şekilde boğazını temizledi ve koltuğunda kıpırdadı. "Bir ilişkiyi açıklamam gerekiyor."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Genellikle her iki taraf da birlikte gelip bunu açıklar, ama sorun değil, partnerin bugün daha sonra gelip benimle görüşebilir. İkinizin de çıkar çatışması formlarını imzalamanız gerekecek. Partnerin kim?"

"Sorun da bu... O benden daha kıdemli." Derin bir nefes alarak duraksıyor. "Daniel Hart."

Gözlerimi kırptıtırırım. Lütfen bunu yanlış duymuş olduğumu söyleyin. "Daniel Hart mı?" "Evet, doğru."

"İlişkinizi ifşa ettiğinizi biliyor mu?"

"Hayır, o bu konuda oldukça rahat davranıyor. Ama kıdemsiz bir çalışan olarak, her şeyin düzgün bir şekilde belgelendirildiğinden emin olmam gerektiğini düşünüyorum, sadece tedbirli olmak için." Elleriyle dizlerini sıkıca kavrayarak gergin bir şekilde gülümsüyor. "Bu konuda çok endişelendim; dün gece uyuyamadım. Bu yüzden bugün size gelmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Sakıncası yoksa, bu ilişki ne zamandır devam ediyor?"

Yüzü kızarır. "Altı aydır."

Tamam. Öne eğilip ona anlayışlı bir bakış attım. "Bunu bana bildirdiğin için teşekkür ederim, Emily. Ancak, korkarım burada bir sorun olabilir."

"Öyle mi?" Gözleri büyüdü. "Açıklamamız şartıyla izin verilir sanıyordum? Biraz geç kaldığımı biliyorum..."

"Sorun o değil," diye nazikçe sözünü kestim. "Bak, kötü haber vermekten hoşlanmıyorum, ama Daniel zaten bir ilişki içinde olduğunu şirketimize bildirmiş görünüyor. Burada. Şirkette."

Cidden, insanlar neden iş yerinde pantolonlarının içinde kalamıyorlar? Bu gerçekten çok mu zor bir şey? Ben her zaman kariyeri penisten önce tutmayı savunmuşumdur.

Yüzü boşaldı.

"Başka biriyle," diye ekledim, çünkü gerçeği kabullenmek istemediğini hissettim. "Yani, çok eşli bir ilişki içinde değilsen, ki sanırım değilsin..." Sesimi kesip, anlamasını sağlamak için boğazımı temizledim.

Ve anladığında, vay canına.

"Hayır," diye nefes nefese kalır. "Emin misin? Bir hata olmalı. Daniel böyle bir şey yapmaz..."

"Eminim," derim, zavallı kıza biraz sempati duysam da ses tonumu nötr tutmaya çalışarak. "Buralarda benim bilmediğim başka bir Daniel Hart

burada dolaşan başka bir Daniel Hart yoksa."

Bu durumda, onun kırık kalbinden daha büyük sorunlarımız var demektir. Yüzü buruşur. "Buna inanmıyorum... Kim? Kiminle birlikte?"

"Üzgünüm, ama bunu açıklayamam," diyorum ve ona anlayışlı bir gülümseme atıyorum.

Kulakları sağır eden bir hıçkırık ağzından öyle bir güçle patlar ki, içgüdüsel olarak geriye eğilip sıçrayan tükürüğü önlerim.

Masamdan fırlayıp yanına koşuyorum, yanına çöküp titreyen ellerine bir kutu mendil uzatıyorum.

"İnanamıyorum. Aramızda özel bir şey olduğunu sanıyordum," diye ağlıyor.

İç çekmeyi zorla engelliyorum. Bu cümleyi her duyduğumda bir pound alsaydım, bu şirketi satın alıp herkesi kovabilirdim. Daniel'dan başlayarak.

"Emily," diyorum sakın bir sesle. "Bu bilgiyle ne yapmak istediğini düşün. Bu işin ne kadar önemli olduğunu unutma. Burada sadece iki yıldır çalışıyorsun, ama bu durumu ustaca halledersen, önünde parlak bir gelecek var."

Bir mendil kapar ve içine burnunu siler, yüzü daha da kızarır. "O pislik. Yalan söyleyen, aldatan, pislik pislik!"

Ben yüzümü buruşturuyorum. "Benim önümde başka bir çalışana hakaret etmemek en iyisi olur."

O tam bir pislik olsa bile.

"Özür dilerim," diye kekeliyor, mendile yüksek sesle burnunu siliyor. "Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım, Gemma?"

Bana, sanki ben her şeyi bilen bir ilişki gurusuyum gibi, o büyük, sulu Bambi gözleriyle bakıyor.

Bir an duruyorum. "İnsan kaynakları departmanından biri olarak sana ilişki tavsiyesi veremem. Bunun için kız arkadaşların ve bir şişe şarap var. Ama iş yerinde bir ilişki olduğu için, belki de en iyisi temiz bir şekilde bitirmektir. Profesyonel davran. Duygularını ofisin kapısında bırak ve başın dik bir şekilde yoluna devam et."

Yeniden hıçkırarak ağlamaya başlar, sonra başını kaldırır ve gözleri parlar. "Onun hakkında şikayette bulunabilir miyim?"

"Ne için?"

"Aldattığı için!" Sanki bu, dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Eğer pislik olmak şirket politikasına aykırı olsaydı, buradaki erkeklerin yarısını kovmak zorunda kalırdık. Öncelikle şirketin sahibi McLaren'den başlayarak.

Kafamı sallıyorum. "Üzgünüm Emily, ama aldatmak kişisel bir mesele, mesleki bir mesele değil. Tabii şirketin zamanını ya da

şirket kredi kartlarıyla aldatmıyorsa, İK'nın bu konuda yapabileceği bir şey yok."

Omuzları çöküyor, mücadele gücü tükeniyor. "Yani bu kadar mı? Hiçbir şey olmamış gibi davranıp normal hayatıma devam mı edeyim?"

Başımı sallayıp ona bir mendil daha uzattım. "Bak, sen genç ve yeteneklisin. Tek bir kötü ilişki seni tanımlamasına veya kariyerini rayından çıkarmasına izin verme. Bundan sonra iş ilişkilerinin mesafeli olmasını sağlayacağız."

O da başını sallar ve sandalyeden kalkar, burnunu çekip siler. "Teşekkürler, Gemma."

Kapıda durur, elini kapı koluna koyar. "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Her şeyin üstüne bir de ofiste dedikodu konusu olmakla başa çıkamam."

"Tabii ki söylemem," diye cevap veriyorum, biraz kırılmış bir şekilde. "Bu odada söylenenler kesinlikle aramızda kalır."

Ve bu doğru. Buradaki herkesin en derin ve en karanlık sırlarını biliyorum. Çoğunu beynimden silmek isterdim.

Kapı kapanırken içimden bir nefes aldım. Burada karşılaştığım en çılgın sorun bu değil — Tanrı aşkına, temizlik dolabını kendi kişisel kırmızı odalarına çevirdikleri için insanları kovmak zorunda kaldım.

Ama yine de, kalan randevuların hepsinin reddedilmiş aşıklar ve kırık kalpler olmadığını umuyorum. Bu tür dramalar için mendil ve sabrım tehlikeli derecede azalıyor.

"Tık tık," diye tanıdık bir ses duyuldu.

"Merhaba," diyorum asistanım Mary'ye, ama bu selamdan çok inilti gibi çıkıyor.

"Sana öğle yemeği getirmemi ister misin?" Kapıda duruyor. "Yoksa dışarı mı çıkıyorsun?"

"Dışarı çıkacağım" dememin saçmalığına neredeyse gülüyordum. Masama bakıyorum, sanki bir kağıt fabrikasında bomba patlamış ve ardından bir kasırga Post-it notları savurmuş gibi.

"Bana bir şeyler alırsan harika olur. Sen en iyisisin." Ona minnettar bir gülümseme atıyorum ve o da gülümseyerek koşarak uzaklaşıyor.

Yarın dışarı çıkıp temiz hava alacağım ve biraz esneme hareketleri yapacağım diye kendime söyleyip duruyorum. Ama yarın hiç gelmiyor.

Ashbury Thornton'un en büyük avantajlarından biri, alt kattaki restoranda servis ettikleri lüks ücretsiz öğle yemekleri. Zaten burada öğle yemeği yiyecek arkadaşım da yok, içimdeki ses acı bir kahkaha atarak bunu bana hatırlatmayı seviyor.

İnsan kaynakları müdürü olarak, arkadaşlık ilişkilerini yönetmek hassas bir ip cambazlığıdır. Bunu geçen yıl McLaren'ın iş arkadaşım Katie'yi kovmamı istediğinde zor yoldan öğrendim. Bu, karnıma bıçak saplanmak gibiydi.

Elbette, Katie iyi bir tazminat paketi ile ayrıldı, çünkü Ashbury Thornton, insanlara susup sessizce gitmeleri için ödeme yapma konusunda cömert davranmaktan başka bir şey yapmaz. Ama bu, onun masasını toplamasını izlemek benim için daha az yürek parçalayıcı hale getirmedi.

Bu konuda biraz dağınıktım, geceleri yarısı boş bir Chardonnay şişesine ağlayarak, her şeyin nerede yanlış gittiğini ve nasıl kendi arkadaşını kovabilecek bir insan haline geldiğimi merak ediyordum.

Ondan sonra arkadaşlığımız eskisi gibi olmadı. Bu yüzden, Katie'nin birkaç ay sonra beni tamamen görmezden gelmesi ve onu kovmuş olan kadınla arkadaş olmanın ruh sağlığı için iyi olmadığına karar vermesi pek de sürpriz olmadı.

Arkadaşsız iş hayatımın sorumlusu olan şeytandan bahsetmişken, başımı kaldırıp McLaren'ı ofisinde, telefonu kulağına yapışmış halde görüyorum, ama lazer gibi odaklanmış bakışları bana kilitlenmiş durumda.

Kaşlarımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim. Tanıdık bir sıkışma hissi karnımın derinliklerinde hissetsem de, ilk gözlerini kaçırın ben olmayacağım. Bu hissin yüzde doksan dokuzu saf, katıksız nefret, yüzde biri ise kesinlikle nefret dışında bir şey olarak kabul etmeyi reddettiğim hain bir duygu.

Sonunda, göz teması kurmayı bırakıp telefona bağarmaya başladı. Muhtemelen bir rakibini öldürmek için emir veriyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamın benim hakkımda ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim. Bilmediğim için mutluyum. Ama onun da benim onun kibirli kıcına duyduğum gerçek nefretin derinliğini bilmediğini bildiğim için sonsuza kadar minnettarım. Böylesi daha güvenli. Onu kravatıyla boğazlamayı ne kadar sık hayal ettiğimi bilseydi, muhtemelen kovulurdum.

Çekingen bir kapı çalma sesi beni cinai ve biraz sapkın düşüncelerimden uyandırır.

Yukarı bakıyorum ve muhasebeden Dennis'in kapımda durduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yüzünü kaplayan kızarıklık o kadar şiddetli ve iltihaplı ki, sanki "STRESDEN DELİRİYORUM!" diye bağırın bir neon tabela gibi.

"Selam Dennis," diyorum boğuk bir sesle.

Lütfen kızarıklık hakkında konuşmak için gelmiş olmasın.

Derin nefes al. Canavarla yüzleşme zamanı.

McLaren'ın kapısını çaldım, midem ağzıma geldi. Eğer yine o meşhur kötü ruh hali içindeyse ya da bütün gün üzerinde çalıştığım işe alım stratejisini çöpe atmaya karar verirse, her şeye baştan başlamak zorunda kalacağım. Saatin zaten yedi olduğunu düşünürsek, baştan başlama düşüncesi beni masamın altında cenin pozisyonuna kıvrılmak istememe neden oluyor.

"İçeri gir," diye bağıyor, bana bakmadan. Her zamanki gibi çok çekici.

Ofisine giriyorum ve Londra silüetine karşı belirginleşen geniş, kaslı sırtı ve heybetli vücudunun ağız sulandıran manzarasıyla karşılaşıyorum. Batan güneş Shard binasından yansıyor ve sanki bana kişisel olarak parmak gösteren dev, ışıltılı bir orta parmak gibi görünüyor.

Arkasını döndüğünde bir an nefesim kesiliyor.

Beyaz gömleğinin düğmelerini ilikliyor, ama göğsünü ve beline kadar uzanan koyu renkli saçlarını görmemi engelleyecek kadar hızlı değil. Sanki "*Beni mutlu diyara takip et, tatlım. Söz veriyorum, yolculuk buna degecek*" diyor.

Sağ göğsüne kazınmış dövmeyle bakmamaya çalışıyorum. Etrafına kalın bir ip dolanmış, üzerinde bir şey yazılı geleneksel denizci tarzı bir çapa. Çapanın yanında, sırtından ve çapanın üzerinden aşağıya doğru uzanan uzun, dalgalı kıvılcı saçlı bir deniz kızı duruyor.

Finansçı dostum, denizci Popeye ile tanışır. Yelkenciliğe olan sevgisine bir gönderme olmalı. Ya da Ibiza'da sarhoş bir içki gezisinde yaptırdığı bir dövme. Belki de kızılara karşı bir zaafı vardır. Benim gibi kızılara.

Kendine gel, Gemma.

Onu smokin giymiş halini görmemiş değilim, ama bunu mağara kadını yumurtalıklarına anlatmaya çalış. Onu gördüklerinde neredeyse yumruklarını havaya kaldırıp "Üreyin!" diye bağıyorlar.

Gözlerimi onunla buluşturuyorum, bakışlarımın yakasının altına kaymaması için çaresizce uğraşıyorum. "İncelemeniz için yeni işe alım stratejisini gönderdim."

"Önemli noktaları söyle," diyor, gömleğinin düğmelerini acı verici bir yavaşlıkla ilikleterek.

Yarı çıplak halini gözlerimle yiyip bitirmemden hiç rahatsız olmuyor. Bir kez olsun, bir şeyin onu dengesinden çıkarmasını isterdim.

Onu kızartmak ya da sıradan bir ölümlü gibi kekelettirmek istiyorum. Ama hayır, McLaren kendi cildinde sinir bozucu derecede rahat, seksapeliyle ve çevresindeki herkese uyguladığı güçle tamamen rahat.

Ve onu, imkansız derecede çekici pislikler için ayrılmış cehennem çemberine mahkum ediyorum. Mafya romanlarının kapaklarından çıkmış gibi görünen erkeklere karşı tamamen savunmasızım — tüm o karamsar yoğunluk ve yakıcı bakışlar, çok kötü şeyler olacağına dair söylenmemiş bir vaat.

O sadece... çirkin olsaydı her şey çok daha basit olurdu.

Boğazımı temizleyerek, orada yerleşmiş olan şehvet yumruğunu çıkarmaya çalışıyorum. "Tamam. Öncelikle, bu ülkelerdeki sponsorluk yaklaşımımızı yenilememiz gerektiğini düşünüyorum. Başlangıçta daha maliyetli olacak ama en iyi adayları hızlı bir şekilde seçmemizi sağlayacak." Ona listeyi uzattım, parmaklarımız bir nanosaniye boyunca elektriksel bir garip hisle birbirine değdi. "Ve vize sponsorluk programlarımızı bu belirli ülkeleri de kapsayacak şekilde genişletirsek" —sayfanın altını işaret ettim—"boş koltukları en kısa sürede doldurabiliriz."

Gözleri kağıdı gözden geçirdikten sonra kısa bir baş sallama ile onayladı. "Tamam."

Hemen reddedilmediğim için moralim yükseldi ve devam ettim. "Ayrıca, en değerli adaylarımızla yapılacak görüşmeleri bizzat sizin yönetmeniz gerektiğini düşünüyorum. Onlara Ashbury Thornton Equity'nin tüm avantajlarını anlatın."

Gözleri benimkilere dikilirken boynuna bir Dicky papyonu takar. "Ollie'nin bunlarla ilgilenmesinde ne sorun var?"

"Hiçbir şey, efendim. Ollie kendi alanında olağanüstü biridir. Ancak büyük patronun kendisiyle yapılacak bir röportaj, anlaşmayı gerçekten kesinleştirebilecek ve bu önemli kişilere en iyilerin en iyisi tarafından arandıklarını hissettirebilecek türden bir ego okşamasıdır."

McLaren'ın kontrol konusunda devasa bir tutkusu olduğunu ve yöneticilerini savunmak için içgüdüsel bir tepki göstermeyeceğini düşünüyorum.

Onun kol düğmelerini aldığını izliyorum. Penguen takım elbisesine bakılırsa, bu gece şık bir partiye katılacak olmalı. Muhtemelen, yenilmiş finansal düşmanlarının oyulmuş kafataslarından şampanya içecek.

"Arabada bakacağım," diyor, sesi kısa ama tamamen reddedici değil.

Gerginliğin azaldığını hissederek gizlice nefes veriyorum. Teklifimi parçalamadı, bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

"Bu gece büyük planların var mı?" diye soruyorum, bu küçük sohbet girişiminden hemen pişman oluyorum.

"Hayır işi," diye homurdanıyor, kol düğmelerini düzeltiyor.

Bu gece koluna takacağı kadın kim acaba? Londra'nın en çekici sosyopatının ne tür kadınlarla çıktığını merak ettiğim için, internette biraz araştırma yapmış *olabilirim*. Ama çarpıcı güzellik dışında bir tipi olup olmadığını anlamak zor. Ve muhtemelen itaatkar.

McLaren'ın aşk meşk dolu olduğunu hayal etmeye çalışıyorum — tatlı sözler fısıldıyor, gözlerini kırıştırıyor... Hayır. Olmaz. Bu adamın testislerine "Kendi Riskine Sarıl" dövmesi yaptırmış olması muhtemel.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum.

"Öyle olmayacak." Son bir kez, son sabrını yitiren bir adamın saldırganlığıyla Dicky papyonunu kararlı bir şekilde çeker. "Boks dersinin tadını çıkar."

Bunu nereden biliyordu? Çarşamba geceleri şirketin spor salonunda boks derslerine sıkışmaya çalışıyorum, stres atmak için. Bu, işi eve götürmek anlamına gelse bile.

"Aslında bu gece yok. Kedimin bana ihtiyacı var." Harika. Uykusuzluk beynimden ağzıma giden filtreyi tamamen yok etmiş. "Kendini iyi hissetmiyor."

"Tabii." Yüzündeki ifade, Winnie'nin sindirim sorunlarını hiç umursamadığını açıkça gösteriyor. "Başka bir şey var mı?" Ses tonu, başka bir şey olmaması gerektiğini açıkça ima ediyor.

En göz kamaştırıcı, samimiyetsiz gülümsememi takınıyorum — "yardımcı olmaktan mutluluk duyarım" diyen, "seni nefret ediyorum" demeyen gülümsemeyi — ve başımı sallıyorum. "Hayır, efendim. Harika bir akşam geçirmenizi dilerim."

Kendi egonla takılıp, yüzüstü hors d'oeuvres'lerin üzerine düşesin.

Bunun üzerine, topuklarımı döndürüp dışarı çıkıyorum.

McLaren için şunu söyleyeyim: Bu adam, sanki alt kattaki boks salonunda üç raunt dövüşmüşüm gibi hissettirme konusunda gerçek bir yetenek sahibi, üstelik bana parmağını bile sürmemiş.

BÖLÜM 3

Gemma

Putney'deki rahat dairemin kapısını açtım ve Bayan Winchester-Scott, sıkıcı kendimden daha ilginç bir şey getirip getirmediğimi görmek için havayı koklayarak yanıma geldi.

Bu iki yatak odalı bahçe katı daireye ödediğim parayla, pitoresk İngiliz kırsalında bir şatoda yaşayabilirdim, ama Londra işte böyle bir yer.

Yanlış anlamayın, burayı seviyorum. Orijinal şömine, süslü kornişler gibi tüm o büyüleyici Viktorya dönemi özelliklerine sahip. Daha büyük bir evin parçası ve üç daireye bölünmüş. Putney de oldukça şık bir banliyö, bu yüzden şikayet edemem. Yatağımın üzerinde parmak uçlarımda dikilirsem, Thames Nehri'ni görebiliyorum. Ve komşumun rüzgarda dalgalanan iç çamaşırlarını.

"Nasıl gidiyor, güzelim?" diye mırıldanarak, onun yumuşak, yuvarlak çenesinin altını kaşımak için eğiliyorum. "Eğlenceli bir gün geçirdin mi?"

Miss Winchester-Scott, namı diğer Winnie, benim güzel mavimsi gri İngiliz kısa tüylü kedim, bana saf bir küçümsemeyle bakarak karşılık veriyor — aynı isimdeki huysuz Fransızca öğretmenimin bana bakışıyla aynı.

"Teddy bear" ırkı olarak bilinen bu kediye, sakın bir kişiliğe sahip oldukları için seçmiştim. Ama Winnie benimle ne kadar uzun süre yaşarsa, o kadar bakım gerektiren bir hale geliyor. Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki, o cevap vermeyi reddediyor.

Benim yanımda olmaktan hoşlanıyor mu?

Ben işteyken mutfakta tezgahın üstüne çıkıyor mu? Ben taşınısam daha mı iyi olur?

Her zaman komşunun kedisi Tabby ile takılıyor. Sanki tüm sokak onlara aitmiş gibi birbirlerinin kedi kapılarından girip çıkıyorlar.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, şık pantolon takımımı koridorda iç çamaşırlarıma kadar yırtıp atıyorum. En iyi arkadaşım ve ev arkadaşım Lizzie bu akşam dışarıda olduğu için bu burlesk hareketi güvenle yapabiliyorum. Ofiste giyilen şık kıyafetleri ne kadar sevsem de, gerekenden bir saniye bile fazla giymiyorum.

İş yerinde, otuz üç yaşında, düzgün ve terbiyeli bir profesyonel kadını. Takım elbiselerim kusursuz, saçlarım güzelce yapılmış. Ama daireme girdiğim anda, sanki zaman makinesiyle yirmili yaşlarıma geri dönmüşüm gibi, eşofmanla uzanıp, ağzıma kuru Coco Pops atıyorum. Burada tam anlamıyla çift hayat yaşıyorum.

Eski bir tişört ve pamuklu şort giyip mutfığa gidip Winnie'nin mama kabını kontrol ediyorum. "Neden yemedin? Bahçede fare falan mı yakaladın?"

Lütfen, hayır. Hala küvette bıraktığı son "hediye" yüzünden terapi görüyorum — yarısı yenmiş bir fare leşi bana bakıyordu.

Winnie sadece mırıldanıyor, bacaklarımın etrafında seksi bir daire çizerek, açıkça manipölasyon yaparak bana sürtünüyor. Muhtemelen beni yumuşatmaya çalışıyor, böylece onun iğnelemelerini unutacağım.

Onu cezbetmek için, dokunulmamış mamalarını, en sevdiği, saçma sapan pahalı organik mamalarla değiştiriyorum. O da küçümseyici bir şekilde kokluyor, sonra kuyruğunu sallayarak uzaklaşıyor, sanki ona ucuz mamayla zehirlemeye çalışmışım gibi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Yarın ilk iş veterinerlere gidiyoruz. McLaren bir saatlik bir süre benim olmadan idare edebilir; onun kâr marjı için senin acı çekmene izin vermeyeceğim."

Winnie, onun adına kurumsal zulme karşı gösterdiğim cesur tavrımdan açıkça etkilenmemiş, keskin altın rengi gözleriyle bana etkilenmemiş bir bakış atıyor.

"Günün nasıl geçtiğini sorduğun için teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve pencereye doğru kayarak günlük sigaramı yakıyorum — benim üzücü, utanç verici küçük kötü alışkanlığım. Evet, sigaranın öldürücü olduğunu biliyorum. Ama McLaren için çalışmak da öyle.

Sigara yakıp uzun, tatmin edici bir nefes çekerim, ama Winnie'nin yargılayıcı bakışlarıyla karşılaşırım. Birkaç nefes çektikten sonra sigarayı söndürürüm. "

Şimdi mutlu musun?" diye soruyorum, yenilgiyi kabul edercesine izmariti küllüğe atarak. Utanç verici bağımlılığımın kalıcı kokusunu gizlemek için boşuna bir girişimde bulunarak, bir kibrit çakıp pahalı el yapımı mumlarımdan birini yakıyorum.

Mum titrerken, Jawzercise Pro'mu çıkarıp ısıyorum. Instagram'da bir ukala, bu cihazın bana Henry Cavill'inki gibi cam kesebilecek bir çene vereceğine yemin etmişti. "Kasları harekete geçirmek" için günde on dakika kullanmam gerekiyor. Şimdiye kadar tek yaptığı yüzümü ağrıtmak oldu. En azından, bir daha fırsat çıkarsa, oral seks yapmada daha iyi olmamı sağlar.

Yorgunluktan kanepeme yığıldım ve Winnie yanıma atlayıp, uyluklarımın üzerine şişman bir tüy yumağı gibi kıvrıldı.

"Bazıları için sorun yok," diğ egzersiz aletinin etrafında homurdanıyorum. "Bütün gün tembellik edip, dünyayı umursamadan kendi kışını yalıyor. Belki bir sonraki hayatımda kedi olarak geri dönerim."

Bana, kedilerin "*Cehenneme git*" demenin kedilere özgü karşılığı olan bir bakış atıyor.

"Bana öyle davranma," diye karşılık veriyorum, çene egzersiz aletini bir kenara atarak. "Sen, bakılan bir kadının rahat hayatını yaşıyorsun ve bunu çok iyi biliyorsun. İşin yok, stresin yok, sadece şekerlemeler ve ara sıra ödöl olarak iç organları çıkarılmış kemirgenler var. Aşkı bulmak için flört uygulamasına bile ihtiyacın yok, dışarı çıkıp mahalledeki herhangi bir sokak kedisini seçebilirsin. Tabii ki senin kendini böyle kirletmene izin vermem."

Derin bir nefes alıp, kanepede bir an için gözlerimi kapatıyorum, bitirmem gereken işlerim olmasına rağmen, kanepenin sıcaklığı beni komaya yakın bir duruma sokuyor.

Saat beşte iş modunu kapatıp işlerini ofiste bırakabilen bu efsanevi yaratıkları deli gibi kıskanıyorum. Yanlış anlamayın, işimi seviyorum... çoğu zaman. Sürekli baskı altında çalışmaya, son damlasına kadar çalışmaya alışkınım. Meşgul olmak ve ihtiyaç duyulmak bana keyif veriyor. İnsanların sorunlarıyla bana gelmelerinin verdiği heyecan gibisi yok.

Ama son zamanlarda, bir terazi var ve o terazi eğildi — üstüme yığılan her şeyin altında boğuluyorum. McLaren bize hiç olmadığı kadar baskı uyguluyor. Bu, onun için bile çok fazla ve bu bir şey ifade ediyor.

Asıl işi sevmeme rağmen, sürekli ensemde nefes alan pislik patronum olmasa da yapardım. Her emir verdiğinde dikkatimi çekmekten bıktım.

Bir gün kendi işimi kuracağım. Kendi insan kaynakları danışmanlık şirketimi kuracağım ve sonra *kendi* şartlarımla çok çeşitli müşteriler için çalışacağım. Kendi patronum olacağım ve bir daha asla McLaren ile uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Benim için mesele para değil, ama paranın önemi olmadığını söylemek de saçma olur. Ödemem gereken faturalar ve pantolon takım elbise bağımlılığım var. Ama mesele sadece para değil. Mesele *özgürlük*. Kendi şartlarımla çalışabilme, kendi çalışma saatlerimi belirleyebilme özgürlüğü.

Bir gün.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, ekran titreyerek canlanıyor. Gözlerim zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi hissediyorum, ama bu projeyi bitirmem gerekiyor. Belgeye dalıyorum. Tamam, Gemma. Başarabilirsin.

En fazla otuz dakika sürmesi gereken iş, beynim işe yaramaz bir yığın haline geldiği için iki saat süren işkenceye dönüşüyor.

Ve terapistimin sürekli dırdır ettiği ödevimi hala yapmadım. Dr. Singh — çok cömert çalışanlarımızın "ruh sağlığınıza önemsiyoruz" programı sayesinde — duygusal bir arınma yöntemi olarak günlük tutmayı ısrarla tavsiye ediyor. Gün içinde beni sinirlendiren her şeyi yazmamı, böylece kafamdan atmamı istiyor. Sonra da kendimi daha iyi hissettirecek şeyleri karalamam gerekiyor.

Bu yüzden geçen hafta boyunca, her gece yatmadan önce özenle yazdım, içimi kağıda döktüm. Kendime bir mektup. Ancak gerçek bir günlük yerine, verimli olmam ve söyleyecek *çok* şeyim olduğu için benimki dijital.

Buradaki fikir, her şeyi yazarak günün stresini daha sağlıklı bir şekilde atlatabilmem. Ve itiraf etmeliyim ki, bunda bir tür arınma var. Sanki gizli bir isyan gibi, kafamda sürekli dolaşan tüm alaycı, iş ortamına uygun olmayan düşünceleri serbest bırakma şansı. Ve sürpriz, sürpriz, bu düşüncelerin çoğu uzun boylu, esmer ve acımasız bir CEO etrafında dönüyor.

"Bana öyle bakma, Winnie," diye mırıldanıyorum, özel klasörümde sakladığım "günlüğümü" açarken. "Hepimizin şüpheli başa çıkma stratejileri var. Seninki ise halıya sürtünmek ve odadaki herkese kedi vajinanı göstermek."

Sevgili Günlük, yazıyorum, ne kadar saçma geldiğime utanarak.

Çoğu insan, patronlarının kendilerini sinirlendiren tüm nedenleri ortadan kaldırmak zorunda değildir. Ve kesinlikle her gün yeni nedenler bulmak için uğraşmazlar.

Bu tabloda ciddi bir sorun var.

Beni daha iyi hissettirecek şey ne biliyor musun?

McLaren'ın aptal kravatını onun kalın, kaslı boynuna dolayıp, o sinir bozucu, kendini beğenmiş ağzı bana merhamet dilenene kadar sıkmak.

Nereden başlasam ki?

Onun çılgın taleplerinden bahsedelim. Bu adam her gün mucizelerin gerçekleşmesini bekliyor. Ve onun imkansız beklentilerini bir santim bile karşılayamazsanız, Tanrı yardımcınız olsun.

Ekibim ve ben, McLaren'ın çalışanları olarak adlandırdığı kuduz sırtlan sürüsüne bakmaya çalışırken, aylardır bu yeni işe alım kampanyası için canımızı dişimize takıyoruz.

Çene egzersiz aletini ağzıma geri koyuyorum. Artık bu alet, keskin bir çene hattı elde etmek için bir araç olmaktan çok, abartılmış bir yetişkin emziği haline geldi.

McLaren'ın son dakikada yeniden planlamamı istediği tüm personel toplantısından bahsetmeye bile başlamayayım. Böyle bir şeyi planlamanın ne kadar zor olduğunu biliyor mu acaba? Tabii ki bilmiyor.

O, lojistikle ilgilenmek için çok meşgul, despot, kontrol delisi, büyük bir pislik. Bu şeyi üç aydır planladığım gerçeğini boş verin. Ollie'nin isteği üzerine, Isle of Wight'taki bir çiftlikten getirilen, insanlık tarihinin en süslü, en gösterişli kanepeleri ve Almanya'dan sadece bir günlüğüne gelen konuk konuşmacıyı boş verin.

Hayır, sanki İngiltere Kralı gibi içeri girip, bir anda toplantının yerinin değiştirilmesi gerektiğine karar veriyor. Ve bugün, muhtemelen silikonlu bir mankenin göbeğinden şampanya içerek, şık etkinliğine gidiyor, ben ise yargılayıcı kedimle oturup, bu lojistik kabusun parçalanmış kalıntılarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

Yemin ederim, bunu sırf beni ağlatabilir miyim diye yapıyor.

Ama şaka ona döndü, çünkü ben daha sert biriyim. Ben şişirilebilir kum torbası palyaçoları gibiyim, altları ağırlaştırılmış olanlardan, beni kaç kez yere serersen ser, hemen geri zıplarım, yüzümde profesyonel bir gülümsemeyle.

Ama ah, kendimi bırakıp ona son dakika değişikliklerini ve benim zamanımı ve akıl sağlığımı tamamen hiçe saydığını tam olarak söyleyebilseydim, o aptalca yakışıklı yüzündeki ifadeyi görmek için neler vermezdim.

Belki biraz abartılı davranıyorum, ama içimi dökmek iyi geliyor. Bu gece gerçekten ritmimi yakaladım, beynimin karanlık köşelerine ulaşıyorum. McLaren hakkındaki tiradım iki paragraf daha devam ediyor, parmaklarım klavyede uçuyor.

Bugün beni sinirlendiren her şeyi kelimelerle kusuyorum.

Analistler, sanki bir barda Dünya Kupası'nda İngiltere'yi izliyorlarmış gibi bağırıyorlar.

Muhasebeden Dennis'in derisi masama dökülüyor.

Bridget, teslim tarihini fena halde kaçırıyor ve beni kurtarmaya çalışmak zorunda bırakıyor.

Samantha, dün gece tekila içtiğini çok iyi bildiğim halde, şüpheli bir şekilde kısık sesle "hasta" olduğunu söylüyor.

Ama aklımda tek bir isim dönüp duruyor:

McLaren. İşte büyük bir tehlike işareti.

Adam bugün bana en az on kez bağırdı ve bu sakın bir gündü. Beni sözlü olarak parçalamaktan sadistçe bir cinsel zevk aldığını düşünmeye başlıyorum.

Ama o asla, asla, benim yıkıldığımı görmeyecek.

Orada durup, profesyonel bir gülümsemeyle, bir seri katili gururlandıracak kadar sarsılmaz bir göz teması kurarak, içimden onun mükemmel yüzündeki o alaycı gülümsemeyi tokatlamakla hayal kurarak bekleyeceğim.

Bu çok hızlı tırmandı. Öfkenin neden olduğu heyecan ve derin, varoluşsal bir dehşet arasında kafa karıştırıcı bir karışım hissediyorum. Sanırım bir sigara daha içmem lazım. Duşta.

İçimdeki monologun duygusal olgunluğu, hormonları tavan yapmış bir ergeninki gibi, ki bu, yetişkin bir işi ve ipoteği olan otuzlu yaşlarında bir kadın olduğumu düşünürsek, gerçekten harika. Ve bir kedim var. Kediye unutmamak lazım.

Küçük şeytandan bahsetmişken, Winnie bana sanki bana bir bilgelik aktarmak istercesine miyavlıyor.

"Bana öyle bakma," diye mırıldanıyorum, kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Londra'nın en büyük piç kurusu için çalışmayı dene de, ne kadar iyi başa çıkabileceğini gör. Bir gün içinde stresinden kendini yalayıp kel kalırsın."

Dışarıdan gelen bir ses — muhtemelen yine benim lalelerimi tuvalet sanan kızgın bir adam — Winnie'yi ürkütüyor. Kahve masasına atlıyor, kuyruğu

önlüklü bir adam, merlot şarabının kalıntılarını dizüstü bilgisayarımın klavyesine dökerek.

"Winnie," diye bağıyorum, çılgınca kolumla tuşları silmeye çalışıyorum.

Winnie pişmanlık duymadan bana bakıyor, sonra atlayıp mutfığa doğru yavaşça yürüyor, muhtemelen bir sonraki kedi terörizmi eylemini planlamak için.

Bir saat sonra kapının açıldığını duyduğumda, dirseklerime kadar hesap tablolarına ve pasif-agresif e-postalara gömülmüş durumdayım.

"Selam." Lizzie, kolları şüpheli bir şekilde giysilerle dolu gibi görünen çantalarla doluydu.

"Seçmeler nasıl gitti?" diye soruyorum, ekranımdan başımı kaldırarak.

"Harika." Heyecanla titreyerek, yanımdaki kanepeye çantalarını bırakır. "Romantik bir dönem filmi ve ben trajik bir şekilde ölen bir hizmetçi oynayacağım. Bunun benim için büyük bir fırsat olabileceğini düşünüyorum."

Her seçmelerden sonra böyle der. Tavuk kostümü giydiği seçmelerden sonra bile.

West End hayallerinin peşinde koşarken, gerçek maaşı olan düzenli bir iş aramaya başlaması gerektiğini hatırlatan alaycı bir arkadaş olmak istemiyorum. Bazen banka hesabı o kadar azalıyor ki, bunu düşünmek bile nefes almamı zorlaştırıyor. "Bu harika. Senin için parmaklarımı çapraz tutacağım."

Gözlerim çantalarla kayıyor ve midemde bir batma hissi büyüyor. "Oxford Street'te kutlama alışverişine mi çıktın?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır!" O gülerken, kafasının üstünde duran dağınık sarı at kuyruğunu düzeltiyor. "Tiyatro tüm bu inanılmaz vintage parçaları atacaktı, ama yakışıklı sahne görevlisi bana onların zulalarını yağmalamama izin verdi."

Çantalarından birine göz atıyorum, tüm bu eşyaları nereye saklayacağını merak ediyorum. Odası çok küçük, bu yüzden kira olarak neredeyse hiçbir şey almıyorum. "Yani, doğal olarak, her şeyi aldın."

Omuzlarını silkiyor. "Bir kadının çöpü, başka bir kadının hazinesidir, değil mi?"

Yığından, fırfırlı ve volanlı, korkunç bir elbiseyi dikkatlice çıkarıyorum. "Bu *Bridgerton*'ın reddettiği elbiseyi tam olarak nerede giymeyi planlıyorsun?"

diye soruyorum, elbiseyi kolumun ucunda tutarak.

O sırtıyor. "Belki şık bir kostüm partisinde? Oh! Ya da Regency temalı bir bekarlığa veda partisinde!"

"Tabii, çünkü sen bu tür davetlere boğuluyorsun."

"Asla bilemezsin." Elini küçümseyerek sallıyor, gözleri parlayarak geri kalan elbiseleri karıştırmaya başlıyor.

Böyle zamanlarda Lizzie ile benim ne kadar farklı olduğumuzu hatırlıyorum. Ben her şeyin yerli yerinde olması gereken biriyim. Lizzie ise kaosun içinde yaşıyor. Henüz birbirimizi öldürmemiş olmamız bir mucize.

"Ne izleyelim?" diye sorar, televizyon kumandasını kaparak. "Aklıma, akıl gerektirmeyen, izlemeye değer, göz alıcı bir şey geliyor." Nefes veririm, gözlerim çoktan dizüstü bilgisayarındaki açık sekmelere kaymıştır. "Seninle birlikte beynimi çürütmeyi çok istesem de, biraz biraz iş bitirmem gerekiyor."

"Yine mi?" Yüzü buruşuyor. "Cidden mi, Gem? Bu iş çığırından çıkıyor."

"Evet," diye iç çekiyorum, P harfini agresif bir şekilde telaffuz ederek. "Sen bir şey seç, ben çalışırken izlerim."

"Gemma." Sert bir ses tonuyla konuşuyor. "Saat on bir geçti. Bu çok saçma. Senin için gerçekten endişeleniyorum."

"Sadece işte zor bir dönem geçiriyorum. Geçer."

"Her zaman böyle söylüyorsun, ama hiç geçmiyor. Kalıcı bir durumsa, bu 'zor bir dönem' değildir."

Onun değerlendirmesine karşı çıkamam. Tamamen haklı. İzlemem gerekenler, okumam gerekenler, dinlemem gerekenler listesinde yıllarca geride kaldım, sürekli dünyanın geri kalanına yetişmeye çalışıyorum.

İş dışındaki hayatımın her yönü ihmal edilmiş gibi hissediyorum. Örneğin, yerleşmek için nazik, orta derecede formda bir erkek bulmak, yumurtalıklarım işlevini yitirmeden önce bir çocuk sahibi olmak, son dakikada Airbnb'de kaldığım üzücü hafta sonları yerine gerçek tatiller planlamak, hatta sadece podiatriste gidip o inatçı batık tırnağımı tedavi ettirmek için kendimi zorlamak gibi. Bu gidişle, bir sonraki Tinder eşleşmemi emeklilik partimde bulacağım.

"Peki," diye mırıldanarak dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

BÖLÜM 4

Liam

"Bu gece çok huysuzsun," diyor sarışın, manikürlü tırnaklarıyla smokinimi eski bir dostmuşuz gibi okşayarak. Eli göğsüme yerleşiyor, başparmağı meme ucumu okşuyor, o kadar cüretkar bir hareket ki, ben bunu deneseydim davalarla boğuşmak zorunda kalırdım.

"Ben böyleyim işte," diye huysuzca söylüyorum.

O, parlak dudakları sanki harekete geçmeye hazırmış gibi parıldayarak dudaklarını büzüyor. "Ama herkes çok eğleniyor. Sen ise burada, barda tek başına ve huysuz bir şekilde oturuyorsun."

"Ofiste uzun bir gün geçirdim," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum ve o ellerini keşfetmeye devam etmeden önce bileğini yakalıyorum. "Sosyalize olmak için pek havamda değilim."

O, benim sinirlenmemi fark etmemiş gibi kıkırdar. "O zaman belki de yanlış yerdesin."

Ne kadar da doğru.

Asıl planıma sadık kalmalıydım: sahile gitmeli, tekneye binmeli, deniz havasının kafamı temizlemesine izin vermeliydim. Bunun yerine, yine bir hayır balosunda, plastik gülümsemeler ve saçma sapan sohbetlerle çevriliyim, kibar toplumun yarı işlevsel bir üyesi gibi davranıyorum.

Burada olmamın tek bir nedeni var ve o neden de gelmedi. Sir Sebastian Whitmore — Trafalgar Lifestyle Stores'un yaşlı sahibi. TLS, halkın bildiği adıyla, İngiliz alışveriş kurumudur.

Whitmore ailesinin gururlu armasını taşıyor. Londra'dan Glasgow'a kadar her ana caddede hakimiyeti var, İngiliz perakendeciliğinin gerçek bir devi.

Aynı zamanda, son altı aydır titizlikle satın almaya çalıştığım şirket. Bu yüzden, egomu okşayan bu hayırseverlik partisine katılıyorum.

Normalde, çek defterimi çıkarır, şişkin göğüslü muhasebecilerini heyecanlandıracak kadar sıfır yazardım ve gecenin sonunu getirirdim. Ancak Whitmore'un cömert teklifimize karşı sürekli gecikmeleri ve oyalama taktikleri sabrımın sınırlarını zorladı. Bu yüzden, ağır silahları çekmeye ve şahsen ortaya çıkmaya karar verdim, esas olarak hukuk ekibinin teklifimizi neden bu kadar geciktirdiğini sormak için.

Ama yaşlı piç kurusu kendi partisine gelmeyecek kadar cesur davrandı.

Whitmore'un küstah tavırları sınırlarımı bozmaya başladı. Sanki benim, onun çalkantılı şirketi için masada olan tekliften daha iyi bir teklif koparabileceğini umuyormuş gibi, beni deneyimsiz bir çocukmuşum gibi oyuna getiriyor. Öyle ya da böyle, TLS'yi satın alacağım. Çünkü bu benim için sıradan bir satın alma değil. Ve eğer saçma sapan geciktirme taktikleri ile zaten gülünç derecede abartılı teklifimi daha da iyileştirmem için bana baskı yapabileceğini düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Blondie bana yatak odası bakışları atıyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sahte kirpiklerini kırıştırıyor. Onun için şunu söyleyeyim: kız çok güzel. Gerçekten baş döndürücü, benim 1,90 metrelik boyuma neredeyse yetişen o saçma topuklu ayakkabılarla bile.

Dudaklarında utangaç bir gülümseme var, sanki benim Prens Charming rolünü oynayıp elini öpmemi bekliyor gibi. Parlak dudakları dışarı çıkıntı yapıyor, ama elini kararlı bir şekilde uzaklaştırırken gözlerinde bir anlık şüphe görüyorum.

"Madem bu kadar mutsuzsun, neden geldin?" diye sızlanıyor.

"Çünkü şirketim bu hayır kurumuna destek vermek istedi," diye cevap veriyorum düz bir sesle.

Gözleri parladı. "Cashbury Thornton'un sahibi olman *çok* etkileyici." "Mmm."

Şirketin adını düzeltmeye zahmet etmedim. Önemli değil ki. önemlidir.

"Peki, şirketiniz ne iş yapıyor? Hisse senedi falan mı alıyorsunuz? Finans konusunda hiç bilgim yok."

Yavaşça viskimi yudumladım. "Biz bir özel sermaye şirketiyiz."

"Vay canına, onun ne olduğunu bile bilmiyorum." Sanki bilgisizliği sevimli bir tuhaflıkmış gibi kıkırdıyor. "Ama belki bana açıklayabilirsin? Basit terimlerle?"

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Bu gece gerçekten harika geçecek gibi görünüyor.

Anlıyorum. Herkesin milyarlarca poundluk bir özel sermaye şirketinin nasıl işlediğinin inceliklerini anlamasını beklemiyorum. Finans piyasaları ilginizi çekmiyorsa, sorun değil. Makul bir günde, meraklıları memnun ederdim. Ama buradaki sarışın açıkça tek bir şeye odaklanmış ve bu kesinlikle finansal IQ'sunu genişletme arzusu değil.

"Tamam," diyorum, hızla azalan sabrımın ses tonuma yansımaya izin vererek. "Yatırımcılardan fon topluyoruz, düşük performans gösteren şirketleri satın alıyoruz, onları düzene sokuyoruz ve büyük bir kârla satıyoruz. Tıpkı çiftçilerin boktan araziler satın alıp, sihirlerini kullanarak mahsulü büyütüp, sonra araziye satmaları gibi."

Burnunu kırıştırıyor. "*Çiftçiler* gibi mi?"

"Aynen öyle. Çiftçiler gibi."

Gözlerindeki donuk bakıştan, bu heyecan verici sohbeti yaklaşık beş dakika önce bıraktığını anlayabiliyorum. Zihninde beni smokinimden soyup, cüzdanımı açmak için kullanacağı tüm pis yolları planlamakla meşgul. Ben de bu parlak sohbetten pek etkilenmiş değilim. Bu kadının adını çoktan unuttum bile.

Bir iç çekerek, viskimden uzun bir yudum alıyorum. "Basitçe söylemek gerekirse, para kazanıyoruz. Özetle durum bu."

Porno yıldızı göğüsleri koluma değene kadar bana yaklaşıyor. Bu gece olmaz. Havamda değilim.

"Mmm, çok yoğun görünüyor," diye mırıldanıyor, parmağını yakamdan aşağı doğru kaydırıyor. Israrcı, bunu kabul etmeliyim. "Ama ne derler bilirsin, sadece çalışıp hiç eğlenmeyen Liam sıkıcı, sıkıcı bir çocuk olur. Ve ben sıkıcı çocuklara dayanamam."

"Ben bol bol eğlenirim."

O somurtkanlık, gel buraya diyen bir sırıtışa dönüşür. "Benimle oynamadın. En azından, henüz oynamadın."

Ona kayıtsız bir bakışla bakarak, rahatsız edici sessizliğin uzamasına izin veriyorum, ta ki o kıvranmaya başlayana kadar. "Bu geceki programda yok."

"Öyle yapma," diye ikna etmeye çalışıyor, yapışkan parfümü beni boğacak kadar yaklaşarak. "Eminim fikrini değiştirebilirim. O seksi Kuzeyli

homurtun bana her türlü şeyi yapıyor. Yorkshire, değil mi? Çok... sert."

Eli aşağıya doğru kayıyor, manikürlü tırnakları fermuarımın üzerinde kesinlikle tesadüf olmayan bir şekilde geziniyor.

Daha fazla dokunmadan önce bileğini yakaladım. "Dikkatlice dinle sevgilim, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. İlgilenmiyorum. Bu konuda anlaşıldık mı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, öfkeli bir nefesle boğuldu. "Şey, ben hiç..."

"Liam."

Arkamdaki o kendini beğenmiş ses beni gerginleştirir. Yavaşça dönerim ve kanımı kaynatmayı başaran tek pislikle yüz yüze gelirim.

Alastair lanet olası Charles Harrington. Bu kendini beğenmiş pislik, sanki kraliyet ailesindenmiş gibi tam adıyla kendini tanıtıyor. "Lanet olası" kısmı eksik, ama oraya çok yakıştırdı.

"Alastair." Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğumdan, keskin ve agresif bir hareketle manşetlerimi düzelttim. "İzninle," diye sarışına dişlerimi sıkarak söyledim.

Kız alınmış gibi görünüyor ama bunu şehvetli bir gülümsemenin arkasına saklıyor ve havalı havalı uzaklaşıyor. Tüm dikkatimi Harrington'a veriyorum, vücudumdaki her kas gergin.

"Burada sana rastlayabileceğimi düşünmüştüm," diyor, o yapmacık gülümsemesi, dişlerini tek tek boğazına sokmak istememe neden oluyor. "TLS bu partiyi sponsorluyor. Ve sen de böyle *bir hayırseverisin*."

Onun şımarık alaycı ses tonu yumruklarımı sıkıştırıyor. "Ashbury Thornton her yıl birçok hayırsever amaç için cömert bağışlar yapıyor," diyorum sert bir sesle.

"Seninle karşılaşmak harika. Sana ulaşmak istiyordum. Yakında mutlaka bir şeyler içmek için bir araya gelmeliyiz," diye ısrar etti, sinir bozucu sırtışı giderek büyüyordu. "Yakında çok yakın... komşular olacağımıza göre, falan filan."

"Sanırım bu teklifi reddediyorum."

"Hadi ama Liam." Kendini beğenmiş piç kurusu gülüyor. "Sen farkına bile varmadan kapı komşusu olacağız."

"Londra kocaman bir şehir, Alastair. Zorunlu sosyal etkileşim olmadan da hayatta kalabileceğimize eminim."

"Oh, sadece Londra'yı kastetmedim. Tower 79'un en üst katları için sözleşmeyi imzaladım. Yeni Vertex Capital genel merkezi için mükemmel bir konum gibi görünüyor."

Bardağımı daha sıkı kavradım. O sinsi, kurnaz pislik. Benimkinin hemen yanındaki binanın en üst katlarını kiralamış. O pislik, kelimenin tam anlamıyla beni aşağıdan bakmak için konumunu belirlemiş.

"Oradan manzara o kadar muhteşem ki, dayanamadım." Kendini beğenmiş bakışı daha da yoğunlaşıyor. "Sana dostça el sallayacağım," diye ekliyor ve göz kırpmıyor.

Onun sözleri içimde ilkel bir şeyleri tetikledi. Bu mavi kanlı pisliğe saygısızlığının ne anlama geldiğini göstermek için, çıplak ellerimle boğazını parçalamak istiyorum.

Ama asla kontrolümü kaybetmem.

Yavaşça nefes almaya zorluyorum kendimi, dudaklarım sıcaklıktan yoksun keskin bir gülümsemeye bükülüyor. "Umarım orada kirayı ödeyebilecek kadar iş bulursun. Aşırı telafi etmeye çalıştığında genel giderler baş belası olabilir."

O gülümser. "Bu sorun olmaz. Son zamanlarda oldukça önemli anlaşmalar yaptık. Görünüşe göre Londra piyasası yeni kanlara çok ihtiyaç duyuyordu. Bu arada, geçen ay Huxley'i satın almamız konusunda alınmayın. Bu sadece sağlıklı bir rekabet, anlarsınız ya. Oyunun bir parçası."

Hareketsiz kalırım, bardağı tutan parmaklarımın eklemleri beyazlaşır.

"Senin gibi nepotist bir pislik için, oyun zorlaştığında her seferinde babana ağlamaya gitmek büyük bir başarı olmalı," diyorum, sesimde saf bir küçümseme var. Dudaklarım saf bir tiksinti ile kıvrılıyor. "Babası lord olan birinin ne kadar da rahat olduğunu düşün. Eski parasıyla doğru yerlere yağ çekiyor, böylece ortalama oğlu gerçek rekabetten uzak, güvende kalabiliyor."

Alastair'in gözleri parlar, beni kızdırdığı için açıkça memnun olmuştur. "Ah, işte o, benim çok iyi tanıdığım Liam, özel dikim takım elbiseler ve şişirilmiş egosuyla çukur kökenlerini umutsuzca gizlemeye çalışan."

"Kendi başıma elde ettiğim başarıdan son derece eminim," diyorum, bu güven fonu bebeğinin beni sinirlendirmesine izin vermeyerek. "Öyleyse, babana sürekli hayal kırıklığı yaşattığın için duyduğun ezici güvensizliğini yatıştırmaya yardımcı olacaksa, mütevazı kökenlerimle alay etmeye devam et."

Alastair ve ben aynı yatılı okula gitmiş olabiliriz, ama benzerliklerimiz burada bitiyor. O, kışına gümüş kaşık sokulmuş bir şekilde doğmuş ve altın siktiği için, ben ise benden bir an önce kurtulmak isteyen zengin üvey babam tarafından çok farklı nedenlerle yatılı okula gönderilmişim.

Muhtemelen terapi görmem gereken nedenlerdi, ama Berkeley Athenæum bunun için var.

Alastair'ın nefes kesici eşi Victoria'yı görüyorum, ama bizi birlikte gördüğü anda akıllıca yön değiştirip, inci kolyesini sıkıca tutan bir sosyetik kadına doğru yöneliyor.

Ona el salladım, o da gülümseyerek karşılık verdi.

"Vicky her zamanki gibi bir hayalet gibi. Ona saygılarımı sunmalıyım," diyorum, dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle.

Alastair, sanki zaten gergin olan üst sınıf kışına bir polo sopası sokulmuş gibi kaskatı kesildi. "Senin için o *Victoria* ve seninle konuşmak gibi bir niyeti yok."

Bunca yıl sonra hala hassas bir konu. Sanırım bazı yaralar onun için de derin.

"İzinle," der Alastair alaycı bir şekilde, sırtıma küçümseyici bir şekilde vurarak. "Haftaya yeni ofisimden sana el sallayacağım, *komşu*."

Viski bardağımdaki son yudumu içip, geçen bir garsondan bir tane daha alıyorum, Alastair'ın kafasına ağır kristal bardağı fırlatma dürtüsünü zar zor bastırıyorum.

Yarınki gazetelere manşet olacak bir şey yapmadan önce havaya ihtiyacım var. Kıkırdayan sosyetiklerin arasından geçerek balkona doğru yöneliyorum.

Serin gece esintisi, içerideki boğucu havadan sonra hoş bir değişiklikti, tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi. Korkuluğa tutunup Kensington'da yavaşça ilerleyen arka lambaların denizine bakıyorum.

Ceketimin cebinden bir puro çıkarıp yakıyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıp, ciğerlerimde yanan hissi tadını çıkarıyorum. Birkaç kötü alışkanlığa kapılmak için bir gece varsa, o da bu gece. Lanet olası Alastair, hala sinirimi bozuyor. Acınası.

Balkon korkuluğuna yaslanarak, kalın bir duman bulutu üflerim ve öfkemi sakin bir ilgisizliğe dönüştürmeye çalışırım. Uzaklardan gelen trafik gürültüsü, hoş bir beyaz gürültü oluşturur.

Bir duman bulutu daha üfleyerek dikkatimi aşağıdaki sokağa çeviriyorum. Ancak telefonumun ısrarcı vızıltısı ve bir e-posta bildirimi dikkatimi dağıtır.

Telefonumu çıkarıyorum. Onu görmezden gelip, kesintisiz bir şekilde viski ve nikotin sisinde kendimi kaybetmeye yarı yarıya meyilliyim. Ama ekrana gelen dosya adı

—“Gemma’nın Terapi Günlüğü”—dikkatimi çekiyor.

Bu da ne böyle?

İlk birkaç satır beni yumruk gibi vurur. Puroyu boğazıma kaçırır, bir duman bulutu öksürerek dışarı çıkarırım.

Sevgili Günlük

Çoğu insan patronunun onu sinirlendiren tüm nedenleri ortadan kaldırmak zorunda değildir. Ve kesinlikle her gün yeni nedenler bulmak zorunda da değildir. Bu resimde ciddi bir sorun var.

Beni neyin daha iyi hissettireceğini biliyor musun?

McLaren'in aptal kravatını kalın, kaslı boynuna dolayıp, o sinir bozucu, kendini beğenmiş ağzı bana merhamet dilenene kadar sıkamak.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum, zihnimde iki kez düşünürken purom neredeyse korkuluktan düşüyor. Gözlerimi kırpyorum, gördüklerime inanmıyorum. Bu kelimelerin şu anda ekranımda olması imkansız. Kesinlikle imkansız.

Bu bir tür şaka olmalı. Son derece uygunsuz bir şaka, ama yine de bir şaka.

Çünkü bu evrende ya da başka bir evrende, benim düzgün ve terbiyeli insan kaynakları müdürümün, o sıkı sıkı kapalı dudaklarından böyle pis hakaretler dökülmesine izin vermesi imkansızdır, hele ki benim hakkımda böyle pislikler yazması imkansızdır.

Asla olmaz.

. . . zorba, kontrol delisi, büyük bir pislik . . .

Onun edebi zehirinin hedefi olmasaydım, yaratıcılığını alkışlardım. Ve bazı noktalarda tamamen haksız da sayılmaz.

Bütün gece aynı eski saçmalıklar devam etti: insanlar kıcıımı öpmek için sıraya giriyor, sevdikleri amaçlara para harcadığım için ne kadar harika bir adam olduğumu söylüyor, ağızımdan çıkan her kelimeye başını sallıyorlardı.

Ve şimdi, tüm o sahte gülümsemeler ve boş övgüler arasında, sonunda filtrelenmemiş gerçeği duyuyorum. Hem de Gemma Jones'tan. Şimdi bu yeniliği sevip sevmediğime karar vermeye çalışıyorum. Kesinlikle buna alışkın değilim, orası kesin.

Gemma daha önce hiç kıcıımı öpmek için özel bir çaba göstermedi, ama her zaman katı bir profesyonellik ve saygı gösterdi. Bu acımasız hakaretler sanki tamamen farklı bir kişi tarafından yazılmış gibi. Onun öfkeli, kötü ikizi.

... lüks etkinliğine doğru yola çıktı...

Kendimi papyonumu çekiştirirken buluyorum, belki de Gemma'nın beni boğmak için kullanmayı hayal ettiğı aynı lanet papyon. Bu kadın kim olduğunu sanıyor da bana böyle saygısızlık ediyor?

Maaş çeklerini benim imzaladığımı unutmuş mu? Benim son teslim tarihlerim ve taleplerim kibar öneriler değıl, sorgusuz sualsiz, hiçbir şekilde itiraz edilmeden harfiyen uyulması gereken kanunlardır.

Bu ateşli manifestoyu ortak klasörümüze kaydettiğinde sarhoş olmalı. Dürüst insan kaynakları müdürümün kariyerini bu kadar mahvetmesinin başka bir açıklaması olamaz.

Onun yanına gidip, o karamsar gözlerine bakarak şöyle derdim: "Dinle, McLaren. Isle of Wight'taki çiftçilerden oluşan bir ekibim var ve onlar, insanlık tarihinin en iddialı atıştırmalıklarını yaratmak için sıcak ocak başında köle gibi çalışıyorlar. O yüzden, 'toplantıyı yeniden planla' lafını alıp, mükemmel şekilli, Armani giysili kıına sokabilirsin.

Siktir. Eğleniyor muyum yoksa öfkeleniyor muyum, yoksa tamamen başka bir şey mi hissediyorum, anlayamıyorum.

Aklımda yakıcı bir görüntü belirirken, korkuluktan itiyorum kendimi.

Gemma Jones. Düzenli, kurallara uyan insan kaynakları müdürüm. Ama şu anda hiç de profesyonel değıl. O bir doğa gücü, beni sandalyeme iten gücüyle sikimi sertleştiriyor. Bu Gemma'nın pençeleri var.

Kucağıma oturmuş, yeşil gözleri kutsal olmayan bir öfkeyle parlıyor, her zaman kuralları ve düzenlemeleri sıralayan o kibar ağzı, şimdiye kadar duyduğum en pis sözleri kusuyor. O minik eller boğazımı sarıyor, tırnakları derime batıyor, benim "saçma" taleplerim hakkında tam olarak ne düşündüğünü tıslayarak söylüyor...

Ve bunu biraz da olsa sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Damarlarımda dolaşan sıcaklığın şiddetine dehşetle, zorlukla yutkunuyorum. Bu zihinsel görüntünün bu kadar etkili olmaya hakkı yok.

Bu bir hata olmalı. İmkansız...

Klasörü tekrar kontrol ediyorum. Bu bizim özel klasörümüz. Sadece ben ve o. Tanrım, kadın sinir krizi mi geçiriyor?

Bu kadın beş uzun yıldır benim için çalışıyor ve eminim ki, burada yazdığı renkli küfürleri bir yana, "kahretsin" ya da "lanet olsun" gibi kelimeleri bile hiç duymadım.

Gemma Jones, işyerinde nezaketin simgesi.

Birkaç agresif dokunuşla takvimimi açtım ve onu şafak vakti ofisime çağırmak için bir davet gönderdim.

Bayan Jones bu gece iş yerinde en büyük günahı işledi. Bu sıradan bir iş yeri isyanı değil — kaçırılan bir teslim tarihi ya da bir anlık öfkeyle fırlatılan bir sandalye. Hayır, bu en üst düzeyde bir isyan. Profesyonel olarak, sabah protein içeceğime işemekle eşdeğer bir şey.

Gemma, benim anlayabileceğim sınırların ötesinde bir saygısızlık gösterdi. Hatta bazıları, onun çılgın tiradında beni tamamen mahvettiğini söyleyecek kadar ileri gidebilir.

Ne yazık ki onun için, ben sadece "zorba, kontrol delisi, büyük bir pislik" değilim.

Ben, onun kariyerini yapıp bozabilecek zorba, kontrol delisi, büyük bir pisliğim.

Tatlı rüyalar, Bayan Jones. Keyfini çıkarın, çıkarabildiğiniz kadar.

BÖLÜM 5

Liam

UTANARAK İTİRAF EDİYORUM, gecenin yarısını, kızıl saçlı insan kaynakları müdürümün benim hakkımda yazdığı her lanet olası kelimeyi tekrar tekrar düşünerek geçirdim.

Bu sabah duşta o kadar sert boşaldım ki, neredeyse kayıp kafamı çatlatıyordum. Hepsi de Gemma'nın sert bir şekilde beni becerirken bana dik dik bakan yeşil gözlerini hayal etmekten kendimi alamadığım için oldu.

Doğrudan bağlı olduğum birine karşı fanteziler kurarak tatmin olmak... Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu.

Gemma'nın dar kalem eteklerini, kumaşın kıcına gergin bir şekilde oturduğunu takdir etmemek için ölmüş olmam gerekirdi. Ya da bluzlarının her nefes alışında dolgun göğüslerine biraz fazla sıkı oturduğunu. Ama ben her zaman kontrolümü sağlayabilmişimdir.

Benimle Gemma arasında etik bir duvar olması gerekiyor. Kilise ile devletin net bir ayrımı gibi. O, büyük kötü Liam çalışanların duygularını incittiğinde veya onlardan lanet işlerini yapmalarını beklediğinde, çalışanların ağlayabilecekleri bir omuz. Elimi eteğinin içine sokarken yakalanamam.

İlk günden itibaren bu duvarın yüksek ve sağlam olmasını sağladım. Güzel kızıl saçlı kızın, şık ve memnun etmek için can atan bir şekilde mülakata girdiğini hatırlıyorum. Her soruyu doğru cevapladı. Takıntılı bir şekilde hazırlanan, aşırı derecede çalışkan bir iyi kız olduğu belliydi.

Geniş gözleri sürekli benimkilere bakıyor, onay ve sıcaklık belirtisi arıyordu. Her şey apaçık ortadaydı: Benim rol yapmayı bırakmamı, ona gülümsememi ve bana Liam demesini ısrar etmemi istiyordu. Onu rahat bir samimiyetle karşılamamı.

Ama o yeşil gözlü güzellikten uzak durmam gerekiyordu.

Şimdi de Bayan Prim-and-Propor bir kibrit çaktı ve dün gece gönderdiği nefret mektubuyla birlikte onu benzin havuzuna attı. Kendi kravatımla beni boğarken, taleplerimi nereye sokmam gerektiğini söyleyen mektup.

Şimdi de geç kaldı. O numaradan sonra, beni bekletmeye cüret ediyor mu? Eğer onu iyi tanıımıyorsam, kovulmaya çalıştığını düşünürdüm.

Çenemi kaşıyarak, Gemma'nın e-postasını tekrar okurken kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum.

En içten özürlerimi sunarım efendim, kişisel bir randevum var, bu yüzden bugün yaklaşık iki saat geç kalacağım.

Belki de kovulmak istiyordur. Ama o insan kaynakları departmanında çalışıyor; bu davranışıyla beni, ona yüksek tazminat ödemediğinde anında kovabileceğimi biliyor. Hiç mantıklı değil. Eğer ayrılmak isteseydi, akıllıca davranırdı — "stres iznini" sonuna kadar kullanırdı. Tanrı aşkına, çalışan el kitabını o yazmış. Her türlü boşluğu avucunun içi gibi biliyor.

Peki, burada neyin peşinde? Ne tür bir oyun oynuyor? Hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, son bir saati kafeslenmiş bir hayvan gibi ofisimde dolaşarak geçirdiğim ve onun o kapıdan içeri gireceği düşüncesinden başka hiçbir şeye odaklanamadığım.

Keskin bir kapı çalma sesi gerginliği bozar ve sesimdeki hırıltıyı saklamaya bile çalışmadan "Girin" diye bağırırım.

Kapı açılır ve Gemma, bu sabah duşta hayal ettiğim o kalem eteği giymiş olarak içeri girer. Tanrım, bana güç ver.

"Geciktiğim için özür dilerim, Bay McLaren," diyor nefes nefese, kapıda durarak. "Şimdi uygun bir zaman mı?"

Yanakları kızarmış, göğsü sanki o topuklu ayakkabılarla maraton koşmuş gibi inip kalkıyor. Kırmızı buklevleri omuzlarından dökülüyor, bir avuç dolusu tutup çekmemi istiyor sanki.

Saygısız küçük yaramaz.

Ona sert bir bakışla bakıyorum.

O da bana bakıyor, yüzünde kibar bir şaşkınlık ve belirsiz bir tedirginlik karışımı var.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, sesimi sabit tutarak.

"Programın gerisinde kaldığımı fark ettim ve içtenlikle özür dilerim. Kedim hasta ve acil olarak veterinerine gitmem gerekti. Ve tüm saygımla, efendim, bu son dakika toplantısını gece yarısı ayarladınız. Davetiyeyi bu sabah uyanana kadar görmedim."

Ellerimi ceplerime soktum, masamın arkasına oturmayı düşünemeyecek kadar gergindim. "Dün gece benimle özenle paylaştığınız konuyu görüşmek ister misiniz?"

Keskin bir şekilde başını sallar. "Elbette. Söz konusu belgeyi açıp birlikte inceleyebilir miyiz?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Özetini gayet net anladım."

"Mükemmel. O zaman hemfikir misin?" Gözünü bile kırpmıyor.

Çenemi sıkıyorum. "Tamamen değil, hayır."

"Anlıyorum." Dolgun dudaklarını büzüyor. "Özellikle hangi kısımlara itiraz ettin?"

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?" diye homurdanarak ona yaklaşıyorum.

Bana göz kırpar, geniş zümrüt rengi gözleri şaşkınlık dolu. "Anlamadım efendim."

Onun sinir bozucu masum ifadesiyle odadaki gerginlik her geçen saniye daha da artıyor.

"Burada tam olarak neyi kastettiğimi düşünüyorsun, Gemma?"

"Dün gece isteğiniz üzerine gönderdiğim yeni işe alım stratejisi," diye cevaplar sakın bir sesle. "Konuştuğumuz gibi, bugün uygulamaya geçeceğiz."

Boğazımdan sert bir kahkaha kopar.

Kaşları çatılır, haklı bir öfkeyle. "Komik olan ne, efendim?"

"Yine 'efendim' mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Size her zaman efendim diye hitap ederim."

"Bana her zaman... *efendim* diye hitap ediyorsun," diye tekrarlarım, sesim alaycı bir tonla.

Kaşlarını daha da çatıyor, güzel yüzünde belirsizlik beliriyor. "Bunun yerine 'Bay McLaren' mı tercih edersiniz?"

Yavaşça gülümsedim, daha sonra bu karşılaşmayı yazacağı ateşli detayları hayal ederek. "Bana ne demek istersin, Gemma?"

Bana ihtiyatla bakar. "Daha önce sana nasıl hitap ettiğimle ilgili bir sorunun olmamıştı."

"Şey, şimdi sorunum var. Bana *gerçekten* ne diye hitap etmek istersin?"

Tereddüt eder, dilini çıkarıp alt dudağını ıslatır. Hareketini takip ederim, vücudum gerilir. "Liam...?"

"O zaman Liam olsun," diyorum, sesim sahte bir samimiyetle doludur.

Uzun bir süre gözlerine bakarım. Artık her şey açıktır; nefret manifestosunu benimle paylaştığının farkında değildir.

Onu hemen kovmak istiyorum. Çok istiyorum.

Gemma'nın beni sevip sevmemesi önemli değil. Buraya popülerlik yarışması kazanmaya gelmedim. Önemli olan işini yapması ve bunu çok iyi yapması. Ve yapıyor. Her zaman yaptı.

Ama bu kadar açık bir saygısızlık? Bunu görmezden gelemem. Tehlikeli bir emsal oluşturur.

Ama belki de bunu halletmenin başka bir yolu vardır. Onu değiştirmekten çok daha tatmin edici bir yol. Belki önce biraz eğlenebilirim.

"Stratejini inceledim," diye mırıldanıyorum. "Söylemeliyim ki, çok ilginç bir okumaydı. Beklenmedik bir tutkuyla doluydu. Hiç de senin normalde sergilediğin çekingen tarzına benzemiyordu."

Yüzüne tekrar kaşlarını çatmış bir ifade gelir, öfke ve şaşkınlığın karışımı. "Bu şirket için her çabama tüm bağlılığımı ve tutkumu koyuyorum."

"Açıkça görülüyor." Karanlık bir kahkaha atıyorum, bu oyunu gerekenden fazla zevk alıyorum. "O zaman tam olarak senin belirlediğin şekilde ilerleyeceğiz."

"Mükemmel. Patron. Liam." Keskin bir baş sallamayla onaylar, yüz hatları benim çok iyi tanıdığım o alışılmış profesyonelliğe dönüşür.

"Sonuçta," diye devam ettim, "en iyileri ve en parlakları çekmek istiyoruz. Kurumsal dünyaya Tanrı'nın bir armağanıymış gibi kendilerini beğenmiş adamları değil. Şişirilmiş egolarıyla başvuru havuzunu tıkayanları. Ve tabii ki aynı şey kızlar için de geçerli."

Gözleri büyür, bir anlığına soğukkanlılığını kaybeder, sonra kendini toplar. Oh, bu çok eğlenceli. "Kesinlikle hayır. Bu şirkette zaten yeterince değişken kişilikler var, sorunu daha da karmaşık hale getirmemeliyiz. Bildiğiniz gibi, pencerelere sandalye fırlatmaya çalışan insanlar var zaten." Bir an durur, gözleri benimkileri arar. "Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar. Şimdilik."

Bir an daha bakışlarımı tutar, kaşları çatılmış, sanki yoğun konuşmamızdaki gizli bir mesajı çözmeye çalışıyormuş gibi, sonra keskin bir baş sallama ile topuklarını dönüp çıkar.

Onun gidişini izlerken, ne halt ettiğimi merak ediyorum. Bana bu şekilde saygısızlık etmeye cesaret eden başka biri olsaydı, çoktan kovulmuş olurdu. Ama Gemma farklı. Çalışkan, dirençli, ona verdiğim her zorluğun üstesinden geldi.

Bu ilginç bir ikilem yaratıyor. Dikkatli bir değerlendirme gerektiren bir ikilem. Ve Gemma, farkında olsun ya da olmasın, çok cesur ve çok tehlikeli bir hamle yaptı.

BÖLÜM 6

Gemma

"HONEY, BEN EVDEYİM," diyorum alaycı bir sesle, dizüstü bilgisayar çantam ve bir şişe şarapla sendeleyerek içeri girerken. Winnie, market poşetine yargılayıcı bir bakış atarak yanıma geliyor.

"Hadi ama, bana öyle bakma," diye mırıldandım. "Yarın daha iyi olacağım."

Sanki "*Dün de öyle demiştin*," der gibi onaylamayan bir şekilde miyavladı.

seni ayyaş" der gibi.

"Tanrı aşkına, bugün Perşembe gecesi," diye protesto ediyorum. En azından bugün yemeğinin bir kısmını yemiştir.

Ama yarın sabah beni bekleyen göz alıcı görev aklıma gelince, kısa süren sevincim bir anda söner: Winnie'nin kum kutusundan taze dışkı örneği almak ve onu veterinerine elden teslim etmek. Üstelik işleri daha da kötüleştiren, o gün tüm personel toplantısı da var. Bu da, öğle arasında veterinerine bırakabilmek için bütün sabah kedi dışkısını taşımak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Ağır bir sesle, sözde "market alışverişini" tezgahın üzerine koydum. Market alışverişi derken, bir şişe Cabernet ve bir tüp diş macunu demek istiyorum. Kendi smoothie'lerimi yapmaya başlayabilmek için Fresh and Wild'a gidip organik zencefil ve zerdeçal almam gerekiyordu. Bunun yerine, kaliteli bir şişe organik kırmızı şarap aldım. Yeterince yakın.

Lizzie, başka bir off-off-off-West End oyununda seçmelere katılıyor. Bu da demek oluyor ki, bu gece sadece ben, Winnie ve paket servis var. Hayalimdeki hayat.

Her zamanki gibi koridorda soyunuyorum, her bir parçayı çıkarırken insan kaynakları müdürü Gemma'yı da üzerimden atıyorum. Bol bir tişört ve pamuklu şortla mutfağa gidip o muhteşem şaraptan sağlıklı bir yudum alıyorum.

Derin bir nefes alıp, pornografik sayılabilecek bir inilti çıkarırım. *Evet*, işte bu. Birkaç yudum daha alırım ve günün stresinin azalmaya başladığını hissederim.

Bitkinim. Hayır, onu silin, ruhumu parçalayan bir yorgunluk içindeyim.

İş yerinde küçük şeyler gözden kaçıyor, örneğin bir sözleşmeyi gözden geçirmeyi unutmak ya da toplantılar için kendime çift randevu almak gibi. Elbette, büyük resimde bunlar önemsiz şeyler, ama büyük işleri de halletmek gittikçe zorlaşıyor. Bugün, aylık giderleri onaylamayı neredeyse unutuyordum. Bu, bazı sonuçlar doğurabilirdi.

Otuz üç yaşında tükenmiş miyim? Kesinlikle hayır... Kadehimdeki şarabı agresif bir şekilde çalkalıyorum.

Daha da kötüsü, Liam bugün gerçekten çok zorluydu. Önce, bir kez geç kaldığım için bana bağırdı, sonra işe alım stratejimi eleştirdi, sonra da 180 derece dönüp her şeye yeşil ışık yaktı. Ve bazı tuhaf yorumları...

Bana mantıklı gelmiyor dostum.

Bu sıcak-soğuk saçmalığından nefret ediyorum. Sanki beni oyalamaktan zevk alıyor gibi. Belki de bu, bir tür çarpık güç oyunu, hakimiyetini ortaya koymak ve bana kimin patron olduğunu hatırlatmak için bir yol. Haberin olsun pislik, senin patron olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlamak için kafamı karıştırmama gerek yok.

Şarabımı alıp oturma odasına geçiyorum, Winnie de peşimden geliyor.

Belki de biraz izin almalıyım. Ama kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen pahalı bir plajda, iş telefonumun sürekli çalan *"Hey Gemma, tatilde rahatsız ettiğim için üzgünüm, amaaa..."*

mesajlarıyla. Ve aslında hiç üzgün değiller, değil mi?

İnleyerek dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve teknoloji ekibinin en son intranet güncellemelerine dalıyorum. Tabii ki, bunlar da benim incelemem için bir dizi işyeri politikası değişikliğini içeriyor. Bir başka başarısızlık daha.

Sayfa sayfa göz gezdirirken McLaren'ın yüzü belirir. Steril şirket fotoğrafında bile gülümsemiyor. Dudakları, sanki biri ona neşe kavramını öğretmeye çalışmış gibi seğiriyor, ama daha çok fiziksel acı çekiyormuş gibi görünüyor.

O yeleği giyiyor. Kaslarına yapışan, sanki yumurtalıkların onu gördüğü anda yumurta salması için özel olarak tasarlanmış gibi görünen yeleği.

Tamam, itiraf ediyorum. McLaren hakkında fanteziler kurmak benim gizli zevkim.

O fotoğraf Tinder profilinde olsaydı, başparmağım yanana kadar sağa kaydırırdım.

Tabii bunu başka birine asla söylemem. Liam McLaren'ın benim kişisel mastürbasyon malzemem olduğunu kimseye itiraf etmektense, Primark'ın indirim gününde Oxford Street'te çıplak koşmayı tercih ederim. Bunun için kendimden kesinlikle nefret ediyorum.

Yumurtlama döneminde olmalıyım. İmlecim "sonraki"nin üzerinde duruyor ama tıklayamıyorum. Hain bedenim, sanki o da benimle aynı odadaymış gibi, o delici gözleri bana bakıyormuş gibi, onun dijital varlığına tepki veriyor.

Winnie'ye yan gözle bakıyorum, o da bana yargılayıcı bir bakışla karşılık veriyor. O biliyor. O lanet olasıca biliyor.

Burada yapmam gereken işler var. Ama... belki de önce kendime bakmamın zamanı gelmiştir. Gerginliğimi atmak için biraz "kendime zaman ayırma" zamanı. Tanrı biliyor ki, bugün yaşadıklarımın sonra bunu hak ettim.

"Winnie, yaklaşık yedi dakika kadar yalnız kalmam lazım," diyorum, yargılayıcı bakışlarını mutfağa yönlendirip kapıyı kapatıyorum. "Sonra sarılıp istediğin her şeyi izleyeceğiz. Takıntılı olduğun David Attenborough'un fare belgeselini bile." O kedi, avını yüksek çözünürlükte izlemeye garip bir şekilde meraklı. Sanki onların alışkanlıklarını inceliyor gibi.

"Beni iğrendiriyorsun" gibi şüpheli bir sesle öfkeli bir miyavlama çıkarır. Onu görmezden gelirim. Sadece kısırlaştırıldığı için kıskanıyor ve artık zevk alamıyor.

Doğruca yatağımın yanındaki çekmeceye yöneliyorum, karışık şarj cihazlarının ve mucizeler vaat eden ama hayal kırıklığı yaratan işe yaramaz göz altı yağ rollerlerinin arasında dolaşıyorum, ta ki parmaklarım yeni vibratörümü bulana kadar.

"Merhaba dostum. Beni bir kez daha Pound Town'a götürmeye hazır mısın?"

Vibratör, cansız bir nesne olduğu için cevap vermez. Ama ben onun sadece zor elde edileni oynadığını düşünmekten hoşlanıyorum.

Oturma odasına geri dönüyorum. Evet. Yatak odamda mastürbasyon yapmam gerekirdi, ama kanepenin gerçekten çok rahat.

Kanepenin minderlerine gömülürüm, *EastEnders'ı* açarım ve çıkabilecek uygunsuz sesleri bastırmak için sesi yeterince yüksek açarım

Son ihtiyacım olan şey komşuların gürültü şikayeti. "Evet, merhaba, polis mi? Komşumun evinde çok agresif bir şekilde mastürbasyon yapan bir kadın olduğunu bildirmek istiyorum. Huzurumu bozuyor."

Kızgın Cockney'lerin birbirlerine bağırıp dövüştükleri gürültülü sesler havayı doldururken, gözlerimi kapatıp zihnimi özel oyuncağımı çalıştırarak iç çamaşırimi ıslatan lezzetli yerlere götürüyorum.

Verimliliğe önem verdiğim için, tam olarak olması gereken yere uyguluyorum. Ancak şu anki heyecanlı halimde, Winnie için yedi dakikalık süreyi fazla tahmin etmiş olabilirim; bu iş beş dakikada bitebilir. Eğer gerçekten kendimi veririm, üç dakikada bile bitebilir.

İlk ayara getiriyorum ve evet, işte tam da orası ideal nokta.

McLaren'ı hayal ediyorum - hayır, *Liam*'ı, o muhteşem yeleğiyle üzerimde dururken, kasları kumaşı gererken.

Her türlü yanlış ama aynı zamanda çok doğru olan bir burnu var - o seksi çıkıntı, ona sert ve erkeksi bir hava katıyor. Belki bir veya iki kez kırılmıştır ve muhtemelen bunu hak etmiştir.

Ve o dolgun, yemyeşil dudaklar, bir kızın klitorisini sarmak için yaratılmış gibi görünüyor. O kasvetli özellikleri de ekleyin - kalın kaşlar, delici gözler, o keskin çeneyi sürekli kaplayan gölgeli sakallar - ve karşınızda bir erkek erkeği var, eğer ben hiç görmediysen.

Fantezi Liam, süper kahramanlar gibi yeleğini ve gömleğini yırtıp açıyor, özel dikim takım elbisesini umursamayacak kadar vahşi bir arzu içinde. Karanlık saçların, vaat edilen topraklara doğru uzanan, uzanan, uzanan görüntüsünü açgözlülükle içime çekiyorum.

Gözleri arzuyla kararmış, sesi kuzeyli boğuk bir homurtu gibi, kalem eteğimi yukarı itip beni masasının üzerine uzattı ve...

Oh. Ohhh evet.

Hiç şüphe yok ki, yatakta tam bir hayvan olurdu, beni en yakın fotokopi makinesine sertçe itip kakardı. Kocaman bir penisi de olmalı; belirgin adem elmasıyla öyle bir tip gibi görünüyor.

Oh... oh evet, bu çok iyi. Titreşim hızını artırıyorum.

"*Gemma*," Fantasy Liam homurdanıyor. "*Sen çok...*"

"Miyav!" oturma odasının kapısının arkasından öfkeli bir çığlık geliyor, ardından aralıksız tırmalama sesi. Oh, lanet olsun, beş dakikalık kendime ait zamanımı bile bana veremiyor, hemen sinir krizi geçiriyor.

"Bana bir dakika ver!" diye bağırıyorum ona, içimde bir suçluluk hissi uyandırarak. Evet, tam orada. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar parlıyor.

Tırmalama hiç azalmadan devam ediyor. Of, nafile, bunu bırakmayacak.

Yenilgiyi kabul eden bir iniltiyle, vibratör hala iç çamaşırımı garip bir şekilde şişirmiş halde, kendimi koltuktan kaldırıp, tüylü seks engelleyiciyi içeri almak için sürünerek gittim. Bitirmeden ya da pes edip onu içeri alarak... Bu noktada her halükarda lanetlenmişim.

Winnie, oturma odasına girerken bana tiksintiyle bakıyor. Neredeyse "Senin sapık olduğunu hep biliyordum, ama bu yeni bir alçaklık" diye düşündüğünü duyabiliyorum.

Vibratörüm hala iç çamaşırında vızıldarken, kanepeye doğru sendeleyerek yürüdüm ve bu işi çabucak bitirmeye çalıştım.

McLaren'ın şirket fotoğrafına yakınlaşıyorum, gözleri beni delici bir yoğunlukla süzüyor, sanki milyonlarca poundluk penthouse dairesinde oturmuş, Thames Nehri'ni ve muhtemelen bir seks zindanını gören, şu anda ne yaptığımı tam olarak bilen biriymiş gibi.

Winnie, dizüstü bilgisayarımın hemen yanındaki sehpa atlar, gözleri benimkilere kilitlenir. Dalga geçiyorsun herhalde.

Performans kaygısından bahsetmişken.

Ama bu noktada durmak için çok geç kaldım. Artık kararlıyım, geri dönüşü olmayan noktaya geldim. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, ama içeri girmeyi isteyen oydu. Bu onun kabarık kafasının suçu.

Yine de bu kötü bir durum.

Kes şunu, Gemma. Kötü Gemma. Çok kötü Gemma.

Kendi kedimin önünde kendime resmen saldırıyorum. Bu bir tür hayvan istismarı olarak kabul edilir mi?

Winnie beni izlerken, gözleri fal taşı gibi açılmış, ne düşünüyor acaba? Muhtemelen bir tür nöbet geçirdiğimi düşünüyordur.

Ama... ohhhh evet, tam orada.

Şimdi gerçekten hızlanıyorum, kalçalarım vibratöre karşı sallanıyor. Tavandaki Viktorya dönemi kalıpları gözlerimin önünde bulanıklaşıyor ve bozuluyor, geniş, parlak bir yıldız galaksisine dönüşüyor.

McLaren'ın erkeksi kolonyasının kokusunu neredeyse hissedebiliyorum. O, bu kanepede, güçlü bacaklarının lezzetli ağırlığıyla beni yere bastırıyor. Sakallı çenesinin kolumu okşayan dokunuşu içgüdüsel, heyecan verici.

Bir dakika, ne? *Kolum* boyunca mı?

Gözlerimi açtım ve neredeyse çılgılık atacaktım. Winnie o kola sürtünüyordu, pürüzlü dili sanki beni tımarlamak istercesine cildimi yalıyordu.

"Şu anda bana dokunmasan olur mu?" Nefes nefese soruyorum. "Biraz mahremiyetim olsa sevinirim." Winnie sadece mırıldanıyor, sanki o da eyleme katılmak istermiş gibi yüzünü dirseğıme sürtüyor.

Çok yaklaştım, tatlı bir rahatlamanın eşiğindeyim. Biraz daha, biraz daha...

"İĞRENÇ!" diye bağıryorum, birden dikleşiyorum, vibratör hala klitorisime öfkeyle vızıldıyor.

İçgüdüsel olarak burnumu buruşturuyorum. Sanırım kusacağım. Koku o kadar keskin ki, uyarılmamın sisini yarıp geçiyor.

Tüylü suçluya öfkeyle bakıyorum. "Az önce *osurdun* mu? Bu hiç de seksi değil, seni velet!"

Kedi osurukları en kötüsüdür. Ve bunu kasten yaptığını da *biliyorum*. Bu hesaplı bir saldırıydı. Muhtemelen bütün gün bunu içinde tutmuş, saldırmak için mükemmel anı beklemiştir.

"Çok teşekkürler," diye ona homurdanıyorum, heyecanım bir anda söner. "Ruh halimi mahvettiğin için çok teşekkürler."

İkinci bir küçümseyici mırıldanma duydum ve aniden komşumun kedisi Tabby oturma odama dans eder gibi girdi.

Tanrı aşkına. Winnie'nin pis kedi osuruklarıyla karışan hormon yüklü feromonlarımın kokusunu almış olmalı ve bedava gösteri için buraya gelmeye karar vermiş.

"Lütfen gider misin?" Vibratörüm *hala* iç çamaşırimda dururken, biraz olsun haysiyetimi korumaya çalışarak ona sert bir bakış attım. "Sen burada yaşıyorsun. Bu açık bir davet değil."

Keşke o lanet kedi kapıları sadece sahipleri için çalışsaydı. Ama hayır, bunlar aslında kedilerin cinsel serbestliği gibi bir şey; herhangi bir Tom, Dick veya azgın sokak kedisinin, istedikleri zaman rahatça eve girip izinsiz giriş yapmalarına izin veriyorlar.

"Sahibin sana kendi işine bakmayı öğretmedi mi?"

Libidom artık tamamen kaybolduğu için, işimi bitirmeye razı olsam iyi olacak.

"Umarım ikiniz de şimdi mutlusunuzdur," diye mırıldanıyorum. Günlüğüme ekleyecek *çok* şey var.

Kendimden kesinlikle tiksiniyorum. Bu tamamen yanlış. Tatlı, sağlıklı bir tip hakkında mastürbasyon yapmam gerekirdi. Jane Austin'in *Emma romanındaki* George Knightley gibi. Beni şiirlerle tavlayacak, öfkeyle toplantı masasının üzerine eğip becermeyecek türden bir adam. Liam McLaren'ı, yani egoist pisliğin ta kendisini, uzaktan da olsa çekici bulma fikri bile midemi bulandırıyor ve kendimden tiksiniyorum.

"Benim neyim var böyle?" diye Winnie'ye sızlanıyorum, ama o Tabby'nin arka tarafıyla ilgilenmekle meşgul olduğu için bana akıllıca bir cevap veremiyor.

Lizzie, saat on birden biraz sonra, pub'ın kokularını da beraberinde getirerek geri döner.

"Geç kaldın," diyorum, hissettiğim kadar suçlayıcı olmamaya çalışarak.

"Diğer adaylardan biriyle bir iki içki içmek için uğradım."

"Bu seferki nasıl gitti?"

"Rolü almak istiyorsam göğüslerimi göstermem gerek," diyor neşeyle.

Gözlerimi kırpyorum. "Bu senin için sorun değil mi?"

Umursamazca elini salladı. "Bu sanat." Cam gibi gözleri bana odaklandı. "Ve hala çalışıyor olma, seni deli kadın."

İsteksizce dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Az önce bitirdim."

"Daha fazla rahatlamayı öğrenmelisin." O eğilip, benim kesinlikle istemediğim bir şekilde omuzlarımı ovmaya başladı.

"Ben gayet rahatım," diye ısrar ediyorum ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Kasların beton gibi!" diye haykırıyor ve zavallı omuzlarımı aşırı güçle yoğuruyor. "Bu kadar gerginlik altında nasıl dalga gibi kırılmıyorsun?"

"Kelimenin tam anlamıyla bir kadeh şarapla kanepede uzanıyorum," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Bu nasıl rahatlamamanın resmi olmaz? Havada uçmam mı gerekiyor?"

"Ah, Gem." Abartılı bir şekilde derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır, tekila kokusu üzerime yayılır. "Her şey doğru zihin durumunda olmakla ilgili. Tüm bu güzel belirsizliğe kendinizi bırakmakla."

Sarhoş.

"Hiçbir şeye kendimi kaptırmak için vaktim yok." Kıyamet gibi programımı anlatmaya başlıyorum, parmaklarımla her yeni cehennemi tek tek sayarak. "Yarın sabah şafak sökmeden kalkmam, Winnie'nin kum kabından sıcak, kokulu bir numune almam, daha sonra, gülünç derecede kısa öğle "arama" sırasında bir şekilde kaçıp bu sevimli biyolojik tehlikeyi veterinerine bırakmak ve sonra da kim bilir ne zamana kadar sürecek arka arkaya röportajlar yapmak için ofise geri dönmek zorundayım."

Lizzie bana kaşlarını kaldırıyor. "Lanet olsun, gününün tek bir anı bile eğlenceli gelmiyor, değil mi?"

Omuz silkiyorum. Bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Ama kimse özel sermaye şirketlerini *eğlenceli* olarak tanıtmaz, değil mi? İş ilanlarında böyle bir şey yazılmasını onaylamam.

Beni incelerken yüzü yumuşar. "Yorgun görünüyorsun. En azından sabah Winnie'nin kakası için veterinerine ben götürüyüm, olur mu?"

Ona göz kırptım. "Emin misin?"

"Merak etme, ben hallederim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Yavaşça nefes veriyorum. "Teşekkürler. En azından bir işim halloldu."

Lizzie bana gülümser, bu kadar yardımcı olduğu için açıkça kendinden memnun. Keşke bu hevesini daha verimli işlere yöneltseydi, mesela iç çamaşırlarını oturma odasının zemininde bırakmamak gibi.

Tam da uygun saklama çözümlerinin önemi ve sütyenlerin neden abajurların üzerine asılmaması gerektiği konusunda bir ders vermeye başlamak üzereyken, Lizzie'nin telefonu yüksek sesle çalar.

"Ooh, bilinmeyen numara!" diye bağırır, neredeyse telefonuna atlayacakmış gibi. "Beklediğim yönetmen olabilir. Aman Tanrım." Dramatik bir nefes alır, sonra nefes nefese "Alo?" der.

Ama heyecanı ortaya çıktığı kadar çabuk, yüzünden kaybolur. "Oh, merhaba," der, sesi artık düzleşmiştir.

Karşı taraf konuşurken bir duraklama oluyor. Bir erkek sesi duyuyorum.

"Evet, üzgünüm, son zamanlarda çok meşguldüm." Erkek Ses yanıt verirken bir duraklama daha olur. "Hmm, aslında, arkadaşım az önce... öldü. Yani şu anda pek uygun bir zaman değil. Belki birkaç hafta sonra tekrar konuşabiliriz?"

Ona bakıyorum, kaşlarım havaya kalkıyor.

"Evet, birlikte yaşadığım arkadaşım," Lizzie, benim inanamayan ifademi görmezden gelerek devam eder. "Hayatının baharında bizden alındı. Çok trajik ve üzücü." Abartılı bir iç çekişle nefes verir.

Ne oluyor lan? Ona dudaklarımla söylerim.

Elini sallayarak beni başından savar.

"Evet, korkunç bir araba kazasıydı. Tamamen yıkıcıydı, ben sadece... tahmin edebileceğin gibi, bu olaydan dolayı tamamen mahvoldum."

Birdenbire, sanki o lanet şeyle ateş yakmaya çalışır gibi, telefonu kanepemine sürtmeye başlar.

Winnie, en sevdiği uyku yerinin bu şekilde kötüye kullanılmasına çok kızar, öfkeyle miyavlar ve Lizzie'nin eline vurur, ama nafile.

Birkaç saniye süren bu tuhaf davranışın ardından, telefonu tekrar kulağına götürür. "Alo?" diye *sızlanır*. "Hala orada mısın?" Daha şiddetli bir şekilde yastığa sürtmeye devam eder. "Çok garip, hatta çok fazla parazit var. Sesin kesiliyor." Sürt, sürt, sürt. "Sanırım bağlantı kopuyor."

Bana sırtarak bakar. "Oops, pardon, tünelden geçiyorum," der, ama geçmekte olduğu tek tünel, doğrudan Looneytown'a giden tüneldir.

Son bir kez daha ovuşturduktan sonra, sonlandırma düğmesine basıyor.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Affedersin, kötü bir randevudan kaçmak için beni öldürdün mü?"

O iç çekiyor. "Geçen haftaki adamdı. Hani, ürkütücü bir amca gibi sürekli yanağımı okşayan adam?"

Yavaşça başımı sallıyorum, parçalar yerine oturuyor. "Saçları olan Prens William'a benzediğini düşündüğün adam mı?"

"Evet." Yüzünü buruşturur. "Biraz sarhoş oldum, onun rüya gibi bir erkek olduğunu düşündüm ve çok kötü bir karar vererek onunla yattım. Ama bu sadece Pinot Grigio'nun etkisiydi. Ertesi sabah uyandım ve üzgünüm, ben sığ biriyim, tamam mı? Onun önceki geceki adamla aynı kişi olmadığını fark ettim. Yüzü tamamen farklıydı, sanki biri Prens William'ı Play-Doh'dan yapmaya çalışmış ve yarıda bırakmış gibi. Ve sesi, aman Tanrım, sesi. Winnie'nin fare oyuncağından daha cırtlak bir sesiydi."

Anısı ona fiziksel olarak acı veriyor gibi titriyor. "O gece ona o kadar utanç verici bir şekilde aşık olmuştum ki, neredeyse onun kraliyet bebeklerini doğurmaya hazırdım. Şimdi onu nazıkçe reddedemem, yoksa tam bir ikiyüzlü gibi görünürüm."

Elimi belime koyup ona bakıyorum. "Yani, doğal olarak, en mantıklı ve olgun çözüm, ona bir yetişkin gibi ilgilenmediğini söylemek yerine, oda arkadaşının ölümünü sahte bir şekilde düzenlemek ve sonra metro tünelineymiş gibi davranmaktı."

"Panikledim, tamam mı? Baskı altında iyi değilim. Onu nazikçe reddetmek için uzun, güzel bir mesaj yazacaktım. Nicholas Sparks tarzı bir şey. Ama sonra gizli numaradan beni tuzağa düşürdü! Pislik herif, ne kadar alçakça bir hareket."

Yüzünü ellerine gömerek, o kadar acınası bir inilti çıkar ki, neredeyse ona acıyorum.

"Ben berbat bir insanım. Seksin üçüncü saniyesinde bir hata yaptığımı anladım. Masaja gittiğinizde masözün çok nazık davrandığını bilirsiniz, değil mi? Sürekli 'bu baskı uygun mu?' diye sorarlar. Siz de 'Hayır, Marie, lütfen sadece küçük parmağını değil, ellerini kullanır mısınız?' dersiniz. Ama sonra sadece biraz daha sert basarlar. Cildini zar zor okşuyorlar, ta ki sen o kadar sinirlenip yüzüne bağırmaya hazır hale gelene kadar. Yani tüm masaj boyunca, orada yatıp tatminsiz bir şekilde, neden kıyafetlerini çıkardığını merak ediyorsun."

Başımı sallıyorum. "Nereye varacağını anlıyorum."

"Bu adamla sevişmek *tam* olarak böyleydi. Sevişirken sürekli benimle konuşuyordu, ama seksi, dominant bir "dizlerinin üzerine çök, seni pis sürtük" tarzında değil. Hayır, daha çok "bu açı senin için uygun mu? Başka yastık ister misin? Yeterince su içtin mi?" gibi şeylerdi. Yani, lanet olsun, saçımdan tutup beni istediğin gibi becer, tamam mı?"

Acı çekerek başımı sallıyorum, dudaklarım hafifçe gülümsüyor. "Ben de birkaç tane öyle adamla birlikte oldum."

O kadar uzun zaman oldu ki, artık o tür erkeklerden biriyle bile sorunum olmayabilir.

Lizzie iç çekerek kanepenin minderlerine yaslandı. "Ben narin bir porselen bebek değilim. Omzumu çıkarmaktan korkmayan bir erkeğe ihtiyacım var. Beni biraz çevir."

Gülümserim. "Evet, sanırım ben de *öyle* erkeklerle çalışıyorum."

Gözleri parlar. "Bir dahaki sefere ofisindeki happy hour'a mutlaka katılmalıyım. Sosisleri paylaş, Gemma. Kimse sosisleri tek başına yiyenleri sevmez."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, öncelikle, ben ofisteki sosislerden 'pay almıyorum', çok teşekkürler." Titriyorum. "İnsan kaynakları, ofiste ilişki yaşamaması gereken son kişilerdir. Bizim, bunu önleyen kişiler olmamız gerekir."

O saçmalığı, onu mümkün kılmamak. İkincisi, bankacılar insan kaynaklarını küçümsüyorlar. En iyi ihtimalle abartılmış asistanlar, en kötü ihtimalle ise tamamen gereksiz kişiler olduğumuzu düşünüyorlar. Onlara göre, biz sadece onların pisliklerini temizlemek ve her iki haftada bir cinsel taciz davası açılmamasını sağlamak için oradayız.

"Sen çok iyi birisin," diye alay ediyor. "Senin işin bende olsaydı, muhtemelen bir hafta içinde ofisin yarısını becerdiğim için kovulurdum. İş ile zevki birleştirmeye hiç cazip gelmiyor mu?"

Duraklıyorum, hain zihnim hemen McLaren'ın beni masasının üzerine atıp, benimle kötü bir şekilde ilgilendiği bir görüntü canlandırıyor. Yanaklarım kızarıyor.

"Artık ne tür bir erkek istediğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, rahatsız edici zihinsel görüntüleri silmek için başımı sallıyorum. "Her gün bu alfa erkek bankacı tiplerle çevriliyim. Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey daha yumuşak bir tarafı olan bir erkek, anlıyor musun? Öğretmen gibi mesela."

O gülüyor. "Sıkıcı. On yedi yaşımdan beri öğretmenlerden hoşlanmıyorum." Oturuyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Tamam, senden küçük bir iyilik yapmanı istiyorum. Statik şeyin inandırıcı olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Diğer odaya geçebilir misin, ben seni arayıp yine telefonla sürtme şeyini yapacağım."

"Biliyorsun, otuzlu yaşlarındaki çoğu dengeli kadın kibarca 'teşekkürler ama hayır' mesajı gönderir."

"Lütfen, Gem?" diye yalvarır, bana köpek yavrusu gibi bakarak.

"Tamam," diye homurdanarak telefonumu kapıp yatak odasına giriyorum. Bir dakika sonra telefonum çalıyor. "Alo?"

"Selam, ben Lizzie," dedi Lizzie, sesi hoparlörden tiz geliyordu. "Sen olduğunu biliyorum, aptal."

"Beni iyi duyabiliyor musun?"

"Seni duyabiliyorum. Aslında ikinizi de duyabiliyorum. Sen yan odadasın, Galler'de değilsin."

"Tamam, harika. Şimdi yastığı ovmaya başlayacağım, sinyalim kayboluyormuş gibi geliyor mu, bana söyler misin?"

Burun köprümü sıkıştırıyorum. "Tamam."

Lizzie tek kişilik gösterisini, kanepeyi şiddetle ovuşturma ses efektleriyle birlikte canlandırırken onu dinliyorum. Arka planda Winnie'nin kırıncı miyavlamalarını duyabiliyorum.

O bitirdiğinde, telefonu kapatıp oturma odasına geri dönüyorum.

"Ee?" Bana biraz nefes nefese bakıyor. "İnandırıcı mı? Sanki yeraltındaymışım gibi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, Lizzie. Sanki zavallı kanepemin minderlerini beceriyormuşsun gibi sesin çıkıyordu. Ama merak etme canım, küçük performansının onu senin tam bir deli olduğuna ikna etmek için fazlasıyla yeterli olduğuna eminim. Bundan sonra seninle çıkmak istemeyeceğinden eminim."

Gülümser. "Bu bir rahatlama. Teşekkürler, Gem. Bir kızın isteyebileceği en iyi sahte ölü arkadaşsın. Sana çok borçluyum."

Ben gülerek, eğlenerek ve inanamadan başımı salladım. "Evet, evet, bana borçlu olduğun iyiliklerin giderek uzayan listesine ekle."

Bu saçma durum, benim iki farklı dünyam arasındaki çarpıcı zıtlığı mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

BÖLÜM 7

Liam

"Ona Lamborghini almayacağım," diye homurdanıyorum, sabrım sonuna gelmiş durumda.

Yönetim kurulu üyeleriyle birlikte toplantı odasının başındaki masada oturuyorum. Saat sabah sekiz, tüm personelin katıldığı ve en iyi performans gösterenlere ikramiye dağıtacağımız toplantıdan hemen önce.

"Bu adam bu çeyrekte tüm takımı sırtladı, Liam," diye sızlanıyor Ollie, yüzünü buruşturarak. "Böyle rakamlar elde ettikten sonra, güzel bir oyuncak hak etti."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Ayrıca bir sandalyeyi pencereye fırlattı." Kaşımı kaldırıyorum, ona bunu açıklamam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. "Neden bunu sana açıklamam gerektiğini anlamıyorum."

"Ama o, bizim sahip olduğumuz en iyi fon yöneticisi, açık ara farkla."

"Çalışanlarımın ne kadar para kazandırırса kazansın, hayvan gibi davranmasına izin veremem. Brandon, 35. kattaki ofisimde rock yıldızı gibi öfke nöbeti geçirmeden önce, bunun olası sonuçlarını gerçekten düşünmeliydi."

"Bunu ona sonsuza kadar karşı kullanamazsın." "Kekeledim mi, Ollie?"

Gözleri, bir ayıyı kışkırttığını fark etmiş gibi büyüdü.

İkinci dirseğimi de masaya dayayarak öne eğildim, hâlâ bu konuyu konuşmaktan sıkılmıştım. "İşte böyle olacak. Brandon önümüzdeki altı ay boyunca kendini toparlayacak. Artık çocukça patlamalar yok, artık ofisimi yeniden dekore etmek yok."

ofisteki mobilyaları uçurursa. Bunu yaparsa, Lambo onun olur. Hatta rengini seçmesine bile izin veririm, üzerine kendim güzel bir fiyonk bağlarım. Ama yine batırırsa? Yine yaramazlık yaptığını duyarsam? Anlaşma iptal olur ve lüks bir araba sürmek bir yana, işini kaybetmezse şanslı sayılır.

Ollie'nin boğazı gergin bir şekilde titriyor, bugün bu konuda ısrar etmenin bir anlamı olmadığını açıkça anlıyor.

Bir iç çekip dikkatimi odanın geri kalanına çeviriyorum. "Chris, bu çeyreğin diğer bonus dağıtımlarını bana göster."

Chris isimleri ve rakamları sıralarken, kendimi tutamıyorum, zihnim Gemma'nın acımasız eleştirisine geri dönüyor. Değişken kişilikler konusunda haklı, tamam.

Neredeyse otomatik pilotta, parmaklarım yanlışlıkla paylaştığı klasörü bulur. Hala oradadır. Gemma'nın patronları yerden yere vuran "Burn Book"u. Açıkçası, onu paylaşarak yaptığı büyük hatanın hala farkında değil.

Herhangi bir mantıklı, kendine saygısı olan CEO onu çoktan kovmuş ve güvenlik görevlilerine bu küfürbaz kadını binadan çıkarmalarını emretmiş olurdu.

Yine de... onun kendi mezarını daha da derinleştirmesini izlemek çok keyifli. Daha kaç tane acımasız hakaret ve kötü niyetli küçük işneleme yapacak, bunların asla gün yüzüne çıkmayacağını düşünerek?

Vay vay vay.

Şuna bakın, belgenin zaman damgası dün gece tekrar güncellendiğini gösteriyor. Gemma çok meşgulmüş. Dosyayı açıyorum, elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi eğiliyorum.

Sevgili Günlük, diye başlıyor. Tanrım, kin besleyen bir kız öğrenci gibi yazıyor.

Nereden başlasam? Bugün dün daha da kaotikti. Son zamanlarda hiç rahat edemiyorum. Bugün intranet değişikliklerini incelemek ve onaylamak için geç kaldım, ayrıca iki ekip üyesinin gider raporlarını onaylamayı da tamamen unuttum.

Ve tek ben değilim. Tüm personel yıpranmış durumda, küçük aksilikler yüzünden birbirlerine bağıyorlar ve baş döndürücü büyüme ve genişlemeye ayak uydurmaya çalışırken sağda solda büyük hatalar yapıyorlar.

Saygıdeğer liderimiz McLaren'in sonsuz bilgeliğiyle görmezden gelmeyi tercih ettiği küçük bir gerçek var: Birisi mütevazı bir beş haneli maaş mı, yoksa müstehcen bir yedi haneli maaş mı kazanıyor olursa olsun, gerçekçi olmayan talepler ve sonsuz stresle dolu bir baskı ortamında sıkışıp kalırsa

eninde sonunda çökecektir. Sadece yüksek maaş alıyor olmamız, bu baskıyı daha katlanılabilir hale getirmiyor.

Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece bir insan kaynakları çalışanıyım.

Sandalyeimde kıpırdanıyorum, çenemi sıkıyorum. Çalışanlarım burada olmak istedikleri için buradalar. Kolay bir iş isteselerdi, başka bir yerde olurlardı. Biz sadece baskıya dayanabilecek kişileri seçiyoruz. Yetenekli ve azimli insanlar. Adrenalin, yüksek riskler ve büyük bir şeyin parçası olma fırsatı onları motive ediyor. Londra'daki finans dünyasının doğası böyle.

"Liam?" Chris'in sesi kafamdaki sis perdesini yırtıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve tüm yönetim kurulunun bana baktığını görüyorum. "Rakamlar sizi tatmin etti mi patron?" "Finansal durum sağlam," diyorum ve elimi sallayarak onu başımdan savıyorum. "Ama başka bir konuya geçelim: personel morali. Şu anda herkes nasıl

?

Karşımda bir sürü şaşkın yüz var. Gerçekten o kadar sert bir patron muyum ki, çalışanlarımızın iyiliğini sormam bile endişe yaratıyor?

"Hepiniz aynı anda konuşmayın," diyorum, sesim alaycı bir tonla.

"Kaçırdığımız bir dava veya şikayet mi var?" Hukuk bölümünün başkanı Mike, endişeli bir ifadeyle sonunda söz alır.

"Hayır, öyle bir şey yok." Sinirli bir iç çekişi bastırarak başımı sallıyorum. "Ben daha büyük resmi soruyorum — genel olarak personel moralini. Bu genişlemeyle birlikte, herkes nasıl gidiyor?"

"Hedefleri sağdan soldan parçalıyorlar. Her şey yolunda gidiyor," diyor Ollie.

"Benim sorduğum bu değildi, Ollie. Ben onların kişisel refahlarını bilmek istiyorum, sadece üretim rakamlarını değil."

Benim şaşırtıcı derecede insancıl soruma cevap bulmaya çalışırken, garip bir sessizlik uzadı.

"Bakın," diye homurdanıyorum, "sadece rakamlar ve kâr-zarar tabloları dışında, iş gücümüzün zihinsel ve duygusal durumuna dair dürüst bir değerlendirme istiyorum. Artan büyüme eğilimimizle başa çıkarken genel sağlık durumları ve stres seviyeleri hakkında."

Oda gergin bir sessizliğe bürünür.

Sonunda Chris, gergin bir okul çocuğu gibi boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Şey... patron, açıkçası çoğu TLS ihalesi için fazla mesai yapıyor. Fazla ayrıntıya girmek istemem ama zaten talep edildiğinde yerinde psikolog, masör ve tam tıbbi muayene hizmetleri sunuyoruz.

Başka bir danışmanlık veya ruh sağlığı kaynağı sunmamızı istiyorsanız, makul olarak daha fazlasını sunabileceğimizi düşünemiyorum."

Haksız değil, tüm bunları zaten sunuyoruz. Ama zihnimin derinliklerinde yankılanan o rahatsız edici ses, Gemma'nın dün geceki sert yorumları, susmak bilmiyor.

Önümdeki belge yığınının ellerimi kavuşturup başımı sallıyorum. "İnsan kaynakları departmanı ile daha ayrıntılı görüşeceğim. Gündemde sıradaki konu nedir?"

Devam ediyoruz, ama ben hiç konsantre olamıyorum. Gözlerim ekranımdaki o lanet günlüğe kayıyor. Toplantıya dikkatimi vermem gerektiğini biliyorum, ama kendimi tutamıyorum. Dün gece onu başka neyin rahatsız ettiğini görmek istiyorum.

Bu yüzden, masadaki diğerleri gündem hakkında gevezelik ederken, bakışlarımı ekrana çeviriyorum, Gemma'nın filtrelenmemiş öfkesinin bir dozunu daha almaya hazırım.

Ve McLaren bugün... çok tuhaftı. Bir dakika önce, hayatımda bir kez geç kaldığım için beni yerden yere vuruyordu. Sonra benim işe alım stratejimden şikayet ediyor ama sorunun ne olduğunu söylemiyor. Ama bu keyifli rollercoaster yolculuğunun sonunda, "sorun yok, devam et ve uygula" diyerek bana şok yaşıyor. Belki de dün geceki büyük partiden sonra akşamdan kalmaydı. Ya da bu, beni deliye çevirmek için kullandığı bir taktik mi?

Durduramadan düşük bir kahkaha kaçıyor ve konferans odası sessizliğe bürünüyor.

CFO'm Sophie boğazını temizledi. "Liam, halletmen gereken bir şey mi var? Daha acil işlerin varsa, bunu sonra devam ettirebiliriz."

"Hayır, hayır. Devam et."

Onlar tartışmaya devam ederken, ben dikkatimi tekrar Gemma'nın günlüğüne çeviriyorum.

Ve bu, günümün en rahatsız edici kısmı bile değil. Hayır, bu şerefli unvanı bu akşamki... tek başıma aşk seansım alıyor.

Hazırlıksız yakalandığım için koltuğumda kıpırdanırım. Kahretsin. Onun küçük günlüğünün bu şekilde bir hal alacağını hiç beklemiyordum.

Çok yakındım. Yeryüzünü sarsan bir orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum. McLaren'ın şirket fotoğrafı üzerinde yaptığımı inanamıyorum. Onun giydiği lanet yelekler yüzünden. Yelek giyen erkeklerin nesi var böyle?

Tanrım, benim neyim var böyle? Bu adam ruhsuz, manipülatif bir pislik ve beni ve etrafındaki herkesi eziyet etmekten sapkın bir zevk alıyor gibi görünüyor

ama görünüşe göre, zararsız bir şirket fotoğrafı bile beni titreyip inleyen bir enkaza dönüştürmeye yetiyor.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerim ekrana yapışmış durumda.

Demek dün gece benim için ateşli bir nefret mastürbasyonu yaptı, ha? Gözümde canlanıyor... Gemma Jones, Putney'deki dairesinde uzanmış, beni sözlü olarak parçalamayı hayal ederken öfkeyle mastürbasyon yapıyor.

Sandalyemde tekrar kıpırdanıyorum, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyorum, çünkü penisim şişmeye başlıyor, pantolonumun darlığıyla zorlanıyor.

Onun ofisine girip, onu o gösterişli maun masasına itip, onun saçma sapan güç oyunları hakkında ne düşündüğümü ona tam olarak göstermeyi hayal ediyordum. Onu geri itip pantolonunu yırttım, sikini tutup, bana boşalmasına izin vermem için yalvarana kadar onu becerdim. Sonra izin vermedim. Çünkü kesin olan bir şey vardı, kontrol bendeydi. Önümde eğilip "Lütfen, hanımefendi" diyebilirdi.

Tanrım, Gemma. Böyle bir şeyi evrene salıverip bir erkeğin soğukkanlılığını korumasını bekleyemezsin.

Çünkü lanet olsun, burada çizdiği manzara... benim kendime hiç izin vermediğim her ıslak rüyanın konusu. En azından bilinçli olarak.

Böyle düşünmemeliyim.

Ama tanrım, bunu istiyorum. Onu kırmızı at kuyruğundan tutup ofisime sürüklemek, masamın üzerine eğmek ve fantezilerini kendine saklamayı bilmeyen yaramaz kızlara ne olduğunu tam olarak göstermek istiyorum.

Bu, kendi kafamın içindeki mahremiyetimde bile birçok sınırı aşıyor. Odadaki herkesin gözleri bana çevriliyor ve bir ses çıkardığımı fark ediyorum. "Devam et," diye homurdanarak mırıldanıyorum, zihnimde mastürbasyon yapıyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

Bu bir sorun. Büyük, zor bir sorun.

Birbirlerine bakışlar atıyorlar ama tartışmaya devam ediyorlar. Geriye yaslanıyorum, her saniye daha da sertleşmeme rağmen kayıtsız bir hava yaymaya çalışıyorum. Kalemimi sıkıca kavıyorum, sanki bu lanet masada patlamamı engelleyen tek şey oymuş gibi.

Gemma Jones, sen sürprizlerle dolusun, değil mi?

Ama sonra Bayan Winchester-Scott, onu oturma odasına almama izin verene kadar homurdandı. Kendime zaman ayırmam gerektiğini söylediğim halde, pes etmedi. Zevk almamın ortasında, kapıya kadar yürümek zorunda kaldım ve onu içeri aldım.

Sadece dağınık ve nefes nefese halimi görmekle kalmadı, bu küstah kadın sanki kanlı bir gösteri izliyormuş gibi kendini koltuğa attı! Gözlerini kaçırmadı, özür dilemedi, hiçbir Şey yapmadı. Orada oturup, ahlaksız bir kadın gibi her Şeyi yalayıp yuttu.

Hay sıçayım. Gözlerimin bana hasta, sapkın bir Şaka yapmadığından emin olmak için son cümleyi tekrar okudum.

Winchester-Scott hanım da kim? Temizlik isi mi? Müstehcen oda arkadaşı mı? Bugün Gemma hakkında yeni ve ilginç Şeyler  ğreniyorum. *Debbie Does Dallas*'ın tuhaf bir yeniden yapımına rastlamışım gibi hissediyorum.

Ve bu yetmezmiş gibi, en zehirli gaz saldırısıyla beni engelledi ve ben işimi bitiremedim.

"Tanrım," diye mırıldandım. Bu Gemma'nın hoşlandığı tuhaf bir sapıklık mı? Anlamadığım bir metafor mu?

"Kesinlikle katılıyorum patron," diye birisi masanın diğer tarafından sesleniyor, benim s z m n, tartıştığımız her neyse ona bir yanıt olduğunu varsayarak.

Başımı sallıyorum, kafamı kaldırmaya bile zahmet etmiyorum. Aklım az önce okuduğum Şeyi sindirmekle meşgul. Başka biri toplantıda bu kadar dikkatsiz olsaydı, ona haddini bildirirdim.

Bu konuda ne düşüneceğimi veya ne yapacağımı bilmiyorum. Ama kesin olan bir Şey var: bu böyle devam edemez. Durum daha da kötüleşmeden buna bir son vermem gerekiyor.

BÖLÜM 8

Gemma

Ekranımda bir e-posta beliriyor, korkunç imza midemi bulandırıyor: McLaren. Şu anda onun son dakika kaprisleriyle uğraşacak vaktim yok. Tüm personel toplantısı on dakika sonra başlayacak.

Bu sabah neredeyse geç kalıyordum, çünkü sevgili kedim, şımartılmış hayatında ilk kez sabah tuvaletini yapmanın öncelik listesinin başında olmadığını karar vermişti.

Gönderen: Liam

McLaren Alıcı: Gemma

**Jones Konu: Geç saatlere
kadar çalıştın mı?**

Gemma,

Dün gece geç saatlere kadar çalıştığını fark ettim. Umarım çok fazla çalışmamışsındır. Bugünkü önemli toplantıdan önce kendini yormamanı isterim.

%110'unu vermeye ne kadar adanmış olduğunu biliyorum, ama unutma, tempo çok önemli. O kritik görevleri tamamlayamamana izin veremem.

Liam

Hangi önemli görevleri bitiremedim?

Armani giysili neşeli akbaba grubuyla toplantı yaptığı toplantı odasına göz attım. Bu mesaj gerçekten tuhaf. Ve bir sürü

bir sürü başka sıfatla tanımlayamıyorum.

E-postaya tekrar bakıyorum, yavaşça göz gezdiriyorum. Tonu... tamamen farklı. Onun için alışılmadık derecede samimi, o meşhur kısa e-postalarından çok farklı. Sanki benimle şakalaşmaya çalışıyor gibi. Ama bu doğru olamaz. Liam McLaren şakalaşmaz. Emirler yağdırır ve yetişkin erkekleri ağlatır, genellikle aynı anda.

En azından rahatsız edici bir durum.

Gece yarısı çalışmak. Yutkunuyorum.

Tanrım, ya dün gece onun fotoğrafına mastürbasyon yaptığımı bir şekilde öğrenirse? Dizüstü bilgisayarına her hareketimi izleyen bir tür casus yazılım mı yüklemiş?

Tamam, şimdi saçmalamaya başladın.

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor. Sonra yazmaya başlıyorum.

Gönderen: Gemma Jones

Alıcı: Liam McLaren

Konu: re: Geç saatlere

kadar çalıştınız mı?

Tüm personel için hazırlıkların yolunda olup olmadığını merak ediyorsan, seni rahatlatmama izin ver: ana konferans salonu hazır, ikramlar hazırlandı ve çalışanların senin gelmeni beklemek için toplanmaya başladı bile.

Ayrıca, kendi iş yükümü yönetme konusunda son derece yetkin olduğumu da garanti edebilirim. Hızım hiç sorun olmamıştır.

Hangi önemli görevleri tamamlayamadığım konusunda daha net olabilir misiniz?

Toplantıda sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Her zamanki gibi %110 performansıyla sizi hayran bırakmaya hazır olacağımdan emin olabilirsiniz.

Saygılar

ımla,

Gemma

İşte. Profesyonel, konuya odaklı ve sadece hafif bir "siktir git" iması var. Tam da hak ettiği türden bir cevap.

Kendimi sorgulamadan önce gönder düğmesine basıyorum. Yine toplantı odasına bakmamaya çalışıyorum, ama bu boşuna bir çaba. Gizlice bir bakış atıyorum ve Liam'ın dizüstü bilgisayarında sırtarak baktığını görüyorum.

Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi, gözleri camın arkasından benimkilerle buluşur. Sırtışı biraz daha genişliyor.

Kahretsin, bir şey yazıyor.

Gözlerimi kaçırıp, zorlukla yutkunuyorum.
Yeni bir e-posta gelen kutuma düşer.

Gönderen: Liam

McLaren Alıcı: Gemma

Jones

**Konu: re: re: Geç saatlere kadar
mı? Gemma,**

Son dakika program değişikliğine rağmen, bugünkü tüm personel toplantısının sorunsuz geçmesini sağlamak için gösterdiğin olağanüstü çabalar için teşekkür ederim. Senin gibi sadık, kendini işine adanmış bir profesyonelin bu önemli operasyonları denetlemesi çok güven verici. Benim otoritemi gerçekten saygı duyan biri.

Ne kadar yorucu görünse de, başladığın her şeyi bitirebileceğini hissetmene sevindim. Kimse, saygın insan kaynakları müdürünün geceleri uykusuz kalmasına, yorgunluktan bitap düşmesine ve hayal kırıklığına uğramasına neden olmak istemez.

Bu arada, lütfen üç aylık insan kaynakları raporlarını yazdırıp bir sonraki toplantım için masama bırakın.

Liam

Kahretsin!

Bütün gece boyunca parlak fikirlerimle işaretlediğim raporlar hala mutfak masamda duruyor.

Derin bir nefes alıp ayağa fırlıyorum. Bu noktada, tüm bu düşürdüğüm topları taşımak için ayrı bir çanta almam gerekecek.

O e-postayla ilgili kafamda dönen *birçok* soruyu düşünmeye vaktim yok. Bunun için bir yıl gerekir. Ve bir psikolog ekibi. Ve muhtemelen birkaç şişe şarap.

Duvardaki devasa saate bakıyorum, çoklu kadrantları bize dünyanın her köşesindeki saati gösteriyor. Üç aylık genel kurul toplantısına sadece iki dakika kaldığını neşeyle bildiriyor. Kahretsin, yöneticiler yönetim kurulu odasında alfa toplantılarını çoktan bitirmişler.

Durumu kurtarmak için son bir çaba olarak Lizzie'yi arıyorum.

"Selam!" diye şarkı söyler gibi cevap veriyor. "Şu anda veterinerine gidiyorum."

"Geri dön. Lanet olsun, geri dön. Evde bazı önemli belgelerimi unuttum."

"Ama... Winnie'nin kakası..." diye başlar.

"Lütfen geri dönüp onları al ve veterinerlere gitmeden önce her şeyi buraya bırakır mısın? Masadaki mavi klasörde."

"Evet, hanımefendi! Tamamdır," diye cıvıladı.

"Lizzie," diye ekliyorum sert bir sesle, geçmişteki organizasyon felaketlerinin anıları zihnimde canlanıyor, "dosyaları ortalıkta bırakma, tamam mı? Bu önemli."

"Sanki yaparım da, Gem!"

Ama bazen yapıyor. Onu çok seviyorum, ama çok dağınık.
Ayda bir kez telefonunu kaybeder.

Kalp krizi geçirmenin eşiğinde hissetmediğim bir sabah var mı, yoksa bu artık benim doğal dinlenme halim mi?

Ana konferans salonuna adımımı
atıyorum. İlk sırada Liam var.

Herhangi bir odayı domine etmek için doğmuş bir adamın rahat tavırlarıyla podyuma yaklaşır. Bu sert floresan ışıklar altında bu piçin bu kadar fotojenik görünmesi sinir bozucu. Geçen yıl "İngiltere'nin En Çekici Bekarları" listesine girmesine şaşmamalı.

Şirketin mali durumunu anlatmaya başlayıp, müstehcen rakamlar ve daha da müstehcen tahminler sıralarken, gürültücü tüccar kalabalığı çılgına dönüyor — kurumsal bir etkinlikten çok, Dünya Kupası finalinde bir grup holigan gibi bağırıp çağırıyorlar.

Kabul etmek dişlerimi gıcırdatıyor ama adam, o ateşli yoğunlukla saf veriler ve rakamlar kusarken rahatsız edici derecede zeki. Bunda ilkel, tehlikeli derecede çekici bir şey var. Bunun için onu cehenneme göndermek istiyorum.

"Bu odadaki yüzde yetmiş beşinden fazlası bu yıl bir milyon sterlinlik bonus barajını aştı," diye homurdanıyor, keskin hatlı yüzü gergin. "Hedefleri sadece tutturmadık, o hedefleri boğazlarından yakaladık ve yok ettik."

Ortaya çıkan sağır edici kükreme, vahşi bir haykırıştan farksız. Bu paraya aç köpekbalıkları, sudaki kanın tadını neredeyse alabiliyorlar.

"Sadece rakiplerimizi yenmedik, sistematik olarak hepsini tek tek yok ettik." Durur, öne eğilir, podyumu parçalamak üzereymiş gibi sıkıca tutar. "Ve bunu yapmaya devam edeceğiz. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar."

Üst dudağı, onu bir şekilde daha da çekici gösteren küçümseyici bir sırıtışla kıvrılıyor. "Vertex Capital, bizim pazara girebileceklerini ve müşterilerimizi ve anlaşmalarımızı ele geçirebileceklerini mi düşünüyor?"

pazarımıza girip müşterilerimizi ve anlaşmalarımızı ele geçirebileceğine inanıyor mu? Siktir et. Bu pazar bizim ve onu, bölgelerini koruyan bir kurt sürüsü gibi savunacağız. Herhangi bir rakip bizim olanla uğraşmaya kalkışrsa, pişmanlığın gerçek anlamını çabucak öğrenecek."

Sinirli bir şekilde kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. Liam'ı daha önce hiç bu kadar agresif görmemiştim. Aklıma gelen kelime "vahşi". Orada genellikle küfür bile etmez.

Vertex Capital Amerika'da büyük bir şirket, ama son altı ayda bu pazara girmişler çünkü sahibi Alastair Charles Harrington İngiltere'ye geri dönmüş. Sanki bu da yetmezmiş gibi, şimdi de TLS ihalesinde bizim ana rakibimiz konumuna gelmişler. Alastair ile bir iki kez tanıştım ve hoş birine benziyor. Şu anda sahnemizi işgal eden, mükemmel çenesiyle birinin yüzünü parçalamak üzereymiş gibi görünen hırçın canavardan çok uzak.

Vertex'e ve onların İngiltere'ye girme girişimlerine karşı beslediği bariz öfkenin arkasında daha derin bir hikaye olduğu açık. Ne olduğunu bilmiyorum, ama McLaren ile yeterince uzun süre çalıştım ve bunun hassas bir konu olduğunu görebiliyorum. İki CEO arasında ne yaşandıysa, her şeye kadir McLaren'ın bunu kolayca affedip unutacağı bir şey olmadığı açık.

Erkekler ve onların bitmek bilmeyen rekabetleri. Londra'da ikisi için de yeterince zenginlik yokmuş gibi. İki önde gelen kadın CEO benzer bir durumda olsaydı, birbirlerini desteklemeye daha meyilli olacaklarını, belki bir kahve içip, testosteron dolu egolarla dolu işyerlerinde çalışmanın zorluklarını anlatacaklarını düşünmek isterim.

Bonus rakamları açıklandığında kalabalık çılgına dönüyor. Sandalye fırlatan Brandon, Lamborghini'sini alamadığını fark edince öfkeli görünüyor. Bu konuda küçük bir tatmin duygusu yaşamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Onun düşmanca davranışını ödüllendirmemesi konusunda açıkça tavsiyede bulundum, ama doğal olarak Liam'ın tavsiyemi dikkate almayacağını düşündüm. Sonuçta, değerli alfa maymun finansçı arkadaşlarından birini ödüllendirmek söz konusu olduğunda, kim can sıkıcı insan kaynakları temsilcisini dinler ki?

Brandon öfkeyle dışarı çıkmak için harekete geçer, ama Liam'ın sesi kırbaç gibi çınlar. "Otur," diye emreder. Brandon koltuğuna geri kayar. Sırıtişımı zorlukla bastırırım. Hak ettiğini buldu.

Aniden, Liam'ın bakışları bana kilitlenir ve omurgam dikleşir. Bir tedirginlik dalgası üzerime çöker.

"Bu etkinliği düzenlemek için insan kaynakları ekibimizin yorulmak bilmeyen çabalarını takdir etmek istiyorum," der, sesi bal gibi tatlı ve aynı derecede aldattıcıdır. " zellikle de insan kaynakları müdürümüz Gemma Jones'u."

Kahretsin. Liam sahneden tüm vücudunu bana doğru çevirince, boğazım düğümlenir.

Sonra,    irtıcı bir şekilde... gülümsedi. O keskin gözlerinin k  elerini kırı tıran gerçek, samimi bir gülümseme. Alarm zilleri Big Ben'in çanları gibi kafamda çalmaya ba ladı.

"Gemma'nın sarsılmaz liderliği ve halkımıza olan sadık bağlılığı için onu sıcak bir alkı la kar ılayalım," diye devam etti o tehlikeli derecede yumuşak bariton sesiyle. "O gerçekten ilham verici biridir."

Alkı lar patlak verirken zorla gülümserim, yanaklarım şüphe ve utanç karışımıyla yanar.

Liam McLaren g l msemez. Liam McLaren iltifat etmez. Ve Liam McLaren kesinlikle bana bu tür şeyler söylemez.

Sahneden inerken bana göz kırpar ve sanki gizli bir anın içinde dudaklarını benim dudaklarıma değdirmiş gibi kalbimi hızla çarptırır.

Bir göz kırpma. Sanki aramızda bir tür i   aka, sadece ikimizin bildiği bir sır paylaşıyormu uz gibi.

Bu takdir hem gurur verici hem de beklenmedik olsa da, burada daha fazlası olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Liam'ın alışılmadık takdirinin altında gizlenen kötü bir şey.

BÖLÜM 9

Gemma

Liam'ın davranışları üzerinde durmaya vaktim yok. Diğer çalışanlar mutlu bir şekilde hazırlanan zengin ikramları yerken, ben de bu fırsatı değerlendirip resepsiyona geri dönüp Lizzie'den dosyaları alıyorum.

"Selam!" diye seslendi.

"Üzgünüm canım, durup sohbet edecek vaktim yok," diyorum, dosyalarımı elinden alırken. "Ama sen benim kurtarıcım oldun. Cidden, sana çok borçluyum."

Resepsiyon alanının ötesini görmek için başımın üzerinden bakıyor. "Ah, bana büyük tur bile göstermeyecek misin?"

"Bugün olmaz, üzgünüm." Onu neredeyse kapıdan dışarı itiyorum, ama önce ona bizim şık kanepelerimizden biraz veriyorum. "Al, bunları al. Hak ettin. Seni çok seviyorum, gitmem lazım, hoşça kal!"

Kaybedecek zaman yok. Garip bir yarı koşu adımıyla orta koridorda koşuyorum, topuklarım her panik adımında takırdamaktadır. Neden bunları giyiyorum ki? Ah, doğru—rahatlık değil, görünüş. Eskiden beri süregelen bir hikaye.

McLaren'ın ofisine girerken, o dosyaları kararlı bir hareketle onun tertemiz masasının ortasına koyarak abartılı bir gösteri yapıyorum.

Kaçmak için dönünce, kaslı ve pahalı kolonyalı bir duvara çarptım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, bir adım geriye sendeleyerek ne kadar telaşlı konuştuğumu nefret ederek.

Onun yargılayıcı kaşlarından biri, o kendine özgü kibirli tavrıyla yukarı kalkar. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece istediğiniz şeyi masanıza bıraktım. Umarım memnun kalırsınız. Herhangi bir şeyden memnun kalmazsanız bana haber verin."

O sırtıyor. "Sen olmasan nasıl başa çıkardım?"

"Muhtemelen düşündüğünüzden çok daha kötü," kendimi durduramadan patladım.

Derin ve alçak bir kahkaha atar ve yine o lanet kaşını kaldırır. Yüzümün kızardığını hissediyorum.

Neyim var benim? Otuz üç yaşında menopoz mu başlıyor? Yoksa o kadar acı verici, acınası bir şekilde cinsel olarak tatminsiz miyim ki, pislik patronumun tek bir kaş kaldırması bile beni hormonların etkisiyle çılgına çevirmeye yetiyor?

Kendine gel. Ve bunu yaparken, biriyle yat.

"Nazık sözlerin için teşekkürler," diye sert bir şekilde cevap veriyorum. "Sahnedede. Onlar... beklenmedikti."

"Belki de takdirimi gerektiği kadar serbestçe gösteremiyorum." Yavaşça, değerlendirilmesine yakıcı bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve bu bakışlar cildimde karıncalanma hissi uyandırıyor. "Açıkçası, bu ölçekte bir etkinliği gerçekleştirmek için ne kadar titiz bir planlama ve çaba gerektiği konusunda gerçek bir fikrim yok. Bu mucizeleri gerçekleştirmek için yorulmadan çalıştığını biliyorum."

Nabzımı hızlandıracak kadar yakına eğildi ve yumuşak bir sesle ekledi: "Hepsi benim çılgın taleplerimi yerine getirmek için."

Onun... saçma sapan... istekleri mi?

"Sorun değil," diye zoraki bir soğukkanlılıkla cevap veriyorum. "Bu benim işim. Her şey sorunsuz gitti, değil mi?"

"Her zamanki gibi organizasyon becerilerin olağanüstüydü." Bunu o kadar ciddi bir şekilde söylüyor ki, hala alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. "Etkinliği bir gün ertelemiş olsam da."

"Hiç sorun değil. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum. Peki ya az önceki konuşma?" İki katına çıkardım, şimdi abartılı bir şekilde övgü yağıdırıyorum. "Orada çok etkileyiciydiniz efendim. Tüm şirketi motive etmek için gerçekten yeteneklisiniz."

Yine dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirliyor, sanki benim bilmediğim bir şakaya dahil olmuş gibi. Muhtemelen benim acınası övgü girişimlerime gülüyor. "Dürüst görüşlerin için her zaman sana güvenebilirim"

Gemma, değil mi?" Söyleyiş şekli, içindeki kötü niyetli eğlence, beni zorla yutkunmaya zorluyor.

"Elbette."

Gözleri kısılır. "Hmm."

"Şimdi izin verirsiniz, efendim." Onun heybetli vücudunu yanından geçmek için yana doğru adım atıyorum, ama o hafif bir hareketle çıkışıma engelliyor, geniş göğsü üzerimde beliriyor.

"Bana Liam diye sesleneceğimiz konusunda anlaşmıştık sanıyordum," diye mırıldanır. Yakınlığı midemi bulandırır ve bu hain tepki için kendimi lanetlerim.

"Tabii ki. Liam."

Dürüst olmak gerekirse, onu dayanılmaz bir pislik olarak tercih ederim. En azından o zaman nerede durduğumu bilirim. Onun bu yeni, neredeyse şakacı tarafı beni dengesizleştiriyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

Lizzie'nin adı telefonumda yanıp söndüğünde, birkaç değerli dakika için kurtulup büfeden kalanlardan biraz almayı başardım.

"Evet?" diye cevap veriyorum, boş elimle dizüstü bilgisayarına hızla yazarak.

"Uh, burada küçük bir sorunumuz var, bebeğim." Lizzie'nin sesinde kötü gizlenmiş bir panik var. "Hmm, Winnie'yi istediğin zaman kaka yapmasını nasıl sağlarsın? Yani, işleri yoluna koyan özel bir kedi maması falan var mı?"

Tuşlara basarken durakladım. "Ne? Neden?"

"Şey, ben, um, kedinin kakası bırakmaya gittim ama hiçbir yerde bulamıyorum! Şimdi eve döndüm, Winnie'den yeni bir örnek almaya çalışıyorum. Ama pek işbirliği yapmıyor. Ona yemek vermeli miyim?"

"Yani orijinal dışkı örneğini kaybettiniz mi?"

"Yemin ederim, çantamda sizin dosyalarınızla birlikteydi! Ofisinizde düşmüş olmalı."

"Ofisimde mi?" diye tısladım, sonra nerede olduğumu hatırlayıp sesimi öfkeli bir fısıltıya indirdim. "Yani işyerimde bir yerlerde yaramaz bir kedi kakası dolaşıyor mu diyorsun?"

O, inleyen bir ses çıkarır.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, burnumdan derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Zorlama, genelde günde bir kez yapar. Yarın sabah başka bir örnek alırsın. Resepsiyonda biyolojik tehlike arz eden bir şey olup olmadığını kontrol etmem gerekecek."

Ani bir şekilde telefonu kapatıp lobide koşmaya başladım, sanki şeffaf bir tũpũn içindeki başıboş kedi pisliğini bulmak için gizli bir gũrevde değilmişim gibi, soğukkanlı, sakın ve kendimi toplamış gibi gũrũnmek için elimden geleni yaptım.

Liam ofisinde saklanıyor, korkunç denetçilerden başka bir şey olamayacak ũ adamla yoğun bir tartışmanın içinde gũrũnũyor.

Neyse ki, lobide kayıp numune tũpũnũn izi yok. Ama yine de tedirginim.

Liam'ın cam duvarlı ofisine gizlice bir bakış atarak açık plan ofise geri dũnũyorum.

Denetçilere gũlũmsemeye çalışıyor gibi gũrũnũyor, ancak bu ona bũyũk bir fiziksel ve duygusal acı veriyor. Elini kaldırıp çenesini kaplayan sakalları boş boş okşuyor, sonra kolunu indirip masasına bıraktığım dosyalara koyuyor ve...

Oh.

Tanrı

m.

Hayı

r

Lanet olası kaka tũpũ, işkence gibi yavaş çekimde Liam'ın gũrũř alanına doğru yuvarlanıyor.

Ne yaptın sen, Lizzie?

Yũzũmden kanın çekildiğini hissediyorum. Liam'ın kaşları, kafasını karıştıran ve bir parça dehşet uyandıran bu durum karşısında yakışıklı yũz hatlarında daha da derinleşir.

Denetçilere bakıyor, burun delikleri genişliyor, muhtemelen onların bunu gũrmemiř olmasını diliyor. Sonra bakışları geri dũnũyor ve... bronzlaşmış, kaslı kolunun yanında rahatça yerleşmiş kaka ũrneęine odaklanıyor.

Ve... bu benim rujum mu? Benim parlak kırmızı, eşsiz, imzamı taşıyan rujum, tuhaf bir natũrmort gibi, rahatsız edici dışkının yanında gũze çarpan bir şekilde duruyor. Ne halt ediyorsun, Lizzie? Masamdan rastgele bir avuç nesne alıp dosyalara mı koydun?

Yakındaki bir masadan rastgele bir dosya alıp, içeriğini inceliyormuş gibi yaparken derin bir konsantrasyon takınıyorum. Bu sırada, Liam'ı gũz ucuyla izliyorum, onu izliyormuş gibi gũrũnmemeye çalışıyorum.

Tamam, derin nefes al. Burnundan al, ağzından ver.

Beni o kaka ile kesin olarak ilişkilendiren hiçbir şey yok, onun ofisinde kalan son kişi olmam dışında. Ve o kaka, ona verdiğim klasũrlerin içine çok sevgiyle yerleştirilmişti. Ama bunun dışında, ben temize çıkmış durumdayım.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, yüz hatları sadece telaşlı bir karışıklık olarak tanımlayabileceğim bir ifadeye bürünüyor. Ashbury Thornton'da çalıştığım onca yıl boyunca, tanık olduğum onca pislığe rağmen, McLaren'ın telaşlandığını hiç görmedim.

Ve şimdi, kariyerimin zirvesindeyiz ve sonunda imkansızı başardım.

O, beceriksizce gizlemeye çalışıyor, kaslı ön koluyla defalarca dürterek onu gözden uzaklaştırmaya çalışıyor ama elbette başarısız oluyor. Bol şans dostum.

Bu çok fazla. Burada durup bunun olmasını izleyemem. Sakin bir şekilde uzaklaşacağım ve bunlardan hiç haberim yokmuş gibi davranacağım. Bu, masasına sihirli bir şekilde ortaya çıkan bir parça pislik. Brandon'dan şüphelenebilir bile, çünkü bu, küçük bir intikam eyleminin tüm özelliklerini taşıyor. Ya da belki de denetçiler onu tedirgin etmek için bunu oraya koymuşlardır.

Her iki durumda da, inandırıcı bir inkar hakkım var.

O kadar da rahat olmayan bir şekilde geri çekilirken, beni ciddi bir farkındalık kaplar: Brandon ve üç kel denetçi, bana kırmızı ruj süren tipler gibi gelmiyorlar.

Ofisime aceleyle geri dönerken, yanımdan geçen iş arkadaşlarıma zoraki gülümsemeler atıyorum. Sanki suç mahallinde imzam kalmış gibi. Parlak kırmızı bir kartvizit, suçlayıcı kanıtın hemen yanında. Kanlı tüpün üzerine kalıcı kalemle "GEMMA'DAN, SEVGİLERLE" yazmış olsam da olurdu.

Eminim bu, İK departmanında çok iyi karşılanacaktır. Bir dakika, ben İK departmanındayım.

Yirmi dakika sonra, denetçiler sonunda McLaren'ın ofisinden çıkıyorlar, önlerinde McLaren var.

Isabella ile Dubai'deki yeni çalışanların vize işlemlerini hızlandırmak hakkında konuşurken, olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışıyorum.

Neyse ki Liam, denetçileriyle birlikte resepsiyona doğru ilerlerken bana bakmıyor. Nefesimi tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Belki de ruju fark etmemiştir.

Isabella'nın sorusu panik halimi bozuyor. "Yani şimdi bu şirketin vize işlemlerini bu şirket üzerinden yapıp onlara bu kodu vereceğiz, öyle mi?"

"Doğru..." Sözlerim dilimde kuruyup ölürken, açık ofis kapımdan gelen sağır edici RAP-RAP-RAP sesi ortamı keser.

Liam, kapımda kısa bir süre belirip, sert bir şekilde "Ofisime. Hemen." diye bağırdı.

Gözümü bile kırpmadan, kendi ofisine geri dönüyor.

Isabella endişeli bir bakış attı. "Her şey yolunda mı, Gem?" "Her şey yolunda," dedim, yapmacık bir gülümsemeyle yalan söyledim.

Sinirlerimi toplayarak McLaren'ın ofisine giriyorum ve onu odanın tam ortasında, kollarını kavuşturmuş, çenesini hiç görmediğim kadar sıkışmış halde buluyorum.

"Açıklayın."

"Ne açıklamamı istiyorsunuz, efendim?" Kendime bir dakika zaman kazandırırım. Birçok konudan bahsediyor olabilir. O, Mr. Congeniality gibi biri değil. Bildiğim kadarıyla, şirketin çalışan el kitabının güncellenmesindeki gecikme yüzünden patlamak üzere.

Keskin bir hareketle masasından bir şey kapar ve suçlayıcı bir hareketle bana doğru uzatır.

"Bu," diyor, gözlerini kısarak. "Bunu açıkla."

Aramızda, suçlayıcı kanıtlarla dolu plastik numune tüpü sallanıyor.

Kahretsin. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Her şeyi inkar edebilirim. Bilmediğimi iddia edebilirim. Hayatımda o kaka görmemişim gibi davranabilirim. Ama o kırmızı ruj orada, cesurca dururken, tüm yollar bana çıkıyor.

"Düşündüğün gibi değil," diye haykırırım, tamamen çaresizlikten, ellerimi yatıştırıcı bir hareketle kaldırarak.

"Gerçekten mi?" diye karşılık veriyor, her hecede alaycı bir tonla. "Çünkü masamdaki bok gibi görünüyor. Ve bu senin rujun olduğu için senin olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu? Tabii denetçilerden biri ofisimde tuvaletini yaptıktan sonra makyaj malzemelerini bırakmış olduğunu söylemeyeceksen."

Dur... bir dakika. O benim rujumu tanıyor. Yani, onu tanıyor. Ama asıl mesele bu değil.

"Evet... teknik olarak bu bir dışkı örneği," diye itiraf ediyorum, yüzümü buruşturarak. "Ama masana bu şekilde gelmesi tamamen bir kazaydı."

"Masama 'kazara' bok mu bıraktın?" Liam, eğilerek ve heybetli boyunu kullanarak üzerime dikilir. "Çünkü bu hiç de kazara gibi gelmiyor, Gemma. Aslında, en son bir hak iddia eden pislik ofisimde böyle bir numara yapmaya çalıştığında..." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Londra'da bir daha asla düzgün bir şirkette çalışamayacaklarından emin oldum."

Bir dakika, Liam'ın ofisinde dışkı "olayı" ile ilk kez karşılaşması değil mi? Kahretsin.

Liam aramızdaki mesafeyi daha da kapatarak, hakimiyetini göstermek için kişisel alanıma girmeye niyetli.

"Hayır. Hayır, izin verin açıklayayım," diye telaşla, o yaklaşırken beyaz bayrak gibi teslimiyet işareti yaparak avuçlarımı kaldırıyorum. Bir tanesi yanlışlıkla göğsüne dokunuyor ve ben hemen elimi çekiyorum.

"Tabii, açıkla bakalım," diye tersler, çenesini sıkarak sabırsızlığını gizlemeye çalışır. "Ne, yürürken tesadüfen ayağın takıldı ve cebinden çıkıp masama mı düştü?"

"Tabii ki hayır." Onun keskin alaycılığına yüzümü buruşturdum. "Örnek... şey, kedimden alınmıştı, daha doğrusu."

İnanamama ve açıkça tiksinti arasında gidip gelen bakışlarla bana bakar. "Ve bu durumun düzelmesine nasıl yardımcı olacak... tam olarak nasıl?"

Yutkunuyorum. Lizzie'nin unuttuğum dosyaları getirdiğini ona söyleyemem.

Şu anda çok yakın. Öfkesinin ısını, kolonyasının kokusuyla karışarak baş döndürücü, biraz da ürkütücü bir aroma yaratarak yayıldığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Veterinere bir numune götürüyordum. Kedimin mide sorunları var ve bir numuneye ihtiyaçları vardı. Daha önce raporları bırakırken yanlışlıkla masanıza düşmüş olmalı. Çok üzgünüm efendim. Gerçekten bir hataydı."

Ardından gelen sessizlik ağır, her saniye acı verici bir şekilde uzuyor, o ise sadece... bana bakıyor.

"Bu, bana karşı gerçek duygularını ifade etmenin çarpık bir yolu mu?"

"Bazı sapkın isyan eylemleri mi?"

"Ne?" Donup kaldım, gözlerim inanamama hissiyle büyüdü. "Hayır, kesinlikle hayır! Böyle düşündüğünüze inanamıyorum. Bayan Winchester-Scott, kedim," diye hemen açıklığa kavuşturdum, "dışkı tahlili gerekiyordu. Tüm bunlar için çok üzgünüm." Elimi belirsiz bir şekilde sallayarak tüm durumu kastettim.

Tanrı aşkına, kendine gel kadın.

Gözlerinin arkasında bir şey parıldadı — farkındalık, inanamama ya da belki de sadece insan kaynakları müdürünün gerçek zamanlı olarak tamamen çıldırdığını gördüğü gerçeği.

Cam duvarlarının dışındaki açık ofise hızlıca bir bakış attı, çenesi hafifçe gerildi, çünkü artık bizim ana ilgi odağı olduğumuzu fark etti.

Hafifçe geri adım atarak, aramıza profesyonel bir nezaket havası yaratacak kadar mesafe koyar.

"Bayan Winchester-Scott," abartılı bir yavaşlıkla tekrarlar, "kediniz ... kediniz mi?"

Gözlerimi kırıştıtırırım. "*Evet?*" derim yavaşça, kelimeyi uzatarak. Takılmak için ne garip bir şey.

Beni uzun, anlam yüklü bir an boyunca, yüzünde mücadele ettiği bir gülümseme izi dışında ifadesiz bir şekilde izler.

Sonra Liam derin, gürültülü bir kahkaha attı.

Neden güldüğünü hiç anlamadım. Bu yıl kırk yaşına girdi, belki de orta yaş krizi başlamıştır. Ya da en üstte olmanın baskısından sonunda çıldırmıştır. Ya da belki de kedileri gerçekten çok seviyordu.

Şakayı anlamasam da, onunla birlikte gergin bir şekilde gülüyorum. Yüksek tizli, biraz çilgın bir ses.

Her halükarda, kabul ediyorum. Kahkahayla başa çıkmak, muhtemelen güvenlik görevlilerinin binadan dışarı çıkarmalarıyla sonuçlanacak alternatifinden daha iyidir.

Kahkaha dinince, rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanarak ortamı ölçmeye çalışıyorum. Bu gerçekten aramızda paylaşılan bir şaka haline mi dönüştü?

"Onu elinden alayım," diye mırıldanıyorum ve parmak uçlarımla dikkatlice rahatsız edici örneği almaya eğiliyorum.

Boğazımı temizleyerek, bu fiyaskoyu daha fazla üzerinde durmaya değmeyecek aptalca bir kaza olarak göstermenin tek geçerli yol olduğuna karar veriyorum. "Bir kez daha, bunun için çok üzgünüm. Lütfen özürlerimi kabul edin."

Beni incelerken dudakları inceldi. "Çıkarken kapıyı kapat."

BÖLÜM 10

Liam

Ofisimden GEMMA SPRINT'i izliyorum, kırmızı at kuyruğu sallanıyor.

Onu tamamen çözdüğümü sanıyordum. Ama şimdi, bu kadın masama kedi pisliği bırakıyor ve bir şekilde zarar görmeden uzaklaşıyor. İnsan kaynakları departmanının bu kadar vahşi olabileceğini kim bilebilirdi?

Ne olduğunu anlamaya bile fırsat bulamadan, Ollie kapımı çalıyor.

"Kötü haber," diyor nefes nefese. "Trafalgar Lifestyle Stores, teklifimizle ilgili yorumlarını geri gönderdi."

"Sonunda," dişlerimi sıkarak tıslıyorum, Gemma ile olan hesaplaşmamdan dolayı hayal kırıklığı seviyem zaten tavan yapmış durumda. "Peki, devam et. Sakın bana fiyatla ilgili bir sorunları olduğunu söyleme."

"Hayır. Onlar... diğer her şeye itiraz ettiler. Yani, temel satın alma fiyatı hariç."

Hareketsiz kalıyorum, gözlerimi kısıyorum. "Bir daha söyler misin?"

"Tüm şartlarımızı reddettiler," diyor Ollie, sesi gergin. "Offshoring planları, kapanışlar, operasyonel yeniden yapılandırma... Şirketi düzene sokmak için yaptığımız stratejik önerilerin hiçbirini kabul etmemiş görünüyorlar. Hatta kendi işimizi nasıl yürüttüğümüzle bile sorunları var."

"Bunun ne alakası var?" diye bağıryorum ve Ollie'nin elinden gülünç derecede kalın belgeyi çekip alıyorum.

Bu saçma sapan cevabı gözden geçirirken, her sayfada çenem daha da sıkılaşıyor. Sir Whitmore'un modası geçmiş liderliği altında TLS'yi finansal çöküşten kurtarmak için ekibimin hazırladığı her öneri, her teklif reddedilmiş.

Kafalarını kuma gömmek mi istiyorlar? Peki. Bakalım bu nasıl sonuçlanacak. Şirket için temel şartı olan ana işi İngiltere'de tutan bir strateji hazırladım. Ama biraz ödün vermek zorundasın, lanet olsun.

Bu küresel bir pazar. Rakiplerinize kıyasla maliyetleriniz tavan yapmışken, bu büyüklükte bir işi yürütüp kar elde etmeyi bekleyemezsiniz. Bu basit bir matematik hesabı, bir okul çocuğu bile anlayabilir.

Bu, önerdiğimiz her şeye karşı devasa bir "siktir git" demek. Bu şirketi satın almaya kararlı olmasaydım, onlara siktirip gitmelerini söyledim.

Tüm rakamlar, tüm gerçekler, tüm tahminler elimde. Kağıt üzerinde, ben sadece en iyi seçenek değilim, TLS'nin değerini daha da düşürmeyecek tek seçenektir. Ve hangi anlaşmanın en meşru olduğuna karar verirken önemli olan tek şey bu olmalıdır.

Ancak, mantık ve mali zekanın artık Sir Whitmore için belirleyici faktörler olmadığı açıktır. O sadece şirketimin üstün stratejisini ve kaynaklarını reddetmiyor, beni reddediyor.

Aynı teklifin altında benim adım yerine Alastair Charles Harrington'ın adı olsaydı, Sir Whitmore'un onu kabul etmek için can atacağına eminim.

Bu, iş hayatında daha önce karşılaşmadığım bir direnç noktası.

Nihai teklifi umursamıyor. Sadece benden *hoşlanmıyor*. Ve sırf Alastair ve onun asil soyunu desteklemek için para kaybetmeyi göze alıyor. Öte yandan ben, on bin sterlinlik özel dikim takım elbiselerimin aksine, tam anlamıyla bir mavi yakalıyım.

Alastair, Whitmore'un oyununu oynamayı biliyor. Yaşlı adama duymak istediklerini söyleyecek, ama işler yoluna girdiğinde, benim yapacağım gibi şirketi parçalara ayıracak.

İlk kez, bu oyunda genellikle önemi olmayan bir şeye ihtiyacım var.

Sevilmek istiyorum.

Belki de Gemma'nın küçümseme dolu günlüğü gözlerimi açtı.

Çünkü bir şekilde, emirlerimi yerine getiren, zaferlerimi kutlayan ve yüklü ikramiye çeklerini bozduran herkesin beni saygı duyduğunu, benden korktuğunu, ama beni sevmediğini fark ettim.

Çalışanlarım için bu sorun değil. Sevilmememe gerek yok. Sadece işlerini yapmalarını istiyorum. Ama Whitmore? Onun beni sevmesi gerekiyor. Bana güvenmesi gerekiyor.

Şimdiye kadar kârlılığa odaklanmışım, ama artık farklı bir oyun oynamaya başlamam gerektiği açık.

"Onun bir kopyasını gerçekten almak isterim." Edward gülüyor, derin sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenceli. Viski bardağını çeviriyor, kehribar rengi sıvı ışığı yakalayıp altın kıvılcımlar saçıyor. "Referans olması için çerçevelet. İnsan kaynakları müdürün oldukça yetenekli bir yazar. Belki de CEO'ları alaya alan stand-up komedyeni olmak gibi bir yeteneği vardı."

Son yarım saattir Gemma'nın küçük yakıcı kitabıyla eğlenen en eski arkadaşıma sert bir bakış attım. Bu piçi hiç bu kadar eğlenirken görmemiştim. Cuma gecesi ve ikimiz de spor salonundan sonra bir şeyler içmeye karar verdik; cehennem gibi geçen bir haftanın yorgunluğunu atmak için.

Edward Cavendish, Alastair Charles Harrington kadar şık ama onun kadar kibirli değil. Okulda Alastair'in tekmesinden benim cılız bedenimi kurtardığından beri arkadaşız.

"Tabii ki haklı," diye devam etti Edward, gözleri neşeye parıldayarak. "Gerçekten de İngiltere Kralı gibi davranıyorsun."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Sıkı çalışıyorum ve çalışanlarımdan da aynısını bekliyorum. Oyun oynamam. Taleplerim son derece açıktır. Çalışanlarım Londra'da en yüksek maaşı alanlardır. Ve şimdi İngiltere Kralı gibi mi davranıyorum?"

"Aslında," diye düşünür, telefonumu incelerken, "şimdi düşündüm de, seni kralla karşılaştırmak biraz abartılı. O çok daha onurlu ve zarif. Ama umarım, seni kendi kravatınla boğazlama tehdidini gerçekleştirirse, ben de orada olurum. Bunu hayatta kaçırmak istemem."

"Onu geri ver," diye homurdanarak telefonumu elinden kapıyorum. Edward geriye yaslanıyor, duruşu rahat. "Peki, zavallı kız kovuldu mu?"

Saçımı elime alıp, sinirden kısa saç tellerimi çekiştiriyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum isteksizce. "En azından henüz değil. Onunla bu konuyu konuşmadım."

Edward'ın kaşları yukarı kalkar. "Neden sence?"

"Henüz nasıl halledeceğime karar vermedim."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirir. "Bu kıza karşı zaafın mı var?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim, belki de çok çabuk. "O kadar basit değil. O benim insan kaynakları müdürüm. Genelde benim *için* kovma ve disiplin cezaları gibi pis işleri halleden kişi. Bu... karmaşık bir durum." Durup, kaşlarımı daha da çatarak devam ettim. "Bu, cellada kendi kafasını kesmesini istemek gibi bir şey."

"Finans sektöründe çalışmadığım için mutluyum. Masamda hiç kaka bulmadığımı söylemekten memnuniyet duyuyorum."

"Hadi ama dostum. Senin işinde kedi kakası görmekten çok daha kötülerini görüyorsun," diyorum Edward'a bakarak. O, Londra'nın merkezindeki NHS hastanelerinden birinde en iyi cerrahlar arasında. Benim gibi işkolik, ama çok daha asil bir amaç için. "Neyse, nasıl gidiyor? Benimle bir şeyler içmek için zaman ayırabilmen beni şaşırttı."

Edward'ın yüzü ciddileşti, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. Onu yeterince uzun süredir tanıyorum, o bakışını tanıyorum, sanki tüm dünyayı omuzlarında taşıyormuş gibi.

"Zorlu bir dönem geçirdik," diye itiraf ediyor, sesi yorgunluktan ağırlaşmış. "Personelimiz sağdan soldan hastalandı, ayakta kalanlar da zaten çok zorlanıyor."

Onun adına bir parça hayal kırıklığı, çaresiz bir öfke hissediyorum. Benim dünyamda, sorunlar ortadan kalkana kadar onlara para harcayabilirim. Ama Ulusal Sağlık Hizmeti böyle işlemiyor. Edward'ın elleri benimkiler gibi serbest değil.

"Kahretsin dostum. Üzgünüm," diyorum, sözlerim boş geliyor. Ama tüm kalbimle söylüyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, ne olursa olsun... bana söyle."

O gülümser, her zamanki mizahı geri döner. "Teşekkürler, ama bir yerlerde gizli bir hemşire stoğun yoksa, senin bile yapabileceğin pek bir şey yok." Gözleri benimkilerle buluşur, anlar. "Senin tanıdığın tek hemşireler, senin kulübünde giyinenler. Neden burada buluşmak istediğini bilmediğimi sanma, Liam."

Yakalandım ama rahatsız olmadım, sııttım. "Senden hiçbir şey saklayamıyorum, değil mi?"

Doğru, bazen Athenæum'a gitmeyi planlıyorsam Edward'dan burada buluşmak isterim. Ama sadece bu yüzden değil. Burası bir tür sığınak gibi; özel, sessiz, zarif.

"Seksi kulübünde gizemli ilişkiler yaşamaktansa, gerçek bir ilişki kurmaya çalışmanın zamanı gelmedi mi?"

"Dostum, ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım ve Edward'ın yüzünde beliren acıyı, elinin içgüdüsel olarak ensesini ovuşturmaya başladığını görünce hemen pişman oldum.

"Kahretsin. Edward, özür dilerim," diyorum hemen, kendi duyarsızlığımdan yüzümü buruşturarak. "Hayır, haklısın. Sanırım zamanı geldi," diyor yumuşak bir sesle.

Bu sözlerin ağırlığı aramızda asılı kalır. Edward'ın güzel eşi iki yıl önce ölmüştür ve onun bu olayın ardından parçalanışını izlemek, şahit olduğum en zor şeylerden biridir. Onun yanında olmaya çalıştım, elimden gelen her türlü teselli sunmaya çalıştım, ama eşini kaybetmiş birini nasıl teselli edebilirsin ki?

Gemma benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, ben kendimden sorumludurum. Yakın çevremdeki insanların mutluluğu, herhangi bir iş anlaşmasından daha önemlidir benim için. Edward'ın acısını paylaşmak beni neredeyse mahvetti.

"İkimizin de bir molaya ihtiyacı var gibi görünüyor dostum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Kıyıya gitmeliyiz. Çok uzun zaman oldu."

"Evet, buna çok ihtiyacım var." Diye iç geçirir.

Edward ve ben yelkenciliği seviyoruz. Şehirden çıkıp, takım elbiseyi çıkarıp, açık denize açılmaktan daha iyi bir şey yok. Yorgunluktan beynin sonunda kapanana kadar fiziksel emek harcamak. Teknemde ölü gibi uyuyorum.

Yelkencilik camiasının, geçmişinizi veya ne iş yaptığınızı umursamamasına her zaman hayranlık duymuşumdur. Bu, ikimiz için de iyi bir şey. İnsanlar, Ashbury Thornton Equity'nin CEO'su olduğumu duyduklarında gerginleşir, Edward'ın en iyi cerrah olduğunu duyduklarında ise erir. Orada, biz sadece tekne kullanmayı bilen iki adamız.

Bir saat sonra, hesabımızı öder ve vedalaşırız, ben de Athenæum'a doğru yola çıkarım. Bu öfkeli sekreter fantezisini gerçekleştirmek için kızıl saçlı birini bulmam lazım.

Belki de Gemma'nınki gibi bir elbise giymesini rica edebilirim. Fetişist bir sapık gibi görünmeden bunun nereden alındığını öğrenebilir miyim acaba?

Ama içimde, kimsenin gerçek olanın yerini dolduramayacağına dair rahatsız edici bir şüphe var. Ve bu, oraya gidemeyeceğim ve gitmeyeceğim düşünülürse, endişe verici bir düşünce.

BÖLÜM 11

Gemma

"Dün olanlar için gerçekten çok üzgünüm, Gem." Lizzie, Winnie ile birlikte bahçemin terasına doğru yürürken yüzünü buruşturuyor. Özür olarak aceleyle hazırladığı iki tabak makarnayı masaya koyuyor.

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum, ikimizi de ikna edemedi. "Son zamanlarda bana ne oluyor, bilmiyorum."

Lizzie bize beyaz şarap doldururken, ben hasır sandalyelerden birine çöküyorum. "İşler berbat durumda. Kariyerimde ilk kez kendimi dengesiz hissediyorum, sanki başa çıkamıyordum gibi."

Bana endişeli büyük gözleriyle bakar. "Hepsi benim suçum, değil mi?"

"Hayır. Belki sadece kaka kısmı benim suçumdur. Ama baskıyla başa çıkamayan benim."

Sessizliğe bürünerek, gece gökyüzündeki yıldızları izlerken, şarabımızın ilk yudumlarını alıyoruz. Cumartesi akşamı ve bütün gün çalışmamak için kendimi zorlamam gerekti. Gerçek bir hafta sonu geçirmek, bana yabancı bir kavram gibi geliyor.

"Gem..." Lizzie birkaç saniye sonra konuşmaya başladı. "Bence bedenim ve zihnim isyan ediyor. Bu kadar stresi omuzlarında taşıyamazsın, eninde sonunda çökeceksin."

Gözlerimi deviriyorum, ama bunun arkasında gerçek bir kavga yok. "Yıllardır bunu yapıyorum ve gayet iyiyim. Bu sadece geçici bir durum. Tekrar rayına oturacağım."

"Artık genç sayılmazsın, canım."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Otuz üç yaşındayım Lizzie. Henüz mezara bir adım atmış sayılmazsın." "Aynen, orta yaşın eşiğinde sayılırsın. Ve ilk kedin var.

ilk kedin var. Kim bilir gelecek yıl kaç tane kedin olacak."

"Siktir git. Sen de aynı durumdasın. Yoksa aynı yaşta olduğumuzu unuttun mu?"

"Evet, ama uyanık olduğum her saatimi stresli çalışanlarla çevrili geçiren ben değilim. Tek yaptığın, her gün onların sızlanmalarını ve şikayetlerini dinlemek." Öne eğilir, ifadesi alışılmadık bir şekilde ciddiye döner. "Ama *senin* insan kaynağın kim, hm? Bir değişiklik olsun diye sana kim bakıyor?"

Winnie'yi sevgiyle okşuyorum. "Sen ve Winnie."

İkisi de bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bir kedi, etrafına ne kadar küçük çan takarsan tak, bir destek ağı değildir."

"Eh, diğer sözde arkadaşlarımla çoğu artık kendi aileleri ve çocuklarıyla meşgul oldukları için zaman ayıramıyorlar," diye karşılık veriyorum, sanki bu beni rahatsız etmiyormuş gibi, omuz silkerek. "Ben gerçek tarihler ve planlar önerene kadar hep 'oo, seni çok uzun zamandır görmedim!' diye konuşurlar. Sonra her zaman "gelişime göre hareket edelim" moduna geri dönüyorlar. Ve "gelişime göre hareket etmek"in "asla hareket etmemek" anlamına geldiğini zor yoldan öğrendim. Yani sen ve ailem olmasaydı, bir kediyle ve yüzlerce finansçıyla konuşmak zorunda kalırdım ve bu pek sağlıklı gelmiyor, değil mi?"

Lizzie düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Tiyatrocularla böyle bir sorunum yok," der. "Onlar her zaman takılmaya ve sadece... *kendileri olmaya* hazır özgür ruhlu insanlar, anlarsın ya?"

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum. Winnie sadece tek bir kez, yavaşça gözlerini kırptıyor. O da biliyor.

"Seni daha fazla desteklemek istiyorum Gem. Hayatımda, ailemden bile daha fazla benim yanımda oldun. Bu birikmiş stresi ve endişeyi, seni yiyip bitirmeden önce bırakmalısın." Oturur. "Tamam, şunu deneyelim. Örneğin, en büyük korkun nedir?"

Omuz silkiyorum. "Ailemin ölmesi, sanırım?"

Lizzie homurdanır. "Standart ölümler ve yaşamın sonuna dair korkular dışında." "Tamam, peki. Belki... işimi kaybetmek?"

Lizzie başını sallar, gözlerinde zafer dolu bir ışıltı vardır. "İşte. Sorun tam da bu. İşine ve başarıya o kadar odaklanmışsın ki, nasıl yaşanacağını unutmuşsun. Ben iki kez kovuldum ve bana bak. Harikayım.

Biraz parasızım, tabii, ama harika biriyim. Bu, hayattaki en büyük korkun olmamalı."

Bunu düşünürken, bir yudum şarap içiyorum. Şehrin prestijli bir özel sermaye şirketinde insan kaynakları müdürüyüm, bu pozisyon için çok çalıştım. Mütevazı bir kasap ve mağaza asistanı olan ailem, benden daha fazla gurur duyamazdı. Ben de öyle. Bu, kimliğimin önemli bir parçası, bu yüzden onu kaybetme düşüncesi... korkutucu, işte böyle.

"Öyleyse, en büyük korkum ne olmalı? Aydınlat beni, ey bilge kişi," diyorum, sesim alaycı bir tonla.

Lizzie sandalyesine yaslanıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var. "Büyük aşkı bulamamak. Dünyada görmek istediğin tüm yerleri görememek. Stres yüzünden hastalanmak ve kırk yaşına bile gelmeden masanda yere yığılmak."

Göğsümde ani bir sıkışma hissediyorum. "Haklısın."

"Yetmiş yaşındaki herhangi birine sor." Bilgece başını sallar. "Beni destekleyeceklerdir. 'Keşke aptal ofis işimde köle gibi çalışmak yerine daha fazla zamanımı erkek peşinde koşarak geçirseydim' diyeceklerdir."

Kıkırdayarak gülerim, neredeyse şarabımla boğuluyorum. "Eminim ki tam olarak böyle söylemezlerdi. Daha çok, 'Keşke sevdiklerimle daha fazla zaman geçirip, derin ve anlamlı ilişkiler kurmuş olsaydım' derlerdi."

"Anlamsal bir fark. Önemli olan, buruşuk bir kadın haline gelip, ofiste makul pantolon takımlarınla dolaşmaya başlamadan önce gevşemen gerektiği. Ve ben, senin muhteşem eğlence perin, hoşuna gitse de gitmese de, tam da bunu yapmana yardım etmek için buradayım."

O, memnuniyetle tembelce esnerken ben gülüyorum ve kıskançlık duymaktan kendimi alamıyorum. Ben burada gergin bir şekilde dururken, o sürekli parasız olmasına rağmen yoga tatilindeymiş gibi görünüyor.

Lizzie'nin hayatını yaşamayı düşünmek - geçici işler arasında gidip gelmek, rastgele bir oyunculuk işi umuduna tutunmak, bir sonraki maaşın veya senaryonun ne zaman geleceğini asla bilmemek... Bu benim kabus senaryom.

Düzenli bir hayata ihtiyacım var. Karton kutuda yaşamaya, Pot Noodles ile beslenmeye ve Trafalgar Meydanı'nda güvercinlerle konuşmaya mahkum olmayacağımı bilmem gerekiyor.

Derin bir nefes alıp, taze akşam havasının ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. Belki de haklıdır. Belki de hayatımı yönetmek yerine yaşamaya başlamanın zamanı gelmiştir.

Kesin olan bir şey var: İşe kedi pisliği getirmekten vazgeçmeliyim. Bu iyi bir başlangıç.

"Perşembe akşamı iş partim var," diyorum, biraz heyecanlanmaya çalışarak. "En azından dışarı çıkıp, ahlaki açıdan iflas etmiş meslektaşlarım olsa da, gerçek insanlarla kaynaşacağım."

Lizzie'nin yüzü aydınlanır. "Ooh, misafir getirebilir misin?"

Tereddüt ediyorum. "Teknik olarak... evet. Ama genellikle tek başıma giderim." "Diğerleri eşlerini getiriyor mu?"

"Yaklaşık yarısı," diye itiraf ediyorum.

Lizzie, çılgın bir fok gibi ellerini çırparak, sevinçten neredeyse titrer. "O zaman karar verildi. Ben senin eşinim!"

Bu fikir içimden iniltiyle karşılanır. "Tamam, ama sıkı bir kontrol altında olacaksın, kendi başına kimseyle kaynaşmayacaksın."

O, teatral bir tavırla gözlerini devirir. "Evet, anne, senin sıkıcı iş arkadaşlarının önünde seni utandırmayacağıma söz veriyorum. Tanrım, gerçekten o kadar mı kötüyüm?"

"Bazen, kesinlikle öylesin."

"En iyi davranışlarımı sergileyeceğim. Ne giyeceksin?"

"Özel günler için sakladığım muhteşem bir pantolon takımını giyeceğim," diye gururla cevap veriyorum, kendimi patron gibi etkinlikte yürüyen halimi hayal ederek.

Gözlerini kısıyor. "Göster bana."

İç çekerek sandalyemden kalkıp yatak odasına gidip kıyafeti getiriyorum. Bir dakika sonra geri dönüp kıyafeti gösterişli bir şekilde sunuyorum ve hayranlık dolu tepkileri bekliyorum.

"Neden cenazede başbakan gibi giyiniyorsun?"

"Affedersin," diyorum öfkeyle, pantolon takımını göğsüme sıkıca bastırarak, incinmiş bir şekilde. "Bu tasarımcı markası, bilgin olsun. İş etkinliği için mükemmel. 'Ben profesyonelim, ama aynı zamanda nasıl rahatlayıp eğleneceğimi de biliyorum' diyor."

"Omuz vatkalarından öyle anlaşılmıyor, bebeğim. Onlar 'Senin cenaze masraflarını konuşmaya geldim' diyorlar."

Bir servet ödediğim için pantolon takımını dikkatlice koluma asarak homurdandım. "O zaman ne giymemi öneriyorsun? Eve getirdiğin o eski moda elbiseyi mi?"

"Bunlar iki uç nokta. İkisinin arasında, eğlenceli tarafını ortaya çıkaran bir şey buluruz." Pantolon takımını

, sanki ona Winnie'nin ölü farelerinden birini sunmuşum gibi. "O, sadece pazartesi günleri ofiste giymek için."

"İnsan kaynakları eğlenceli olmak için değildir. Biz güvenilir olanlarız, mantığın sesiyiz." Gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Yirmi dört saat insan kaynakları müdürü şapkanızı takmak zorunda değilsiniz, değil mi? Kesinlikle seksi ama şık ve rahat bir tarz tercih etmelisiniz."

Pes ederek iç çekiyorum. "Belki."

Lizzie sırtıyor. "Yarın alışverişe gidiyoruz. Sana daha *eğlenceli*, *daha çekici* ve *çantanda kedi dışkı örneği olmayan* bir şeyler bulacağız." Gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. "Güven bana, işim bittiğinde, korkunç patronun McLaren bile gözlerini senden alamayacak."

Gözlerimi deviririm, ama sözleri midemi biraz bulandırır. "Sanki McLaren'ın gözlerini üzerimde görmek istermişim gibi. Tek istediğim, beni profesyonel olarak görmesi."

Ve şu anda, onun hakkımdaki görüşü daha kötüye gidemez.

Değil mi?

BÖLÜM 12

Gemma

Asansör kapıları, iş toplantısı için Ashbury Thornton'un çatı barına açılıyor ve kulakları sağır eden bir ses duvarıyla karşılaşıyorum: kahkahalar, yüksek sesli konuşmalar ve dişlerimi titreten bir bas sesi.

Uzun bir hafta oldu ve daha Perşembe. Dört günde seksen gün çalışmış gibi hissediyorum.

Lizzie'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Vay canına. Burası sanki *Wall Street'in Kurtları* gibi. Bir finans sosis festivali!"

Ona abarttığını söylemek istiyorum, ama abartmıyor. Bu sözde lüks ofis partisi, bir saat geçmeden sefahate dönüştü. Erkekler, aynı derecede müstehcen fiyatlı özel dikim takım elbiselerini ıslattıklarının farkında olmadan, bin poundluk premium şampanya şişelerini çılgınca patlatıyorlar. Bu, sağlık ve güvenlik açısından bir kabus.

"Sakin ol Lizzie," diye mırıldanıyorum kalabalığın içinden geçerken. Bu adamların davranışlarına bakılırsa, sanki biri Pimm's'e kokain katmış gibi. Umarım katmamışlardır. Bir geceliğine insan kaynakları kurallarını ihlal etmek istemem.

"Merhaba yakışıklı," diye mırıldanıyor ve ona gözleriyle tecavüz eden bir analiste gülümsüyor.

"Sakin ol, azgın köpek," diye tısladım ve atlamadan önce onu geri çektim. "Finansçılardan uzak dur, tamam mı? Onlar sadece bela getirir,

bana güven."

"Sadece arkadaşça davranıyorum, Gem. Ağzımı bantlayamazsın. Gerçi..." Bir an durur, *Magic Mike*'tan bir sahneyi canlandırıyor gibi görünen, özellikle gürültücü bir grup takım elbiseli adama bakar. "Bu şehir bankacılarının bazıları buna bayılır."

Finans ekibinin birkaç ayık üyesine küçük, garip bir el sallıyorum. "Tamam, eğer mutlaka içinden atman gerekiyorsa, Muhasebe'den Dennis ile flört edebilirsin." Köşede utangaç bir şekilde içkisini yudumlayan, başka bir yerde olmak istermiş gibi görünen zavallı Dennis'e başımı sallıyorum. "Ama dört içkiden sonra seni keserim. Unutma, bu gece insan kaynaklarını da temsil ediyorsun. Burada mesleki itibarım söz konusu."

Lizzie, müziğin ritmine uyarak eteğinin kenarını birkaç santim kaldırarak küstahça cevap veriyor. "Tanrım, ne yapacağımı sanıyorsun, bara çıkıp iç çamaşırlarıma kadar soyunacak mıyım?"

"Bu ilk kez olmaz," diye mırıldanıyorum, üniversite günlerimizi canlı bir şekilde hatırlayarak.

"Elbisenle oynayıp durma kadın," diye azarladı Lizzie, yapışkan kumaşı çıplak uyluklarımın üzerine indirmek için boşuna uğraşırken ellerimi iterek. "Harika görünüyorsun. Bana ikinci el kaygı yaşıyorsun."

Elbise normalde giydiğimden daha kısa ve daha derin bir yaka ile vücudumu sergiliyor. Ve inan bana, kimse beni elbiseyi doldurmak için çok zayıf olduğumu söyleyemez.

"Şişman görünüyorum," diye mırıldanıyorum, karnımı içeri çekerek.

"Seksi bir peri gibisin. Yeşil renk kırmızı saçlarını çok ortaya çıkarıyor."

"Harika, kızıl saçlı Tinkerbelle oldum. İstedğim hava bu değildi.

Kıçım bu elbiseyle o kadar büyük görünüyor ki, ona kamyon geri vites alarmlarından bir tane almam gerekecek," diye sızlanıyorum, bir dizi yüksek sesli bip sesi eşliğinde geri geri yürüdüğümü hayal ederek.

O dramatik bir iç çekişle beni çeki y o r . "Kes şunu, olur mu? Sen çok seksisin."

Geçen bir garsondan birkaç şampanya kadehi alıp, Lizzie'nin eline birini tutuşturuyorum. Robbie'yi görüyorum, birkaç iyi finansçıdan biri, bir grup arkadaşıyla sohbet ediyor.

"Hadi." Lizzie'yi dürttüm. "Gidip Robbie'ye merhaba diyelim."

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır ve yüzünde bir gülümseme yayılır. "Vay canına, Gemma, takım elbisen olmadan seni tanıyamadım."

Lizzie yanımda gururla durur. "Rica ederim," diye fısıldar kendini beğenmiş bir şekilde.

Yüzümü buruşturup, yine bilinçsizce elbisenin eteğini çekiştiriyorum. Belki de Lizzie haklıdır. Gerçekten de çok fazla giyiyorum. "Teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde. "Bu Lizzie. Lizzie, Robbie."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lizzie." Gülümsayarak elini sıkar.

Grubun içinden, Brad adında yapmacık bir pislik, şehvet dolu bir ıslıkla araya girmeye karar verir. "Vay canına, Bayan Jones. Bu gece çok güzel görünüyorsunuz. O eski moda blazerlerin altında tüm bunları sakladığınızı kim bilebilirdi ki?"

Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırırım. "Neden bana Bayan Jones diyorsunuz? Ben sizin öğretmeniniz değilim."

Sinsi bakışları hiç bozulmaz. "Hayır, ama bana istediğin zaman bir iki şey öğretebilirsin."

Genelde "Yanlış Fatura Sunmak Şaka Değildir" sohbeti için sakladığım en sert insan kaynakları bakışımla ona bakarım. "Cazip teklifin beni çok gururlandırsa da Brad, sanırım pas geçeceğim. Öğrencilerimin biraz zeka ve kadınlara saygı duymasını tercih ederim."

Finansçı arkadaşlar bu acımasız cevap karşısında hep birlikte "Ooh" diye sesler çıkardılar ve Brad bile utanç duymuş gibi görünüyordu. İyi.

Robbie sırtarak kadehini kaldırıp bana selam verdi.

"İnsan kaynakları buraya geldiğine göre eğlence bitti galiba," diye mırıldanır Brad'in yardımcısı. "Eminim bu seni daha önce hiç durdurmamıştır," derim ona soğukkanlılıkla,

kaşlarını kaldırarak. "Ama eğlencenizin işten atılmanıza neden olacak bir suç haline gelmemesi için çaba gösterin, tamam mı? Bu roket bilimi değil, çocuklar."

Gözlerini devirir ve "eğlence katili" gibi şüpheli bir şey mırıldanır. Bunu görmezden gelmeyi seçerim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu gece onun çocukça saçmalıklarıyla uğraşacak sabrım yok. Bu elbiseyle tüm partiye göğüslerimi göstermeye çalışmakla meşgulken olmaz.

Robbie bana gülümser, gözleri sıcak. "Onları görmezden gel. Seni böyle bir yerde görmek harika."

"Bazılarının insan kaynakları departmanında davranışlarına bakılırsa, sanki bir uyuşturucu yuvasını basmışız gibi," diye mırıldanıyorum, şampanyadan bir yudum alırken.

O gülüyor ve sonra Lizzie'ye dönüyor. "Sen de insan kaynaklarında mısın?"

"Tanrım, hayır!" Lizzie dramatik bir şekilde titrer. "Gem'in yaşadığı stresi görüyor musun? Hayır, teşekkürler. Ben tiyatrodayım."

"Güzel! Benim de izleyebileceğim bir şey var mı?"

Lizzie'nin gözleri parladı. "Geçen yıl West End'de *Cats*'te oynadım."

Robbie oldukça etkilenmiş görünüyor. "Vay canına, gerçekten mi? Bu çok büyük bir olay."

"Şey." Gülümsemesi biraz utangaçlaşır. "Ben daha çok... arka plandaki kedilerden biriydim." Burnunu kırıştırır. "Tamam, peki. Çöp tenekesinin arkasındaki kediymi. Ama o sahnede gördüğünüz en kararlı çöp kedisiydim, inan bana."

Robbie, onun şakalarına açıkça hayran kalarak gülümser. "Buna hiç şüphem yok."

Hesap yöneticilerinden biri gelip Robbie'nin omzuna elini koyar. "Üzgünüm bayanlar, onu bir dakikalığına ödünç almam lazım."

"Tabii ki," derim neşeyle, kalbim sıkışsa da. Tek müttefikim gitti.

Lizzie kolumu tutar, tırnakları derime batar. "Vay canına, Gem. Şuradaki yakışıklı kim?"

Onun bakışlarını takip ettim ve gözlerim gürültülü barın karşısındaki uzun, esmer bir silüete takıldı.

Sanki greyfurt yutmaya çalışır gibi zorlukla yutkunuyorum. İşte orada. Yelek. Onu günahkar bir şekilde yakışıklı gösteren, yasaklanması gereken o lanet olası giysi.

Bir grup üst düzey yöneticiyle sohbet ediyor, her halinden büyük bir patron olduğu belli.

"O McLaren," diye mırıldanıyorum, sesim gergin. "Tanrı aşkına, onu gözlerinle sikmeyi bırak."

"Bu McLaren mı?" diye ciyakladı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. "Senin sürekli şikayet ettiğin canavar patron bu mu? İnanamıyorum. Adam çok yakışıklı."

"Sesini alçaltır mısın?" diye tıslayarak, dirseklerimle kaburgalarına vuruyorum. "Gemma, onun hakkında bu kadar konuşmana bakılırsa, onu orta yaşlı

"O orta yaşlı. Kırk yaşında."

Uzun bir nefes verip, dramatik bir şekilde kendini yelpazeledi. "Ne yazık. Böyle bir güzellik bir pislikte boşa gidiyor."

Onun yönüne bir bakış attım ve hemen pişman oldum. Çünkü o da bize bakıyordu.

Bir saniye için, kıyafetimi incelerken yüzünde bir anlık şaşkınlık gördüğüme yemin edebilirim. Ama bu ifade hemen kayboldu ve yerine sinir bozucu boş bakışları geri döndü.

Hafifçe başımı sallayarak selam verdikten sonra gözlerimi ondan ayırdım, hain yanaklarım ısınmaya başladı. En son ihtiyacım olan şey, patronumun

şirket partisinde ona bakarken yakalanmam. Özellikle de kedi pisliği fiyaskosundan sonra.

"Buraya bakıyor!" diye bağırdı Lizzie.

Tanrım, lütfen.

Lizzie'yi ters yöne çekmeye çalışıyorum, ama çok geç. McLaren'ın gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

Yavaşça, dikkatlice bir yudum bira içti, yutarken boğazı sallandı. Sonra, tüylerini diken diken eden ve meme uçlarını elbisenin kumaşına sıkıca bastıran bir bakışla, parmağını kıvrarak, sanki o dünyanın kralı ve ben de onun sadık tebaasıymışım gibi, açıkça emir veren bir tavırla beni yanına çağırdı.

"Kahretsin," diye fısıldarım. "McLaren beni çağırıyor."

"Beni de yanına al." Lizzie koluma yapışır. "En iyi davranışımı sergileyeceğim, yemin ederim."

"Olmaz dostum." Lizzie somurtunca yüzümü buruşturuyorum. "İnan bana, ne isterse istesin, bu tamamen iş meselesi."

Neyse ki Robbie bize doğru geliyor.

"Robbie," diye sesleniyorum. "Lizzie'ye biraz eşlik eder misin? Patron çağırıyor."

O gülümser. "Tabii ki."

Ona minnettar bir bakış attıktan sonra omuzlarımı dikleştirip McLaren'e doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Gemma," diye selamladı kısaca.

"Liam, merhaba. Eğleniyor musun?"

"Bazı anlar var." Gözleri gürültücü kalabalığın üzerinde dolaştıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Ya sen? Parti havasına tam olarak kapılmış görünmüyorsun."

Rahat bir omuz silkme hareketi yapmaya çalışıyorum, ama hareketim sert çıkıyor. "Harika vakit geçiriyorum, teşekkürler."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Harika mı? Hadi ama Gemma. Ofis dışında biraz rahatlayabilirsin. Sana karşı kullanmam."

"Bunu aklımda tutacağım," diye karşılık verdim, bu yeni ortaya çıkan şakacı tavırdan rahatsız olarak.

Çenesini özel bar alanına doğru çevirir. "Executive Lounge'da bir içki içmek için bana katıl."

Lizzie ve Robbie'ye bakıp, onları gözetimsiz bırakırsam Robbie'nin Lizzie'yi bir şekilde kontrol altında tutması için sessizce yalvarırım.

Geri döndüğümde, Liam'ın bakışları üzerimdeydi ve sabrı gözle görülür şekilde azalıyordu.

"Tabii istemiyorsan?" Ses tonu, bunun bir soru olmaktan çok, ince bir seçim görünümüyle örtülmüş, açıkça anlaşılan bir talep olduğunu belli ediyor.

Executive Lounge, yönetici ekibi ve onların özenle seçtiği misafirler için ayrılmış, gösterişli bir isimle anılan özel bir bardır. Daha önce sadece birkaç kez çağırılmışım, her zaman iş için. Liam'la asla yalnız kalmamıştım.

"Tabii ki sana katılacağım," diyorum, işe alım kampanyasını mahvettiğim birçok yol hakkında bir başka heyecan verici nutuk dinlemeye hazırlanarak. "Tartışmak istediğin bir iş meselesi mi var?"

Liam uzun bir süre bana bakar, yüzünde hiçbir şey belli etmez. Sanki bir tuğla duvarı okumaya çalışmak gibidir. Çok çekici, çok heybetli bir tuğla duvar.

"Sadece parlak insan kaynakları müdürümle bir içki içemez miyim?"

Gözlerimi kırkıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama şu anda ciddi misin yoksa alay mı ediyorsun, anlayamadım."

"Sizi temin ederim, ciddiyim. Birlikte bir içki içmenizi çok isterim."

"Tamam." Bir an durup, kışının çatlağından incecik tangasını çıkarmaya çalışan Lizzie'ye bakıp iç çekerim. "Tabii."

Topuklarını döndürerek özel bara doğru yürür, benim onu takip edip etmediğimi kontrol etme zahmetine bile girmez.

Bir an için garip bir şekilde havada kalır, Hukuk departmanından Janet'e tuhaf bir gülümseme ve baş sallama hareketi yapar, sonra da adını hiç hatırlayamadığım IT departmanındaki seksi adama da aynısını yaparım. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, sonunda harekete geçer ve Liam'ın peşinden giderim. Başka seçeneğim yok gibi.

İçeri girerken, barmen barmenden çıkıp bana hızlıca başını sallar. Yutkunurum. Liam ona gitmesini mi söyledi?

Executive Lounge bizden başka kimse yok. Oda loş ışıklandırılmış, lüks kanepelerle donatılmış ve hafif, kalıcı bir puro kokusu var. Hoparlörlerden, sanki beni baştan çıkarmaya çalışır gibi, şehvetli bir caz müziği sızıyor.

Onunla daha önce hiç yalnız kalmamış değilim. Sayısız bire bir görüşmemiz oldu. Ama bu gizli bar atmosferinde

ve aramızda masa ya da konferans masası olmaması beni tedirgin ediyor. Ayakta durmak ya da nefes almak gibi temel insan işlevlerini nasıl yapacağımı unutmuşum gibi hissediyorum.

Şaşkınlıkla, Liam barın arkasına doğru büyük adımlarla yürüdü ve alışık olduğu bir rahatlıkla kollarını sıvadı. "Ne içersin?" diye sordu, gözleri en üst raftaki içkiler üzerinde dolaşıyordu.

"Artık barmenlik mi yapıyorsun?" diye sordum, ani gerginliğimi gizlemeye çalışarak.

O, çoktan etkileyici bir içki dizisi hazırlamaya başlamıştı. "Finans sektörüne girmeden önce bir iki numara öğrenmiştim."

"O zaman beni şaşırt."

"Tamam. Viski sever misin?" "Sadece kaliteli viskiyse."

Kıkırdar. "Sana temin ederim, zevkim kusursuzdur."

"Bundan bir an bile şüphe etmedim."

Şu anda ne haltlar dönüyor böyle?

"Neden rahatına bakmıyorsun?" Şık deri kanepeye doğru başını salladı.

Rahat demek biraz abartılı olabilir, ama koltuğun en ucuna oturup, Liam etkileyici bir şekilde donatılmış barın arkasında meşgulken, sarsılmaz bir duruş sergilemeye çalışıyorum.

Kararlı bir şekilde iki bardak masaya koyar. "Bu, geçen yıl dünyanın en iyi viskisi seçildi. Skye Adası'ndaki bir içki fabrikasından geliyor."

"Teşekkürler." Deneme amaçlı bir yudum almak için bardağı kaldırıyorum, sıvı takviyesine ihtiyacım var. Sonra hemen boğazıma saf etanolden yapılmış bir yumruk yemiş gibi boğulup öksürüyorum. "Çok sert!"

"İyi misin?"

Gözlerimi yakıp yaşartan refleksif gözyaşlarını silmeye çalışarak çılgınca başımı salladım. "İyiyim, iyiyim. Sadece viski uzmanı değilim. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemem, ama beni yaktığını biliyorum."

O gülümser. "Biraz bekle. Nefes almasına izin ver. Taze elma aromasını hissedeceksin."

"Şu anda hiçbir şeyin tadını alamıyorum, yemek borum eriyor."

"Bunu kardeşime söylemeyeceğim. Bu özel malt, onun içki fabrikasının gurur ve sevinci." Kanepeye yaslanarak, geniş uyluklarını rahatça açarak, kendi içkisini yavaşça, çılgınca rafine bir yudumla içiyor.

Üç yaş küçük kardeşi Patrick McLaren'ı, İngiltere'de birkaç otel sahibi olduğunu, belli belirsiz biliyorum. Sadece bir akşam McLaren'ların dünyasına daldığımı için.

Meğer Lucifer'in bir ailesi varmış. Hem de müstehcen derecede çekici bir ailesi. "Patrick, Skye Adası'nda bir otel açıyor, değil mi?"

Patrick McLaren çok yakışıklı. İskoçya'nın Skye Adası, Manhattan kadar büyük olmasına rağmen yaklaşık on iki bin nüfusa sahip. O adadaki her kadının, o otelin açılmasını sabırsızlıkla beklediğine eminim. Aynada "Oh, ben de tesadüfen buradan geçiyordum" yüzlerini çalışıyorlar.

"Evet. İnşaatı bitmek üzere."

"Gittin mi? Hep İskoçya'yı gezmek istemişimdir."

"Gittim ve nefes kesici bir yer. Belki de yakında tatile çıkmalısın. Kendin gör." Söyledikleri tuhaf bir şekilde anlam yüklü geliyor. Bininci kez, onun amacının ne olduğunu merak ediyorum.

Yumuşak deri koltukta rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak koltuğumda kıpırdanıyorum. Elma aromasını yakalamak için viskiden bir yudum daha alıyorum ve boğazımı yakarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Rahatla, Gemma," diyor gürleyen bir sesle. "Gergin görünüyorsun. Sanki benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyormuşsun gibi."

Alaycı ses tonuna sertçe tepki veriyorum. "Tabii ki seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Yine o köpekbalığı gibi gülümseme, parıldayan dişler ve yırtıcı niyet. Bana yaklaşır, kolonyası etrafımı sarar. "Bundan emin misiniz, Bayan Jones?"

Hızla gözlerimi kırıştırıyorum, kalbim gergin bir şekilde hızla atarken içkimin bir yudumunu daha içerek zaman kazanmaya çalışıyorum. "Bu ne demek oluyor?"

Gülümsemesi genişler ve geriye yaslanır. "Komik bir şey. Günlüğün bana karşı hislerin hakkında oldukça farklı bir hikaye anlatıyor."

Soğuk bir korku omurgamdan yukarı doğru kayıyor. "Ne?" diye boğuk bir sesle soruyorum. Ne günlüğü? Ne duyguları? Bu da neyin nesi?

"Bunu benimle paylaştığını fark etmedin mi?" O, alaycı bir hayal kırıklığıyla başını sallayarak tsk tsk diye ses çıkardı. "Böyle bariz bir ihmali görünce şok oldum. Özellikle de senden."

Korku boğazımı tıkadı. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Günlük, Gemma. Şirketle ilgili tüm değerli düşüncelerini yazdığın günlük." Gözleri kısılır, loş ışıktaki tehlikeli bir şekilde parlar. "Ve benimle ilgili. Bana ne demiştin?"

Sesimi geri kazanmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "Bir... vizyoner lider?"

Sert, mizahsız bir kahkaha attı. "Hayır, tekrar dene. Biraz daha renkli bir şeydi." Bir süre durakladı, açıkça bundan zevk alıyordu. "Ah, evet. 'Zalim, kontrol delisi, büyük bir pislik' sanırım."

Bakışları kasıtlı olarak kravatına düşer, sonra tekrar bana dönerek yoğun bakışlarıyla beni damgalar. "Söylesene, beni boğmak için hayal ettiğin kravat bu mu?"

Ona donakalmış bir şekilde bakıyorum. Nefes almıyorum. Gözlerimi kırpmıyorum. Felç böyle bir şey mi? Anevrizma? Kafam bu kadar korkunç bir şeyi patlamadan kaldıramaz.

"Ben... Anlamıyorum," diye nihayet boğuk bir sesle söylüyorum. "Hayır. Ben yapamazdım..."

Onun o yavaş gülümsemesi, gördüğüm en acımasız şeydi. "Ve yine de, işte buradayız."

Titrek ellerimle çantamdan iş telefonumu çıkarır, uyuşmuş parmaklarımla paylaşılan klasörlere giderim. Orada, bana bakarak parıldayan şeyi gördüğümde içimden çıkan sert, boğuk ses, insan sesine benzemiyor.

"Bu bir hataydı!" diye bağırırım. "Sadece... bir şakaydı!"

"Şaka mı?" Kaşlarını kaldırır. "Benim eğlencem için, sanırım? Benim bunu komik bulmamı mı istedin?"

Burada şiddetli bir şekilde kusma isteğiyle mücadele ederek, zorlukla yutkunuyorum. Kariyerimi mahvedecek bu felaketten geri dönüş yok. "Hayır, hayır, özel bir şaka. Kendim için. Yerel olarak kaydettiğimi sanıyordum. Yanlışlıkla uzak sunucuya yüklemiş olmalıyım. Sadece aptalca bir IT hatası!"

Gözlerini kısarak bana bakar. "Ah, anlıyorum. Basit bir karışıklık, değil mi Gemma? Tıpkı masama özenle bıraktığın kedi dışkısı gibi?"

"E-evet, öyle diyelim," diye ciyaklarım, sesimin ne kadar acınası olduğunu nefret ederek. Hayatım mahvoldu, işte bu kadar. Lizzie ile geçen gün konuştuğumuz gibi, en kötü kabusum gerçek zamanlı olarak yaşanıyor.

Durumu kurtarmak için çaresizce, kendimi şöyle derken buluyorum: "Bazıları 'büyük sallanan penis'i bir iltifat olarak görebilir."

"Çok duyulandım. Gerçekten," Liam alaycı bir sesle, sarkastik bir tonla konuşur. "Ama nedense, o küçük cevheri yazarken benim sikimin büyüklüğünü ve sallanışını övmeye çalıştığını sanmıyorum."

Yüzümün daha fazla kızarması mümkün değil sanıyordum, ama işte buradayız.

Beni dikkatle inceliyor, koyu renkli gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor, içimi görüyor. Sanki tüm kirli sırlarımı biliyormuş gibi.

Çünkü gerçekten de biliyor.

Sanırım burada, Liam McLaren'ın önünde, yıkılıp ağlayacağım.
Patronum ve en acımasız günlük yazılarımın farkında olmayan yıldızı.

"Beni buraya kovmak için mi çağırdın?" diye fısıldıyorum, sesim titriyor.
Bandajı bir kerede çekip bu işi bitirmek en iyisi.

"Oh, seni kesinlikle kovmalıyım."

O anda, uğruna çalıştığım her şeyin -mesleki itibarım, yorulmak bilmeyen çalışma ahlakım- yok olduğunu anlıyorum. Kendi dikkatsiz hatam yüzünden yok olmuş.

Kovuldum. Kesinlikle kovuldum.

"Ya da en azından seni cezalandırmalıyım."

Onun ima ettiği tehdit karşısında omurgamdan bir ürperti geçer. "Belki bugün cömert hissediyorum. Ya da belki de senin ahlaksız ruhunu görmek beni o kadar eğlendirdi ki seni kovamıyorum. Her halükarda, seni kovmayacağım. En azından bu gece değil."

Bu gece değil. Söylenmemiş ima, aramızdaki havada ağır bir şekilde asılı kalıyor.

Ama önemi yok. Kovulsam da kovulmasam da, bununla yaşayamam. Çok utanç verici. Hemen istifa etmeliyim.

Koltuğumda kıpır kıpır oturuyorum, avuçlarım terden kayganlaşmış, ani, midemi bulandıran bir farkındalık yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Bu haftaki yazılarımdan biri... oh... tanrım...

O paragrafı okumasındansa, beni hemen burada, şu anda kovmasını tercih ederim. Çünkü bir daha onun gözlerine bakmam imkansız. *Ondan* sonra olmaz. Eski pazarlama müdürüyle birlikte Himalayalara kaçmam gerekecek, orada kimse Liam McLaren ya da Gemma Jones'u duymamış.

"Sen...?" Konvulsif bir şekilde yutkunuyorum. "Tüm yazıları okudun mu?"

Liam'ın sırtışı kesinlikle kurt gibi. "Okudum."

"Tanrım," diye inleyerek, yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ileri geri sallanarak, yumuşak derinin açılıp beni tamamen yutmasını diledim. "Tanrım, tanrım, tanrım." Gerçekten kusacak, bayılacak ya da altıma sıçacakmışım gibi hissettim. Tam burada, Executive Lounge'da.

McLaren, onun hakkında fanteziler kurarken öfkeyle mastürbasyon yaptığımla ilgili her bir iğrenç, utanç verici detayı okumuş.

Onun hakkında.

Utançtan buharlaşıp yok olmak istiyorum. Ashbury Thornton'daki kariyerim tamamen mahvoldu, tabut çivisi iyice çakıldı.

"Bunun kişisel olduğunu biliyordun," diye patladım, öfkem bir an için midemde kıvranan korkuyu bastırdı. "O yazının yanlışlıkla paylaşıldığını biliyordun. Ama bana söylemedin, işaretlemedin. Sadece okumaya devam ettin, benim hayal edilebilecek en profesyonel olmayan şekilde kendimi rezil etmeme izin verdin. Bunu nasıl yapabildin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Cidden ahlaki üstünlük sağlamaya mı çalışıyorsun, Gemma? Şu anda beni *azarlamaya* mı çalışıyorsun?"

Çenemi öne doğru uzatırım. "Yaptığın şey etik değildi. Özel düşüncelerimi okumaya devam edip, sonra benimle böyle oynamak."

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri çok iyi bildiğim o tehlikeli ışıltıyla parıltıyordu. O ışıltı, tasmaını koparıp tam bir alfa kurt haline gelmesine saniyeler kaldığını gösteriyordu.

Ama artık umurumda bile değil. Umurumda olmaktan çok öteyim.

Yorgunum. Onun bitmek bilmeyen talepleri yüzünden neredeyse hiç uyumuyor, neredeyse hiç yemek yemiyorum. Yıllardır McLaren'ın onayını almak için maymun gibi dans ediyorum.

Sonunda bitti. Ve tatlı, hafif bir rahatlama hissediyorum.

"Biliyor musun?" Bardağımı masaya koyarken sesim oldukça sakin. "Canın cehenneme. İstifa ediyorum." Dik duruyorum. "Partinin geri kalanının tadını çıkarın, Bay McLaren. Masamı boşaltıyorum."

BÖLÜM 13

Liam

Ona o kadar sert davrandım ki, onu sonsuza kadar kaybetmek üzereyim.

Bu günlerde beni hazırlıksız yakalayan çok az insan var, ama Gemma bir hafta içinde bunu defalarca yaptı. Onun benim yüzüme karşı, o anda istifa ettiğini görmek, şaşkınlık kelimesiyle ifade edilemeyecek kadar büyük bir duygu.

"Otur, Gemma."

"Hayır. Ne anlamı var ki?" Sinirli bir şekilde elbisesinin askısını çekiyor. Bu ona yakışıyor. İşime dönmeden önce bir saniye bu manzarayı izlemeye izin verdim kendime.

Onun cilalı zırhında çatlaklar oluşmasını izlemekten büyük keyif alsam da, hakkını vermeliyim. Orada durup durumu tersine çevirmeye çalışmak, benim "etik"lerimi *azarlamak* için ciddi bir cesaret gerekir.

Ama ben kaybetmeyi seven biri değilim.

Ve şu anda, Gemma'yı kaybetmek, geçici deliliği olmasına rağmen, benim için kabul edilebilir bir seçenek değil. Onun kalkıp istifa etmesini istememiştim.

"Mesele şu ki, sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı bir şekilde sorar. "Ne diyorsun sen? Beni kovmayacak mısın? Neden? Bu fiyasko seni eğlendirdiği için mi?" Geriye yaslanıp, bir bacağımı dizime dayayarak onu süzerim. "Oh, kesinlikle eğlendiriyor. Ama daha da önemlisi, senin o kapıdan sonsuza dek çıkıp gitmeni izlemek senin o kapıdan sonsuza dek çıkıp gitmeni izlemekle hiç ilgilenmiyorum."

"Kalamam. Bundan sonra hiçbir şey buna değmez..."

"Şimdi, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi? Aslında, sana küçük bir teklifim var. Sen gemide kal, ben de sana güzel, kabarık bir... diyelim ki mevcut maaşına yüzde elli zam yapayım. Tek bir önemli şartla."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu bir tür şaka mı?"

"Sanki burada komedi programı sunuyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Akıllıca, bu retorik soruya cevap vermez, sadece şok içinde bana bakakalır.

"Peki, şartın nedir? Bu koşul nedir?"

"Gemma, belli ki kafanda bir sürü düşünce var. Kalırsan, bana açık sözlü olursun. Artık filtreleme yok, beni memnun etmek için lafı dolandırmak yok. Söyleyecek bir şeyin varsa, doğrudan ve çekinmeden söylersin."

Hızlıca gözlerini kırıştırıyor. "*Gerçekten* anlamıyorum." Sabrım tükeniyor, iç çekiyorum. "Oturdum."

Yavaş hareketlerle, karşımdaki deri koltuğa sertçe oturdu.

Ayağa kalkıp bara doğru yürüdüm. Ona viski bazlı bir kokteyl hazırladım, sessizce teklifimi düşünürken içebileceği bir şey.

"Etrafım, sadece duymak istediğimi düşündükleri şeyleri söyleyen evetçilerle çevrili," diye açıklıyorum, elinde bardaklarla ona yaklaşırken. "Ama senin beni kravatımla boğmakla ilgili renkli fantezilerinin arasında, bazı keskin içgörüler de gösterdin. İnsanlarla aran iyi ve şu anda benim tarafımda dürüst bir insan ilişkisi uzmanı lazım."

Bardağı eline tutuşturuyorum ve hemen büyük bir yudum alıp, yakıcı tadından yüzünü buruşturmasını izliyorum.

"Bunda iyisin. Bu finans işi yolunda gitmezse, her zaman barmenliğe geri dönebilirsin," diyor, viskiden boğuklaşmış sesiyle.

"Ben birçok şeyde iyiyim."

Yanakları kızardı. "Alçakgönüllülük bunlardan biri değil." "Hayır." Kıkırdadım. "Alçakgönüllülük hiç benim güçlü yanımdı."

Çantasından bir sigara çıkarır, yakar ve derin bir nefes alır. "Günde bir taneyle sınırlıyorum," der, neredeyse savunmacı bir tavırla. Sanki çalışanlarımın yarısının çok daha kötü alışkanlıkları olduğunu bilmiyormuşum gibi. "Ve bu durum kesinlikle bunu gerektiriyor."

"Sadece bir tane mi? Benimle her gün uğraşmak için en az bir ya da iki paket sigara gerekir diye düşünürdüm."

Bu sözlerim ona neredeyse bir gülümseme kazandırır — bu küçük sohbetin başlangıcından beri ilk kez.

Koltuğuma geri yaslanarak, ona bekleyen bir bakışla baktım. "Ee? Ne olacak? Benimle kalacak mısın?"

"Şunu bir netleştirelim: Senin hakkında yazdığım tüm o korkunç şeyler için beni gerçekten kovmayacak mısın?" Kaşlarını çatarak, sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi. "Seninle, *patronumla*, bu şekilde konuşmamı mı *istiyorsun*? Alaycı, iğneleyici ve tüm o şeyler mi?"

"Aynen öyle istiyorum."

"Ama ben sana..." Utanmış bir şekilde sözünü keser.

"Zorba, kontrol delisi, büyük bir pislik?" diye tamamladım, sesimdeki eğlenceyi gizleyemeden. "Diğer birçok yaratıcı tanımlamanın yanı sıra. Farkındayım."

Bir duman bulutu üfledi. "Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Korkarım ki hayır. Her gün bu kadar güzel bir şekilde hakaret edilmiyor."

"Tamam, peki. Belki bu biraz çocukçaydı. Ama bazen mantıksız bir adam olabileceğini biliyorsun. Gerçekten orada oturup, karakterinle ilgili değerlendirmeme katılmadığını mı söyleyeceksin?"

Cesur küçük şey, değil mi? Bu yeni, filtrelenmemiş Gemma'yı şimdiden sevdim. "Mantıksız bir adam mı? Vay canına, artık kesinlikle kendimizi tutmuyoruz, değil mi değil mi?"

Gözlerimin içine bakarak, hiç çekinmeden. "Bir anlamı yok diye düşündüm. En iyisi kabullenmek."

Gülümsüyorum. "Şey, ben aynı fikirde değilim. Bak, benim açımdan, ben mantığın ta kendisiyim. Çalışanlarımı, akıllı davranırlarsa otuz yaşında emekli olabilecekleri kadar iyi ödüyorum. Ve beklentilerimi ilk günden itibaren açıkça belirtiyorum. Kimse Ashbury Thornton'a körü körüne imza atmıyor. Neye bulaştıklarını tam olarak biliyorlar ve yine de bunu seçiyorlar. Bu yüzden, onları en iyi hallerine ulaşmaları için zorladığımda sızlanmalarına pek tahammülüm olmadığı için beni affetmelisin."

Ateşli yeşil gözlerini bana dikip, çenesindeki kasını seğirtti. "Belki de sorun beklentilerinde değil, yaklaşımında. Sen... nasıl nazıkçe ifade edebilirim? Talepkar, düşmanca, baş belası birisin."

Başımı geriye atıp gülüyorum, onun küstah dürüstlüğü beni gerçekten eğlendiriyor. "Gemma Jones, sınır tanımayan ve sansürsüz. Şu ana kadar onu oldukça seviyorum. Ama ne kadar eğlenceli olsa da, bütün gece burada oturup sözlü atışmaya devam edecek vaktim yok. Ee, ne olacak? Hâlâ gemiyi terk etmeyi mi planlıyorsun, yoksa benimle kalacak mısın?"

Sigara içip uzun uzun düşündü, sonra yavaşça dumanı üfledi. "Üzgünüm. Hayır."

Ne?

Onu uzun bir süre izleyerek, onu değerlendiriyorum. Yüzünde en ufak bir değişiklik bile olmadığında, hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Hangi çalışan yüzde elli zam teklifine tepki vermez ki?

Kendimi şok edici bir şey yaparken buluyorum. "Peki. Maaşını iki katına çıkaracağım."

Yüzündeki kanın çekilmesine engel olamıyor, şoktan göz bebekleri büyüyor. Ve lanet olsun, ben de tepki veriyorum. Avuç içimi deri koltuğa sertçe sürüyorum. Milyarder olabilirim, ama bu benim hafife alabileceğim bir teklif değil. Onun ne kadar kazandığını ve bu numaranın bana ne kadara mal olacağını çok iyi biliyorum. Bayan Jones, en üst düzey yöneticilerimin çoğundan daha fazla kazanacak ve bu da bir şey ifade ediyor.

"Tamam. Teklifinizi düşünceğim," diyor sonunda. "Ama benim de bir şartım var."

"Duyalım."

"Ollie bu kadar çok genç çalışanı yönetmemeli. Onlar sorunlarını ona anlatamıyorlar, çünkü Ollie deneyimsizlere karşı sabırsız. Sert eleştirilerde bulunuyor, bu da belirli bir tür insana bir dereceye kadar işe yarıyor. Ama genç çalışanlara aşağılayıcı hakaretler yağdırarak hakimiyetini gösteriyor. Gençleri başkalarının önünde alenen azarlamak veya küçük düşürmekten çekinmiyor. Diğer finans kurumları, personele bu şekilde davranılamayacağını farkına çoktan varmış durumda. Burası *Mad Men* dizisi değil."

"Yine bu şarkı ve dans mı?" diye inleyerek burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Peki." Aniden ayağa kalkıyor ve çeneyi dikleştirerek blöfümü görüyor.

"Gemma," diye homurdanırım. "Sırf sen öyle diyorsun diye, birinin tüm iş tanımını

"Gemma," diye homurdandım. "Sırf sen öyle diyorsun diye, birinin tüm iş tanımını bir anda değiştiremem."

"Bu sadece protokolda bir değişiklik. Gençler Ollie ile birlikte köpekbalığı akvaryumuna atılmamalı. Onlara rehberlik etmek ve potansiyellerini geliştirmek için daha uygun diğer yöneticilerimiz var. Rottweiler Ollie'ye hazır olduklarında, onları ona teslim ederiz. Onu, elit ekibi için onları hazırladığımızı söyleyerek ikna edebiliriz," diyor alaycı bir tonla. "Yeniden yapılanma işini bana ver, Liam."

"Yeniden yapılanmayı bana emanet et, Liam. Bırak ben halledeyim, sana söz veriyorum, genç çalışanların kalıcılığı ve performansında belirgin bir iyileşme göreceksin."

Bana hiç gözünü kırpmadan bakıyor, dumanlar bir hale gibi etrafında kıvrılıyor. İtiraf etmeliyim ki, etkilenmiş durumdayım. Talep edebileceği tüm teşvikler, tüm avantajlar ve maaş artışları varken, şirketin en savunmasız üyeleri için mücadele etmeyi seçiyor. Değişikliğin gerekli olduğuna tam olarak ikna olmasam da, bu takdire şayan bir davranış.

"Nedenini bilmiyorum ama Vertex'i İngiltere pazarından çıkarmak için çaresizsin," diyor. "Bu da, TLS'nin devasa satın alımını garantilemek birinci öncelik demek. Ve şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacın var."

Onun bu cüretkar güç oyununa gerçekten hayran kaldım. Ve sinir bozucu olan şey, onun haklı olması. Ne olursa olsun, TLS ihalesini kazanacağız. O kibirli pislik Harrington'ın benim sahamda beni alt etmesine izin vermem. Bu hayatta olmaz.

"Tamam. Anlatmak istediğini anladım," diyorum, teslim olarak elimi kaldırıyorum. "Yarın bu yeniden yapılanmanın ayrıntılarını konuşuruz."

Profesyonel maskesini tekrar takmadan önce yüzünde beliren kısa süreli zafer ifadesini gizlemeye çalışır ama başaramaz. "Güzel. Uzun vadede faydalarını göreceksin, güven bana. Ama bu garantiyi yazılı olarak almam gerekiyor."

"Sorun değil. Ne kadar makul olabileceğimi gördün mü?"

Alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Lütfen. İkimiz de biliyoruz ki, kârına yararsa beni bir saniye bile düşünmeden bir kenara atarsın."

"Neyse ki senin için, senin gibi değerli bir varlığı elinde tutmak şu anda benim çıkarlarıma uygun." Onu soğukkanlılıkla, tek kaşımı kaldırarak bakıyorum. "Şimdi memnun musun?"

Yutkunur, cesareti azalmaya başlar. "Bu utanç verici olay hiç yaşanmamış olsaydı çok daha memnun olurdu. Bundan sonra nasıl gözlerine bakabilirim ki..."

"Senin fantezilerini inceleyerek büyük bir zevk aldıktan sonra mı?" Tam bir pislik olduğumun farkında olarak sırtıyorum.

Başını kaldırır, yeşil gözleri ateş saçarak. "Bunun sana karşı bir sevgim olduğu anlamına geldiğini bir saniye bile düşünme, Liam. Seni her zamanki gibi nefret ediyorum."

"Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin. Ama ikimiz de biliyoruz ki cinsel çekim böyle işlemiyor, değil mi? Bütün varlığınla benden nefret edebilirsin

ama yine de kontrol edemediğın ilkel bir düzeyde benimle sevişmek isteyebilirsin."

Benim küstah sözlerime keskin bir nefes alır, bariz gerçek aramızda patladığında yanakları kızarır.

"En azından o küçük fantezilerinin tek tanığı amın olduğunu biliyorum," diye ekledim, içkimi yavaşça yudumlarken.

"Benim... amım mı?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Başımı sallayarak tsk tsk yaptım. "İtiraf etmeliyim ki, yaşam koşullarını ciddi olarak sorgulamaya başlamıştım."

Gözleri daha da büyüdü, yüzünde farkındalık ve utanç savaşıyordu. "Oh, lanet olsun... *Kedim* Winnie hakkında yazdım. Tanrım, bu daha kötüye gidemez." Bu noktada bana değil, daha çok kendine mırıldanıyor gibi görünüyordu.

Elimi kaldırarak, giderek artan paniğini kesiyorum. "Tamam, şöyle yapacağız." Sigara parmağından alıp küllükte söndürüyorum. "Partiye geri döneceksin ve yarın sabah erkenden masana oturacaksın. Günlüğünü sileceksin ve bir daha böyle acemi hatası yapmayacaksın. Sonra da benim bildiğim gibi parlak bir çalışan olmaya devam edeceksin. Ve senin bu saçma öfke krizini hiç olmamış gibi davranacağız. Anladın mı?"

Çenesi isyankar bir şekilde sıkılır, ama başını sallar. "Anladım."

"Mükemmel." Elim sallayarak onu uğurladım. "Şimdi çıkabilirsin."

Topuklarını döndürür, gözümün önünden kaybolana kadar sakinliğini korumak için açıkça mücadele eder.

"Oh, Gemma?" Kapıya ulaştığında seslenirim. Durur ve omzunun üzerinden ihtiyatla bakar.

"Ne olursa olsun, senin fantezilerin gerçekliğın yüzeyini bile çizmiyor." Gözlerimle onun vücudunu küstahça süzdüm, elim sandalyenin kol dayanağını sıktı. "Ne yazık ki, seni ne kadar mahvedebileceğimi ilk elden öğrenme zevkini asla tatamayacaksın. Kural olarak, iş ile seks arasında ayırım yaparım."

Yüzü öfkeyle buruşur ve kapıyı çarpıp dışarı fırlar.

BÖLÜM 14

Gemma

Cuma sabahı işe giden takım elbiseli kalabalığın içinden geçiyorum, zihnim kara deliğe doğru sürüklenmekle meşgul olduğu için neredeyse üç kişiye çarpıyordum.

Bundan geri dönüş yok. Artık her gün o adamın gözlerine bakmak zorundayım, bilinçaltımın en kirlili derinliklerini gördüğünü bilerek.

Ama durum daha da kötü olabilirdi. Ofisimizde çok daha şüpheli şeyler yapan insanlar gördüm. Mesela penisini fotokopi çekip pencereye yapıştıran adam ya da sunucu odasında tavşan gibi sevişirken yakaladığımız çift gibi.

Benim tek yaptığım bunu yazmaktı. Büyük resimde bakıldığında, bu çok masum bir şey.

Keşke başka biri hakkında yazsaydım. Sevimli yönetici adam. Aşağı kattaki sihirli elleri olan yakışıklı masör. Muhasebeden talihsiz kızarıklığı olan Dennis.

Dün gece, Lizzie'yi partiden erken eve götürdükten sonra, bir endişe fırtınasına kapıldım. Ve bu olduğunda, tuhaf bir alışkanlığım var: İnternetin en karanlık köşelerinden sosyal medyada en çılgın reklamları tıklayıp saçma sapan şeyler satın alıyorum.

Dün gece, ameliyat gerektirmeden çift çenemi ortadan kaldıracığını vaat eden bir kayış satın aldım.

Şimdi, Henry Cavill gibi bir çene hattı ve Angelina

Jolie gibi bir çene hattı vereceği iddia edilen bir dizi aletin pek de gurur verici olmayan sahibi oldum. En kötüsü, bu reklamlara bir kez tıklamaya başladığınızda, tavşan gibi çoğalıyorlar. Farkına bile varmadan, kendinden nefret ve şüpheli satın alımların tam anlamıyla bir girdabına kapılıyorsunuz.

Ofisin hemen dışındaki Comfort Cup kahve arabasında duruyorum ve Jimmy zaten sıraya hizmet ediyor olsa da, birinin latte'si için sütü buharlaştırırken bana neşyle el sallıyor.

Gülümsemeden edemiyorum. Bu Comfort Cup arabaları harika. TLS yardım kuruluşu "TLS Community Rebuild"in bir parçası olan bu arabalar, Birleşik Krallık'ın dört bir yanına dağılmış olan bu kar amacı gütmeyen kafelerde ve arabalarda iş vererek evsizlerin yeniden ayağa kalkmalarına yardımcı oluyor. Benim işimden çok daha asil ve anlamlı bir şey yaptıkları kesin.

Öne geldiğimde, Jimmy çoktan flat white kahvemi hazırlamış. Ben tahmin edilebilir biriyim.

Ayrıca Jimmy'ye, benim için öğüttüğü, kendi gizli kahve çekirdeklerimden bir torba verdim. Bu yumuşak Etiyopya kahvesi, normal TLS kahvesinin tadı sanki çorapla süzölmüş gibi. Anlıyorum, bu bir hayır kurumu ve her şey, ama bir kızın yutabileceği düşük kaliteli çamurun bir sınırı var.

Bu yüzden, kahvem ve insan kaynakları ekibimin kahvelerinin tam fiyatını ödüyorum, ama kendi özel karışımımıyla yapılmasını sağlıyorum.

"Günaydın, Gemma," diyor. "Dün gecedan sonra erkenden kalkmışsın. Partide iyi vakit geçirdin mi?"

Jimmy, hizmet ettiği herkes hakkında her şeyi hatırlar. Partiden sadece geçiştirerek bahsettiğime eminim.

"Harikaydı," diye yalan söylüyorum ve kartımı uzatıyorum. "Ama şimdi bedelini ödüyorum. Hafta içi parti yapmaya alışkın değilim."

"Senin evindeki bazı arkadaşların gibi değil." Gülümser ve kahvemi uzatır. "Sabahları Uber'lerden sendeleyerek inip, Red Bull içip, Advil alırken görüyorum onları."

Gözlerimi devirdim. "Doğru gibi."

Kartımı geri verip tezgahın üzerine eğildi, elleri sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi rahatça sallanıyordu. "Umarım bu akşam boks dersine hala gidiyorsundur. Akşamdan kalma olman kendini ihmal etmene engel olmasın."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Kahrolası Jimmy'nin fil hafızası. *Bir keresinde* ona boks derslerine başladığımı söylemiştim ve şimdi her hafta bana bunu soruyor.

"Evet, muhtemelen," diye yine yalan söylüyorum, bir saat boyunca öfkemi yumruklarla dışa vurmak bir yana, tuvalete bile gitmeye vaktim olacağı için şanslı olacağımı çok iyi bilerek.

"Winnie bu hafta nasıl?" Jimmy ciddi bir endişeyle soruyor. Tanrı onu korusun. "Umarım veteriner neden yemek yemediğini bulmuştur?"

"Hafif gastriti olduğunu düşünüyor. Durumu iyi ama özel olarak formüle edilmiş sindirim sistemi için özel mamayla besleniyor. Bu mamadan *pek* hoşlanmıyor." Kahvemi yudumlarken, Winnie'ye yeni mamayı verdiğimde yüzündeki ihanet ifadesini hatırlıyorum.

"Kokusu gerçekten çok güzel." Arkamdan şık bir ses duyulur.

Dönüp baktığımda, melon şapkalı, şimdiye kadar gördüğüm en hüznü gri gözlerle sahip yaşlı bir adam görüyorum. Onu daha önce bu civarda gördüğüme eminim, ama tam olarak hatırlayamıyorum ve sabah çok erken.

"Çünkü Jimmy'ye özel kahve çekirdeklerimi verdim." Kahve snobluğumla övünüyormuşum gibi görünmemek için gülümserim. "Doğru şekilde demlendiğinde muhteşem oluyor, ki Jimmy her zaman doğru şekilde demliyor."

Jimmy'ye dönerek, Üzgün Gözlü Beyefendi'yi işaret ettim. "Jimmy, bu beyefendiye benim çekirdeklerimle bir fincan kahve yap. Her zamanki tatsız kahvelerden yapma." Bu zavallı adamı standart TLS kahvesinin dehşetine maruz bırakma düşüncesi beni ürpertti.

Jimmy'nin gözleri büyür ve hızlıca nefes alır. "İşe gitsen iyi olur, yoksa geç kalacaksın, evlat."

"Fikrini değiştirmişsin." Jimmy'ye cömert bir bahşış vererek gülüyorum. "Bana hep çok çalıştığımı söylüyorsun. Şimdi ise saat sabahın sekizi ve beni işe gitmem için kovuyorsun. Hadi, beyefendiye benim markamı kullan." Ona dönerek, "Bu çok daha iyi." diyorum.

Bay Üzgün Gözler, benim bu ani kahve nezaketim karşısında açıkça şok olmuş bir şekilde kaşlarını kaldırır. Espresso makinesinin uğultusu arasında zar zor duyulabilen bir sesle hızlıca teşekkür eder.

"Umarım beğenirsiniz." Jimmy kahveyi uzatırken, fırtınalı gri gözlerine biraz sıcaklık katmaya çalışarak gülümsüyorum.

"Bu aromayla, şüphesiz beğeneceğim. Teşekkür ederim," der, sonra bir yudum alır ve başını sallar. "Gerçekten çok iyi."

Yaşlı adam uzaklaşırken Jimmy kahkahalara boğulur.

"Ne bu kadar komik?" diye sorarım.

"Onu tanımadın mı? O Sir Whitmore'du, bu arabaları finanse eden şirketin sahibi olan adam."

Kendi kahvemi boğazıma kaçırıyorum, sıcak sıvı boğazımı yakarken ben de öksürüyorum. Evet, Sir Whitmore'un kim olduğunu çok iyi biliyorum. Asıl soru, onu nasıl tanımadım? Gerçek hayatta çok daha yaşlı ve zayıf görünüyor.

"Dalga geçiyorsun," diye hırıltıyla söylüyorum, sanki kendi evimi yakmışım gibi hissediyorum.

Bu sabah Liam ve avukatlarla önemli bir toplantı için buraya gelmiş. Ben de ona kendi kahvemi ikram ettim ve şirketinin kahvesini yüzüne karşı aşağıladım. Liam bunu öğrenirse beni öldürür. Çıplak elleriyle parçalar.

Jimmy, içimdeki çöküşün farkında olmadan, sırtımaya devam ediyor. "Genelde bu civarda olmaz. Nerede olursa olsun her zaman arabaları ziyaret eder, ama ofisleri buraya yakın değil."

Kalbim hızla atmaya başladı. Jimmy'ye TLS'de şu anda olanlar, ufukta beliren devralma hakkında hiç bahsetmedim. İşler çok kötü gidiyor, iflasın eşiğinde. Eğer batarsa, tüm mağazalarının kapanmasına ve yaklaşık 20.000 kişinin işini kaybetmesine yol açabilir. Ve bu, bu arabaları işleten hayır kurumunun da sonu olur.

Gülümser. "Sonra gel de konuşalım!"

Yüzümdeki kaslar zorlanarak zorla gülümserim. "Deneyeceğim," derim, ama ikimiz de zamanım olmayacağını biliyoruz. Asla olmaz.

Uzaklaşırken, midem suçluluk ve korkuyla kıvrılıyor. Jimmy'nin işini kaybetmemesini gerçekten umuyorum. Adam yirmili yaşlarının tamamını evsiz geçirdi ve şimdi otuzunda, bir arabada çalışıp, her gün nankör takım elbiselilere hizmet ediyor. Yine de yüzünde her zaman bir gülümseme var. Eğer bir bakış açısına ihtiyacım olursa, Jimmy benim başvurduğum kişidir.

Bu arada Brandon, bu yıl yeni bir Lamborghini alamadığı için ağlıyor, ama ben onun kendine bir Porsche aldığını biliyorum.

Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi. Günün on bininci e-postası gibi hissettiren e-postayı gönder düğmesine basıyorum. Sabah boyunca Liam'ı görmedim ve neredeyse öğle yemeği vakti geldi.

İlk başta günlüğümü nasıl paylaştım ki? Winnie'nin zıpladığı sırada şarabın döküldüğü görüntü aklıma geliyor. Temizlerken, yanlışlıkla şirket klasörlerine sürüklemiş olmalıyım.

Kapımın sertçe çalınması beni düşüncelerimden koparır. Şeytandan bahsetmişken, işte ortaya çıktı.

Liam içeri dalar ve bir yığın kağıdı hiç nazik davranmadan masama atar. "Şartlar, yazılı olarak."

Gözlerimiz buluştuğu anda yüzüm alev aldı.

Dün gece, en azından damarlarımdaki birkaç bardak sıvı cesaretin faydası vardı. Ama şimdi, tamamen ayık ve onunla karşı karşıya kaldığımda, Liam McLaren'ın benim onunla ilgili fanteziler kurduğumu ve biraz DIY aşkıyla uğraştığımı bildiğinin çok iyi farkındayım.

Beni öldürün gitsin.

Yapacak tek bir şey kaldı. Sahip çıkmak. Bu durumu mecazi olarak kadınların hayalarını tutup Liam McLaren'a benimle uğraşılmayacağını göstermek. "Verimlisin. Yirmi dört saatten az."

Sayfaları gözden geçiriyorum ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak. Maaş. Karşımda, şu anda kazandığının iki katı bir rakam.

Tepki vermemek, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu belli etmemek için tüm oyunculuk becerilerimi kullanmam gerekiyor.

Özgürlük, düşündüğümden çok daha hızlı geldi. Birikimim, kendi işimi kurma riskini almaya ve mortgage faiz oranlarının yükselmesinden endişe etmemeye yetecek kadar iyi. Kendime bir yıl süre tanıyabilirim, bu süre içinde çabalayıp, muhteşem bir şekilde başarısız olabilirim ve umarım sonunda başarılı olurum.

Heyecanımı ve coşkumu belli etmemek için elimden geleni yaparken, belgenin geri kalanını gözden geçiriyorum.

Ollie'nin değil, mentörlük altında başlayan gençlerin ilgili kısmı da orada. Bir yıldır bunun için mücadele ediyordum. Küçük insanlar için bir zafer. Elit üniversitelerden elit diplomalara sahip genç çalışanları "küçük insanlar" olarak adlandırabilirsiniz tabii. Ama önemli değil. Hepimiz bazen bir kucaklaşmaya ihtiyaç duyarız. Okumaya devam ettim. Şu ana kadar her şey yolunda.

C. Jones, Ashbury Thornton'un işleriyle ilgili tüm konularda McLaren'a tam dürüstlük ve şeffaflık gösterecek, hiçbir şeyi atlamayacak veya gizlemeyecektir. "Tam dürüstlük", McLaren'ın Ashbury Thornton ve TLS Anlaşması ile ilgili talep ettiği tüm bilgileri derhal sağlamak olarak tanımlanacaktır.

D. Kedi Kaka Bırakmak Yasaktır. Jones, McLaren'ın masasına veya McLaren veya Ashbury Thornton'a ait diğer mülklere kedi dışkısı, atığı veya pisliği (topluca "Kedi Kaka") koymaktan, bırakmaktan veya başka bir şekilde bırakmaktan kaçınacak ve bu tür olayları önlemek için gerekli tüm önlemleri alacaktır.

Her sabah masasına buharlı bir kedi pisliği yığını bırakma planım suya düştü.

"Bu bir şaka mı?" diye soruyorum. "Avukatlar bunu gerçekten onayladı mı?"

"Hukuk ekibi yıllar boyunca pek çok benzersiz taleple uğraştı. Artık hiçbir şey onları şaşırtmıyor." Elini masama dayayarak eğilir, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır. Henry Cavill'e benzeyen mükemmel çenesinin her bir kılını sayabilirim neredeyse. "Yazılı olarak istemiştin. Evet, bu saçma, ama işte buradayız."

"Üzgünüm, ama senin birdenbire telepatik güçler kazandığın kısmı kaçırmış olmalıyım. Doğruyu söylediğimi nasıl bileceksin? Her sabah beni yalan makinesine bağlamayı mı planlıyorsun?"

Liam'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı, gözleri tehlikeli bir eğlenceyle parladı. "Oh, bileceğim. Seni okuyabiliyorum, Gemma. Bir kilometre öteden yalanı koklayabilme yeteneğim olmasaydı, bulunduğum yere gelemedim."

"Gerçekten mi? Beş yıl boyunca beni ne kadar sinirlendirdiğin konusunda yalan söylediğimi anlamamış gibi görünüyordun."

"Biliyordum. Beş yıl boyunca birlikte çalıştığımız süre içinde senin hakkında bir iki şey öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Sadece umursamadım. Ama şimdi bunu yüzüme vurup bir tepki bekliyorsun, değil mi? O zaman durum farklı. Beni ve yönetim kurulunun çoğunu sevmediğini biliyorum, Ollie. Bir dakika bile geç kalmanın seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum. İş arkadaşının işten çıkarılmasına duyduğun öfkenin farkındayım. Bu arada, bu karar tamamen haklı ve çok geç kalınmış bir karardı. Ne kadar profesyonel bir tavır sergilemeye çalışsan da, sinirlendiğinde burnunu kıvırdığını biliyorum.

Ne kadar profesyonel görünmeye çalışsan da, sinirlendiğinde burnunu kıvırdığını biliyorum. Sabah ritüelini biliyorum: aşağıdaki dükkandan aldığın özel kahve, bilgisayarını açmadan önce özenle hazırladığın yapılacaklar listesini titizlikle kontrol etmen. Ve o mavi elbisenle harika görüldüğünü düşündüğünü biliyorum. Bu arada, gerçekten de öyle görünüyorsun.

Derin bir nefes alıyorum, sanki ciğerlerimdeki tüm oksijeni alıyor gibi hissediyorum.

"Profesyonel masken etkileyiciydi, bunu kabul ediyorum. Ama sezgilerim beni hiç yanıltmadı. Sadece o maskeyi çıkarıp bana gerçek seni göstermeye cesaretin olacağını düşünmemiştim."

Masamdaki kağıtları düzeltmekle meşgul oluyorum, çaresizce sakinliğimi geri kazanmaya çalışıyorum. "Her neyse, tüm bu olay bir komedi. D bölümü güzeldi ama. Barmenlik işe yaramazsa komedyen olmalısın."

Liam kıkırdar. "Sözleşme bir komedi olabilir, ama yeni maaşın çok gerçek. Hemen geçerli. Belki kedine güzel bir şey alabilirsin."

Yeni maaşımdan ve onun kaba Kuzey aksanıyla "kedicik" kelimesinin ne kadar tuhaf ve müstehcen geldiğinden etkilenmemiş gibi davranarak keskin bir nefes alıyorum. "Güzel. Teşekkürler. Belki sana da bir hediye alırım. Sana güzel, uzun bir kravat alırım. Beni kaçınılmaz olarak kızdırdığında seni boğacak kadar uzun bir kravat."

Sözler aramızda asılı kalır, kendime inanmadığım bir meydan okuma.

Liam'ın gözleri kararır, bakışları ağızma düşer ve bu da bana düşünmemem gereken şeyler düşündürür. "Dikkatli ol. Böyle konuşmaya devam edersen, kuralımı çiğneyip denemene izin vermek zorunda kalabilirim."

Bana izin mi verecek? Bu ne anlama geliyor? Onu boğarak öldürmeme izin mi verecek?

İş ile zevki birbirine karıştırmadığını açıkça belirtti — ki ben de bunu istemem — bu yüzden benimle dalga geçiyor olmalı. Boğazımı temizleyip dudaklarımı büzerek, ne kadar telaşlı olduğumu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Tamam. Peki. Hepsi bu kadar ise, cevaplamam gereken yaklaşık bir milyon e-posta var, izin verirseniz...

—

"Hepsi bu kadar değil," diye sözümü kesti. Tabii ki değil.

"Çarşamba akşamı bir hayır etkinliğine benimle birlikte gelmeni istiyorum." Bu bir soru değil.

"Tamam... peki. Etkinlik ne?"

"Trafalgar Lifestyle Stores'un hayır amaçlı müzayedesı."

Kahretsin. Umarım Sir Whitmore orada olmaz. "Beni hiç böyle etkinliklere davet etmezsin. Ne bekleniyor?"

"Yaşlı adamın benim hakkımda pek de iyi bir görüşü yok." Çenesi, zar zor bastırıldığı öfkeyle sıkılıyor. Acaba neden? "İşte burada devreye giriyorsun. Burada insanlarla iyi geçinen sensin. Zeki, durumu iyi okuyabilen."

Bu sabah beni Sir Whitmore ile görseydi böyle bir şey söylemezdi. "Bana iltifat mı ediyorsun?" diye soruyorum.

"Son birkaç haftadır yaptığın hataları düşünürsek, şansını zorlama."

Sinirli bir ses çıkarırım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Whitmore'a bir giriş yolu bul. Şu anda, adam duygularının iş kararlarını etkilemesine izin veriyor. İşte burada devreye giriyorsun. Yaşlı adamın zayıf noktasını bul. Bu yüzden Ollie ya da rastgele birini değil, seni getiriyorum."

"Elimden geleni yapacağım," diyorum, karnımda çılgınca atan kelebekleri görmezden gelmeye çalışarak.

Bundan tamamen emin değilim. Sir Whitmore'a kahvesinin berbat olduğunu söyledim, bu bir fırsat olabilir, ama çok da iyi bir fırsat değil.

Daha da önemlisi, yaşlı adamın zayıflıklarını sövmürmeye ortak olmaktan rahatsızlık duyuyorum. O ve oğlu, gerçekten iyi insanlar olarak biliniyorlar; kalplerini ve ruhlarını evsizlere, NHS'ye ve diğer türlü değerli amaçlara yardım etmeye adanmış hayırseverler.

Liam gözlerini kısarak bana baktı. "Aklındakini söyle."

Bir an durup, sözlerimi dikkatlice tartarım. Ama o gerçeği sormuştu. "Belki de Sir Whitmore'un senden hoşlanmamak için iyi nedenleri vardır. O, TLS'nin mirasını korumak istiyor. Sen ise onu en yüksek teklifi verene satmak istiyorsun, bu da onu parçalara ayırıp Hong Kong veya Dubai'deki kimliği belirsiz bir holdinge satmak anlamına geliyor."

Liam'ın dudakları belirgin bir şekilde etkilenmemiş bir sırıtışa bükülür, gözleri tehlikenin işaretini verir. "Öyleyse, sanırım sihrini kullanıp onu benim o kadar da büyük, kötü bir kurt olmadığımı ikna etmen gerekecek. Benim TLS'nin çıkarlarını düşünen, şefkatli bir iş adamı olduğumu."

Durduramadan bir ses çıkar. "Yani, yalan söylememi istiyorsun."

Çikolata kahvesi gözleri sinirle parıldıyor. Liam gerçeği bilmek istediğini iddia ediyor olabilir, ama onu duymaya kesinlikle alışık değil.

"Beni gerçekten çok küçümsüyorsun, değil mi?" diye mırıldanır.

Günlüğümü okumuş. Artık geri adım atıp, onun mükemmel şekilli kışından gökkuşağı ve güneş ışığı çıktığını düşündüğümü iddia edemem. Sır ortaya çıktı.

"Saygısızlık etmek istemem," diye sakın bir sesle cevap veriyorum. "Senin hakkındaki düşüncelerimin önemi yok, Liam."

"Hayır, sanırım önemi yok," diyor açıkça, ses tonunda beni irkilten keskin bir ton var. "Beni sevmene ihtiyacım yok, Gemma. Sadece işini yapmanı istiyorum. İhtiyacın olan elbiseyi şirket kartıyla al. Masraftan kaçınma."

"Anladım," diyorum, zihnimde Liam'ın şüphesiz titiz standartlarına uygun resmi bir elbise bulmanın lojistiği ile meşgul.

Bu durumun uzun sürmesi imkansız. Er ya da geç, benim dürüstlüğümden bıkacak ve beni kovacak.

BÖLÜM 15

Gemma

BU HAFTA İŞTE... en azından ilginçti. Liam ve ben tuhaf bir yeni ritme girdik, iş konularında ona normalde olduğumdan çok daha açık sözlü davranıyorum. Yanlış anlamayın, günlüğüme yazdığım türden sözlü ishalini dökmüyorum. Ama yine de, hem ferahlatıcı hem de biraz ürkütücü olan yeni bir dürüstlük seviyesi var.

Ve sonra aramızda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir gerginlik var. Bunun günlük fiyaskosundan kalan bir garip durum mu, yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Bu da beni bu akşamki yardım galasına getiriyor. Bu galada ona nasıl yardımcı olabileceğimi merak ediyorum. Baskı yok.

Mayfair otelin girişinde garip bir şekilde dururken, telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıp, bana atılan bakışları görmezden gelmeye çalışıyorum. Lizzie sayesinde, vücudumun hatlarını ortaya çıkaran ve kızıl saçlarımı öne çıkaran uzun yeşil bir elbiseyle bir hayalet gibi görünüyorum. Sırt kısmı normalde tercih ettiğimden daha düşük ve büyük göğüslerim endüstriyel güçte göğüs bandıyla zorlukla yerinde tutuluyor.

Siyah bir Porsche yanaşıyor ve şoför, sanki içindeki kişi kapı kolunu tutamayacak kadar asılmış gibi, kapıyı açmak için atlıyor.

Ve sonra, adamın kendisi dışarı çıkıyor.

Onun arabadan çıkmasını izlerken boğazım kurur, uzun boylu, kaslı vücudu bir avcının zarafetiyle ortaya çıkar. Vücudumun içgüdüsel olarak tepki verdiğini hissedirim. Tanrım, bu adam çok yakışıklı. Ceketini geniş omuzlarına sıkıca otururken, pantolonu kalın uyluklarına günahkar bir şekilde yapışır. Ve o kadar bronzlaşmış ki, dışarıda çalıştığını düşünürsünüz. Yelkencilik yapmasından olmalı.

Onun farkında olduğu ya da umursadığı yok gibi görünüyor, ama 10 mil çapındaki tüm kadınlar onu daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatırken, stadyumda bir dalga etkisi yaratıyor.

Kararlı adımlarla merdivenleri çıkıyor, kahverengi gözleri beni Gucci giymiş değil de patates çuvalı giymiş gibi hissettiren rahat bir küçümsemeyle üzerimde dolaşıyor.

"Merhaba," diyorum, garip bir gülümsemeyle, bu adamın içinde bulunduğu doğal özgüvenin bir parçasını bile kendime katmaya çalışarak. "Umarım bu kıyafet uygun olmuştur?"

O karamsar gözler yine üzerimde dolaşıyor, bu sefer daha yavaş. "Evet." Kısa bir baş sallama ile cevap veriyor. "Gidelim mi?"

Sanırım kısa bir onay, Liam'dan alabileceğim en yakın iltifattır.

Kolunu uzatır ve ben de kolumu onun koluna dolarım, yanıma bastıran sıcaklık duvarına tepki vermemeye çalışarak.

Otelin merdivenlerini çıkıp balo salonuna girdiğimizde, Jane Austen uyarlamasının setine girmişim gibi hissediyorum. Kristal avizeler tavandan sarkıyor, her yüzey altın yaldızlı ve bir yaylı dörtlü Mozart tarzı bir şey çalıyor. Lizzie'nin seçmelere katıldığı oyun gibi, ama daha az göğüs dekolteli.

Dans pisti, sanki kraliyet ailesiyle çay partisine katılacakmış gibi şık giyinmiş üst sınıf çiftlerle doluydu. Kişisel terzilerim yerine çift taraflı bantla elbiseyi sabitlemek cüretini gösterdiğim için beni yargılayacak türden insanlar. Şirket partilerine alışkınım, ama bu tamamen farklı bir durum.

"Çok geleneksel," diye mırıldanıyorum, kendimi hissettiğim kadar yerimde olmayan biri gibi görünmemeye çalışarak.

Liam, yanımdan geçen bir garsondan iki şampanya kadehini zahmetsizce alırken kolunu bana doğru uzatıyor.

"Ne bekliyordun?" diye sorar, sesi alçak ve kuru bir eğlenceyle doludur. "Belki dans pistinin ortasında bir köpük partisi mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Ne kadar alaycı bir pislik olabiliyor. "Görüyorum ki bu tür etkinliklerde ofiste olduğundan daha da sabırsızsın. Her zamanki kol süslemeni, bütün akşam senin neşeli tavırlarına maruz kalarak çok eğleniyor olmalı."

"Genelde şikayet etmezler." Sesi bir oktav düşer ve açık imasından tüylerim diken diken olur.

"Her sabah aynı sıradan çiçekleri ve notları alsalar bile," kendimi durduramadan karşılık veriyorum.

Kaşları kalkar, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir. "Rosie'nin daha sağduyulu olduğunu sanıyordum. Hayal kırıklığına uğradım."

Kahretsin, en son istediğim şey, benim koca ağzım yüzünden onun asistanının başının belaya girmesi. "Rosie bana söylemedi. Ben sadece ofiste olanları fark ettim. Ve onu telefonda, aynı buketi, aynı notu tekrar tekrar sipariş ederken duydum. Bazen şanslı olanlar için mücevherler de oluyor. İki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarmak için dahi olmak gerekmiyor."

"Bununla bir sorunun var gibi görünüyor. Ne, her çıkardığım kız için bir şarkı yazarı tutup kişiselleştirilmiş bir sonnet yazmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

Bununla nereye varmak istiyorum ki?

"Boş zamanlarında ne yaptığın beni ilgilendirmez." Şampanyadan bir yudum alıyorum. "Peki, bu akşamın programı nedir?"

"Ben turlarımı yaparken bana eşlik edeceksin. Sonra müzayedeye katılacağız."

"Ne tür şeyler müzayedede satılacak?" diye soruyorum.

"Mücevherler. Tablolar." Sesi, hiç umursamıyormuş gibi, gayet rahat. "Tekneler."

"Tamam. Önemli şeyler işte."

Yaşlı bir çift yaklaşırken Liam'ın eli belimin altına yerleşir. Dokunuşunun samimi sıcaklığıyla neredeyse yerimden sıçrayacağım. Gözlerimi kaldırıp tepkisini ölçmeye çalışırım, ama o çifte odaklanmış durumda.

Bu adam sanki 1600'lü yıllarda doğmuş gibi görünüyor — tüm vücudu kırışık ve karaciğer lekeli, etkileyici gri bir bıyığı var ve karısı *Titanic*'i batıracak kadar çok inci takmış.

"Liam, evladım!" diye bağırıyor yaşlı adam.

"Lord Richards." Liam hiç tereddüt etmeden, elini sırtımda sabit tutarak saygı göstergesi olarak başını eğiyor. Nedense, kibar davrandığı halde hala kibirli bir pislik gibi görünüyor. "Lady

Richards, her zaman bir zevktir. Bu akşamki arkadaşımı tanıtmama izin verin, Gemma Jones."

Neden bilmiyorum ama birden kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Yaşlı kadın bana gevşek bir el sıkışma sunar. "Merhaba, canım. Ne kadar da güzelsin."

"Çok teşekkür ederim, siz de öyle. İkinizle tanıştığımıza çok memnun oldum." Gülümsüyorum, kocasının nemli eli elimi kavradığında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Çim biçme makinesini çalıştırır gibi kolumu sıkıyor, bu da elbisenin içindeki göğüslerimin sallanmasına neden oluyor. Sanırım onları serbest bırakmaya çalışıyor.

Liam'inki de dahil olmak üzere üç çift göz, sallanan göğüslerime odaklanır. Yüzüm kızarak, Lord Fossil Pervert'in elinden elimi çekerim.

"Peki, Lord Richards," Liam konuyu ustaca değiştirir. "Bu akşamki müzayedede gözünüze ne çarptı?"

Yaşlı sapığın sulu gözleri vücudumu baştan aşağı süzer, bakışlarıyla beni soyuyor. İğrenç.

"Gözüm muhteşem bir Henry Moore heykelinde," diye gürler, hala bana bakarak. "Her açıdan bir tanrıça."

Evet, eminim ki pahalı bir sanat eserinden değil, benden ve göğüslerimden bahsediyor. Büyükbabam yaşında ve evli olmasaydı, gururum okşanmış olabilirdi.

"Oh, size mutlaka göstermeliyiz!" diye bağırdı karısı, müzayede kataloğunu sallayarak. "Ama bizi geçmeye çalışmayacağınızı umuyorum, hmm?"

"Hayatta olmaz," diye cevaplar Liam, eli hala çıplak sırtıma bastırıyor. Parmaklarının tenime dokunduğunun farkında mı bilmiyorum, ama bu benim meme uçlarımı sertleştiriyor. Harika.

Lord Fossil Pervert, kontakt lensler icat edilmeden önce zenginlerin kullandığı küçük opera gözlüklerinden biri olan gerçek bir *lorgnette* çıkardığında, şampanyam boğazımda kalıyor.

Karısının işaret ettiği müzayedede listesini inceliyormuş gibi yapıyor, ama kurnaz yaşlı piç beni kandıramıyor. O saçma sapan gözlüklerin arkasından göğüslerimi gözleriyle yalıyor.

"Hayatım, onlara hangi heykeli kastettiğini göster," diye gevezelik ediyor karısı, müstehcen büyüklükte yüzüklerle dolu parmağını sayfalara batırarak.

Ama Lord Fosil Sapık artık kataloğa bakıyormuş gibi bile davranmıyor. Boncuk gibi gözlerini göğüslerime dikmiş. Daha iyi görebilmek için lorgnette çıkardığına inanamıyorum.

En kötüsü ne biliyor musun? Liam'ın sırtıma dokunmasıyla meme uçlarım elbisenin içinde kesiliyor.

Parmakları cildime baskı yapıyor, bu onun artan sinirinin tek göstergesi. "Bizi affeder misiniz," dişlerini sıkarak söylüyor, "gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Elbette," diyor Lady Richards, kocasının zihinsel olarak göğüslerimi okşadığının tamamen farkında değil.

Liam beni ve göğüslerimi uzaklaştırırken kocası yıkılmış görünüyor.

"Kusura bakma," Liam, duyulmayacağımız bir mesafeye geldiğimizde mırıldanıyor. "Haddi aştı."

Ben burun kıvrırım. "Evet, bu benim için bir ilk. Antika bir opera dürbünüyle nesneleştirilmek."

Liam'ın çenesi sıkılır. Farkına varmadan, beni kendine doğru çeker, vücudu sert ve esnek değildir. Ani hareketle hazırlıksız yakalanırım ve kaskatı kesilirim.

"Özür dilerim," diye homurdanır, sesi alçak ve serttir. "Kimsenin sana böyle saygısızlık etmesini istemiyorum."

Meme uçlarım göğsüne sürtünüyor, bu sürtünme kumaşın içinden bile bana elektrik kıvılcımları gönderiyor. Bu elbiseyi giymek bir hataydı.

Kendimi durduramadan, "Belki de lanet ellerini kendine saklasaydın, şuradaki Lord Fossil Pervert bakacak bir şey bulamazdı" diye patladım. Ağzımı açtığıma hemen pişman oldum. Liam'ın, onun dokunuşunun birinin gözünü oyacak olmamanın sebebi olduğunu bilmesini istemiyorum.

Elini sırtımdan çekerken koyu renkli kaşlarından biri kalkıyor. "Lord Fosil Sapık." Kıkırdıyor. "Herkese bir lakap takıyorsun, değil mi?"

Şalım daha sıkı sararak, vücudumun Liam McLaren'dan nefret etmediğini gizlemeye çalışıyorum.

"Ellerin buz gibi," diye mırıldanıyorum, kendimi kumaşın ve yalanların içine sarıyorum.

O, hiç de soğuk olmayan ellerini birbirine sürterek büyük bir gösteri yapar, kendini beğenmiş piç. Gözleri yavaşça, kasıtlı olarak üzerimde dolaşır, elbisenin altında onun dikkatini çekmek için yalvaran meme uçlarıma odaklanır. Bakışlarındaki sıcaklık, benim yalan söylediğimi bildiğini gösterir ve yüzüm kızarır, günlüğüme yazdığım o aptal fanteziyle beni küçük düşürmesini beklerim.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor, sesi sinir bozucu bir şekilde sakın. "Hadi, konuşmam gereken biri var. Sir Whitmore'un CFO'su."

Hırsla nefes alıp şalımı düzeltiyorum ve Liam'ın peşinden gidiyorum. O odada dolaşp zengin ve kibirli insanlarla sohbet ederken, bana bir daha parmağını bile sürmüyor. Ve içimden çok küçük bir parça, hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmekten nefret ediyor.

"Yüz bin dolar mı duyuyorum?" Müzayedeci sahneden gür sesle, çıplak, şehvetli, Roma tanrıçası gibi görünen küçük bir heykelciğı sunar.

Lord Fossil Pervert'in eli salonun diğer ucundan havaya kalkar, bu geceki beşinci paha biçilmez "sanat eseri" teklifi. Gözlerimi devirmeden duramıyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, bu heykel IKEA'nın indirim reyonundan alınmış gibi görünüyor. Bu saçma müzayededen bir saat sonra, sergilenen aşırılıklar beni dehşete düşürüyor.

Sessizce yaptığım bu eleştiri, Liam'ın bana ateşli bir bakış atmasına neden oluyor. Lanet olsun ona. Geniş kalçalarıyla yanımda çok fazla yer kaplıyor ve kaslı kolları geniş göğsünün üzerinde kavuşturulmuş durumda.

"Sırada, gerçek bir denizcilik mücevheri var: *Georgie* yatı!" Şık müzayedecisi, teatral bir hareketle bir fotoğrafı işaret ediyor. "Son teknoloji navigasyon, lüks yolculuklar için akla gelebilecek her türlü konfor. İhaleyi mütevazı bir iki yüz elli bin pounddan başlayalım, olur mu?"

Liam elini kaldırıyor ve ben kekelememeye çalışıyorum.

Odanın diğer ucunda, başka bir teklifçi 270 bin ile karşılık verdi.

Liam elini tekrar kaldırır ve ben de rakipleri gözden geçirmek için dönüp bakarım. Uzun boylu, sarışın ve yakışıklı — kesinlikle Thor havası var.

"Alastair Charles Harrington," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime. Vertex Capital'in sahibi.

Teklif savaşı kızışıyor. Yatın fotoğrafına gözlerimi kısarak bakıyorum, tüm bu telaşın nedenini anlamaya çalışıyorum. Rakamlar elli bin pound artışlarla yükseliyor. Müzayedeci "Bir milyon pound" diye bağırıldığında, Liam elini kaldırıyor ve ben de ağzım açık kalmış bir şekilde izliyorum.

"Bir milyon pounda Bay Liam McLaren'a satıldı!" Çekiç, şaşkın alkışlar arasında vurur.

Liam'a dönüyorum. "Tebrikler. Zaten bir yatın olduğunu sanıyordum."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Artık bir tane daha var."

"Birden fazla yatın ne işe yaradığını anlayamıyorum."

Gözlerinde, sanki aptal bir çocuğu şımartıyormuş gibi bir eğlence parıldıyor. "Sir Whitmore'a hayırseverlik müzayedesini için minnettarlığımı göstermek için. İyi niyet göstergesi."

"Bu adamın gözüne gerçekten girmek istiyorsun, ha?" diye fısıldarım, sesimi alçak tutarak sadece Liam'ın duyabileceği şekilde.

Alastair'e bakıyorum, o da bizim tarafımıza bakıyor, yanında sarışın bir manken tipi kadın var. Liam'ın yatı onun elinden kapmış olmasına pek aldırmaz etmiyor gibi görünüyor. Belki de bir anlık aydınlanma yaşadı ve bir milyona bir tekne almak, büyük bir para yığınına ateşe atmak gibi bir şey olduğunu fark etti.

Neyse ki, Liam'ın küçük bir dürtüyle yaptığı satın alma, müzayedede sonuncu kalem. Kalkıp gitmek için ayağa kalktığımızda, ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma, Gemma. Bu tür müzayedelerde bu normal bir durumdur."

Şüpheliğimi gizleyemiyorum. "Bir dahaki sefere altın kaplama tuvalet fırçası ya da aynı derecede pahalı bir şey alacağım zaman bunu aklımda tutacağım," diyorum alaycı bir şekilde. Merakım galip geliyor. "Peki, o teknenin gerçek değeri ne kadar?"

"İlk istenen fiyat. Çeyrek milyon."

Ağzım açık kalır. "Bu çok pahalı bir erkeklik yarışı olmuş."

Liam'ın gözleri kararır, çenesini sıkarak bana yaklaşır. "Benim hiçbir şeyi ölçmem gerekmiyor."

Yutkunuyorum, zihnim onun penisiyle ilgili çok uygunsuz görüntülerle doluyor. Harika.

"Hadi. Artık o adama saygımızı gösterme zamanı." Kolumu tutar ve beni, ancak yaklaşan sonum olarak tahmin edebileceğim yere doğru yönlendirir.

Liam beni Sir Sebastian Whitmore'a götürdü — birkaç gün önce aptalca hakaret ettiğim adam, *efsane* — ve babasının daha genç, daha seksi bir versiyonu gibi görünen oğluna.

Liam'a Sir Whitmore ile olan karşılaşmamdan neden bahsetmediğimi bilmiyorum. Belki de yeni aldığım iki kat maaşımı biraz daha uzun süre korumak istedim.

Her neyse, Sir Whitmore bu kadar makyajla beni tanımayabilir. Ya da belki de gözleri bozuktur. Bir kız hayal kurabilir.

"Sir Whitmore, Will," Liam, hem sıkılmış hem de tehditkar bir ses tonuyla onları selamladı. "Bu Gemma, Ashbury Thornton'da insan kaynakları müdürüm."

En göz kamaştırıcı gülümsememi takıp, aptal rolü oynamak yerine son karşılaşmamızı kabul etmeye karar verdim. "Efendim! Sizi tekrar görmek ne güzel. Ve sizinle tanışmak da harika, Will."

Sir Whitmore'un beni tanıdığı anı tam olarak görebiliyorum — kalın kaşları, hoşnutsuz bir ifadeyle çatılıyor.

Liam kaşlarını çatarak bana yan gözle bakıyor. "Siz ikiniz daha önce tanışmış mıydınız?" "Comfort Cup arabalarımın birinin önünde tanıştık," diyor Sir Whitmore. "Efendim, o konuda..." diye başlıyorum, alçakgönüllü bir özür dilemeye hazır olarak.

Ama elini sallayarak sözümü keser, gözleri biraz yumuşar. "Kahve seçimin mükemmeldi. Mükemmel," der ve sanki aramızda bir şaka paylaşıyormuşuz gibi bana göz kırpar.

Vay canına, bu şaşırtıcı derecede nazik bir davranış.

Yüzümde rahatlamamı çok açık bir şekilde göstermeye çalışmamaya çalışıyorum ve ona özür dilercesine gülümsüyorum, "*Teşekkürler*" diyorum.

Ama Sir Whitmore ve Will dikkatlerini Liam'a çevirdikleri anda, sanki biri klimayı kutup soğuşuna ayarlamış gibi bir hava oluşur.

"McLaren," yaşlı adam neredeyse tükürürcesine söylüyor.

"Her zamanki gibi mükemmel bir müzayedede," diyor Liam, buz gibi karşılamaya rağmen sesi yumuşak ve kendinden emin. "Toplanan fonların hayırseverlik çabalarınızı desteklemek için çok yararlı olacağına inanıyorum."

Bu gece tek bir ürüne en fazla parayı harcayan kişi olduğunu düşünürsek, niyeti yüzüne bir tuğla atmak kadar açık.

Ama Whitmore'lar bunu kabul etmiyor.

"Bir hayır etkinliğinde para saçarak, bizim boyun eğip, benim kurduğum her şeyi yıkmanıza izin vereceğimizi mi sanıyorsunuz?" diyor Sir Whitmore. Bağırıyor — bunun için fazla kibar — ama hoşnutsuzluğu gün gibi ortada. "Bizim değerlerimizi ya da otuz yılı aşkın süredir bizimle olan çalışanlarımızı hiç umursamıyorsunuz. Bu işe güvenen, çalışkan fabrika işçilerini."

Liam'a gizlice bir bakış atıyorum, kulaklarından duman çıkmasını bekliyorum. Ama ifadesi sakin, sadece gözlerini hafifçe kısarak sinirini belli ediyor.

"Şirketinizin hayatta kalmasını umursuyorum," diyor, sesi çelik gibi sertleşiyor. "Eğer batarsa, çalışanlar hakkındaki tüm bu konuşmalar

anlamsız hale gelir. Senin yerinde olsam, řu anda masadaki anlaşmayı uzun uzun dűřünürdüm. Bu, Ashbury Thornton'un bu satın almayı ne kadar ciddiye aldığını gösteriyor."

Sir Whitmore'un dudakları sert bir çizgiye dönüşür. "Senin teklifin şirketimi tanınmaz hale getirir."

Liam eğilir, uzun boylu vücudu yaşlı adamın üzerinde belirir. "Teklifim, zor durumdaki şirketinizi tekrar kârlı hale getirecek. Pazar değişiyor. İşletmeler on yıl önceki gibi değil. Siz harika bir iş adamısınız, ama yanlış çağda takılıp kalmışsınız."

Onun sözlerine irkildim. Bu, muhtemelen söyleyebileceği en kötü şeydi.

Whitmore'lar öfkelenerek, resmen kızgın görünüyorlardı.

Ağırlığımı değiştiriyorum, sanki akşamın ikinci penis yarışı ortasında sıkışmış gibi hissediyorum.

"Babamın, Birleşik Krallık'taki diğer şirketlerden daha fazla sadık çalışanı var," diyor Will, sadece Eton eğitiminin sağlayabileceği türden bir üst sınıf küçümsemeyle. "*Ondan* ders alsan iyi olur. Siz büyük, mutlu bir Ashbury Thornton ailesi misiniz? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, hiç de öyle görünmüyor."

Bana dönerek, ifadesi yumuşar. "Özür dilerim, Gemma. Sen çok hoş bir genç kadın gibi görünüyorsun. Lütfen bunu kişisel algılama. Aslında, böylesine kibirli, dayanılmaz bir adamın altında çalışmak zorunda olduğun için sana acıyorum."

Üç adam arasında bakınıp, bu durumu nasıl yatıştıracağımı merak ediyorum. Ya da en azından daha da kötüleştirmeyeceğim. Burada ince bir elitizm söz konusu ve Liam bunu gizlemeye çalışsa da, bu durum onu açıkça rahatsız ediyor. Ancak Liam, yaşlılara yönelik alaycı sözler söyleyerek ve Sir Whitmore'a yanlış dönemde olduğunu söyleyerek durumunu pek de iyileştirmiyor.

Liam, Whitmore ile iyi geçinmemi istiyor. Bazen bağ kurmanın en iyi yolu ortak bir düşman üzerinden olur. Ne yazık ki bu durumda söz konusu düşman benim patronum.

"Haklısın. Onun için çalışmak biraz zor olabilir," diyorum, ses tonum komplocu. Liam'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum, ama devam ediyorum. "Bu anlaşma gerçekleşirse, bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmayacağın için kendini şanslı say."

Liam boğulur, sanki elektrikli şok tabancasıyla vurulmuş gibi yanımda kaskatı kesilir. Ama Whitmore'lar gülümser, gergin konuşmanın ardından bu ses neredeyse rahatsız edici gelir.

"Hiç çekinmiyorsun, değil mi?" diyor Sir Whitmore.

"Liam gibi insanlarla çalışırken, çivi kadar sert olmalısın," diye cevap veriyorum, Liam'ın kafamın yan tarafına dikiği ölümcül bakışını kasıtlı olarak görmezden gelerek. "Benim sektörümdeki tüm CEO'lar böyledir. Sıcakkanlı ve sevimli kişilikleriyle tanınmazlar. Ama tüm kusurlarına rağmen, Liam açık sözlüdür ve olağanüstü çalışkandır. Ondan her zaman dürüstçe gerçeği duyarsınız, duymak istediğiniz şey olmasa bile."

Sir Whitmore homurdanır, ama bu tartışma boyunca ilk kez hemen karşılık vermez. Belki de bir ilerleme vardır?

Liam ise... Şaşkınlık kelimesi bile yetmez.

Ama artık ivme kazandım ve herkes benim acımasız dürüstlüğümden o kadar şaşkın ki beni durduramıyorlar. "Ve haddimi aşmadan bir şey daha eklemek istiyorum, efendim," diye ekliyorum, sesim giderek güçleniyor, "Liam kuzeyden geliyor. Bekar, işçi sınıfı bir annenin çocuğu. Evet, üvey babası sayesinde özel okula girdi, ama bu şirketi kendi parası ve azmiyle sıfırdan kurdu. Kardeşi Patrick de öyle. Ve Liam, bu odadaki zengin bir aileden doğmamış tek kişi olabilir. Belki de korumak istediğiniz işçilerle sandığınızdan daha fazla ortak noktası vardır."

Üç çift gözün bana dik dik baktığını hissedince yanaklarım kızardı. Belki de çok ileri gittim.

"McLaren kardeşlerin hikayesi çok takdire şayan. Buna itirazım yok," diyor Sir Whitmore sonunda, neredeyse isteksizce. "Ama bu, onun iş yapma tarzını onayladığım anlamına gelmez. Şimdi izninizle, gitmemiz gerekiyor." Bana kısa bir selam veriyor. "Gemma. Liam. İyi geceler."

"Beyler," Liam, Whitmore'ların adamları uzaklaşırken hiç etkilenmeden gürledi. Bunu nasıl yapıyor? Ben kendimi aniden alev alacakmış gibi hissediyorum.

Uzun bir nefes verip, biraz sakinleşiyorum. Bu kadar açık bir düşmanlıkla başa çıkmak çok yorucu. Liam'a bir bakış atıyorum, küçük numaramdan sonra beni parçalamasına hazırlıklı olarak.

Ama o sessizdir.

"Seni gerçekten sevmiyorlar, değil mi?" diye sorarım, apaçık ortada olanı dile getirerek. "Hayır, benden nefret ediyorlar." Cevabı gayet gerçekçidir.

"Üzgünüm, seni zor durumda bırakmak istemedim. Sadece, senin hakkında neyi sevmediklerini tartışmak yerine, belki de sevdikleri bir şey verebiliriz diye düşündüm."

Bana uzun bir süre bakar. "İyi iş çıkardın. Ama bir dahaki sefere dikkatli ol, geçmişimi paylaşmayı pek sevmem."

"Söylediğim her şey zaten internette var," diye savunmaya geçerek belirtiyorum.

"Öyle olsa bile. Bunun bu satın alma işlemiyle hiçbir ilgisi yok."

"Görünüşe göre Sir Whitmore ile ilgisi var. Yoksa senin teklifini çoktan kabul etmiş olurdu."

Dudakları bir çizgiye dönüşür. "Sanırım buna karşı çıkamam."

"Böyle insanların sana açıkça düşmanca davranmasına hiç alışabildin mi?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

Kaşlarını kaldırır. "Kimsenin beni sevmediğini mi söylüyorsun, Gemma?"

"Oh, burada seni çok seven birkaç kişi var," diyorum, bakışlarımı odanın içinde dolaştırarak. Bütün akşam boyunca patronuma yöneltilen ateşli bakışları ve açıkça onu süzen gözleri fark etmemiş değilim. Yaşlı hanımefendiler bile, incilerini sıkıca tutarken, ona "*yüzüne oturmak istiyorum*" bakışları atıyorlar.

Liam tüm yoğunluğunu bana çeviriyor, gözleri yırtıcı bir eğlenceyle parıldıyor. "Ama sen değil, öyle mi?"

Sesinde ince bir meydan okuma var, bu da beni zorla yutkunmaya zorluyor ve bu konuşmanın ne zaman flörtöz bir yöne saptığını merak ediyorum.

"Senin zorba, kontrol delisi, büyük penisli halini deneyimleme ayrıcalığına sahibim," diye karşılık veriyorum, bana sırtışını umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak. Yine onun penisini bahsetmiş olmaktan nefret ediyorum. Neden onun için daha az erotik bir hakaret seçemedim ki? "Eminim bu bayanlar sadece çekici halinle karşılaşmışlardır."

O gülüyor. "Sen filtrelenmemiş halimi görüyorsun. Çekici maskeler ya da aldatma gerekmiyor. Sadece ben."

Kahretsin. Şu anda aktif olarak flört mü ediyoruz? Çünkü bu tehlikeli bir şekilde ön sevişmeye yakın geliyor. Son zamanlarda pek yapmadım ama, bildiğim kadarıyla bu değişmiş olabilir.

Liam, sanki benim kıvrınmamdan zevk alıyormuş gibi, gizlemeden eğlenerek beni incelerken, içimde hoş olmayan bir sıcaklık yayılıyor. Herkese yaptığı gibi, benimle de oynuyor.

"Ne şanslıyım," diye boğuk bir sesle söylüyorum, alaycı bir tonla ama nefes nefese ve tahrik olmuş bir sesle.

"Gerçekten," diye mırıldanıyor. Elini uzatıyor, parmakları yanağımı okşarken, kulak arkama kaçan bir saç telini geri koyuyor. Bu hareketin rahat samimiyeti beynimi kısa devre yaptırıyor. Ne yaptığının farkında mı, yoksa bu, sosyete kadınlarıyla olan ilişkilerinden kalan bir kas hafızası mı?

Sonra sertleşir, eli düşer.

"Tuvalete gidiyorum," diye patladım, sesim tiz ve boğuktu. Ellerim elbisenin kumaşını okşayarak, yapacak bir şey arıyordu. "Birkaç dakika sonra burada buluşur muyuz?"

Onun cevabını beklemedim. Zaten topuklarımı döndürmüş, kığım yanıyormuş gibi tuvalete doğru kaçıyordum. Yeterince hızlı kaçamıyordum.

BÖLÜM 16

Gemma

BANYO'DAN ÇIKIP kalabalık balo salonunu gözden geçiriyorum, penguen takım elbiseleri denizinde Liam'ın geniş omuzlarını bulmaya çalışıyorum. Sonunda onu تنها bir köşede görüyorum ve aniden duruyorum.

Çünkü duvara yaslanmış, bu çarpıcı sarışın kadına inanılmaz derecede seksi bir gülümseme atıyor. Ve ona az önce söylediği şey, kadının başını geriye atıp gülmesine neden oluyor.

Bu küçük sahneyi izlediğimi fark etmesini istemediğim için, kenara çekilip görüş alanından çıkıyorum.

Ofiste böyle gülümsemezdi. Komik olan, onun bir kadını etkileyişini hiç görmemiştim ve şimdi bunu tüm gücüyle görüyor gibi hissediyorum.

Çok şaşırtıcı bir acı... *bir şey*... göğsümü deliyor. Kıskançlık değil. Sadece mesleki bir öfke. Evet, aynen öyle. Patron ve çalışan olabiliriz ama teknik olarak bu gece onun randevusu benim, kimse bilmiyor olsa da. Ben buradayken başkasına asılmayacak kadar bana saygı duyabilir, değil mi?

Kadın tekrar gülüyor ve Liam'ın bu tepkiyi almak için ne söylemiş olabileceğini merak etmeden edemiyorum. Ya da uzaylılar onun vücudunu ele geçirip onu daha önce hiç görmediğim bu çekici adama dönüştürmüş olabilir mi?

Bir dakika... Bu kadın daha önce Alastair Harrington'ın yanında oturan kadın değil mi? Her şeyin sebebi bu mu? Liam, Alastair'ı kızdırmak için onunla flört mü ediyor?

Alastair'i kızdırmak için onunla flört mü ediyor?

Benim gördüğüm kadarıyla, Liam bu işe kendini adanmış gibi görünüyor. Sadece gösteriş yapmakla kalmıyor.

Onu suçlayamam. Kadın İskandinav havası olan muhteşem bir kadın: uzun boylu, ince ama kıvrımlı ve güzel bir yüzü var. Elini nazikçe Liam'ın koluna koyup ona gülümsüyor ve göğsümde bir şey burkuluyor. Kıskançlık değil.

Gözlerimi ondan ayırıyorum. Liam'ın, Sir Whitmore ile konuştuktan sonra, artık onun tarzını bozmama ihtiyacı yok.

Bu gecenin bir an önce bitmesini dileyerek uzaklaşıyorum. Çiftler grubun yavaş caz müziğine eşlik ederek dans ediyorlar ve içimden bir ses Liam'a mesaj atıp gitmemi isteyip istemediğini sormamı söylüyor.

Yoksa Whitmore'ları tek başıma etkilemeye mi çalışayım? Liam'ın benden ne beklediğini bilmiyorum. Muhtemelen ortadan kaybolmamı bekliyordur, böylece flörtüne kesintisiz devam edebilir.

"Bu dansın şerefini bana verir misiniz?" Arkamdan yumuşak bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda Alastair Harrington'ın bana rahat, gamzeli bir gülümsemeyle baktığını görüyorum. "Patronun görgü kurallarını unutmuş ve seni terk etmiş gibi görünüyor," diye ekliyor hafif bir sitemle.

"Partnerinizin sakıncası olmaz mı?" diye soruyorum.

"Karım Victoria mı?" diye sordu, Oxbridge'in sofistike tavrını yansıtan bir ses tonuyla. "Hiç de değil. Kız arkadaşıyla sohbet etmekle meşgul."

Hayır, değil dostum. Tabii "arkadaşım" derken "karını sikmek isteyen yakışıklı patronum"u kastetmiyorsan.

Bir adım yaklaşır, elleri mükemmel dikilmiş smokin pantolonunun ceplerine rahatça sokulmuştur. "Ayrıca, on beş yıllık evlilikten sonra, bana tamamen güveniyor. Ve bunun için her türlü nedeni var." Sanki aldatması o kadar imkansız ve saçma bir şeymiş gibi gülümser. "Gemma, değil mi?" "Evet," diye cevap veriyorum, hatırladığına şaşırarak. "Daha önce birkaç kez konferanslarda karşılaşmıştık."

konferanslarda birkaç kez görüşmüştük."

"Elbette. Yüzleri unutmam." Beklentiyle elini uzatır. "Gidelim mi?"

Kararsızca yerimden kıpırdanırım, Liam'ın baş rakibiyle dans etmenin bu gecenin kurumsal sohbet ve anlaşma yapma gündemine hiç uymadığının farkındayım. Ama içimdeki küçük bir ses, Liam Alastair'in karısıyla flört edebiliyorsa, ben neden Alastair'le dans edemeyeyim diyor. Liam beni aramaya bile zahmet etmedi.

Gözlerim istem dışı olarak Liam'ı en son gördüğüm köşeye kayıyor, ama o ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Muhtemelen İsveçli süper model hanımla daha karanlık bir köşeye çekilmişti.

daha karanlık bir köşeye gitmiştir. Elimi Alastair'in eline koyuyorum ve onun beni dans pistine çıkarmasına izin veriyorum.

Alastair'in kolu, kendinden emin ama saygılı bir şekilde belime dolanıyor, diğer eli ise elimi tutup beni kendine çekiyor ve müziğin ritmine göre sallanmaya başlıyoruz.

"Merak etme, seni zor durumda bırakmayacağım," diye fısıldadı. "Patronun hakkında sert yorumlar yapmayacağım, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye rahat bir nefes alıyorum.

"Bu tür partilere ilk kez katılıyorsun, değil mi?" "O kadar belli mi?" Gülererek geçiştiriyorum.

"Hiç de değil." Ama gözlerindeki ışıltı aksini söylüyor.

Alastair çekici bir adam, bunu kabul ediyorum. Bay Darcy tipi bir adam. Onun hakkında ya da Liam ile arasındaki destansı rekabetin arkasındaki hikaye hakkında pek bir şey bilmiyorum. Belki de bu sadece erkek egosu meselesidir, ikisi de en üstte olmak istiyor. Elbette bu şehir, ikisinin de büyük egolarına yetecek kadar büyük. Ama sanki bundan daha fazlası var gibi.

"Peki, Amerika'dan İngiltere'ye geri dönmeye karar vermene neden olan neydi?" Alastair beni dans pistinde ustaca yönlendirirken soruyorum.

"Sanırım evimi özledim. Victoria özellikle buraya dönüp okyanusu aşarak geri dönmek istiyordu."

"Umarım ikiniz de şimdilik iyi uyum sağlamışsınızdır."

"Oldukça iyi, teşekkürler." O gamzeli gülümseme kısa bir an için parlar, ama zoraki bir gülümsemedir. "Vertex, Ashbury Thornton ofislerinin karşısındaki Tower 79'a taşındı. Bir ara çatı terasımıza bir içki içmeye uğramalısın. En üst iki kat bizim."

Beynim hızlıca hesaplamalar yapıyor. Ofisleri Ashbury Thornton'un katlarına bakıyor. Liam çok kızgın olmalı. Alastair, gayrimenkul üstünlüğü konusunda onu geride bırakmış.

Merakımı bastıramıyorum. "İçki davetiniz Liam'ı da kapsıyor mu? İkiniz uzun zamandır tanışıyorsunuz, değil mi?"

Alastair'in keskin hatlı yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirir, ama hemen bastırılır. "Evet, aynı yatılı okula gittik."

"Arkadaş mıydınız?"

"Aramızda farklılıklar vardı. Ama artık olgunlaştığımızı ve kalan düşmanlıkları bir kenara bıraktığımızı düşünmek istiyorum. Profesyonel rakipler arasında kişisel dostlukların sürdürülemeyeceği fikrine katılmıyorum."

Liam'ın Alastair'in şirketini acımasızca yok etme konusundaki moral konuşmasını hatırlayarak içimden kıvranıyorum.

"Elbette," diye cevapladım. "İş yapmanın tek yolu budur."

"Ve ben işimi bir beyefendiye yakışır şekilde yürütmekten gurur duyuyorum, Gemma." Alastair'in gamzeli gülümsemesi soluk gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Herkes aynı şeyi söyleyemez."

Liam'a yönelik üstü kapalı iğneleme, aramızda söylenmemiş olarak asılı kalır.

Konuyu daha güvenli bir alana çekmeye karar veriyorum. "Victoria ile ne zamandır birliktesiniz?"

Alastair'in yüz hatları anında yumuşayarak sevgi dolu bir ifadeye büründü. "Victoria'yı okuldan beri tanıyorum. İlk aşkımız kalıcı bir şeye dönüştü."

"Çok güzel," diye cevap veriyorum. Liam'ın Victoria ile flört ettiği bir görüntü zihnimde canlanıyor.

"Peki ya sen? Erkek arkadaşın var mı?" Alastair, nazıkçe bir dönüş yaparak beni tekrar kollarına çekerken sorar.

Kafamı sallarım. "Şu anda yok."

"Hmm." Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Eminim hiçbir erkek, senin McLaren ile etkinliklere katılmadan pek hoşnut olmaz."

Onun yumuşak ses tonundaki ima karşısında anında gerildim. "Liam çok profesyoneldir."

Bu sözleri söylerken, bakışlarım muhtemelen hala utanmadan Victoria ile flört ettiği köşeye kayıyor... Profesyonelliğin resmini çiziyor.

"Biliyorsun, insan kaynakları ve işgücü planlama ekiplerimizin başına geçecek birini arıyoruz. Gelip mülakata katılmalısın."

Bu sıradan iş teklifi karşısında kalbim bir an durdu. "Ama zaten bir insan kaynakları müdürünüz var." O adamı, Colin'i tanıyorum bile.

"Evet, var." Başını salladı. "Ve o görevine devam edecek. İnsan kaynakları, işgücü planlaması, eğitim gibi birçok departmanı denetleyecek yepyeni bir üst düzey pozisyon yaratıyorum. Ve sen bu pozisyon için mükemmel bir adaysın."

Gözlerindeki ışıltı gerçeği ortaya koyuyor.

Kendimi o kadar iyi bulmak istesem de, bu işten daha fazlası olduğunu biliyorum. Alastair, Liam'ı kızdırmaya çalışıyor. Bu teklifin samimi olması için benim yeteneklerim hakkında yeterince bilgi sahibi değil.

Burada, CEO'ların birbirlerine karşı çıkmalarının ötesinde, daha derin bir şey var. Liam, o teknede Alastair'i alt etmek için elinden geleni yaptı ve şimdi Alastair, beni çalarak misilleme yapıyor. Ve bu beni giderek daha fazla meraklandırıyor.

"Gemma." Sesi sıcak ve baştan çıkarıcı bir tona büründü. "McLaren'ın altında senin kadar uzun süre çalışıp, istifa etmeden veya kovulmadan hayatta kalabilen herkes nadir bir yetenektir. Asistanımla bir görüşme ayarla. Bu fırsat için benimle doğrudan görüşmeni istiyorum." "Tamam," diyorum nazikçe. Bu teklifin gerçek olduğunu ya da Alastair'in şirketinin herkesin "Kumbaya" şarkısını söylediği sihirli bir ülke olduğunu düşünecek kadar naif değilim. O çekici görünüşünün altında, Alastair muhtemelen tıpkı

Liam kadar acımasız.

Alastair'in dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrıldı. "Liam, yaklaşan yat yarışları için kendine pahalı bir yat mı aldı?"

"Tam emin değilim," diye itiraf ettim. Regatta, TLS'nin evsizler için para toplamak amacıyla her yıl düzenlediği yelkenli yarışıdır. Son zamanlarda, çılgınca para topluyorlar — sanki çaresizce yardım çağrısı yapıyorlarmış gibi, bu da mali sıkıntılarının ne kadar derin olduğunu gösteriyor.

Ashbury Thornton her zaman Portsmouth'tan Isle of Wight'a yarışmak için teknelerle katılır. Bu, Londra'nın iş dünyasının elitleri için bir rekabet haline geldi; yönetim kurulu odasındaki şakalarını açık denize taşımak için bir fırsat.

"Sanırım Ashbury Thornton geçen yıl büyük ödülü kazandı," diye devam ediyorum. "Evet, bu sefer de tekneleri yarışa katılacaklarını düşünüyorum."

"Ah evet, Liam'ın bu özel onuru elinden kaçırmasına izin vermemeliyiz. O, bu yelkenli gezilerini her zaman takım oluşturma egzersizleri olarak değil, ne pahasına olursa olsun kazanılması gereken atletik yarışmalar olarak görüyor gibi görünüyor." Alastair hafifçe tsk tsk diye ses çıkararak, alaycı bir şekilde başını salladı. "Liam, dünya çapında profesyonel yelkenci arkadaşlarını ekibine katıyor. Bu, kurumsal bağların güçlendirilmesi ve hayırseverlik ruhuna pek uymuyor. Ama sanırım bu, McLaren'ın alametifarikası olan çalışma tarzı."

Liam'a yakışır bir davranış. Eminim o etkinlikte herkes onu bu yüzden nefret ediyordur.

Cevap vermek üzereydim, ama Alastair'in dikkati aniden omzumun üzerinden başka bir yere yöneldiğinde sözler dilimde kaldı.

"İnsan kaynakları müdürüme eşlik ettiğin için teşekkürler, Harrington."

Açıkça alaycı olan sert homurtu beni irkiltti. Döndüğümde Liam'ın yoğun bakışlarıyla karşılaştım.

ve kahverengi gözlerindeki kaynayan küçümseme, onun ruh hali hakkında hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Çenemi kaldırıp, onun bakışlarına doğrudan karşılık veriyorum.

Oh, tabii ki kızgın. Ne yazık ki.

BÖLÜM 17

Liam

"ELBETTE, LIAM." ALASTAIR'IN samimiyetsiz konuşma tarzı sinirlerimi bozuyor. "O tamamen senin."

Gemma'nın elini alaycı bir şövalyeliikle dudaklarına götürüyor, gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Gemma, benim için büyük bir zevkti."

Dans pistinde, benim olan şeye dokunduğu için yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmekten kaçınıyorum. Gemma sadece bir çalışan olsa bile.

Alastair, muhtemelen Victoria'yı aramak için uzaklaşırken Gemma kızarır. İyi ki gitti.

İtiraf etmeliyim ki, yeşil elbise ona çok yakışmış. Erkekleri ölümüne çekmeye hazır, seksi bir deniz kızı gibi görünüyor. Harrington'ın ona dokunmasına izin verirsem, lanetleneceğim.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum alçak sesle, onun ihtiyatlı yeşil gözlerine bakarak.

"Bana dans etmeyi teklif etti. Onu reddetmek kabalık olurdu. Ayrıca, dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmakla ilgili bir söz yok mu?"

"Yaptığın şey bu muydu?" diye soruyorum. "Düşmanına yakınlaşmak mı?"

"Sadece o adamla dans ediyordum, Liam. Hepsi bu."

Dans pistinden çıkmak için harekete geçer, ama ben elini yakalar ve onu durdururum. Nefesi kesilir. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle dans etmeye çalışıyorum. Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

"Oh," diye mırıldanır, bu olasılıktan açıkça heyecanlanmış olsa da, ellerimi beline koyup onu kendime çekmeme izin verir. "Peki."

Kollarını boynuma sertçe doladı. Hareket ederken gergin bir sessizliğe büründük. Hiçbir kadın benimle dans etmeye çalışırken bu kadar garip davranmamıştı.

"Harrington'ın yaptığı tüm teklifler saçmalıktı," diye sonunda söylüyorum. "Sadece beni sinirlendirmek için yaptığı acınası bir güç gösterisiydi."

Gözleri büyüdü, bu da doğru noktaya değindiğimi gösteriyordu. Alastair'in oyunlarını çok iyi biliyorum.

Sonra gözleri parladı. "Ben saf değilim, Liam," diye bağırdı, sesinde öfke vardı. "Ama Vertex'in beni kapmak isteyecek kadar iyi olmadığını mı düşünüyorsun? Öyle mi?"

"Saçmalama. Seni alsalar şanslı olurlar. Her şirket seni almak için canını verir. Ama Alastair, senin karışmanı istemediğim kötü bir oyun oynuyor."

Gözleri bana doğru parlar, içinde bir meydan okuma kıvılcımı vardır. "Sen oynamıyorsun?"

Ellerim kalçalarını sıkıca kavradı, onu bana doğru çekerek yaklaştım, nefesim altında sıcak bir esinti yarattı. "Şirketime katıldığında imzaladığın o katı rekabet yasağını unutma." Alastair'in Gemma'yı benden çalacağı düşüncesi beni sinirlendiriyor, beni mantıksız bir şekilde sahiplenici yapıyor.

Vücudunun benimkine karşı sertleştiğini, çenesinin inatla sıkıldığını hissediyorum. "İş sözleşmemdeki şartları unutmadım."

"Unutma," diye mırıldandım, sesime hafif bir tehdit katarak.

Onu geri döndürdüm, tekrar bana dönünce gözlerimiz buluştu. "Küçük sohbetinizde sana ne dedi?"

"Satır aralarını mı okuyayım? Yıllık hayırseverlik regattasındaki herkesin senden nefret ettiğini."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ben katılmıyorum bile."

"Hayır, ama Ashbury Thornton'un her yıl kazanmasını sağlıyorsun."

"Mesele bu değil mi? Bu bir yarış."

"Bazıları bunun bir ağ oluşturma etkinliği olduğunu iddia edebilir." "Yine de insanlar sadece kazananları hatırlar."

O, "Bu doğru değil" diye homurdanır.

Yürürken tekrar sessizliğe büründük. Bu dansın bitmesini, şarkının sona ermesini ve böylece nefret ettiğini iddia ettiği

"Ama ben de biliyorum ki, derinlerde, kabul etmek istemediği bir yerde, onun duyguları biraz daha karmaşık. Ağzından çıkanlar gözleriyle uyuşmuyor.

Ama aynı zamanda, derinlerde, kabul etmek istemediği bir yerde, duygularının biraz daha karmaşık olduğunu da biliyorum. Ağzından çıkanlar gözleriyle uyuşmuyor. Ve gözleri bana, onu en yakın masaya yatırmamı ve gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu göstermemi istediğini söylüyor.

Benden nefret ediyor olabilir. Beni tanıdığı en büyük pislik olarak görüyor olabilir. Ama beni istiyor. Orada, yüzeyin altında kaynıyor, bastıramadığı bir çekim. Ben bakmıyorum sanırken gözlerinin ağzıma kaymasını görüyorum. Ellerim kalçalarını kavradığında vücudunu saran hafif titremeyi hissediyorum.

Bundan dolayı kendinden nefret ediyor olabilir, ama cinsel çekim orada, aramızda canlı bir tel gibi çatırıyor. Eğer ben sadece barda tanıştığı bir yabancı olsaydım, beni eve götürmekten, ona sadece hayalini kurduğu türden bir zevki göstermekten mutluluk duyardı.

Bakışlarım, göğüslerinin baştan çıkarıcı kıvrımlarına, dekoltesine kayıyor. Ofiste genellikle giydiği, rahiplerin onayladığı düğmeli pantolon takımlarıyla ne kadar da zıt bir görüntü.

Her hareketinde göğüsleri göğsüme sürtünüyor, sertleşmiş meme uçları ince kumaşın altında isyan ediyor, özgür bırakılmak, emilmek, okşanmak ve çimdiklenmek için yalvarıyor.

Siktir... Gemma'yı böyle görmek, kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyor.

Çalışanlarımla yatmamak konusunda katı kurallarım var. Asla aşmayacağıma yemin ettiğim bir sınır bu. Sadece profesyonelce olmadığı için değil, işleri karmaşıktırdığı için de.

Ama genelde ciddi ve profesyonel olan Bayan Jones'un bu kadar süslenmiş halini görmek, kanımın endişe verici bir hızla aşağıya akmasına neden oluyor. *Siktir et*, onu özel bir yere sürükle ve onun günlüğünden bir iki sahneyi canlandırma isteği... Neredeyse dayanılmaz bir his.

Gemma'nın vücudu her yerinden kıvrımlı. Uzun kızıl saçları ve iri yeşil gözleriyle, o bir bomba. Kontrol benim güçlü yanımda olduğu için, bunu fark etmemeye kendimi alıştırdım.

Ama şu anda? Şu anda, kontrolüm kayboluyor. Penisim pantolonumun içinde sertleşiyor ve Gemma'yı dans pistinden sürükleyip, yeşil ipek elbisesini yukarı itip, şişkin ve öfkeli penisimi onun içine gömmek hayal ediyorum.

Derin bir nefes alıp, bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. Ama çok geç. Yanaklarını kaplayan kızarıklık, benim uyarılmamın kanıtını hissettiğini gösteriyor.

Nasıl hissetmesin ki? O kadar sertleşmişim ki acı veriyor. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, sesim kaba.

Athenæum'a gitmem lazım. Biraz rahatlamam lazım, ama bu en uygunsuz yerlerde, en uygunsuz insanlarla başlıyor.

"Sorun değil," diyor, ama nefesinin kesildiğini fark etmiyorum.

"Ciddiyim, özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim," diyorum. "Bu gece muhteşem görünüyorsun. Düşüncelerimi tamamen profesyonel tutmak her zamankinden daha zor diyelim."

Gözleri büyüdü, göz bebekleri genişledi. Dolgun dudakları hafifçe açıldı ve bir an için pes edeceğini düşündüm.

Ama profesyonellik maskesi yerine oturur. "Unut gitsin," der keskin bir sesle, sanki aramızdaki gerginliği iradesiyle silip süpürebilecekmiş gibi.

Şarkı biter, ama ben farkına bile varmam. Tek odaklanabildiğim şey, vücudunun benimkine değdiği hissi, elbisesinin ince kumaşından sızan cildinin sıcaklığıdır.

Sonunda geri çekildiğinde, ellerimi ceplerime sokarak pantolonumun üzerinde belirginleşen sert çıkıntıyı gizlemeye çalıştım. Ama gözlerinin aşağıya kayıp hemen geri yukarı dönmesinden, onun da benim kadar bunun farkında olduğu anlaşılıyordu.

"Bir şeyler içelim," diyorum sert bir sesle, aramızda fiziksel bir mesafe yaratmam gerekiyor.

Ben bara doğru yürürken ve içkilerimizi sipariş ederken, o sessizce peşimden geliyor.

Barmen viskilerimizi masaya koyarken, odanın diğer ucunda Harrington'ı görünce donakalırım. Whitmore'larla gülüşüyor, eski dostlar gibi birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar.

"Arkadaşça görünüyorlar," diyor Gemma, bakışlarımı takip ederek tarafsız bir şekilde.

İçkimi bir dikişte yarısını içiyorum. "Onlarla birlikte olan yaşlı adam Harrington'ın babası. O ve Whitmore'un Oxbridge günlerinden beri uzun bir geçmişi var. Hepsi aynı soylu kulübün üyeleri."

Kalan içkimi bir dikişte içtiğimde bana bakar. "Sen onların kulübünde değilsin, değil mi?"

"Tam olarak değil. Sir Whitmore, fakir ve ezilenlere yardım eden hayırsever bir lord rolünü oynamayı seviyor olabilir, ama benim gibi birinin onun değerli şirketini devralmasını kesinlikle istemez."

"Sen tam olarak yoksul sayılmazsın, Liam."

"Belki değilim, ama ben de onlardan biri değilim. Ben gümüş kaşıyla doğmadım."

"Ama sen ve Alastair aynı okula gittiniz, değil mi?"

"Aynı okula gitmiş olabiliriz," diye başladım, boş bardağımlı sıkıca kavrayarak, "ama inan bana, Harrington ve ben çok farklı dünyalardan geliyoruz. O, hayatında hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmamış şımarık bir zengin çocuk."

"Neden aranızda bu kadar düşmanlık var?"

Derin bir nefes veriyorum. "Sadece fikir birliğine varamadık diyelim."

Bu konuya girmeyeceğim. Burada değil. Çalışanımla değil. Her zaman aklı başında olan Gemma olsa bile.

"Vay canına, fazla açıklama yapmaya çalışarak kendini öldürme," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bana vereceğin tek cevap bu mu?"

"Belki de çalışanlarımla kişisel hayatım hakkında bilmelerini istediğim başka bir şey yoktur," diye cevap veriyorum, sesimde bir keskinlik belirliyor.

Yüzü gerilir, ama geri adım atmaz. "Bu anlaşmayı kapatmak için benim yardıma ihtiyacın var. Vertex de teklif veriyor. Seninle Alastair'in derin bir geçmişı, kişisel bir husumetiniz var. Anahtar oyuncuların motivasyonlarını anlamadan etkili bir strateji geliştiremem. İkinizin arasında neler olduğunu bana anlatmalısın."

Çenemi sıkıyorum. Kabul etmek istemem ama haklı.

"Alastair, yatılı okulda herkese benim kim olduğumu ve hiyerarşide nerede olduğumu açıkça belli etti diyelim," diyorum dişimi sıkarak. "Ki bu, onun pahalı loaferlarının altındaki kirden de aşağıydı."

Gözleri biraz büyüdü. "Diğerleri gibi zengin doğmadığın için mi? Ne elitist bir adam."

"Hayatımı cehenneme çevirmek için bir sürü nedeni vardı. Akademik olarak ondan daha iyi notlar almaya cüret ettiğim için benden nefret ediyordu. Rugby sahasında onu sürekli yeniyordum. Onun yatmak istediğı tüm güzel kızların ilgisini çekiyordum." Gülümserim, anılar kararlılığımı güçlendirir.

"Bu yüzden mi karısıyla flört ediyordun?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Ben sertleşirim. "Vicky'yi yıllardır tanıyorum."

O yeşil gözler yüzümü araştırır. "Sen... onunla çıkıyor muydun?"

"Öyle demeyelim," diye cevap veriyorum, ses tonum bu 20 Soru oyunundan ne kadar heyecanlandığımı belli ediyor. "Şimdi bu konuyu kapat. Ciddiyim."

Bardan uzaklaşırım, gözlerim Alastair ve hayran kulübünde. Öyle ya da böyle, Whitmore'a bu anlaşma için tek uygun kişinin ben olduğumu göstereceğim.

Harrington'ın Whitmore'a yalakalık yapmasını görmek... o züppe herifin beni her zaman yendiği tek alanı hatırlatıyor bana: sevilmek.

Ama Alastair lanet olası Charles Harrington bu sefer kazanamayacak. Bu anlaşmayı garantilediğini, şık aksanı ve Oxford soylu soyuyla herkesi etkileyebileceğini düşünüyor.

Ama TLS, benim adıma bir kuruş param olmayan sıska bir pislik olduğumdan beri yıllardır benim hedefimdeydi. O zamanlar bile o şirketi ele geçirmek istediğimi, hayır, ele geçirmem gerektiğini biliyordum.

Alastair bu işi çantaya koyduğunu düşünebilir. Ama beni hafife alıyor. Ve bu onun en büyük hatası olacak. Çünkü ben sadece kazanmaya kararlı değilim. Lanet olasıca takıntılıyım. Ve TLS'yi ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

BÖLÜM 18

Gemma

"Bu kadar zahmete girdiğin için kendimi kötü hissediyorum. Taksiye binebilirdim." Londra sokaklarında dolaşırken Liam'a bakıyorum, parlak şehir ışıkları yerini Putney'in daha sakin, daha çok konutların bulunduğu bölgelerine bırakıyor.

Onun beni eve götürmesi garip bir şekilde samimi geliyor. Dans ettiğimizden beri vücudum yanıyor.

O arabanın kendi tarafında oturuyor olabilir, ama benim odaklanabildiğim tek şey, onun kolonyasının baş döndürücü kokusu ve pantolonunun güçlü bacaklarını sarması. Dansımız sırasında bana bastırıldığı o belirgin sertliği düşünmeden edemiyorum.

Ve bu bilgi bana lezzetli bir güç hissi veriyor. O da bana karşı bağışık değil. Soğuk görünüşünün altında, o da tepkileri olan bir erkek. Çok seksi, çok tehlikeli bir erkek.

"Sorun değil," diyor, sesi küçümseyici. "Seni bu etkinliğe ben davet ettim, o yüzden seni eve bırakacağım."

"Teknik olarak, ağır işi yapan James," diyorum, şoförümüze gülümseyerek. "Vauxhall'da yaşıyorsun, değil mi? Nehir kenarında?"

"Doğru," diyor Liam, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş.

Bu hareketi beni şaşırttı, çünkü oldukça geri dönmesi gerekecek ve Londra trafiği bu saatte bile bir kabus.

"Regatta hakkında düşünüyordum," diyorum.

"Ne olmuş ona?" diye soruyor.

"TLS tarafından yönetiliyor ve Sir Whitmore için çok önemli olduğu açık."

"Bu yüzden yarışmak için tekneler gönderiyorum."

"Ama bu yeterli değil, değil mi?"

Liam koltuğuna yaslanarak rahat görünüyor, ama gözlerinde keskin bir bakış var. "Regattayı kazanmak için senin yardımına ihtiyacım yok, Gemma. Her zaman birinci oluruz ve istedikleri miktarın iki katından fazla bir çek veririz."

"Mesele kazanmak değil. Mesele ilişki kurmak, Sir Whitmore'a güvenilebileceği ve birlikte çalışabileceği biri olduğunu göstermek," diye açıklıyorum, sanki bir köpekbalığına empati öğretmeye çalışıyormuşum gibi hissederek. "Onun bakış açısından, regattaya katılmaya bile zahmet etmiyorsun, ama şirketin her seferinde kupayı eve götürüyor. Ve sen hevesli bir yelkencisin, bu da yaraya tuz basıyor."

Liam'ın gözleri kısılr. "İşle zevki karıştırmam. Yelkencilik benim zevkimdir." Sesi bir oktav düşer, sert ve boğuklaşır. "En azından zevklerimden biri."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, deri birden çıplak uyluklarıma çok sıcak geliyor. Hain zihnim, Liam'ın diğer "zevkleri" hakkında canlı görüntüler canlandırıyor.

"Regatta hakkında, diğer tüm şirketlerin bunu bir takım oluşturma etkinliği ve kaynaşma fırsatı olarak gördüğünü bunu bir takım oluşturma etkinliği ve kaynaşma fırsatı olarak gördüğünü biliyorum," diye devam ettim, düşüncelerimi daha güvenli sulara yönlendirerek. "Ama sen şirketin en iyi denizcilerini bir grup profesyonelle birlikte gönderiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, regattaya kendin katılmalısın. Bunu uygun bir takım oluşturma egzersizi haline getireceğiz ve Sir Whitmore'un gözüne girmeye çalışacağız. O da, çalışanlarıyla vakit geçiren, nazik ve yaklaşılabılır bir patron görecektir." Ayıyı kışkırtmaya dayanamayıp sırtıyorum. "Bu konuda çalışmamız gerekebilir. Belki aynada gülümsemeyi çalışmalıyız?"

Liam, şüpheli bir şekilde "kahretsin" gibi bir şey mırıldanır, sonra sessizliğe bürünür ve bakışları arabanın penceresinden geçen manzaraya sabitlenir.

Sonunda bana döner. "Tamam. Senin dediğin gibi yapalım. Regattaya katılacağım. Ama her adımda sen de benimle birlikte olacaksın."

Kendi kuyruğuma kendim çektim, değil mi?

"Tamam," diyorum, Liam'la iş dışında, denizde bütün bir hafta sonu geçireceğim düşüncesiyle midem altüst olsa da, kayıtsız görünmeye çalışıyorum.

James benim sokağıma geldi ve ben Liam'a kısa bir selam verdim. "Güzel akşam için teşekkürler. Yarın sabah erkenden görüşürüz. Bana söz verdiğin röportajlar için, hatırladın mı?"

"Unutmadım."

Arabadan inip kapıma doğru büyük adımlarla yürürken, topuklarım kaldırımda tıklıyor, arkamda bir araba kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Aniden Liam yanımda belirliyor, uzun bacakları benim kısa adımlarıma ayak uyduruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Seni kapına kadar geçiriyorum," diye cevapladı, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Ne yaptığımı sandın? Parlak çantanı çalmak için seni soyuyor muyum?"

Gözlerimi devirdim. "Kaldırımdan kapıma kadar olan tehlikeli yolculuğu kendim de yapabilirim."

Beni görmezden gelir ve inatçı, sinir bozucu derecede çekici bir koruma gibi yanımda yürümeye devam eder.

Tam kapımın önüne vardığımızda, yüksek sesli bir "Miyav" gece havasını deler. Winnie arka bahçeden fırlayarak çıkar ve beni Liam'la gördüğünde kayarak durur.

"Neden uyumuyorsun, Winnie?" diye soruyorum, onu kucağıma almak için eğilirken. "Lizzie teyze yine sana eziyet mi ediyor? Seni *Love Island*'ın tekrarlarını izlemeye zorluyor mu?"

Winnie önce bana, sonra Liam'a bakar, gözleri şüpheyile kısılr. Onun yargılayıcı düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum. *Vay vay vay. Bakın kim eve uzun boylu, esmer ve karamsar birini getirmiş. Keşke, canım. Sanki sen bunlarla başa çıkabilirmişsin gibi.*

Ona uyarıcı bir bakış attım, sonra eğlence ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle olanları izleyen Liam'a döndüm.

"Sanırım bu, masama bıraktığın hoş hediyenin sorumlusu olan kedi, değil mi?" diye sorar.

"Aynen öyle."

"Harika."

Winnie ve Liam'ı birlikte görünce, korkunç bir şey fark ettim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerek. Ben, şey, kedilerin önünde... kendime... sevgi göstermiyorum. Günlükteki yazıyı kastediyorum," diye ekledim çabucak, çünkü kaşları yukarı kalktı.

"Kapıyı tırmalayıp duruyordu, yüksek sesle miyavlıyordu, ben de onu içeri almak zorunda kaldım. Muhtemelen durumu daha da kötüleştiriyorum. Boş ver. Kedilerin varlığında mastürbasyon alışkanlığımdan ya da bunun eksikliğinden hiç bahsetmemişim gibi davran."

O piç kurusu gülüyor. Şaşkınlığım üzerine, eğilip Winnie'nin kafasını okşuyor, büyük, güçlü eli nazik. Kuyruğu havaya kalkıyor ve küçük sürtük hemen mırlamaya başlıyor, sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi dokunuşuna yaslanıyor.

"Unuttum," diye mırıldanır, hala Winnie'yi okşayarak. Kedimi şefkatle okşayan görüntüsüne o kadar büyülenmişim ki, bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum. Sanki bebeklerle birlikte çekilmiş seksi erkeklerin fotoğraflarına bakmak gibi.

"Oh, tamam. İyi," diyorum, sesim nefessiz. "Um, evcil hayvanın var mı?"

"Hayır," diye cevaplar, tüm heybetiyle dikleşir. "Evcil hayvan bakacak vaktim yok."

"Seni bir Pit Bull Terrier ile hayal ediyorum. Ya da belki çok büyük bir akvaryumda bir köpekbalığı ile."

"Merhaba." Ön kapı gıcırdayarak açılır ve üzerinde çok az giysi olan Lizzie ortaya çıkar, uykulu bakışları genişler. Onun ağzı pis bir sırıtışla açılmadan önce bir açıklama yapma şansım olmaz. "Merhaba. Gemma, misafirimiz olacağını söylememiştin."

"Yok," diyorum sertçe, dişlerimi sıkarak. "Liam beni kapıma kadar geçiriyordu."

"*Liam mı?*" diye mırıldanır. "Bir fincan çay içmeye mi geliyor..."

Cümlesinin geri kalanı, kendimi kapıdan içeri atıp Liam'ın yüzüne kapıyı çarparak boğuldu.

"Hey, dur bakalım." Lizzie sırtarak gülümser.

"Üzgünüm," diye kapıdan sesleniyorum. "İyi geceler, Liam! Beni bıraktığın için tekrar teşekkürler."

Onun boğuk küfürünü duyuyorum, ardından uzaklaşan ayak sesleri geliyor. Lizzie'ye dönüp sert bir bakış atıyorum, o ise benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenmiş görünüyor.

"O da neydi?" diye tıslarım, Winnie kollarımdan kurtulup koridora doğru koşarken.

"Tahmin etmem gerekirse?" Lizzie duvara yaslanarak sırttı. "Ateşli patronun seni kapıya kadar geçirdi, umarım onu içeri alırsın diye. Onu içeri alacak mıydın?"

"Hayır!" Yanan yanaklarımı saklamak için mutfığa doğru koşar adımlarla gittim. Onu içeri alır mıydım? Hayır. Kesinlikle hayır. Belki. Kahretsin. "Böyle bir şey asla olmaz."

Ama Lizzie arkamdan şarkı söyler gibi: "Asla asla deme."

Bir bardak su alıp, bir dikişte içiyorum ve hala gergin olan sinirlerimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Merak etmeden duramıyorum... Ya onu içeri alsaydım?

Bir iç çekerek vibratörümü bir kenara atıp yatağa uzanıyorum. Baştan ayağa ter içindeyim. Ama bütün gece içimde biriken bu cinsel gerginliği boşaltmam gerekiyordu.

Ödüle odaklanmalıyım. Yeni maaşımla altı ay çalışırsam, nefes alıp tek başıma denemek için yeterli birikim yapabileceğimi hesapladım. O zaman gemiyi terk edip McLaren hakkında istediğim tüm ahlaksız fantezilere kapılabilirim.

Ama o dünyayı sarsan orgazmdan sonra bile, hala uykuya dalamıyorum. Yarın sabah, o adamlar röportaj yapmak için, sabahın köründe yataktan kalkmam gerekiyor.

Uykuya dalmamı sağlamak için ikinci bir mastürbasyon seansının faydalarını düşünürken, telefonum bir mesajla aydınlandı. Saat birde bana kim mesaj atıyor?

Ekranı gözlerimi kısarak bakıyorum, kalbim bir sıçrama yapıyor. Liam'ın gece yarısı bana mesaj atması ilk kez olmuyor, ama genellikle iş ile ilgili oluyor, bununla değil

...bu neyse.

Oh, lanet olsun. Mesajı tekrar okudum, içimden bir sıcaklık yükseldi. Benimle flört mü ediyor? Yoksa kapıyı yüzüne kapattığım için kızgın mı?

Cevabımı vermek için sonsuza kadar süren bir ıstırap çekiyorum.

Ben: Her şeyin bir ilki vardır. Bunu karakterini geliştiren bir egzersiz olarak düşün.

Cesaretim kırılmadan önce gönder tuşuna bastım.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Yatağımda dik oturuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kulaklarımda kalp atışlarım yankılanıyor.

Hay sıçayım. "Çay" bir tür örtmece mi?

Belki de sadece Lizzie ile sohbet etmek için içeri davet edilmeyi bekliyordu. Lizzie kapının önünde dantelli geceliğiyle duruyordu.

Bunu bitirmem lazım. Profesyonel davranmalıyım.

Ben: **Yarın ofisinize bir fincan çay gönderteceğim. Earl Grey, şekersiz, biraz süt. Tam istediğiniz gibi.**

Aşırı çalışan asistanının onun tercihlerini bilmek için yeterince kez hazırladığını gördüm.

Ben: **Bunları bilmek benim işim. Bu yüzden bana yüksek maaş ödüyorlar. İyi geceler, Liam.**

Ve sonra göz kırptım.

Ekrana bakıyorum, gözlerim emojiye sabitlenmiş durumda. *Bu gece rüyalarında başrol oynayacağını biliyorum, Gemma*, o göz kırpması bunu söylüyor.

Ve haklı olduğu için onu lanetliyorum.

Saat yedi kırk beşte ofise giriyorum. Gerçek şu ki, dün gece içtikten sonra biraz akşamdan kalma hissediyorum. Kafamda düşünceler dolaştığı için pek uyuyamadım da.

Ama kendi mutsuzluğumun içinde boğulacak vaktim yok, çünkü Liam ve benim otuz dakika sonra başlayacak yoğun bir röportaj programımız var.

Liam'ın ofisine bakıyorum, onu masasında görmeyi umuyorum. Boş. Umarım unutmamıştır. O hiçbir şeyi unutmaz, ama

son dakikada beni kolayca reddedip yerine başka birini gönderebilir.

Kendi kendime homurdanarak telefonumu çıkarıp numarasını tuşladım. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Daha da kötüsü, ilk röportaj konuğumuzun resepsiyon alanında beklediğini gördüm.

Onun sevimli, sabırlı asistanına yaklaşıyorum. "Merhaba Rosie. Liam geldi mi?"

"Evet," diye cevaplar, özür diler gibi bir bakışla. "Ama özel spor salonuna egzersiz yapmaya gitti."

Pardon, ne oluyor lan? Çenem sıkışıyor. "Röportajları var." Rosie çaresizce omuz silkiyor. "Üzgünüm, Gemma."

Lanet olsun. "Bana bir iyilik yapıp resepsiyona ilk adaya biraz gecikeceğimizi söyler misin?"

"Tabii ki." Gülümser.

Topuklarımı döndürüp alt kattaki spor salonuna doğru fırladım. İşe alım kampanyası konusunda beni bu kadar sıkıştırdıktan sonra bu görüşmeleri iptal etmese iyi olur.

Benim gibi insanlar için normal şirket spor salonu var, bir de yönetim kurulundaki kodamanlar için özel, lüks bir spor salonu var, sanki onlar bizim gibi terlemeye layık değillermiş gibi.

Asansör kapıları tam açılmadan içeri girip, kararlı adımlarla yönetici spor salonuna doğru ilerledim.

Kapıyı yüksek sesle çaldım, ses koridorda yankılandı. Cevap yok.

Tekrar çaldım, bu sefer daha sert, sanki kapıyı kırmaya çalışır gibi tüm gücümle.

Kapı birden açılır ve karşımda gömleksiz, terden parlayan Liam belirir.

Spor şortu, kaslı kalçalarına sarkmış, göğsü efordan inip kalkıyor. Bütün gün kapalı giyinirken göğsü nasıl bu kadar bronzlaşmış? Belirgin karın kaslarından aşağıya doğru ter damlaları akıyor...

Siktir.

Boks eldivenlerini çıkarır, nefesi kesik kesiktir. "Evet?" diye homurdanır.

Arkasında, kum torbası onun az önceki saldırısından dolayı hala sallanıyor. Ağzım kuruyarak, konuşmayı geçici olarak unutarak, zorlukla yutkunuyorum.

"On beş dakika sonra röportajımız var," diyorum, biraz olsun sakinleşmeye çalışarak. "Unuttun mu?"

Liam içinden küfür eder.

"Unuttun *mu*?" diye soruyorum. Bu hiç ona göre değil, her zaman kontrolü elinde tutan, hiçbir şeyi unutmayan Bay Liam.

"İyi uyuyamadım," diye mırıldanıyor. "Egzersiz yapmak kafamı boşaltır diye düşündüm."

Sen de ben de, diye içimden bir grimasa atıyorum. Acaba o da benim yaptığım şeyi mi yapıyordu?

"İlk aday resepsiyonda bekliyor," diyorum, bakışlarımın tekrar vücuduna kaymasına izin vermeden. "Şu anda takım elbise giymiş olman gerekiyor, bu değil..." Yarı çıplak halini işaret ederek elimi sallıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Ve bu sıradan bir aday değil, Kim Hye-jin!"

O bunu biliyor ve ben kesinlikle öfkeleniyorum. Haftalardır Kim ile gidip gelerek bir ilişki kurmaya çalışıyorum. O, Güney Kore'de etkileyici bir geçmişe sahip, özel sermaye dünyasının güçlü isimlerinden biri. Kim'i ekibimize katmaya çok yaklaştık ve Liam'ın düzgün bir gömlek giyememesi yüzünden her şeyi mahvetmesine izin verirsem yazıklar olsun bana.

Bir havluya uzanıp göğsündeki ve karın kaslarındaki teri sinir bozucu derecede yavaş hareketlerle silmeye başlıyor, her hareketinde kasları geriliyor ve dalgalanıyor. Çapa dövmesinin etrafındaki kızıl saçlı deniz kızı terden parıltıyor ve çok kendini beğenmiş görünüyor.

Bunu bilerek mi yapıyor? Beni kızdırmak ve kafamı karıştırmak için gösteri mi yapıyor?

"Eminim bekleyebilirler."

"Arka arkaya röportajlarımız var!" diye patladım. "Bu önemli, Liam. Bugün işbirliği yapmanı istiyorum."

"Oldukça gergin görünüyorsun."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Bu işe alım, senin yoğun programına uydurmak için çok çaba gerektirdi."

O, boks eldivenlerini hala sıkıca tutarken, alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Tamam, tamam. Gidip üstümü değiştireceğim. Ama adaylarla görüşmeden önce biraz o *öfkeni* atsan iyi olur." Gözlerinde kötücül bir parıltı vardır.

Ona göz kırparak, yanaklarım kızarır. "Duygularımı kontrol altında tutabiliyorum, çok teşekkür ederim."

Yaklaşarak sırtışı genişler, aramızdaki mesafe sadece bir adım kalana kadar kişisel alanıma girer. Çıplak teninden yayılan ısıyı hissederim, erkek terinin kokusunu alırım. "Ama o gerginliğin bir kısmını boşaltmak istemez misin? Bana hakkımda gerçekten ne düşündüğünü gösterir misin?" Eldivenleri uzatır, gözleri

meşdan okurcasına. "Hadi. Boks dersleri nasıl gidiyor bakalım."

İki boks dersi, diye eklemek istiyorum. "Elinden geleni yap."

"Ne?" Ona bakıyorum, tamamen şaşkırım. "Şu anda ciddi misin?"

Eldivenleri almaya hareket etmediğimde, bileğimi tutup birini geçiriyor ve alışkın bir rahatlıkla bağcıkları sıkıyor.

"Bir şeyi netleştirelim," diyorum yavaşça. "Sen benim... sana vurmamı mı istiyorsun?" "Şimdi senin şansın. Bir daha böyle bir fırsatın olmayacak."

Diğer eldiveni de giyip sıkıca bağlar, parmakları tenime değiyor. Eldivenlerin ağırlığı hissedilirken, kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür yankılanıyor.

"Bu oyuna ayıracak vaktimiz yok," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum. "Bu saçmalık."

"İstemiyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü istiyor gibi görünüyorsun."

Onun kaslı vücuduna bakarken ağzım kurur ve zorlukla yutarım. "İstiyorum," boğuk bir fısıltıyla itiraf ederim.

Ellerini kaldırdı, duruşu rahattı, neredeyse alaycıydı. "O zaman elinden geleni yap."

Onun kaya gibi sert karın kaslarına bakıyorum, dilim birden kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor. Sonra, fazla düşünmeden, yumruğumu geri çekip karnına tam ortasına vuruyorum, tüm öfkemi bu darbeye aktarıyorum.

Ve dayanılmaz piç kurusu kıkırdar.

"Hiç hareket etmedi bile," yumruğum o karın kaslarına çarparak neredeyse hiç dalgalanma yaratmadan, inanamadan haykırıyorum.

"Bana yapabileceğinin hepsi bu mu, Gemma?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Bana kızgın olman gerektiğini sanıyordum."

Dişlerimi sıkarak geri çekildim ve ona daha da sert bir yumruk attım, kafamdaki karışık, şehvetle dolu öfkenin her zerresini bu yumruğa aktardım. Ama karnı hala sert kalıyordu, kasları benim saldırımın gücü altında bile titremeye başlamadı.

Sanki tüm gücümle ona vurmak yerine onu tüy ile okşuyormuşum gibi. Bu nasıl mümkün olabilir? O neyden yapılmış, lanet olası çelikten mi?

Kibirli pislik bana tembelce sırtıyor, nefesi düzenli ve kontrollü. Bu sinir bozucu... aşığlayıcı... ve ne yazık ki, içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Hadi, daha iyisini yapabilirsin," diye kışkırtıyor. "Gerçekten güç kullan. Bana ne yapabileceğini göster."

Peki. Eğer bunu yapmamı istiyorsa, yapacağım.

Gözlerinin içine bakıyorum. Ama yine onun kırılmaz karın kaslarını hedeflemek yerine, son anda yönümü değiştiriyorum ve yumruğum onun inatçı çenesine sert bir darbe indiriyor.

Bunu beklemiyordu, darbenin şiddetiyle başı yana doğru savruldu. Kendi kendine küfrederek çenesini ovuşturdu, gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parladı.

Ona dehşetle bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Çok ileri gittim. Sınırı aştım ve şimdi o...

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Liam'ın sert sesi panik içindeki düşüncelerimi bölüyor, yüzündeki ifade okunamıyor.

"Biraz."

"İyi." Tek bir akıcı hareketle uzanır ve titreyen ellerimden boks eldivenlerini ustaca çıkarır. "On dakika sonra konferans odasında buluşuruz."

Bununla birlikte, göz kırpar, topuklarını döndürür ve uzaklaşır, beni boş spor salonunun ortasında bırakarak. Kalbim çarpıyor, cildim kızarmış ve korku ve heyecanın baş döndürücü karışımıyla karıncalanıyor... ve zihnim allak bullak.

Kahretsin. Az önce ne oldu böyle?

Gerçekten patronumun çenesine yumruk attım mı?

Günün geri kalanında, röportajlarda onun yanında sıkışıp kalıyorum ve yumrukladığım yeri ovuşturmasını izliyorum. Parmakları o yeri her okşadığında, içimden bir sarsıntı geçiyor. Sanırım canı acımadı; sadece aramızdaki yaramaz bir sır gibi yaptığım şeyi bana hatırlatıyor.

BÖLÜM 19

Gemma

Liam'ın çenesine yumruğumu indirdiğimden bu yana bir hafta geçti — bu anı sonsuza kadar unutmayacağım. Elbette, İK departmanı işyerinde şiddeti hoş görmüyor, ama hadi ama, adam bunu hak etmişti.

O zamandan beri, tüm hafta boyunca, satın alma teklifinde ekibe yardım etmek için gözlerimden öteye kadar işe gömüldüm. Ve şaşırtıcı bir şekilde, ekstra iş yüküne rağmen, bundan keyif alıyorum. Bu hafta İK ekibine iki yeni çalışan katıldı, bu da büyük bir yardım oldu.

İnsan kaynakları becerilerimin bazıları burada işe yarıyor. TLS'nin mevcut insan kaynakları uygulamalarını, politikalarını ve prosedürlerini gözden geçirerek, satın alma sonrasında Ashbury Thornton'un insan kaynakları çerçevesine uyum sağlanması gereken alanları belirliyorum. Ayrıca, Sir Whitmore'un ekibinin en büyük endişesi olan organizasyonel yeniden yapılandırma planlarına da yardımcı oluyorum.

Sonuç olarak, patronuma onun dayanılmaz bir pislik olduğunu söylemek ve ara sıra onun şirket fotoğrafına bakarak mastürbasyon yaptığımı itiraf etmek bazı avantajları var.

Ve Kim Hye-jin'i ekibe katmaya çok, çok yaklaştım. Neredeyse kabul etti, sadece evrakları son bir kez gözden geçiriyor. Grubumuza inanılmaz bir katkı sağlayacak. Görüşme öncesinde işler kolay olmadı; gece geç saatlere kadar süren video görüşmeleri, çok fazla ikna çabası ve manzaralı bir köşe ofis vaadi vardı, ama sonunda ikna oldu.

Bu konuda özellikle gurur duyuyorum. Başlangıçta kararlıydı, mevcut işinden memnun olduğunu ve asla taşınmayacağını ısrarla söylüyordu. Ama işte buradayız.

Ve Şimdi, bu parlak ve çok erken bir Cumartesi sabahında, TLS hayır kurumu hafta sonu regattası var. Bu, Liam'ı Sir Whitmore'un gözünde Şeytan'ın en sevdiği oğlu gibi göstermemek için yaptığım büyük planın bir parçası. Burada igdlerimle hareket ediyorum. Nasıl gideceğini bilmiyorum.

Robbie ve ben rıhtımdan geçerken, liman sanki bir yelkenli moda dergisinden çıkmış gibi görünen insanlarla dolup taşıyor.

"Lütfen bu eğlenceli olsun, tuhaf olmasın," diye Robbie'ye sızlanıyorum, sallanan teknelerin yanına yaklaşırken.

Southampton'dan Isle of Wight'a yarışmak için elli tekne sıralanmıŐ ve bunlardan  Ashbury Thornton'a ait. Havada rekabetin gerginliğini Şimdiden hissedebiliyorum.

Robbie, sinir bozucu sakın gülümsemesini takınıyor. "Ne ters gidebilir ki?"

"Şey, biri 'kazara' bir iş arkadaşını denize atarsa?"

"Sakin ol." Robbie, beni rahatlatmak için kolunu omuzlarıma atıyor ve bana sarılmak. "Kimse denize düŐmeyecek. Şu kaslı adamlara bak, emin ellerdeyiz."

Etrafa bakınıyorum ve vay canına, gerçekten emin ellerdeyiz. Ve kollarda. Görünüşe göre karın kaslarında da. Baktığım her yerde, bronzlaşmış, kaslı adamlar halatlar ve donanımlarla erkeksi şeyler yapıyorlar.

Belki burada bir taŐla iki kuş vurabilirim. Belki Whitmore'ları etkileyebiliriz ve bana düğümler hakkında bir iki şey öğretebilecek seksi bir adamla tanışabilirim. Bu düşünce daha önce hiç aklıma gelmemişti, ama bu erkeklik örneklerini seyrederken, finans dünyası dışındaki tüm erkeklerin dünyasını kaçırdığımı fark ettim... İngiliz güneydoğu kıyısındaki seksi denizcilerin dünyasını.

Lizzie burada çok eğlenirdi. Ama o evde Winnie ile birlikte ve ikisinin de uslu durmasını diliyorum.

Ve tabii ki, birkaç kez bu işleri yapmış gibi görünen, biraz daha yıpranmış birkaç kişi daha var.

"Ağzını kapat, salya akıyor." Robbie, beni şehvetli denizci hayallerimden uyandırmak için kaburgalarıma pek de nazik olmayan bir dirsek atıyor.

"Sadece tekniklerini gözlemliyorum," diyorum kibirli bir şekilde, ama gülümsememi saklayamıyorum. Bakmaktan başka bir şey yapamam... Hala insan kaynakları departmanındayım. Teknik olarak çalışıyorum.

"Yelkencilik deneyimin var mı?" diye soruyorum Robbie'ye.

"Evet, bolca," der ciddi bir ifadeyle. "İbiza'da alkol dolu bir katamaran gezisine çıkmıştım. Bugün tüm bu engin denizcilik uzmanlığımı iyi bir şekilde kullanmayı planlıyorum. Yani, sabah on, teknede içki içmek için en uygun saat, değil mi?"

Biraz gergin bir şekilde gülüyorum. Liam her zaman takımımızın bu aptal yıllık yarışı kazanmasını sağlar, bu yüzden Robbie gibi şakacılar daha önce katılmalarına izin verilmezdi. Bu yıl yine birinci olamazsak nasıl tepki vereceğini bilmiyorum...

Liam'ın, Titanik'in batışını şahsen görmüş gibi görünen yaşlı bir denizciyle yoğun bir şekilde konuşurken gördüğümde gülüşüm boğazımda kalır. Adamın ağzında tehlikeli bir şekilde sallanan bir sigara vardır ve kül her an yıpranmış giysilerinin üzerine düşecekmiş gibi görünür.

Liam ise kaslı vücuduna yapışan lacivert bir tişört giymiş, göz kamaştırıcı parlak sarı bir yelkenci pantolonu ile kombinlemiş, bu kombinasyon saçma görünmesi gerekirken nedense ona yakışıyor. Her zamanki şık takım elbiselerinden çok uzak bir görünüm.

Tekneyi işaret ederken, omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar rahat kumaşın altında dalgalanıyor ve geriliyor. Bu sert, denizci görünümü, benim kadınsı yanlarıma tehlikeli bir şekilde heyecan verici şeyler yapıyor ve bu durumdan pek de rahat değilim. Şişkin damarları ve gergin kasları olan o ön kollar çok fazla.

Onunla birlikte olan diğer iki adamı tanıyorum — bizim için sözleşmeli olarak çalışıyorlar ama resmi olarak Ashbury Thornton'un maaş bordrosunda değiller. Onlar ciddi denizciler. İçlerinden biri birkaç ay önce Cape Horn'u bile aştı, ki bu denizcilik dünyasında büyük bir olaydır. Ashbury Thornton'un bu regattaları her zaman kazanmasının nedeni budur.

Şık görünümlü bir teknenin önünden geçerken, Alastair'ı teknede görüyorum, bembeyaz polo tişörtü ve şortuyla her yönüyle şık bir yüksek sosyete denizcisi gibi görünüyor. El sallıyor, ben de ona gülümseyerek el sallıyorum. Bizzat geleceğini biliyordum.

Sir Whitmore'u liman kenarındaki bir kulübeden, genç bir adamla birlikte çıkarken görüyorum. Harika bir zamanlama.

"Hemen dönerim Robbie," diye mırıldanarak, başkası araya girmeden ona doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Günaydın, efendim." Muhtemelen fazla zoraki bir coşkuyla gülümsüyorum.

Sir Whitmore bir anlığına bana bakıyor, kaşları karışmış bir şekilde, sonra yüzünde tanıma ifadesi belirir. "Ah, Gemma. Seni tekrar görmek ne güzel. Bugün yelken açacak mısın?"

"Evet." Coşkuyla başımı sallarım. "Siz de mi?"

Sir Whitmore hoşgörölü bir şekilde gülümser. "Korkarım yelkeni siz gençlere bırakacağım. Ben bir sürat teknesiyle diğer tarafa geçip, sizin zaferle dönüşünüzü bekleyeceğim."

"En azından birimiz oraya sağ salim varacak. Ben de bunun yerine bunu yapabilir miyim?" Yine gülümsedi ama ben gerçekten şaka yapmıyordum.

Yanındaki, tıraş olacak yaşta bile görünmeyen taze yüzlü delikanlıyı işaret etti. "Size torunum Maximilian'ı tanıtayım."

"Ailenizin yakışıklılık benzerliğini görüyorum," diyorum coşkuyla, ikisinin de gözlerinin şeffaf iltifattan zevkle kırıışmasına hayranlıkla bakarak. İyi hedeflenmiş bir ego okşaması, yaşı ne olursa olsun bir erkeğin kabbine giden en hızlı yoldur.

Ayaklarımdan ayaklarıma ağırlığımı garip bir şekilde kaydırarak ekliyorum, "Bakın, teşekkür etmek istedim. Kahve arabasında söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum. Çok utanıyorum."

Elini hafifçe koluma koyar. "Önemli değil. Şokun etkisini atlatınca çok güldüm."

"Liam bunu bilse hiç hoşuna gitmezdi. Beni ele vermediğin için gerçekten bir beyefendi olduğunu gösterdin."

"Bu bizim sırrımız, Gemma. Aramızda kalsın, kahve konusunda haklısın. Sadece maliyetleri düşük tutmamız gerekiyor."

Anlayışla gülümserim, omuzlarımdaki gerginlik azalır. Sir Whitmore'un gözleri parıldayarak sorar, "Söylesene, daha önce bizim yelkenli partilerimize katıldın mı?"

"Hayır. Ben tam bir acemiyim," diye itiraf ettim, kendimi alaya alan bir gülümsemeyle. "Bugüne kadar gerçek bir yelkenli gemiye bile adımımı atmadım. Bütün bunları ne kadar ciddiye almamız gerekiyor, efendim?"

"Sadece hepinizin eğlenmesini ve keyif almasını istiyorum," diye beni temin eder. "Belki yeni arkadaşlar edirsiniz, hayırseverlik girişimlerimiz hakkında biraz daha bilgi edirsiniz, bu tür şeyler."

"Oh, şükürler olsun." Gerçek bir rahatlama hissiyle doluyorum. "Bunu yapabilirim. Kafamda bu etkinliği daha çok rüzgarda saçları uçuşan bir şampuan reklamı gibi hayal ediyordum. Bilirsiniz, güvertede uzanmış halimle."

Sir Whitmore ve Maximilian gülüyorlar ve ben zihnimde kendime bir high-five yapıyorum. "Ama şimdi buradayım," diye neşeyle devam ediyorum. "Herkes bağırıyor ve tekneleri hazırlamak için koşturuyor, ipler ve denizcilik aletleri her yere uçuyor, gerçekten çok gerginim."

"Merak etme canım," diyor Sir Whitmore, hala gülerek. "Tüm kaptanlar deneyimli profesyoneller. Bu, takım ruhu oluşturmak ve hayır için para toplamakla ilgili. Biraz eğlenmeye çalış." Kırıksık gülümsemesi biraz gerginleşiyor. "Gerçi, kendini işine adanmış patronunun yine kazanmayı hedefleyeceğinden şüphem yok."

"Liam kesinlikle... işine tutkuyla bağlı," diye dikkatlice cevap veriyorum.

"Gördüğüm kadarıyla, bu günlerde neredeyse profesyonel düzeyde bir denizci oldu."

gördüğüm kadarıyla." Sir Whitmore'un gülümsemesi gerginleşir. "Ve teknesinde her zaman profesyonel sayılabilecek kişiler çalışıyor."

Ses tonundan bunun bir iltifat olmadığı belli. Liam'ın her yıl Ashbury Thornton'un zaferini garantilemek için hile yaptığını düşünüyor. Ama hakkını vermek gerek. Bu, Liam'ın azmini gösteriyor.

Ve bu gerçek yüzünden kalbim bir an duruyor, çünkü Liam, onun için bu işi batırırsam ve onun değerli galibiyet serisini mahvedersem çok kızacak.

"Sizin de söylediğiniz gibi, efendim, bu kazanmakla ilgili değil," diyorum çabucak, konuşmayı daha güvenli sulara çekmeye çalışarak. Kötü bir kelime oyunu yaptım. "Bu en iyi şirketler her gün hayatta kazanıyorlar. Bu, inanılmaz bir hayır kurumunu desteklemekle ilgili."

"Genç Maximilian geçen hafta bu arabalardan birinde iş deneyimi kazandı," diyor Sir Whitmore, artık sıkılmış görünen torununun omzuna vurarak övünerek.

"Bu harika." Maximilian'a gülümserim. Aklıma bir fikir gelir. "Hey, özel sermaye şirketinde iş deneyimi kazanmak istersen, beni ara. Seni aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Sir Whitmore garip bir şekilde öksürüyor. Torununun Ashbury Thornton'daki kapitalist köpekbalıklarıyla omuz omuza çalışması fikri ona pek hoş gelmiyor belli ki.

"Bugün yelken açacak mısın, Maximilian?" diye soruyorum, konuyu yine değiştirmem gerektiğini hissederek. Liam veya arkadaşlarının yanına her yaklaştığımda, Sir Whitmore'un alnındaki damar daha fazla kan pompalamaya başlıyor gibi görünüyor.

"Evet," diyor genç, hevesle başını sallayarak.

Sir Whitmore torununun omzunu sıkıca tutar, yüzü sevgiyle yumuşar. "Max'in bu etkinliğin ne olduğunu tam olarak anlayabilmesi için tüm deneyimi yaşamasını istiyorum."

Aklıma başka bir fikir gelir ve daha iyi düşünebilmeden, sözler ağzımdan dökülür. "Bizim teknemize katılabilir! Bana eşlik edebilirsin, Max."

Taze yüzlü genç, bu sözler üzerine gözle görülür şekilde neşelenir. Sanırım biraz hoşlanmıştı. Ya da sadece yetmiş yaşın altındaki biriyle vakit geçirme ihtimalinden dolayı çok heyecanlıdır.

"Hangisi senin?" diye sorar Sir Whitmore, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Liam'ın," derim neşeyle.

Yalan. Liam beni kazanan teknesine almadı. Ben normal insanlarla birlikte tekneye binmem gerekiyordu. Robbie gibi yelken yapmayan, rekabetçi olmayan, Liam'ın onaylamadığı insanlarla. "Ona ben bakarım, efendim. Söz veriyorum."

Sir Whitmore alaycı bir şekilde gülümser, kalın kaşları yukarı kalkar. "*Saygın* patronunuzun, deneyimsiz bir delikanlıyı rekabetçi ekibine kabul edeceğinden şüpheliyim."

Maximilian'ın yüzü düşer.

"Hayır! Liam, Max'in bizimle olmasını *çok* ister," diye ısrar ediyorum, sesim biraz fazla yüksek, biraz fazla hevesli. "O, mentorluğa çok inanır."

Maximilian bana umut dolu bir bakışla bakar. "Senin teknenle gideceğim," der ve kızarır.

Aman Tanrım.

Sir Whitmore kararsız görünüyor, bana değerlendirci bir bakış atıyor. "Kaptan Magee, Liam gibi mükemmel bir denizci. En azından gemideyken başına kötü bir şey gelmemesini sağlayacaktır."

Sir Whitmore, Liam'ın pisliğin teki olduğunu düşünüyor, ama katil olduğunu düşünmüyor. Ne yazık ki Liam bu numaram için *beni* öldürebilir.

"Harika! Öbür tarafta görüşürüz."

Max'i de yanıma alıp Liam'a yaklaşıyorum, yataın yanında bir kasa su şişesi tutarken, sanki "Rugged Sea Daddy Monthly" dergisinin kapağından çıkmış gibi duran Liam'a bakarken salya akıtmamaya çalışıyorum.

"Bir saniye," diye Max'e fısıldıyorum ve dikkatimi Liam'a çeviriyorum.

"Günaydın. Yelken açmak için harika bir hava, değil mi?"

Hiçbir fikrim yok ama.

"Koşullar ideal," diye onaylıyor ve sallanan filoyu eleştirel bir gözle inceliyor.

"Rüzgarlar bizim tercih ettiğimizden biraz daha şiddetli olsa da."

Çenesini yanındaki yaşlı adama doğru uzatıyor. "Sizi Skipper Magee ile tanıştırayım, bugün benim teknemin kaptanı olacak."

Adamın adını, Liam'ın daha önce hiç kimseye göstermediği bir saygıyla söylüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki eski dostlarmış gibi adama çocuksu bir gülümseme bile atıyor.

Kaptan Magee, sigarasından giysilerine düşen küllere aldırış etmeden, selamlama olarak algıladığım bir homurtu çıkarır.

"Demek kaptan sen değilsin?" Liam'a gülümsemeden edemiyorum. Denizcilikteki hiyerarşiyi bildiğimden değil tabii. "Bu durumda sen de bir değişikliklikle ast mı oldun?"

"Doğru. Ben sadece alçakgönüllü ikinci kaptanım." Skipper Magee'nin sırtına dostça bir şaplak atar ve bu şaplak, kaptanın zaten lekeli giysilerine daha fazla kül dökülmesine neden olur. Yaşlı adam, her türlü deniz çöpüyle kaplanmaya alışkın olduğu için, hiç irkilmez bile.

"Bir gün başkalarının emirlerini isteyerek yerine getireceğini hiç düşünmemiştim," diye alay ediyorum, sesim alaycı bir inanmazlıkla doludur. "Senin için çok acı verici olmalı."

"Ofiste belli bir saygı talep etmem, başkalarının uzmanlığına boyun eğme zamanının geldiğini anlayamadığım anlamına gelmez," diye kuru bir şekilde karşılık verir.

"Bugün bu zihniyette olman harika. Çünkü planda bir değişiklik oldu." Heyecanlı bir şekilde yeni gelen biriyle sohbet eden, aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi görünen Max'e başımı sallarım. "Max ve ben senin teknenle yolculuk yapacağız. Diğer iki mürettebat üyesini değiştirebilirsin."

"Ne? Bu çocuk kim?" "Sir

Whitmore'un torunu."

"Çocuk kendi kışını bile silemeyecek gibi görünüyor, yelkenliyi idare etmeyi bırak," Liam alaycı bir şekilde, dudaklarını küçümseyerek kıvrır ve gözlerini Max'in üzerinde gezdirir. "Hayatta olmaz."

"Bu onun torunu Liam. O da bizimle geliyor. Bu, senin çekici yanını göstermen için iyi bir fırsat." Ona en çekici gülümsememi gösterip, kirpiklerimi de kırıştırıyorum.

"Bizimle denize açılmaya hakkı olmayan ayrıcalıklı zengin bir çocuğa çekici tarafımı göstermeme gerek yok," diye homurdanıyor Liam, gözleri sinirle parıldıyor. "Bu müzakerelerle hiçbir ilgisi yok."

"Büyükbabası onu çok seviyor. Ve bizim kazanmaya çalıştığımız kişi de büyükbabası."

Liam yine homurdanır, gerçekten *homurdanır*, vahşi bir hayvan gibi. "Kaybetmekten nefret ettiğini biliyorum..."

"Kaybetmeyeceğim lan." Torununa bakarken burun deliklerini genişleterek sertçe nefes verir.

"Bu sadece hayır amaçlı dostça bir yarış, unuttun mu? Oxford-Cambridge Tekne Yarışı değil," diyorum, bildiğim tek yarış örneği vererek.

"Lanet olsun."

"Bu evet mi demek?" diye soruyorum, nefesimi tutarak. "Başka seçeneğim var mı?"

"Aslında yok," dedim, sesim tatlıydı. "Ve işler tamamen ters giderse, beni denize atabilirsin, tamam mı?"

Bana uzun ve gergin bir an boyunca bakar. "Beni kışkırtma, Gemma."

Kahretsin. Şaka yapmıyor. Beni omzuna atıp denize atmak için iki saniye kadar bir süre kaldı gibi görünüyor.

Liam'ın sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kucakladığı ağır sandığa gözlerim takılır ve ben de işe yarar olmaya çalışırım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Bunlardan birini teknelere götürebilirim."

Bana bir bakış attı, sonra her biri en az otuz kilo ağırlığında olan şişelere bakarak gülümsememeye çalıştı. "Sanırım halledebilirim, teşekkürler."

Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Tamam, belki de yok." Bu yolculuk boyunca bir yük olacak mıyım?

"Git üstünü değiştir," diye homurdanır, çoktan arkasını dönmüş. "Ve çocuğa acele etmesini söyle. Bütün gün burada vakit öldüremeyiz."

"Emredersiniz, kaptan," diye mırıldandım.

Kafamda alarm çalar. Kalçalarım büyük sarı pantolonlara yakışmaz.

On beş dakika sonra, parlak sarı pantolonumla Big Bird'ün kuzeni gibi görünüyor olarak soyunma odasından çıkıyorum.

Gece çantamı omzuma asıp, heyecandan neredeyse titremeye başlayan Max'i yakaladım. "Hazır mısınız?"

Hevesle başını sallar ve beni takip ederek teknelere doğru yürür.

Liam'ın teknesini görüyorum, *Rán* adında şık ve güzel bir tekne. Adının gerçek bir kadından mı geldiğini merak etmeden edemiyorum, ama bunun için Liam'ın

"kızgın" ve "kesinlikle öfkeli" duyguların ötesinde duygulara sahip olması gerekirdi.

"Peki, şey... teknelere nasıl bineceğiz?" Kaşlarımı çatarak, sallanan teknelere gözlerimi kısarak, akrobatik beceriler gerektirmeyen bir rampa veya iskele bulmaya çalışıyorum.

"Diğer teknelerin üzerinden geçiyoruz," diyor Max, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Bu... güvenli mi? Bazı boşluklar oldukça geniş görünüyor."

Omuz silkiyor ve ilk tekneye adım atıyor. "Sanırım öyle."

Max'in tekne tekne atlayarak boşlukları kolaylıkla geçmesini izliyorum.

Derin bir nefes alıp, komşu tekneye adım attım, sallanan güvertede dengemi bulurken bacaklarım sadece biraz titriyordu. Şu ana kadar her şey yolunda.

Bir sonraki tekneye adım atmak daha riskli görünüyor, ama yine de yapılabilir. Belki de bu kadar kötü olmaz...

Meşhur son sözler.

Tam da kendime güvenim gelmeye başlamışken, bir pislik benim bindiğim teknelerden birine atlar ve tekne ayaklarımın altında sallanmaya başlar. Yüksek sesle çığlık atarım, dengemi yeniden kazanmak için çabalarken kollarımı havada çırpınırım. Gece çantam omzumdan kayar ve suya düşecek gibi olur.

İşte bu. Böyle öleceğim. İki teknenin üzerine çılgın bir deniz kovboyu gibi otururken kadınlık organlarım parçalanacak. Hem de iş arkadaşlarımın gözü önünde.

"İyi misin Gemma?" Max, insan olarak mümkün olan en kötü durumda olduğum halde bana seslenir. Bana dönmek için geri döner ve tekneyi daha da sallandırır.

"Sakin bana yaklaşma!" diye bağıryorum, kollarımı sallayarak. Suyu düşünüyorum ve bu sırada büyük bir olay yaratıyorum.

Liam, yaklaşık altı tekne uzaklıktaki teknesinden başını kaldırıp kaşlarını çatıyor.

Neler olduğunu anlayamadan, denizci Terminator gibi tekneleri geçerek ilerliyor, hareketleri akıcı ve zarif.

Tek bir akıcı hareketle beni bacaklarımdan kaldırır ve kalan teknelerin üzerinden taşır, sadece bir homurtuyla beni *Rán*'a bırakır.

Diğer mürettebat - Muhasebe'den iki tayfa, Max ve hatta Kaptan Magee - bu manzarayı izlemek için dönünce, utanç içinde yere yığılırım. Max bile sırtıyor, genç pislik.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, iğrenç sarı pantolonumu düzelterek, bu utanç verici durumdan biraz olsun haysiyetimi kurtarmaya çalışıyorum.

Kaptan Magee bana, güvertesine vurmuş işe yaramaz bir yosun parçasıymışım gibi bakıyor. Bu konuda tamamen haksız da sayılmaz.

"Bağırdığım için özür dilerim, Max." Zoraki bir kahkaha attım. O sırttı. "Önemli değil."

"Dinleyin!" Kaptan Magee, ağzında sallanan sigarayla bağırıyor. "Bu teknenin komutanı benim ve mürettebattan ben sorumluyum. Her zaman benim dediklerinizi yapacaksınız, soru sormayacaksınız. Liam benim yardımcım. Ben yokken komuta o devralır."

"Ne zaman ulaşılabilir olursun?" diye sordum.

"Öldüğümde," diye cevapladı hiç duraksamadan.

Gözlerimi kırıştıtarak esprinin devamını beklerim ama o gülmez. Tamam o zaman.

"Hepiniz birbirinize destek olacaksınız, duydunuz mu?" diye devam eder, boğuk sesi teknenin motorunun sesini bastırır. "Teknelerimde beleşçilere tahammülüm yok. İşleri dönüşümlü olarak yapacaksınız ve çok çalışacaksınız, benim gözetimimde tembellik yok." Çarpık parmağını bize doğru uzatır. "Her zaman uyanık olun ve aklınızı başınızda tutun."

Sonraki yirmi dakika boyunca, bize denizcilik terimleri ile bağırır. Hepsi de ağzında aynı sigara sallanırken. Sigara henüz sönmemiş olsaydı, dikkatini vermeyen birinin alnına bastırarak söndürmesini beklerdim. Yutkunurum, avuçlarım terlemeye başlar. Kendimi kanlı

Donanmada gibi hissediyorum. "Bu oldukça teknik bir konu," diyorum Liam'a.

Bana bakar, gözleri sert ve okunaksızdır. "Bir günlüğüne denizci olmak isteyen sendin. Bakalım başarabilecek misin."

Yutkunuyorum. Hadi bakalım, denizci çocuk.

BÖLÜM 20

Gemma

Bu lanet tekneden hemen inmek istiyorum.

Tekne tehlikeli bir şekilde sallanıyor, bir tarafı güvenli olamayacak şekilde yukarı doğru eğiliyor. Skipper Magee'nin gösterdiği halat çekme hareketlerini çılgınca taklit etmeye çalışıyorum, ama kimi kandırıyorum? Bunu doğru mu yapıyorum yoksa her şeyi daha da kötü müleştiriyorum, hiç bilmiyorum.

Şu ana kadar ekip bağları kurmak veya Sir Whitmore'un torununu etkilemek için hiçbir fırsat olmadı. Tabii "bağ kurmak" benim ve Max'in panik içinde aklımızı kaybetmemiz anlamına gelmiyorsa. O benim kadar kötü değil, ama Liam'ın ihtiyaç duyduğu kadar da iyi değil.

"Sabit tutun!" Magee dümen başında bağırıyor, çılgın gözleri uzak bir ufuk noktasına sabitlenmiş. "Luff'a dikkat edin!"

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye rüzgara haykırıyorum, çaresizce ipi çekerek.

Tekne daha da daldıkça, boğazımdan çıkan çığlığı bastıramıyorum. "Bu normal mi?" diye kimseye özel olarak bağırıyorum.

Diğer herkes çok çalışıyor. Diğer çocuklar ve Liam teknenin diğer tarafında kim bilir ne yapıyorlar ve Max de benim gibi trimming yapmaya çalışıyor. Onun da ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Anladığım kadarıyla trimming, halatları çekerek yelkenleri ayarlamaktır.

Magee, beni her saniye daha da şaşkına çeviren, anlaşılmaz teknik talimatlar vermeye devam ediyor. Liam,

Bu aptal yarışı kazanmak onun tek önceliği olduğu açık.

Rüzgar her saniye daha da şiddetleniyor. Magee dümeninden daha fazla emir yağdırıyor, bu sefer tuhaf jargon selini doğrudan Max ve bana yöneltiyor — ayarlamaktan sorumlu, hiçbir şeyden haberi olmayan "trimmerlar"... Neyi ayarlamak?

Öfkeli yaşlı denizci kaptanı yatıştırmak için çaresiz bir girişimde, ulaşabildiğim her ipi ve halatı, sanki çılgın bir kuklacı gibi çekmeye başlıyorum.

Liam'ın beni dikkatle izlediğini fark ettim, kaşları sert bir çizgi halinde çatılmıştı. Bir dizi küfür mırıldanır ve büyük adımlarla yanıma gelir.

Ama bu benim iyiliğim için değil, hayır. Yüzündeki acımasız ifade, bunun tamamen bu aptal yarışı kaybetmememizle ilgili olduğunu açıkça gösteriyor.

"Gemma, trimden çok geri kalıyorsun," diye bağıyor, titreyen ellerimden halatları kapıyor ve birkaç sert, etkili çekişle ayarlıyor. "Yelkenleri bu rüzgarlara göre optimize etmeliyiz."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!" Tekne eğilmeye başlayınca çılgık atıyorum. "Biri beni bu lanet olası yüzen ölüm tuzağından kurtarsın!"

"Sakin ol," diye homurdanıyor. "Sorun yok. Sana hiçbir şey olmayacak. Ben buradayım."

"Beni denize atmakla tehdit ettikten sonra bu pek de güven verici gelmiyor!"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "Kazanana kadar seni köpekbalıklarına yem etmek için bekleyeceğim."

Neler olduğunu anlayamadan, Liam beni sert göğsüne doğru çekip, kaslı kollarıyla beni sardı.

Onurumdan uzak bir çılgık attım, vücudum korku ve bambaşka bir duygu karışımıyla kaskatı kesildi. "Ne halt ediyorsun sen..."

Bana ne yapmam gerektiğini göstermeye çalıştığını fark edince hemen susarım. "Rüzgara nasıl karşı koyduğumu hissediyor musun?" Sesi kulağımı gıdıklayarak

omurgamdan aşağı kıvılcımlar atıyor. Hissetmek mi? *Her şeyi* hissedebiliyorum. "Sadece kollarını değil, tüm vücudunu kullan. Ve sakın ol. Nefesini rahatlat. Sakin ol. Sorun yok, başarabilirsin."

Dokunuşunun ısısı büyük sarı pantolonumdan geçip parmak izlerini bana kazıyor. Muhtemelen haftalarca elinin izi şeklinde yanık izleri kalacak.

Diğer eli ipleri kavrar, pazıları gerginlikle kasılır. Vücudunun her bir sert kısmının benimkine bastırdığını, aramızdaki sürtünmenin çok fazla, çok sıcak, *her şeyin* çok fazla olduğunu çok iyi hissediyorum.

Ellerimi iplere yönlendiriyor, parmakları benimkileri sarıyor.

"İşte, böyle," diyor Liam, neredeyse onaylayıcı bir tonla.

Nefesleri ensemin arkasında sıcak bir şekilde atıyor ve saçlarımı savuran tuzlu okyanus esintisiyle birleşince, odaklanmamı gerçekten zorlaştırıyor.

"Şimdi ipleri çalıştır, sana gösterdiğim gibi," diye talimat veriyor, tamamen işine odaklanmış. Sanki yakınlığı beynimi erittiğinin farkında değilmiş gibi. Sanki kığım onun kasıklarına yaslanmış, o da benim büyük kaşığım değilmiş gibi.

Söylediklerini ve ellerinin bana göstermeye çalıştıklarını takip etmeye çalışıyorum. Ama bu imkansız. Tek düşünebildiğim, ne kadar çok geriye yaslanıp, hissettiğim o şişkinliğin düşündüğüm şey olup olmadığını test etmek istediğim.

Ellerim, işe yaramaz olmadığımı kanıtlamak için çaresizce ipleri tutarken titriyor.

"Bunu tek başına halledebilecek misin?" diyor rüzgar ve dalgaların gürültüsünün arasında.

Hayır, diye bağırarak istiyorum. İyi değilim. Ellerin her yerimde ve bu beni delirtiyor. Patlamadan önce bir şeye atlamam lazım. Tabii bu yarışı atlatırsam.

"Uh-huh," diye ciyaklarım, sonra boğazımı temizlerim, sert bir denizci gibi konuşmaya çalışırım. "Yani, evet. Halledebilirim."

"Güzel," diye bağırıyor Liam, görevini yerine getirecek bir adam gibi pozisyonuna geri dönüyor. Ani temas kaybı beni sersemletiyor.

"Jibeye hazırlanın!" Magee'nin sesi rüzgarı delip geçer.

Bu yeni denizcilik saçmalığını sindiremeden, başımın üstünde yüksek bir vınlama sesi duyulur. Bom — ana yelkenin tabanındaki devasa metal direk — teknenin üzerinde şiddetle sallanır. Eğilip, ani bir kafa kesilmesinden kıl payı kurtulurum.

"Tanrım!" diye bağırırım, kalbim deli gibi atıyor. Sanırım biraz çişimi kaçırdım.

Liam ve Kaptan Magee, önümüzdeki yirmi dakika boyunca, sanki bir dil konuşuyormuş gibi, denizcilik terimleri ile bağırmaya devam ederken, ben ölmek gibi daha önemli bir göreve odaklanıyorum.

Wight Adası'nın kireçtaşı kayalıkları yaklaşıyor. Sağlam, güzel, hareketsiz topraklar. Liman kasabasının renkli evleri arasında,

bizi çağıran bir pub var. Ve benim bir içkiye ihtiyacım var.

"Kazanıyoruz!" Max diğer taraftan bana bağıyor, yüzü ıslıl ıslıl.

Kazanıyor muyuz? Bu nasıl oldu? Diğer tekneler battı mı?

Bitiş çizgisinin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Sadece denize düşmemek ve bağırılmamak için uğraşıyorum.

Diğer teknelere bir göz atmaya cesaret ediyorum ve vay canına, Alastair'in ekibiyle başa baş gidiyoruz, diğerlerini geride bırakmış durumdayız. Rüzgar nihayet biraz dinmeye başlıyor, ama rekabet hala şiddetli.

"Hadi!" Liam bağıyor, yakışıklı alnındaki damar patlamak üzere gibi görünüyor. Sakinleşmezse kendine anevrizma yapacaktır. Şüphesiz bu teknede işin yüzde doksanını o yapıyor. Geri kalan yüzde on ise geri kalanımız ve saf şans arasında bölüşülüyor.

"Max," diye keskin bir sesle bağıyor ve zavallı çocuk irkiliyor. "O flokun düzgün bir şekilde ayarlanması gerekiyor. Hemen. Burada hız kaybediyoruz."

Tanrım. Max ağlamak üzere gibi görünüyor, Liam'ın sert eleştirisi altında yüzü buruşuyor. Harika.

"Sorun yok, Max!" Rüzgârın sesini bastırmak için bağıyorum ve hemen ağzıma tuzlu deniz suyu doluyor. "Harika gidiyorsun."

Liam ve Kaptan Magee hararetli bir konuşma yaparlar ve Liam, çenesini sıkıp gözlerini kısarak yoğun bir konsantrasyonla dümeni ondan alır. Limana çok yaklaştık.

Yanımızda, Alastair'in teknesi her hareketimizde bize ayak uyduruyor.

"Bu lanet yarışı kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?" Liam sert ve emir veren bir sesle bağıyor ve Max tokat yemiş gibi irkiliyor.

Liam'a sert bir bakış atıyorum. Ne halt ediyor bu adam?

Liman'da bir kalabalık toplanmış, alkışlayıp bizi destekliyor. Sir Whitmore ön sırada, gözleri teknemize, Liam'a, Max'e kilitlenmiş. Kahretsin. Max, Liam'ın azarlamasından sonra dedesinin önünde yıkılırsa... Bu hiç iyi değil. Bu hiç, hiç iyi değil.

"Max, neden şimdi dümeni sen almıyorsun?" Kendimi düşünmeden önce, içimden gelen bir dürtüyle söylüyorum. "Büyükbaban bu hayır kurumu için harika şeyler yapıyor, bizi bitiş çizgisine götürme onurunu hak ediyorsun."

Kalbim güm güm atarken Liam'a döndüm. *Lütfen beni öldürme.* "Liam, Max'in bizi yönlendirmesine izin ver."

Liam'ın yüzündeki öfkeli ifade, bu plan hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor. "Aklını mı kaçırdın?"

Max'in üzgün ifadesi daha da bozulur. Bu gidişle, zavallı çocuk kıyıya ulaşmadan önce terapiye ihtiyaç duyacak.

Liam da bunu görüyor ve bana bakıyor, yüzündeki ifade öfke ile insanca bir duygu arasında gidip geliyor.

Ona anlamlı bir bakış atarak, "*Hemen yap*" diyorum.

"Hey... dostum," diye dişlerini sıkarak, gergin ama yumuşatmaya çalıştığı bir ses tonuyla konuşur. "Neden buraya gelip dümeni almıyorsun? Bize ne kadar yetenekli olduğunu göster."

Max'in yüzü çocuksu bir heyecanla parlar ve Liam'ı kenara iterek dümenin başına koşar. Elleri şiddetli bir kararlılıkla dümeni kavrar.

Alastair'in teknesi *hemen orada*, ama Max dümeni tutarken, biz geri kalıyoruz. Siktir, siktir, siktir. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim tüm Isle of Wight bunu duyabiliyordur.

Ve sonra, her şey biter. Alastair'in teknesi öne geçer ve bizi arkalarında çırpınırken bırakır.

Liam iç geçirip bana fısıldadı, "Bu küçük numara bize yarışı kaybettirdi."

"Yarışı ben mi kaybettim?" diye homurdandım. "Yoksa daha değerli bir şeyi kazanmamıza mı yardım ettim?"

daha değerli bir şey kazanmamıza yardımcı oldum?" Gururlu bir gülümsemeyle Max'e tezahürat eden ve el sallayan Sir Whitmore'a doğru başımı sallarım.

Liam bakışımı takip eder ve farkına varınca çenesi hafifçe gevşer.

Onu dirseklerimle dürttüm. "Gördün mü? Kazanmanın farklı yolları var. Gülümse ve el salla, Kaptan Güneş Işığı."

Sinir bozucu derecede mükemmel dudaklarında hafif bir sırıtış belirir. "Oldukça stratejistsin, değil mi?" diye sorar. "Tamam, Gemma. Anlatmak istediğini anlattın."

"Görünüşe göre emir aldığın tek kişi Skipper Magee değil," diye alay ediyorum, onu kızdırmaya dayanamıyorum.

Eğer sözlerim onu etkilemişse de, bunu göstermiyor. "Bana emir vermekten zevk alıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, sesi hiç duymadığım kadar derin. "Beni yerime oturtabileceğini düşünmek seni heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor."

Yanaklarımdan yayılan sıcaklıkla mücadele ederek zorlukla yutkunuyorum. "Birinin o egoyu kontrol altında tutması lazım. O kişi ben de olabilirim."

Liam beni o anlaşılmaz bakışıyla inceliyor.

Sonunda, yine aynı alçak, kontrollü ses tonuyla konuşur. "Dilediğin şeye çok, çok dikkat et, Gemma."

BÖLÜM 21

Gemma

"NE İSTERSİN, GEMMA?" Robbie, barda sıra beklerken sorar. "Chardonnay," derim. "Ama küçük bir tane. Teknik olarak hala ve bugünkü maceralardan sonra, hiçbir şey içmeden sarhoş olacağım hissine kapıldım."

Takım, Cowes limanına bakan bu rahat pub'a sıkışmış durumda. Isle of Wight'a ilk kez geliyorum ve şunu söylemeliyim ki, buradaki atmosferi çok seviyorum. Hareketli limanı ve şirin kasabasıyla gerçek bir yaz tatili havası var. Neredeyse tatilde olmadığımızı unutturuyor.

Bugün geçirdiğim günün ardından en azından bir içkiyi hak ettim. Tüm o donanım ve trimleme saçmalıkları yüzünden uzuvlarım sanki kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyorum. Denizci gibi davranmak görüldüğünden daha zor.

Yarıştan sonra hepimiz otellerimize gidip check-in yapıyoruz ve tekrar toplum içinde görünür hale geliyoruz. Ödül töreni bir saat sonra başlayacak ve pub, denizci kılığına girmiş finansçılarla dolup taşıyor. Bu şirketlerin lüks bir akşam yemeği ve içki için iki kat para ödemesini sağlamak için yapılan bir tür hile, ama iyi bir amaç için. Ve gerçekçi olalım, bu şirketler bunu karşılayabilir.

Kabul etmek istemiyorum ama Liam'ın yarış sonrası partimize katılmaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Patron olarak, burada takımla iletişim kurmalı ve morali yüksek tutmalıydı.

Onun anlamlı sözlerini kafamda tekrar tekrar düşünürken yanaklarım kızarıyor. *Dilediğin şeye çok, çok dikkat et, Gemma.*

Kırmızı sundressimin askısını gergin bir şekilde düzeltiyorum, göğüslerimin fazla görünmediğinden emin olmak için.

Bunu müstehcen bir şekilde mi kastetti? Yemin ederim ki müstehcen bir ima vardı ama onunla kim bilir. Bu adam, kahve sipariş ederken de, beni denize atmakla tehdit ederken de, her şeyi aynı stoik, okunaksız tonla söylüyor. Keşke Lizzie burada olsaydı da her ayrıntıyı benimle birlikte analiz etseydi.

Belki de sınırlı seçeneklerle bu adada birlikte mahsur kaldığımız için imalı davranıyordur. Eminim Liam düzenli olarak... rahatlamaya ihtiyaç duyan türden bir adamdır. Eminim saçma sapan bir cinsel dürtüsü vardır.

Gerçi, o gece Executive Lounge'da bir çalışanla asla ilişkiye girmeyeceğini söylemişti. Tabii ki ben asla öyle bir şeye kalkışmam.

Ama bu, zihnimde onun teknedeki görüntüsünü canlandırmamı engellemiyor, kendi eline alarak birikmiş gerginliğini gidermeye çalışıyor. O güçlü parmaklarının onun...

Yutkunup Robbie'nin bana uzattığı şarabı bir yudumla içiyorum, muhtemelen akıllıca olmayacak kadar hızlı bir şekilde.

"Güneşten biraz yanmış gibisin."

Ona göz kırpyorum, yüzüm daha da kızarıyor. "Hm? Oh, hayır, sadece... rüzgardan yanmış. Bütün gün at kuyruğum yüzüme çarpıp durdu." Yanaklarımdan azgınlığım yayılıyor olmalı. Alnımda *cinsel olarak tatminsiz* yazıyor olsa daha iyi.

"Orada rahatlayabildin mi?" Onu takılıyorum. "Teknenin son olarak rıhtıma yanaştığını gördüm."

O, pişmanlık duymadan sırtıttı. "Ne diyebilirim ki? Manzarayı içime çekmekle o kadar meşguldüm ki, kazanmak gibi aptalca şeyleri umursamadım."

"Robbie, parti teknesinin kenarından aşağıya kusup, bundan sonra yelken işini bize yetişkinlere bırakabilir, tembel herif," diye ekliyor Andy, takımımızdan biri.

Andy'ye en tatlı gülümsememi gösteririm. "Unutma Andy, bu dostça bir rekabet olmalı. Hepimizin burada aynı hedefi var."

"Hadi oradan," diye homurdanır Andy. "Robbie yarışı bizim için mahvetti. Vertex teknesindeki kadınlara bakmakla meşgul olduğu için nereye gittiğine dikkat etmedi."

Robbie eğilir, Andy'nin omuzlarına kolunu dolayarak sırtıtlarını genişletir. "Oh, Andy, biliyorsun ki benim gözüm sadece sende. Sadece seni

seni kızdırmayı seviyorum dostum. Alnındaki damarın atışını izlemek, *yolculuğu* çok daha keyifli hale getirdi."

"Siz ikiniz uslu durabilir misiniz?" diye iç geçirerek gözlerimi deviriyorum. "Bu yolculukta birbirinizi öldürürseniz ne kadar evrak doldurmam gerekeceğini biliyor musunuz?"

"Ashbury Thornton'un bu yıl kazanmadığına inanamıyorum," diye mırıldanır Andy. "McLaren çok kızgın olmalı."

İkinci sırada finiş çizgisini geçtiğimizde yüzündeki öfkeli ifadeyi hatırlayarak ırkildim. "O iyi," diye mırıldandım, şarabımdan bir yudum alarak.

"Kendini teselli edecek bir yol bulacağından eminim," diyor Andy sırtarak. "Muhtemelen şirketin yarısını kovup geri kalanımızı önümüzdeki altı ay boyunca hafta sonları çalıştırarak."

"Kovulmaktan bahsetmişken..." Robbie, abartılı bir neşeyle ellerini ovuşturarak, geniş bir gülümsemeyle araya girer. "Dart oynamak isteyen var mı? Andy, bu sefer kafama nişan almaya çalışma."

İkisi dostça atışmaya devam ederken, ilk dart atışlarını yapmaya hazırlanırken, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Bu işe başladığımdan beri ilk kez, insan kaynakları departmanının eğlence polisi gibi hissetmiyorum. Ekibin bir parçası gibi hissediyorum.

Geriye doğru eğilip, insanlık tarihinin en kötü dart atışı olarak tanımlanabilecek bir atış yaparken, zavallı Robbie'nin sol gözünü neredeyse çıkaracakken, pub'ın kapısı açılır.

Alastair, tertemiz gömleği ve gösterişli takım elbisesiyle sanki Ralph Lauren'in denizci reklamından çıkmış gibi içeri girer.

Gözlerimi yakaladı ve gülümsedi, mükemmel dişleriyle, ekibiyle şakalaşıp sohbet ederken.

Andy ve Robbie'yi dart oyunlarına bırakarak, taze yüzlü galip gruba doğru yöneliyorum.

"Gemma," Alastair her zamanki gibi şık aksanıyla gülümseyerek selamlar.

"Bugünkü galibiyetiniz için tebrikler." Gülümserim.

"Kıl payıydı," diye cevaplar, mavi gözleri parıldayarak. "Ama sanırım Liam, sonunda genç Max'in dümeni devralmasına izin vererek bize zaferi hediye etti." Sözlerini komplo kurarcasına göz kırparak tamamlar.

Gülümsüyorum. "Liam, her yıl kazanmaktan dolayı kendini kötü hissediyordu. Bu sefer diğerlerine de bir şans vermek adil olur diye düşündü

."

Alastair gülüyor, benim bariz yalanıma bir saniye bile inanmıyor. "Öyle mi? Senin müthiş patronunun hala teknesinde oyalanıp durduğunu fark ettim. Şey gibi görünüyordu... hoşnutsuz, diyelim."

"Eminim ödöl törenine daha sonra katılır," diye konuyu geçiştiririm. "Muhtemelen önce bazı işlerini hallediyor."

"Biliyorsun, Gemma" —Alastair'in sesi alçak bir tona büründü—"geçen hafta yaptığım teklifim hala geçerli. Neden bir ara ofisime gelip gayri resmi bir sohbet etmiyoruz? Baskı falan yok."

"Unutmadım. Sadece düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Alastair gülümser, ama gözlerinde daha sert bir parıltı vardır. "Tabii ki. İhtiyacın olan kadar zaman al. Kariyerin için doğru seçim olduğunu kaçınılmaz olarak fark ettiğinde, ben burada sabırla bekliyor olacağım."

Hevesli bir adam sırtına bir şaplak atar ve ben bunu gitme zamanımın geldiğini gösteren bir işaret olarak alırım. Vedalaşıp, ay ışığının aydınlattığı marinayı gören pub'ın geniş ön pencerelerine doğru yürürüm.

Tahmin ettiğim gibi, Liam'ın teknesinde tek bir ışık yanıyor, ama kendisi ortalarda yok. Muhtemelen tek başına aşağıda, bugünkü olayları düşünüyordur. Bu düşünce, göğsümde çok yakından incelemek istemediğim garip bir sıkışma yaratıyor.

Şarabı çok hızlı içtiğim için hazımsızlık. Sebep bu olmalı.

Kesinlikle Liam'ın hayal kırıklıklarını sağlıklı bir şekilde atlatıp atlatmadığını umursadığımdan değil. Dünyanın her yönünü tamamen kontrol etmek ve hakimiyet kurmak zorunda olmak, yalnız bir hayat olmalı.

Sağduyuma aykırı olarak, kendimi tekrar rıhtımı tararken buluyorum, Liam'ın orada olduğunu hayal ederken kalbim göğsümde birazcık çarpıyor. Belki de... Bilmiyorum, onu kontrol etmeliyim ya da onun kadar saçma bir şey yapmalıyım. O yelkenliyi delmediğinden emin olmalıyım. Ayrıca, o da burada takımla birlikte olmalı, bağlantılar kurmalı, hatta belki Alastair'le iyi geçinmeye çalışmalı.

Kendimi ikna etmeden önce, bardan çıkıp kayboluyorum. Topuklarımın sesi ile kaldırım taşlarında sendeleyerek limana doğru yürüyorum. Sonuçta Liam bana bunun için para ödüyor: onu insanlaştırmak, yüzünü göstermek ve TLS ekibinin gözüne girmek için.

Derin bir nefes alıp, Liam'ın teknesinin korkuluğuna tırmanıyorum, dar elbisenin hareketlerimi kısıtlamasına sessizce küfrediyorum. Bu, o çirkin sarı pantolon ve hantal yelkenci ayakkabılarla

çok daha kolaydı. Ve karnımda şarap sallanmasaydı.

Ve lanet olsun, işte orada. Teknenin üstünde. Bana sırtı dönük, çıplak.

Liam, üstsüz, güvertede bir şeyi kuvvetlice zımparalıyor.

Kol ve omuz kasları, gürültülü elektrikli zımpara makinesini her sert itiş ve çekişte hipnotik bir şekilde esniyor, cildi terle parıldıyor ve buradan kokusunu alabileceğime yemin edebilirim. Testosteron ve okyanusun baş döndürücü karışımı.

Bir saniye... O... O gerçekten de fısıldayarak denizci şarkısı mı söylüyor? Bu benim için işe yarıyor. *Gerçekten de* işe yarıyor.

Gözlerimi, her hareketiyle kasılan ve gevşeyen sırtındaki büyüleyici kas oyunundan ayıramıyorum. Sırtında o kadar çok kas var ki, sanki fotoğraf çekimi için yağlanmış gibi terli. Onların terini yalamak istemem yanlış mı?

Liam takım elbiseyle de seksi, ama balıkçı Liam? Bu bambaşka bir seksi.

Başımı hafifçe yana eğiyorum, büyülenmişim. Onu bütün gece böyle izleyebilirim, yumurtalıklarım gösteride patlamış mısır yiyip durur.

Vücudumun onun varlığına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak, zorlukla yutkunuyorum. Bu sadece fiziksel bir çekim, değil mi? Zararsız bir ofis aşkı, daha fazlası değil.

Sanki sırtına saplanan şehvetli bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, Liam bana dönerek yüz yüze gelir. Gözlerimiz buluşur ve kilitlenir, yemin ederim ki klitorisime doğru bir sıcaklık dalgası hissederim.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatır. "Teknede bunları giymemelisin."

"Ne?" diyorum, beynim hala Liam'ın gömleksiz göğsünün önden daha da muhteşem olduğu gerçeğine takılmış durumda. Boks ringinde ona yumruk attığımda göğsünü görmüştüm, ama o zamandan beri daha da seksi hale geldiğini düşünüyorum.

"Teknede topuklu ayakkabı giyilmez," diye sertçe söylüyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Çıkar onları. Hemen."

Şaşkınlıkla, sallanan güvertede dengesizce sendeleyerek topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarmak için eğildim, boğazımdan gergin bir kıkırdama çıktı.

"Lanet olsun." Liam iki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatır, eğilir ve bacaklarımdan birini kaldırır.

böyle büyük elleri olan bir adam için mümkün olmaması gereken bir çeviklikle ayağımdan bantlı sandaleti çıkarır.

"Orada eğilmişken, sevgilim..." demek istiyorum ama bu düşünceyi kendime saklayıp, dengemi sağlamak için çıplak omzuna bir elimi koyuyorum.

"Geçmiş hayatında ayakkabı dükkanında mı çalışıyordun?" diye alay ediyorum, sonra nefes nefese bir kahkaha atıyorum. "Sandaletlerle aran çok iyi. Dur biraz, muhtemelen kadınların ayakkabılarını çıkarmaya alışkınsın, değil mi?"

Yaptığı işi bırakıp bana bakar, gözleri yoğundur. "Biraz içmişsin."

"Birazcık," diye itiraf ettim, omuzlarımı silkiyerek. "Eğlenmemiz gerekmiyor mu?"

"Sen Sir Whitmore'u kazanman gerekiyor," diye karşılık verir, çenesini sıkarak.

"Onu kazanmamız gerekiyor. Ve ödül töreninde de kazanacağız."

Çıplak ayağımı serin güverteye koyar, omurgamdan bir ürperti geçer, sonra ikinci stiletto ayakkabıma geçer. "Bu çok soğuk!"

"En son ihtiyacım olan şey, benim gözetimimde sarhoş bir çalışanın kayıp denize düşmesidir," diye homurdanıyor, parmakları ayak bileğime değiyor. "Neden buradasın?" diye soruyor, ses tonu sabırsız.

"Sarhoş değilim! Her neyse, seni pub'a gelip bizimle güzel vakit geçirmeye ikna etmek için buradayım. Ağ kurmak için. Gerçek anlaşmalar yönetim kurulu odasında değil, barda yapılır, biliyorsun." Kendimle gurur duyarak sııttım.

"Ödül töreninde olacağım," diyor, yüzünde taş gibi bir ifadeyle.

"Yani, mutlaka orada olman gerektiğinde mi? En azından görünmek için mi?"

"Sizler bensiz de eğlenebilecek kadar yeteneklisiniz."

"Belki de seninle eğlenmek istiyoruz," diye karşılık veriyorum, şarap beni cesur ya da aptal yapıyor. "Seksi balıkçı Liam'ın milyarder bankacı Liam'dan daha eğlenceli bir arkadaş olabileceğini düşündüm."

"Değil. Ve bilgin olsun, balıkçı Liam lanet olası tekne kurallarına uymayan kadınlara tahammül etmez. Birinci kural? Kimse saçma sapan topuklu ayakkabılarla tekneye çıkamaz."

Gözlerim, ayaklarımın dibinde diz çökmüş olan yere kayıyor, güçlü elleri hala ayak bileğimi kavramış durumda. "Huysuz olsa da balıkçı Liam'ı çok daha fazla seviyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş halde." Elim ağzımı kapatmak için hızla yükseliyor. Ben

cehennemdeyim ben? Sözcükler dilimden kendiliğinden döküldü, sanki dilimin kendi iradesi varmış gibi.

Liam başını kaldırıyor, gözleri sorgulayan bir bakışla benimkilere dikiliyor. Yavaşça, kasıtlı olarak, tam boyuna yükseliyor, üzerimde yükseliyor. "Dizlerimin üzerinde olmayı tercih ediyorsun, değil mi?"

Tanrım. "Ben... Ben öyle demek istemedim..." İptal.

İptal.

"Neden pub'a gelip bizimle kutlamıyorsun?" diye aceleyle söylüyorum. "O zaman günlüğüme senin bir oyunbozan olduğunu yazmak zorunda kalmam." Bu tek neden inmem lazım.

"Hakkımda böyle mi yazacaksın?" diye mırıldanır. Gözleri elbiseme kayar, vücudumun kıvrımlarında durur, sonra tekrar benimkilere döner. Çenesi sıkışır.

Aman Tanrım.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse bir fısıltıdan biraz daha yüksek. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başım dönüyor. O kadar yakınım ki çıplak göğsü neredeyse benimkine değiyor, serin bir İngiliz limanında olmamıza rağmen cildinden yayılan ısı hissediliyor. "Karin kaslı dövme balıkçılara olan ilgimi yazacağım."

Derin, boğuk bir inilti çıkar, saf şehvet dalgası doğrudan kalbimin ortasına çarpar. Eli kalçama uzanır, sahiplenici bir şekilde tutar. Ve onun kontrolünü kaybettiğini ilk kez gördüğümü fark ederim. Kedi kakası fiyaskosu hariç.

Nefesim sık ve düzensiz bir şekilde çıkıyor, göğsüm her nefes alışımında inip kalkıyor.

Yap şunu, diye içimden yalvarıyorum. *Beni kendine çek, bana sarıl.*

O kadar yakındayım ki çenesindeki küçük yara izini görebiliyorum, belki geçmiş bir kavganın kalıntısı, etrafında düzensiz bir şekilde uzayan sakalları. Roma burnundaki hafif çıkıntı, daha önce kırılmış ve kusurlu bir şekilde iyileşmiş olduğunu gösteriyor.

Beni öpecek ve bu nazik, çekingen bir öpücük olmayacak. Bakışlarındaki ateş açıkça belli. Beni öpmekten çok daha fazlasını yapacak.

Beni mahvedecek, o kadar derinden yıkacak ki bir daha asla eskisi gibi olamayacağım. Ve ben bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım* var.

Liam'ı istiyorum. Ellerinin beni okşamasını, ağzının ağzımı yutmasını istiyorum. Kontrolümü, profesyonelliğimi, her şeyimi elinden almasını istiyorum,

ona karşı ilkel bir ihtiyaçtan başka bir şey kalmayana kadar.

Rıhtımdaki bir grup erkeğın aniden patlayan sarhoş tezahüratları ve kahkahaları beni neredeyse yerimden sıçratıyor.

Liam'da bir şey kırılmış gibi, gözleri anında sertleşir. Aramızdaki gergin an paramparça olur. Gözlerinde, alevleri söndüren buzlu suyu görürüm.

O sıradan bir denizci değıl, ben de kazara teknesine düşen ateşli bir siren değılim. Biz patron ve çalışanız ve ikimizin de geri dönüşü olmayan bir şey yapmak üzereyiz.

"Gemma," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Pub'a geri dön. Hemen."

"Hayır," diye fısıldıyorum, elimi göğsüne koyup kalbinin atışını hissetmeye çalışıyorum. Ama beni durduruyor, parmakları demir gibi bir tutuşla bileğimi kavırıyor.

"Hemen," diyor daha sert bir ses tonuyla.

Tek bir akıcı hareketle beni kollarına alır, göğsü ağrıyan göğüslerime yapışır. Kalbim durmak üzereyken, beni güverteye atıp seyircileri umursamadan istediğini yapacağını düşünürüm.

Ama o beni kolayca kaldırıp rıhtıma nazikçe indirir. Topuklu ayakkabılarımı yanıma koyar, sessiz ve anlamlı bir mesaj verir.

Göğsüm inip kalkarken ona bakıyorum.

Tek kelime etmeden, topuklarını döndürür ve teknenin pruvasına doğıru yürür, attığı zımpara makinesini alır ve işine devam eder.

BÖLÜM 22

Liam

Otelin balo salonuna adımımı atarken, smokin gömleğimin kolalı yakasını sinirli bir şekilde çekiştiriyorum. Bu şey, açık denizde özgürce geçirdiğim bir günün ardından boynuma dolanan bir ilmek gibi hissettiriyor ve beni boğuyor. Şimdi, kirli, ter ve deniz tuzu kokan yelken kıyafetlerimi giyip tekneye geri dönmeyi tercih ederdim.

Oda, birkaç saat boyunca teknede ayakta kalmayı başardıkları için kendilerini bir şey sanan sarhoş aptallarla doludur. Bu tahmin edilebilir bir durumdur: Yelkencilik bittiğinde, küvetten çıkmayı bile beceremeyenler tamamen sarhoş olurlar ve anlamsız katılımlarını kutlarlar.

Bağırان insanlar ve dökülen içkiler arasında ilerlerken, bakışlarım çenemi sıkılaştıran bir manzaraya takılıyor.

Alastair Harrington, elinde içkisiyle bara yaslanmış, sanki burası ona aitmiş gibi duruyor. Ve onun yanında, bacaklarını çaprazlamış bir bar taburesinde oturan kişi, Gemma'dan başkası değil. Başını ona doğru eğmiş, ona bir şeyler söylüyor.

Sanki onunla aynı havayı soluma hakkı varmış gibi. Şu anda yaptığı gibi koluna dokunmak, parmaklarını onun cildinde gezdirmek, bu beni onun elindeki her kemiği kırmak istememe neden oluyor.

İnsan kaynakları müdürüm, yani diğer fırsatçı piçlerin ulaşamayacağı bir kadın.

O dar kırmızı elbisesiyle fazlasıyla çekici görünen insan kaynakları müdürüm, bacaklarını açıp kaparken elbisesinin eteği uyluklarına kadar çıkıyor.

Harrington'ın benim bölgemi açıkça ihlal ettiğini görmek, beni öfkeyle ileriye doğru fırlatıyor.

Gemma'nın neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, ama kontrolüm azalıyor ve şimdi onu onunla görmek daha da kötü.

Bu geceki hali... Onu tekneye sürükleyip, içimden atmak için yeterince seksi. Onun içinden de atmak için, böylece bana nefret dolu bakışlarla bakmaya devam edebilir.

Teknede buz gibi bir duş aldım, onun bana daha önce verdiği öfkeli sertleşmeyi bastırmaya çalıştım. İşe yaramadı. Aklım hala onunla dolu, tadı nasıl acaba, nasıl olurdu acaba...

"fkeli bir boğa gibi yznle nereye gidiyorsun?" Edward önüme geçiyor, tanıdık sırtıtışı genellikle beni sakinleştirir. Ama bu gece değil. En şık kıyafetlerini giymiş, her yönüyle seçkin bir cerrah gibi görünüyor.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Seni gördüğüme sevindim. Gelebileceğini sanmıyordum." "Görünüşe göre başka bir kavganın çıkmasını engellemek için tam zamanında buldum seni." "Kavga etmeyecektim." Gözlerim Gemma'ya dönüyor. "Sadece

o dayanılmaz pislikten kurtarmaya gidiyorum."

Edward benim bakışımı takip ederek, düşünceli bir şekilde mırıldanarak manzarayı izliyor. "Kurtarılmaya ihtiyaı varmış gibi görünmüyor," diyor. Anlayışla gözleri genişliyor. "Bu sevimli Gemma olmalı. Oldukça çarpıcı, değil mi? Düşündüm de, göğsündeki denizkızını hatırlatıyor bana."

O gülümser ve ben içgüdüsel olarak gömleğimin altındaki dövmeyi okşarım, sanki hala orada olduğundan emin olmak istercesine.

"Alastair sadece bana ulaşmak için onunla flört ediyor," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ikisinden ayıramadan.

"Görünüşe göre başarılı oluyor. Siz ikiniz ne zaman bu husumeti bir kenara bırakacaksınız?" Edward'ın sesinde bir parça öfke var.

"Asla. Beni defalarca mahvetmeye çalıştı."

"Evet, ama sen de onun hayatındaki en önemli şeyi mahvettin. Onu suçlayabilir misin?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Liam, sakin ol." Kaşlarını atar. "Bu bir hayır etkinliği."

Gemma tekrar gülüyor, sesi düşük sesli konuşmaların üstüne çıkıyor.

O içini çekti. "Hadi git o zaman. Alastair'in pençesinden zavallı kızı *kurtar*. Törenden sonra bana ihtiyacın olursa ben buralarda olacağım."

"Olur."

Edward başını sallar ve odanın diğer ucuna doğru yürürken sırtıma bir şaplak atar. Her adımda kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum. Alastair'in Gemma'ya yaslanıp, elini arkasında duran bara rahatça dayadığı görüntüsü, görüşümü bulanıklaştırıyor.

Umursamam gerektiğini biliyorum. Alastair'in tam da bunu istediğini biliyorum. Ama şu anda tek düşünebildiğim, Gemma'yı ondan uzaklaştırmak.

"Alastair," diye bağırırım onlara ulaştığımda, sesim onların kahkahalarını keser. "Benim çalışanlarımın etrafında dolanmak senin için bir alışkanlık haline geldi, değil mi?"

Gemma'nın gözleri büyüdü, ağzı benim açık sözlülüğüm karşısında açık kaldı. "Liam!"

Ama onu görmezden geliyorum, bakışlarım Harrington'a kilitlenmiş durumda. Her zamanki gibi açık saldırganlığımdan etkilenmeden gülümsüyor ve tüm boyunu kullanarak dikleşiyor. "Merak etme Gemma, Liam'ın çekici tavırlarına artık alıştım."

Prick, sahte neşeli samimiyetiyle omzuma vurma cesaretini bile gösteriyor. "Yine de seni görmek harika, Liam. O regatta yenilgisinden sonra hala yaralı gururunu iyileştirmeye çalışıyor musun diye merak etmeye başlamıştım," diye devam ediyor, alaycı ses tonu artık daha az gizli. "Ama kırgın değilim. Başka birinin gerçek bir rekabet ortamı yaratmasının zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

Bunu eski dostlar arasındaki dostça bir şaka gibi gülümseyerek söylüyor. Ama ben onun gerçekte ne demek istediğini biliyorum. O lanet olası regattadan bahsetmiyor.

Gergin bir gülümsemeyle dişlerimi gösteriyorum. "Kendini kandırma, Harrington. Seni yenmek isteseydim, çoktan yenmiştim."

Zil çalıyor, akşam yemeği için yerlerimize geçme zamanı geldiğini gösteriyor.

"Gemma, çok keyifliydi," diyor Alastair ve bana göz kırpmıyor.

"Liam." Yürüyerek uzaklaşır.

Barda Gemma'nın yanına geçiyorum.

O duyamayacağı bir mesafeye varır varmaz, Gemma bana döner. "Bu senin için bile agresif bir davranıştı," diye tıslar. "Ne oldu sana?"

Dişlerimi sıkıyorum, çenemde gerginlik hissediyorum. "O adamın çalışanlarımı çalmasını istiyorum."

Gemma alaycı bir şekilde gözlerini devirir. "Yine mi? Ne, onunla konuşamam mı? Bu çok saçma."

"Göreceğiz bakalım," diye terslerim, öne eğilirim. Uyluklarım bacaklarının arasına kayar, bizi ayıran kumaş katmanlarına rağmen vücudunun ısısı beni yakar. Elim kalçasını bulur, avucumda elbisesinin ipeksi kumaşını hissederim. Bu bilinçli bir hareket değil, içgüdüsel bir harekettir.

Yanakları kızarır, güzel pembe renk yanaklarına yayılır. "Bizim otelde mi kalıyorsun?" diye sorar sessizce.

Bar taburesinde hafifçe kayar ve bu hareket elbisesinin bir santim daha yukarı kaymasına neden olur. Çıplak iç uylukları pantolonumun sert kumaşına değince nefesi kesilir.

"Hayır. Teknede," diye kısa bir cevap veriyorum, içimdeki heyecanı bastırmak için boşuna çenemi oynatıyorum. Bu gece hiçbir sınır aşılmayacak.

Gözleri beni süzer, değerlendirir. "Tekne mi? Tekneye hazırlanırken *gibi* görünmeyi başardın mı?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Bu bir iltifattı mı? Benim iyi giyindiğimi mi söylüyorsun, yoksa tekneyle dalga mı geçiyorsun?"

"O teknede hazırlanmak için fazla şık görünüyorsun."

"Tek yaptığım duş almak ve takım elbise giymek. Ne, özel bir tarzimin hazır beklemesi mi gerekiyordu?"

"Alaycı davranmana gerek yok, Liam. Neden teknede kalıyorsun ki? Paraya sıkışmış değilsin ki."

Omuz silkiyorum ve içkimin bir yudumunu alıyorum. "Otelde kalmaktansa bunu tercih ediyorum." Gözleri kısılıyor. "Yani takımla kalmak istemiyorsun." "Sağlıklı bir mesafe korumayı seviyorum. Sınırlar önemlidir."

Hala bacaklarının arasında sıkıca sıkışmış olan uyluğuma anlamlı bir şekilde bakar. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, orada belirgin bir meydan okuma vardır. "Şu anda pek ayrı değilsin, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bütün bu soruların bir anlamı var mı, yoksa sadece uyku düzenimyle mi ilgileniyorsun?"

Dolgun dudaklarını büzüyor ve o dudakların benim penisi sararak beni derinden aldığını hayal ediyorum. Gözlerimi sertçe kırıp bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum.

"Görünüşe göre, düşünceli milyarder bankacı Liam tam güçle geri dönmüş," diyor. "Söylemeliyim ki, balıkçı Liam'ı özlüyorum."

Biraz eğildim, sesim alçak bir uğultuya dönüştü. "O da seni özleyiyor, Gemma. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla."

Ne halt ediyorum ben? Gemma ile flört mü ediyorum? Aklımı kaçırmış olmalıyım. Durumu kontrol altına almam lazım.

Gemma da benim küstah sözlerim karşısında aynı derecede hazırlıksız yakalanmış görünüyor, gözleri büyümüş ve nefesi kesilmiş, bu da benim kuralımı hatırlamaya çalışmamı zorlaştırıyor.

Boğazımı temizleyip bir adım geri çekildim, aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koydum. "Masaya geçmeliyiz. Akşam yemeği yakında başlayacak ve insan kaynakları müdürünün aç kalmasından sorumlu olmak istemem."

Belki de onun konumunu kendime sürekli hatırlatırsam, sikimi kontrol altında tutabilirim. Bunun, harcadığım çabaya değmediğini anla.

Gözlerini kırıştırarak kendine gelir. "Doğru. Gidelim."

Gemma ve ben masamıza en son ulaşanlarız ve ekibin ortadaki iki koltuğu bizim için boş bıraktığı açıkça belli. Yirmi kişi var orada — finans departmanından IT departmanına kadar ve tabii ki diğer tekneye gönderilen en iyi iki denizcim. Yani, yarışta gerçekten şansı olan tekneye. Bize çok az bir mesafe kala durdular.

Gemma'nın sandalyesini çekiyorum ve yüzündeki şok ifadesine bakılırsa, sanki yanan bir binadan bir sürü kedi yavrusu kurtarmışım gibi.

"Bu kadar şaşırma. İster inan ister inanma, ben bir beyefendiyim."

Bana kaşlarını kaldırarak sırttı. "O zaman 'centilmen' kelimesinin sözlükteki anlamını tekrar kontrol etmem gerekecek."

"Takımından mükemmellik talep etmem ve emir vermekten çekinmemem, durum gerektirdiğinde centilmen olamayacağım anlamına gelmez. İkisi birbirini dışlayan kavramlar değildir."

Yerlerimize oturduk ve ben kadehimi kaldırarak ekibe kadeh kaldırdım.

"Kaybın için üzüldüm, Liam," dedi Robbie dikkatlice, bifleğini keserek.

"Özellikle Vertex'e karşı."

Gülümserim, ama bu gülümseme sadece dişlerimi gösterir, içtenlik içermez. "Aşacağım."

Gerçek şu ki, kaybetmek çok acı verici. Özellikle Alastair'e karşı. O kendini beğenmiş pisliğin bunu bana karşı kullanması düşüncesi bile nefret ediyorum.

Gemma haklı olsa ve bu bana Sir Whitmore'un gözünde puan kazandırса bile.

"Demek sen de bir denizciymişsin, ha?" Robbie, lokmasını çiğnerken sorar.

"Buraya sık sık gelir misin?"

Tek başıma bir yelken yarışını kazanmaya çalıştığım bir günün ardından açlıktan ölürlen kendi bifleğimi kesiyorum. "Evet, burada epey zaman geçiriyorum. En az ayda bir kez."

"Yelkencilikte en çok neyi seviyorsun?" diye sorar Gemma, o kocaman yeşil gözlerini bana dikmiş, sanki cevabımı umursuyormuş gibi.

"Eğer sorman gerekiyorsa Gemma, az önce yaşadığımız günün ardından, sanırım bu senin üzerinde pek bir etki bırakmadı."

"Hayır, çok eğlendim! Sadece beklediğimden daha yoğunu. Fiziksel olarak zorlayıcıydı. Robbie'nin düşündüğü gibi güvertede uzanıp güneşlenebileceğimi sanmıştım." Gemma gülerek şarabından bir yudum alır.

"Daha çok Robbie gibi," diye mırıldanır Andy, Robbie'ye anlamlı bir bakış atarak.

Robbie sadece sırtıyor ve Andy'nin kadehine abartılı bir göz kırparak kadehini vuruyor, takım arkadaşını kızdırmaktan açıkça zevk alıyor.

"Yelkencilikte neyi seviyorum?" diyorum, Gemma'nın sorusuna cevap vermek için gözlerine bakarak. "Benden daha güçlü birinin kontrolü ele almasının verdiği heyecan. Bu bir meydan okuma."

Glassının arkasında sırtışını gizlemeye çalışır. "Kaptan Magee mi?"

"Hayır, Gemma," diye gülerek sandalyeme yaslanıyorum. "Kaptan değil. Deniz."

Alastair sahneye çıkıp ödülünü alırken, sesi sahte alçakgönüllülükle doluydu, ben o kendini beğenmiş piçe karşı yarışı nasıl kaybettiğimi düşünmüyordum. Yumruğumla onun kendini beğenmiş sırtışını silmek için yanıp tutuşmuyordum.

Hayır, zihnim başka yerde, Gemma'nın kırmızı elbisesinin vücuduna yapışmasına, Robbie'nin söylediği bir şeye güldüğünde gözlerinin parlamasına odaklanmış durumda. Kendimi, onun bakışlarındaki o ışıltılı parıltının sorumlusu olmak isterken buluyorum.

Sir Whitmore masamıza yaklaşıp torununa baktığımız için teşekkür ederken, Gemma bir şekilde onu satın alma konusundaki endişelerini düzgün bir şekilde ele almak için ofisimize gelmeye ikna ederken, bu oyunun bana nasıl bir fayda sağlayacağını düşünmüyorum bile. Ya da bizi nasıl daha güçlü bir konuma getireceğini.

Dikkatim dağınık, ateşli kızıl saçlarının omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüşüne kapılıyorum, ellerimle tutmak için can atıyorum.

Tüm bunlara rağmen, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Akşam yemeğinden sonra Edward ile içki içerken, Gemma'nın sosyal kelebek tavırlarını gözlemliyorum. Edward da bunu fark ediyor elbette. O piç kurusunun gözünden hiçbir şey kaçmaz.

Ve şimdi, teknede yatakta uzanmış, dalgaların hafif sallantısı damarlarımda dolaşan ateşi yatıştırmaya yetmezken, hâlâ onu düşünüyorum. Onu orada, takımla içki içerken, gülerken ve gülümserken, alkol ve heyecandan kızaran yanakları, çekingenliği azalmış halde hayal ediyorum.

Ve böylece, karakterime hiç uymayan bir şey yapıyorum. Pervasızca bir şey.

BÖLÜM 23

Gemma

Yine metne bakıyorum, kalbim güm güm atıyor.

Andy küçük sahneye çıkıp "What's New Pussycat?"ı mahvetmeye başlarken, yanımdaki Robbie "Lanet olsun" diye inliyor.

Hâlâ ödül galasındaki kıyafetlerimizi giyiyoruz, herkesin kot pantolon giydiği bir barda bir grup penguen gibi görünüyoruz.

Liam akşam yemeğinden hemen sonra çekip gitti ve yarın dönüş yolunda onun öfkesiyle karşılaşmamamız için çok fazla içmememiz konusunda sert bir uyarıda bulunarak bizi kendi başımıza bıraktı.

Öyleyse neden şimdi bana buluşmak için mesaj atıyor? Mesajın üzerinde parmağım dururken, zorlukla yutkunuyorum.

Muhtemelen etkinlikten sonra, takımın geri kalanından uzak bir yerde durum değerlendirmesi yapmak istiyordur.

Yeri tekrar kontrol ediyorum, Seafarer's Haven'ın tüm regatta takımlarının takıldığı ana caddeden uzakta, gözden uzak bir yerde olduğunu fark edince midem bir anda ters dönüyor.

"Hey, Robbie?" Andy'nin berbat karaokesi yüzünden dikkatini çekmek için koluna hafifçe dokunuyorum. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter, otele geri döneceğim."

"Seni otele kadar geçireyim mi?" diye soruyor.

"Hayır!" diye biraz fazla sertçe bağıyorum. "Teşekkürler, ben iyiyim. Otel hemen köşede, ben hallederim."

Robbie'ye tartışma şansı vermeden, Andy hala bağıırken olabildiğince doğal bir şekilde oradan ayrılıyorum. Pub'a doğru eski moda arnavut kaldırımli sokaklarda yürürken, serin gece havası kızarmış yanaklarıma hoş bir tokat gibi geliyor.

Gerginim, ki bu çok saçma. Liam'la daha önce sayısız kez yoğun karşılaşmalar yaşadım. Bu yeni bir şey değil, sadece patronla bir başka sert konuşma.

Öyleyse neden bu seferki bu kadar farklı geliyor?

Seafarer's Haven'ın ağır ahşap kapısı gürültülü bir gıcırtı ile açılıyor, az önce çıktığım gürültülü spor barının tam tersi. Gürültülü kalabalık ve berbat karaoke yok artık. Burası tamamen koyu renkli ahşap ve denizcilikle ilgili biblolarla dolu, sanki eski bir korsan gemisi pub'a dönüştürülmüş gibi.

Birkaç yaşlı adam sessizce biralarını yudumluyor, muhtemelen hayatlarındaki seçimleri düşünüyorlar. Burası gerçek bir denizci barı, tezgaha dayalı tahta bacaklı birini görseniz şaşırmayacağınız türden bir yer.

Ve görünüşe göre, Liam McLaren'ın gece yarısı çalışanlarını toplantıya çağırdığı türden bir yer. Çünkü bu hiç de garip değil.

Kırmızı kokteyl elbisemle hemen fazla şık giyinmiş hissediyorum. Birkaç adam beni açıkça süzdü, alenen bakıyorlardı.

Loş ışıklı bar alanını taradım, ama Liam ortalıkta yoktu. Son anda fikrini değiştirip beni bir kelime bile etmeden terk mi etti?

Huzursuz bakışlarım, eski, yıpranmış barın uzak ucunda, sırtı bana dönük oturan, geniş omuzlu, yalnız bir figüre takılıyor. Adam, mavi tişört ve beyzbol şapkası giymiş, televizyonu izlerken rahatça birasını yudumluyor.

Onun rahat duruşundan yayılan rahat ve güçlü özgüven, kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Düğmeleri iliklenmiş, smokin giymiş Liam'ı bekliyordum, *bunu* değil...

Omuzlarımı dikleştirip saçlarımı geriye atarak yanına doğru yavaşça yürüdüm. Yanındaki boş tabureye oturdum, kaygılı görünmemek için kendimi rahat tutmaya çalıştım.

"Affedersiniz," diyorum, ses tonumu kontrol altında tutarak. "Birini arıyorum. Liam adında bir balıkçı. Onu tanıyor musunuz?"

Taburesinde yavaşça dönerek bana doğru bakar. Şapkasının siperliği gözlerini gölgelese de, o keskin, acı verici derecede tanıdık çene hatlarını... ya da beni olduğum yerde sabitleyen o karanlık gözleri kesinlikle yanlış tanıyamam.

Beni kürekle sık ve bana deniz kızı de. Balıkçı Liam aptalca, gülünç bir şekilde, külotunu mahvedecek kadar seksi.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Peki sen kimsin?"

Bir rol oyununa girdiğimizi fark edince içimi keyifli bir heyecan kaplar. Artık benim cüretkar alter egomu ortaya çıkarma zamanı. "Ginger," derim, sesime Jessica Rabbit'in şehvetli tonunu katmaya çalışarak.

"Ginger," diye tekrarlar, ses tonu tüm duyularımı okşuyor, dizlerimi titretiyor. "Benimle bir içki içmeye ikna edebilir miyim, Ginger?"

"Viski, sek. Sadece kaliteli olanından. Ben zevkli bir bayanım." "Anlaşıldı.

Elimden geleni yapacağım." Liam barmene işaret eder ve içkimi sipariş eder içkimi sipariş ettikten sonra, o yakıcı bakışını tekrar bana çevirir. "Kaybolmuş gibisin, tatlım. Senin gibi güzel bir bayanın böyle bir yere ait olmadığı kesin." Sırtışını gizlemeye çalışır ama başarısız olur. "Neden balıkçı Liam'ın peşindesin?"

"O benim kibirli patronum," diyorum, rolüme ısınmaya başlıyorum. "Beni buraya çağırdı, muhtemelen mantıksız bir istek için. Beni deli ediyor."

Liam boğazının derinliklerinden yumuşak bir tsk sesi çıkarır. "Patronun seni hiç takdir etmiyor gibi görünüyor, tatlım. Ne yazık."

Barmen viskimi getirir ve ben, boğazımı yakmaması için dikkatlice bir yudum alırım. Kendime not: sahte benliğim viski toleransını geliştirmeli.

"Oh, tahmin bile edemezsin," diye nefes veriyorum. "O bir kabus, en iyi günlerinde bile tam bir baş belası. Bir balıkçı teknesinin kaptanı. Yaşlı bir köpekbalığı kadar acımasız, mürettebatı delirtiyor." Bir ara veriyorum, belki de biraz fazla eğleniyorum. "Kalbinin midye kabuklarıyla kaplı olduğunu ve ruhunun deniz yosunundan yapıldığını söylüyorlar."

"Uh-huh." Gözlerinin köşeleri kırışır. "Peki bu acımasız yaşlı kaptan için ne yapıyorsun, Ginger?"

"Ben onun..." Bir an tereddüt ettim, bir balıkçı teknesinin kaptanının neye ihtiyacı olabileceğini düşünmeye çalıştım. Güverte tayfası mı? "Sekreteri," diye patladım, her şeyi riske atarak. "Çok zor bir iş, biliyorsun." Ona kirpiklerimi kırıştırarak, abartılı bir şekilde söyledim. "Çok fazla... dosyalama. Ve... balıklarla ilgili evrak işleri."

Gözleri ateşli bir eğlenceyle parladı, dudakları seğirdi. "Sadece tahmin edebilirim. Eh, şimdi benim tüm dikkatimi çektin, pislik patronunun aksine."

Sözleri omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıyor, karnımın dibinde birikiyor.

"Onun sorunu ne, bilmiyorum," diye mırıldandım. "Benim gibi çalışkan bir kızın yanında olmasını takdir etmesi gerekirdi."

"Belki de hayal kırıklığına uğramıştır. Bütün gün seninle çalışıp, sana bu kadar yakın olup da sana dokunamamak... Bu, herhangi bir erkeğin sabrını kesinlikle sındırdı."

Viski içtiğim için neredeyse boğuluyordum. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diye kekeledim. "Sence bu yüzden mi sürekli huysuz davranıyor?"

"Hayatım, senin gibi bir sekreterim olsaydı, ben de kendimi işkence çekiyormuş gibi hissederdim. Eminim her akşam eve gidip, zavallı, istismar edilmiş oltasına öfkesini çıkarıyordur, anlarsın ya."

Bu sefer, Liam'ın öfkeyle mastürbasyon yaptığı görüntüsü aklımda canlanınca, burnumdan viski püskürmek üzereydim... Ginger.

Birdenbire her şey aşırı ısınmış gibi hissettim — utanç verici şekilde kızaran kulaklarımın uçlarından, şu anda hızla atan nabzımla birlikte zonklayan diğer hassas bölgelerime kadar.

"Sanırım senin... işinde, çok fazla kadın görmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sesim boğuk çıkıyor ve zihnimde yüzümü avuçlarımla kapıyorum. Çok akıllıca, *Ginger*.

"Doğru. Zamanımın çoğunu açık denizde geçiriyorum. Sadece bir geceliğine kasabada kalacağım, yarın tekrar denize açılacağım."

Karakterine, bu sert, yalnız balıkçı kişiliğine o kadar kusursuz bir şekilde giriyor ki, kalın, anlaşılmaz bir aksanla konuşmaya başlayıp bana açık denizlerdeki maceralarını anlatmasını bekliyorum neredeyse.

Barın altında bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Aklımda bir görüntü belirliyor: ikimiz kirli bir pub'ın tuvaletinde, benim elbisem yukarı çekilmiş, onun pantolonu ayak bileklerinde, beni duvara sert ve hızlı bir şekilde beceriyor...

Kötü Gemma. Kötü, kötü Gemma.

"Kıyıda seni bekleyen güzel bir kız arkadaşın falan yok mu?" diye sahte bir masumiyetle soruyorum.

Liam başını sallar, çenesi hafifçe gerilir. "Bu işte çok çalışıyorum, düzgün bir ilişkiye giremem."

"Ama orada oldukça yalnız olmalısın, haftalarca tek başına o teknede."

"Öyle," diye kabul eder, sesi alçak, imalı bir uğultuya dönüşür. "Ve tesadüfen, bu gece teknede yalnızım. Son birkaç haftadır çok çalışıyorum, her kiralamada kendimi sınırlarıma kadar zorluyorum. Yarın tekrar denize açılmadan önce rahatlamak için biraz arkadaşlığa ihtiyacım var."

Onun boğuk ses tonunda yer alan açık imalar, omurgamdan aşağı lezzetli bir titreme geçirerek ayak parmaklarımı ayakkabılarımda kıvrılmaya zorladı.

Oh, bu oyunda çok iyi, çok iyi.

"Çok çalışıyorsun, değil mi?" diye mırıldanarak, onun büyük, erkeksi elini elimle kavrayıp avucunun üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Elleri çok güzel, sırtlarında birkaç belirgin damar kıvrılıyor.

"Anlaşıyor," diye mırıldanıyorum, sesim izinsizce nefes nefese ve yatak odası havasında çıkıyor. "Bu eller, normalden fazla... şiddetli eylem görmüş. İp kullanma, düğüm atma ve benzeri şeyler, bahse girerim."

Yarı gülmek, yarı inlemek üzereyim, küçük sahnemizin tuhaf erotizmine kapılmış durumdayım.

Liam'ın ateşli bakışlarını tam üç saniye boyunca tutmayı başardım, sonra gergin bir şekilde kıkırdayarak güldüm.

Liam'ın ağzı seğiriyor ama gülmüyor.

Sonunda elini bıraktığımda, eli rahatça bacağıma düşer, sıcak, ağır avucunu çıplak tenime koyar. Bu temasla karnımda kelebekler uçmaya başlar.

Bir saniye bana bakar, bakışları sorgulayıcıdır, sanki bunun benim için sorun olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Ben itiraz etmediğimde, elini orada bırakır, başparmağıyla uyluklarımı yumuşakça okşar, bu da beni istem dışı bir Kegel kasılmasına zorlar.

Siktir. Elini daha yukarıya, elbisenin eteğinin altına kaydırmasını ve...

"Tekneme gelmek ister misin, Ginger?"

"Ben..." Tanrım. İnsan kaynakları müdürü Gemma şu anda bana bağılıyor, şirket el kitabını sallıyor.

Winnie'nin yargılayıcı yüzü bile aklıma geliyor, öfkeli miyavlamasıyla bana tam bir sürtük dediğini hatırlıyorum.

Ama Ginger, yaramaz kız, Lizzie'yi kendi tarafına çekmiş, onu cesaretlendirip tedbiri elden bırakıp sadece bunu yapmaya teşvik ediyor. Ve bu aşamada tedbir, Fransa'ya kadar uçup gitmiş durumda.

"Baskı yok," diyor Liam, başparmağı hala cildimde çılgın daireler çiziyor.

"Ellerin nasırlı," diyorum, ellerine bakarak. "Halatlarla çalışmaktan olmalı."

"Bu eller hassas şeyleri de nasıl tutacağını bilir," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Nazik olabilirim. Ya da olmayabilirim, senin tercihin neyse ona göre."

Neredeyse sandalyeden düşüyordum.

"Sen iyi, ayakları yere basan bir balıkçıya benziyorsun," diyorum, her ne kadar bu sözler onun acımasız bir finans mogulu olduğu için gülünç sayılsa da. "Ama yabancı erkeklerin teknesine geri dönmeyi alışkanlık haline getirmedim."

"Haklısın. Ama bil diye söylüyorum, adada olanlar adada kalır."

Onunla seks yapmak için can atıyorum ve o benim utanç verici günlüğümü okumuş bile. Zaten Ashbury Thornton'da uzun süre kalmayı planlamıyorum. Birkaç ay daha kalırsam, bağımsız danışman olmaya çalışırken bana zaman kazandıracak kadar para biriktirmiş olacağım.

Ayrıca, balıkçı Liam, sert çekiciliği ve pürüzlü elleriyle çok dayanılmaz bir adam...

"Sorun değil." İçkisini tek yudumda bitirir. "Seni otele kadar geçireyim."

Kahretsin. Benim yerime karar verdi. Bir yanıma rahatladı, ama daha büyük bir yanıma hayal kırıklığıyla acıyor.

Otele dönüş yolu sessiz geçiyor, aramızdaki sessizlik ağır. Her an ne kadar azgın olduğumu ağızımdan kaçırıp yüzüne saldırmaya çalışacağımdan korkuyorum.

Liam, içimdeki kargaşayı hissetmiş gibi, şirin sokaklarda yürürken Isle of Wight hakkında çeşitli bilgiler veriyor.

"Biliyor muydun," diyor, gecenin sessizliğinde alçak sesle, "Wight Adası'nda her yıl sarımsak festivali düzenleniyor. Orada sarımsaklı dondurma bile yiyebilirsin."

Sarımsak, sohbet için en çekici konu değil, ama balıkçı Liam'ın ağzından çıktığında, nedense çok müstehcen geliyor.

Her adımda, evet demem gerektiğine daha da ikna oluyorum.

Ama onu odama davet edemem. Takımın geri kalanı da burada kalıyor ve birinin bizi birlikte görme riski var.

Otelin önünde oyalanıyoruz. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Beni geri bıraktığın için teşekkürler."

"Bu otelden manzara harika. Umarım odandan denizi görebiliyorsundur," diyor Liam ve sonra beni şaşkına çeviren bir şey yapıyor. Gülümsüyor. Her zamanki sırtışı ya da tüm personel toplantısındaki o anlamlı gülümsemesi değil. Hayır, bu farklı bir şey, daha... samimi bir şey.

Daha önce hiç görmediğim, rahat ve seksi bir gülümseme, ve sadece bana yönelik. Kalbim biraz hızlanır ve aniden telaşlanarak başka yere bakarım.

Karanlık denize, ritmik ve hipnotik bir dans gibi çarpan dalgalara bakarım. Çok güzel. Romantik. Tehlikeli.

"Öyle," diyorum yumuşak bir sesle. Düşüncelere dalmış gibi görünen, denizi seyreden Liam'a bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Üzgünüm," diyor, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Suyun yanında olmak beni her zaman daha düşünceli yapar." Gülümsemesi melankoli ile karışık. "Bir balıkçı olarak hayatın nasıl olacağını düşünüyorum."

Onun yakışıklı yüzünü izleyerek, boğazımı yutuyorum. Sanki asıl Liam'ı görüyor gibiyim. Para ve onunla birlikte gelen her şeyden önceki Liam'ı. "Daha basit mi?" diye soruyorum.

Yaklaşır. Nazikçe elini uzatır ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar. "Daha basit," diye tekrarlar, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktır. "İyi geceler, Ginger. Tatlı rüyalar."

Sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor, geniş omuzları limana doğru kayboluyor, beni kalbim çarparken ve bacaklarım o kadar sıkı sıkı birbirine bastırılmış halde bırakıyor ki vajinamın kırılacağından gerçekten endişeleniyorum.

İki saat sonra, yatakta uzanmış tavana bakıyorum. Kesinlikle uykuya dalmamın imkanı *yok*.

Beynim aşırı hızda çalışıyor, balıkçı Liam ile geçirdiğim her anı acı verici ayrıntılarla tekrar tekrar yaşıyorum.

Yatağımda dönüp yastığı başımın üzerine çekiyorum ve yumuşacık yastığın içine inleyerek gömülüyorum. Neden siktir et deyip Liam'ın teknesine dönüp çılgın bir seks gecesi yaşamadım ki?

Oh, tabii ya. Çünkü ben bir aptalım. Koruması gereken bir itibarı olan bir aptal.

Yastığımı becermeye başlamadan önce dikkatimi başka bir şeye vermek için çaresizce komodinden telefonumu alıyorum.

Ve kendimi hiç kontrol edemediğim için, Liam'ın adına gelene kadar rehberimi kaydırıyorum.

Kalbim hızla atmaya başladı. Yirmi dakika önce çevrimiçiydi. Yani hâlâ uyanık.

Kendimi vazgeçirmeden önce, yataktan kalkıp çılgın bir kadın gibi sırt çantamı karıştırmaya başlıyorum. Bir kot pantolon ve tişört giyiyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve beynim bedenimi yakalamadan kapının yarısına kadar çıkmışım.

Kahretsin. Bunu gerçekten yapacağım. Gerçekten gece yarısı limana gidip Liam McLaren'a kendimi atacağım.

Bunu yapmamalıyım.

Ama çoktan yapmaya başladım bile. İnsan kaynakları müdürü bu karışıklığı pazartesi günü halledebilir.

BÖLÜM 24

Liam

Güvertede duyduğum gürültü beni kitabımdan kopardı. Ne oluyor?

Kitabımı bir kenara atıp kaşlarımı çattım. En son ne zaman teknemde uyku sorunu yaşadığımı hatırlamıyorum. Suyun üstünde, nihayet huzur bulabildiğim tek yer burası.

Ama bu gece? Uyku gelmiyor, zihnim sakinleştiremediğim düşüncelerle dolup taşıyor.

Yukarıdan bir başka yumuşak gürültü geliyor.

Yataktan kayıyorum, kaslarım savaşa hazır. Davetsiz misafirlere, özellikle de teknemdekilere hoşgörü gösteremem. Kaptan değil. Nerede olduğunu çok iyi biliyorum, burada değil.

Giyinmeye zahmet etmiyorum, sadece köşede duran tahta tekne kancasını alıyorum. Sarhoş pisliklerin beni hazırlıksız yakalayabileceklerini düşünerek sorun çıkarmaya çalıştıkları ilk sefer değil bu. Geçen sefer o pisliği bayılttığım için polisi çağırdılar. Artık sıfır tolerans politikası uyguluyorum: Davetsiz olarak teknemize gelenler, sonuçlarına katlanırlar.

Yukarıda kim varsa, sert bir uyanış yaşayacak.

Pürüzsüz sapı parmaklarımla kavrayarak sessizce merdivenlerden güverteye çıkıyorum.

Yarı yolda donup kalırım. Merdivenlerde buruşuk bir kot pantolon vardır. Kesinlikle benim değil. Ne oluyor lan?

Yukarıda bir tişört var. Onu kapıp, derin bir nefes alıyorum. Kokusu beni sarar, kalbimi tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpmaya başlar.

Birkaç adım daha ileride, iplere asılı dantelli bir sütyen var. Kahretsin.

Ay ışığıyla aydınlanan güverteye çıktığımda, içimde bir heyecan dalgası yükselir, gözlerim etrafı tarar...

"Gemma?" diye soruyorum, sesim inanamama nedeniyle kısık çıkıyor. "Buradayım."

Dönüyorum. Hangimizin daha çok şok olduğunu bilmiyorum. O, şaşkın bir çığlık atıyor, geniş gözleri elimdeki tekne kancasından açıkta duran penisime kayıyor.

Onun kıyafetini, ya da kıyafetsizliğini görünce çenem sıkışıyor. Güvertede, sadece minik bir tanga ve benim yelken ceketimi giymiş, göğüslerinin baştan çıkarıcı kıvrımlarını ortaya çıkaran açık bir şekilde uzanıyor.

Yumruğum tahtayı o kadar sıkı kavlıyor ki, kıymık batacak. "Tanrım, Liam!" diye bağıyor, ayağa kalkmaya çalışırken. "Bana beni o şeyle mi uyuşturmayı planlıyordun?"

Şaşkınlık ve telaşla karışık sert bir kahkaha attım.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, tahta sopayı güverteye bırakıp onu içime çekiyorum, bakışlarım her santimini yutuyor. İngiliz denizinde gecenin ortasındayız ve onu görmekle sikim çoktan taş gibi sertleşmiş durumda.

"Merhaba," diyorum.

O titrer ve bunun soğuktan olmadığını bilirim.

"Merhaba," diye cevapladı, sesinde bir parça gerginlik vardı, çünkü ben onun vücuduna açıkça bakıyordum.

"Gemma. Sen sürprizlerle dolusun."

"*Ginger.*"

"Ginger." Sırıtiyorum, ama sonra kaşlarımı çatıyorum. "Buraya tek başına mı geldin?" Gözlerimi kısarak onu süzdüm, bunun aşırı seks düşkünü zihnimin yarattığı ateşli bir rüya olup olmadığını merak ederek.

Ceketini çeker ama kapatmaz. "Tabii ki. Bütün ekibi peep show izlemeye getirmedi."

"Bunu yapmamalıydın." Onaylamadığım için ellerim yumruk haline geldi. "Bu saatte tek başına dolaşmak tehlikeli. Başına her şey gelebilirdi."

O sinirlenir. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye nefes veriyorum, kelime istediğimden daha sert çıkıyor.
"Kesinlikle gitmeni istemiyorum."

"İyi."

Yutkunuyorum, gözlerimi onunkilere dikip bir adım öne çıkıyorum.
"Titriyorsun. Seni güverte altına götürelim." Duruyorum, aramızda olacakların ağırlığı üzerimize çöküyor. "Bunu yaparsak, bir şeyi anlamayı istiyorum. Seni istiyorum. Çok istiyorum. Ama bu gece bu teknede olanlar... burada kalacak. Bu gece, ne olmak istiyorsak o oluruz, ama sonra biter. Bu konuda senin rızanı aldığımı bilmem gerekiyor."

O başını sallar, sesi yumuşak ama kararlıdır: "*Ginger* sadece balıkçı Liam'ı istiyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, başparmağım alt dudaklarını okşuyor. "O zaman istediğin kişi o olacak."

Elimi yelken ceketimin içine soktum, avucumun altında yumuşak tenini hissettim. Başparmağımı meme ucunda gezdirdiğimde nefesi kesildi ve yumuşak bir inilti çıkardı.

Sertleşmiş penisim karnına sürtünüyor ve lanet olsun, onu güverteye çıkarmadan önce aşağıya indirmem gerekiyor, tüm liman görse de umurunda değil.

Onu omzuma atıyorum, merdivenlerden aşağı inerken onun şaşkın çığlıklarını duymazdan geliyorum.

"Balıkçı Liam'ı istiyorsan," diye homurdanırım, "onu alacaksın. Her santimini."

BÖLÜM 25

Gemma

SADECE onun yatak odasına girdiğimizde beni yere indiriyor. Ayaklarımın üzerine düşerken şaşkın bir kıkırdama çıkıyor.

Siktir. Bu gerçekten oluyor.

O güçlü vücudu ve kocaman kalın penisine uzanan muhteşem V şeklini görünce ağzım kurur.

Bu gece ben Ginger'ım. Ve Ginger, ne istediğini bilen ve onu elde etmekten korkmayan küstah bir fahişe. Gemma insan kaynakları kurallarını ezberden okurken, Ginger balıkçı teknelerinde iç çamaşırlarına kadar soyunan ve orada, büyük ceketleri ve baştan çıkarıcı gülümsemeleri dışında hiçbir şey giymeden, küstahça duran türden bir kız.

En büyük korkum aptal bir ofis işinde köle gibi çalışmaksa, bu gece onu yok edeceğim. Ginger, sonuçları umursamadan en iyi, en skandal hayatını yaşamak için burada. Ve bu skandal hayat, Atlantik'in bu tarafındaki en seksi balıkçıya ait bir teknede çırılçıplak olmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Limanı terk etmeden önceki son gecende yalnız kalmanı istemedim." Seksi ve cilveli görünmeye çalışarak kıkırdayarak gülüyorum. Ama Liam beni duvara dayadığında kıkırdamam hızla boğuk bir çığlığa dönüşüyor.

Aynı anda hem korkmuş hem de tahrik olmuşum.

Duvara gürültüyle çarptım. Beni köşeye sıkıştırdı, o güçlü vücudu bana baskı uyguluyor, dizlerim titremeye başlıyor. Ve lanet olsun, elleri.

Kalçalarını kavrayan elleri o kadar lezzetli bir şekilde sert ki.

Elini uzatıp parmaklarını saçlarıma dolayarak, beni nefes nefese bırakacak kadar sertçe çeker. Bir hamlede başımı geriye doğru çekerek, yakıcı bakışlarıyla beni sabitler. "Ceketim sana ne kadar yakışsa da, onu çıkarmalısın. Hemen."

Ceketimi omuzlarımdan aşağı iterek yere düşürür. İç çamaşırlarımdan başka hiçbir şey giymeden, kabinin serin havasında meme uçlarım sertleşir.

Emredici bir hareketle göğüslerimi avuçladı, yumuşak etleri yoğurdu. İlkel, erkeksi bir homurtu çıkardı. Henüz beni öpmemişti bile, ama elleri sanki ben ona aitmişim gibi üzerimde dolaşıyordu.

Ellerim onun sert göğsünde, dövmesinde kayıyor, sağlam kaslarının her santimini keşfediyor. Dayanamayarak, elimle aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Tanrım, penisi inanılmaz. Çelik gibi sert.

Elimi onun etrafına doladığımda inliyor ama yoğun göz temasımızı hiç bozmuyor.

O da intikam almak için külotumu bacaklarımdan aşağı indirip beni yatağa atıyor.

Yatağa sıçrayınca utanç verici bir kız gibi çığlık attım, onurum pencereden uçup gitti. "Hey!" diye bağırdım. Kimse daha önce iç çamaşırlarımı bu kadar umursamazca davranmamıştı, Winnie'nin onları çiğneme oyuncağı olarak kullandığı zaman hariç.

Liam, üzerime eğilirken etkileyici penisini okşayarak, saf kibirle sırtarak cevap veriyor. "Yolumda duruyorlardı."

"Ofiste olduğundan daha da baskınsın yatak odasında." Ona nefes nefese bakıyorum, titrememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ne bekliyordun? Yatağa girer girmez utangaç bir okul çocuğu gibi davranmamı mı?"

Tanrım.

Bacaklarımdan birini tutup omzuna kaldırıyor. Onun uzunluğunun ıslak yarıktaki kaymasını hissedince gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Bekle... prezervatif," nefesimi tutmaya çalışarak, nefes nefese söylüyorum.

"Sakin ol, kaplan," diye gürledi. "Henüz o aşamaya gelmedik." Yavaşça gülümsedi ve şehvetli dudakları kıvrıldı. "O fantezileri gerçeğe dönüştürmeye hazır mısın?"

"Onlar senin de fantezilerin. Sen de bunu benim kadar istiyorsun," diye meydan okurum.

"Bunu itiraf etmekten utanmıyorum," diye cevaplar. "Aslında, teslim tarihlerimden birini kaçırdığım için seni masamın üzerine yatırıp

"Senin teslim tarihlerin saçma sapan. Ve ben nadiren kaçıyorum!"

"Senin teslim tarihlerin saçma. Ve ben nadiren kaçıyorum!"

"Bana karşı laf kalabalığı yapma," diye uyarıyor ve şaka yaptığını sanmıyorum.

Karşılık vermek için ağzımı açarım, ama o eğilip dilini yarıklarımın üzerinde gezdirince dudaklarımdan bir çığlık kaçır. Aman Tanrım. Beni yalıyor ve daha beni öpmemiş bile. Neredeyse ticari bir ilişki gibi, ama lanet olsun, bu beni çok tahrik ediyor.

"Tanrım," diye bağıyorum, bacaklarım onun kafasını sıkıca sarıyor.

Yetenekli dili şişmiş klitorisimi bulur. Zevkten deli gibi hissediyorum.

Aşağıya baktığımda, titrek bacaklarımın arasında sadece onun güçlü çenesini görebiliyorum. O, usta diliyle klitorisime baskı uygularken, ben onun koyu renk saçlarını tutuyorum.

Yavaş ve kontrollü, ama hakimiyet havasıyla - tıpkı kendisi gibi.

Sonra parmakları içime giriyor, kayganlığımın içinde kayıyor, gözlerimi geriye doğru çeviren o tatlı noktayı buluyor.

Beş uzun yıl boyunca Liam'ın öfkeli bakışlarına katlandıktan sonra, bacaklarımın arasında kafasını görmek, dilinin klitorisimi okşaması, neredeyse sindiremeyeceğim kadar fazla.

Yataktan kalkıp, canımı dişime takarak saçlarını tutuyorum.

"Sakin ol," diye içime doğru homurdanıyor, sesinin titreşimleri vücudumu titretiyor.

Bu çok yoğun. Sanırım buna dayanamayacağım.

"Liam," diye inlerim, o klitorisimi emip parmaklarını hala güçlü bir şekilde hareket ettirirken adını uzatarak söylerim. Orada ne yaptığını bilmiyorum ama daha önce kimse bana bunu yapmamıştı.

Hayatımın en patlayıcı orgazmını yaşayacağım gibi hissediyorum. Düzgün düşünemiyorum. Kontrolüm yok.

Nefes alamıyorum, klitorisimden yayılan hislerin ötesinde düşünemiyorum. Çığlık atmak, bağırarak ve muhtemelen saf ecstasy'den gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Tanrım, tanrım, sadece zevkten bayılabiliyim.

Klitorisimi keşfetmeyi bırakıp üzerime eğildi, altında kıvrınmamı dikkatle izledi, parmakları hala çılgın bir sihir yapıyordu. "Daha önce g-noktanı hiç bulmamıştın." Bu bir sorudan çok

Cevap vermeye çalışıyorum ama bir zevk dalgası beni bir kez daha yataktan kaldırıyor. "Sanırım hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum, onun ön kolunu tutup sıkıca sıkarken, o şeytani bir bakışla beni izliyor, parmakları hala içimde yıkım yaratıyor.

Ben... oh lanet olsun... bu çok fazla... "Liam... ben... ben..."

Devam etmesini istiyorum ama durmasını da istiyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Ve o gözlerini benden ayırmayı reddediyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor ve hayatımın en yoğun orgazmında içimden bir sıvı seli akıyor.

"Altıma işedim!" diye bağıriyorum, yüzümü ellerimle kapatıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor ve ellerimi çekiyor. "Squirt yaptın."

Şoktan gözlerim fal taşı gibi açılır. "*Squirt mi* yaptım?" Nefes nefeseyim. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Benimle değil," diye gürlüyor, o günahkar dudaklarında bir sırıtış belirir.

Sonra üstüme çıkıyor ve aç bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. İlk öpücüğümüz. Tanrım. Dudaklarında kendimin tadını alabiliyorum.

Sert sakalları cildimi okşarken, büyük eli boynumu kavrar ve beni saldırısı altında hareketsiz tutar. Tek bir yanlış hareketle hayatımı sömürebilir.

"Ne pis bir herifsin sen," diye mırıldandım.

Liam donuyor, güçlü kolları onu benim üstümde tutarken kaşları yukarı kalkıyor. Karanlık bir kahkaha atıyor. "Yatağımı kirleten sensin, sevgilim."

"Senin hatan," diye nefes nefese, boğuk bir sesle söylüyorum. "Bana bunu yapan sensin."

"İhtiyacın olanı vermeden seni eve gönderebilirdim," diye devam eder. "O günlüğüne ne kadar tatminsiz olduğunu yazmanı istemedim."

Kendini aşağı indirir, ağzı neredeyse şefkatle benimkine dokunur, ama sözleri hiç de nazik değildir. "Seninle işim bittiğinde, bu çarşaflar mahvolmuş olacak."

Titriyorum ve kaslı omuzlarına sarılıyorum, bacaklarım beline dolanıyor.

"Sik beni," diye inleyerek, aşağı uzanıp onun sikini hissetmeye çalışıyorum. "Bekle!" Neredeyse prezervatifi unutuyordum, ama o çoktan yatağının başucundaki dolaba uzanmış. O prezervatifi takarken ben geriye uzanıyorum, gözlerim onun heybetli büyüklüğüne bakarak açılıyor. Neyse ki ıslanmışım. Onu kaldırabilmek için iyi yağlanmam lazım.

Sonra tekrar üstüme çıkıyor ve vücudum heyecandan titriyor. Ayaklarım onun kıkına batıyor ve yemin ederim, sanki bir kaya parçasına tekme atıyormuşum gibi.

Cidden, McLaren'ın kalçaları tamamen kas. Eminim ki, tüm ağırlığını bana verseydi

bütün ağırlığını üzerime verse, saniyeler içinde ezilirdim.

Bana sırtarak bakıyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum ve sonra içime giriyor. Onun büyüklüğüne şaşıyorum ve onun da hakkını vermek gerekirse, bana rahatlamam için bir süre veriyor.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Artık kelime kuramadan başımı sallıyorum. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, onun acı çekmesini istiyorum. Onun zevk almasını istiyorum.

Vücudunu öne doğru kaydırmaya başlar ve beni tamamen açacak şekilde kalçalarını sahiplenircesine tutar; beni mahvedecek kadar derine girebilmek için. Beni parçalamak için.

"Çok iyi geliyor, bebeğim," diye fısıldıyor. İlk başta hareketleri ölçülü.

Ama sonra daha sertleşir ve inlemeleri boğuklaşır. Beni sikerken gözlerimizi birbirine kilitleriz, itişleri çaresizce hızlanır.

Gözleri kararır, boynundaki damar şişer. İnlemeleri yüksek ve ilkel. Sanki tüm kontrolünü kaybetmiş gibidir. "*Gemma*. Bana ne yapıyorsun?"

Sırtına tutunuyorum, o delici gözlerle bakarken tırnaklarım derisine batıyor. Bu adam her zaman dokunulmaz, sarsılmaz, özel dikim takım elbise giyen kasvetli bir canavardı.

Ama şimdi, bu anda, tüm dikkati bende. Bu sarhoş edici. Onun bir anlığına da olsa kendinden geçmesini izlemek.

O doğru noktaya ulaştığında ikinci orgazmım başlıyor. Bu adam beni nasıl tatmin edeceğini çok iyi biliyor.

İkimiz de patlamak üzereyken, beni ters çevirip yatağın üzerine dört ayak üstüne çöktürdü. Sonra tekrar içime girdi.

Kontrolünü kaybettiğini görmemem için mi beni çevirdi?

Dürüst olmak gerekirse, o kadar kendimden geçmişim ki şu anda umurunda bile değil. Bu aç beni çıldırtıyor. Her itişinde nefesim kesiliyor ve göğüslerim deli gibi zıplıyor. O kadar derine giriyor ki, beni parçalayacakmış gibi geliyor...

"Siktir. İnanılmazsın. Artık dayanamıyorum," diye homurdanıyor ve son bir kez daha giriyor, kalçalarını yerinde tutarken içime boşalıyor.

Onun kontrolünü kaybettiğini duymak beni uçurumun kenarına getiriyor. İkinci bir zevk dalgası, amım onun sikini sıkarken, ondan son damlasına kadar sütünü sağarken çöküyor. Ve sonra tamamen bitkin bir halde yatağa yığılıyorum.

BÖLÜM 26

Gemma

Teknenin sallanması, dün kollarımın ve bacaklarımın maruz kaldığı tüm vücut egzersizi, şarap ya da belki de beni tamamen bitkin bırakan orgazmlar yüzünden, uyandığımda nerede olduğumu merak ediyorum.

Ya da belki de squirting yüzündendi. O şey seni başka bir boyuta götürüyor.

Kahretsin. McLaren'la yattım. Patronumla. Yıllardır hem arzuladığım hem de nefret ettiğim adamla yattım. Ve bu...

İnanılmazdı.

Yorganın altında kıpırdanıp ona baktım. Üçüncü raunttan sonra beni tam olarak kucaklamadı, ama zaten kişiliğinde kucaklayan biri olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Yatağa yığıldık, nefesimizi topladık ve sonra bam! Bir de baktım ki, şu an.

Saatime baktım. Sabah 5:03. Ay ışığı, Liam'ın güzel yüzünü harika bir şekilde aydınlatıyordu. Genetik olarak ne kadar şanslı olduğunun farkında mı acaba?

Nefesi ağır ve çarşaf bir şekilde aşağı kaymış, her şeyi ortaya çıkarmış. Liam uyurken bile penisi kocaman. O kadar kalın ki, sadece bakmak bile ağzımı sulandırıyor. Sanki iyi donanımlı denizcilere ilgi duyan azgın bir Roma tanrıçası tarafından oyulmuş gibi.

Parmağımı hafifçe alnında gezdirip, saçını düzeltiyorum. Böyle görünce çok savunmasız görünüyor.

Dün gece daha acil meselelerle meşgul olduğum için bakmaya vaktim olmayan odaya göz gezdiriyorum.

Duvarda çerçeveli deniz haritaları, belki de gittiği yerlerin haritaları. Sadece süs için olmadığına emin olduğum kitaplarla dolu bir raf. Süslü viski şişeleri ve kristal bardaklar. Lüks bir deri koltuk. Pencerenin yanında bir teleskop. Yüksek kaliteli bir ses sistemi gibi görünen bir şey. O ve kardeşi Patrick'in yelken yaparken çekilmiş bir fotoğrafı. İki Liam'ın karışımı.

Kimseye gösterilmeyen bir şeyleri görüyormuşum gibi hissediyorum. Bu aptalca. Kadınlarla sorunu olmadığını biliyorum.

Kıpırdanıyor ve eli karnımın üzerine düşüyor, beni kendine çekiyor. Boynuma burnunu sürüyor, kalbimin atışını hızlandırıyor.

Buradan çıkmam lazım. Dün gece balıkçı Liam ile çılgın bir gece geçirdim, o muhtemelen şu anda Timbuktu'ya varmıştır, ama milyarder bankacı Liam hiçbir yere bir yere gitmiyor. Aslında gerçekte o ve çalışanları çalışanları, profesyonel profesyonel İK müdürü de dahil olmak üzere, bu iş gezisinden ayrılıp yarın ofise dönmeleri gerekiyor. Uyandığında beni hala burada bulursa nasıl tepki vereceğini kim bilir?

Her iki şekilde de sonuçlanabilir: dördüncü raunt ya da kapı dışarı edilme.

Günün sert ışığında, oteldeki meslektaşlarımla birlikte, tüm bu olay kötü bir fikir gibi görünüyor. Otele gizlice geri dönüp, çıkış işlemlerini yapıp, buraya geri gelmem gerekiyor. Kim tam bir utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalacak?

Liam'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkıp kot pantolonumu giydim. Bir ayağım içeride, bir ayağım dışarıda, dünyanın en çirkin hokey pokey dansını yaparken kapının dışında bir ses duydum. Tanrım, fare mi?

"Liam?" Yatak odasının dışından bir ses geliyor ve ben donup kalıyorum, kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Kahretsin! Skipper Magee mi? Sabahın beşinde mi?

"Hazır mısın evlat?" diye tekrar seslenir, bu sefer daha yüksek sesle, ve onun yaklaştığını fark edince dehşet içinde donakalırım.

Evlat mı?

Dün gece bana yaptıklarından sonra, Liam McLaren bana delikanlı gibi gelmiyor.

Aman Tanrım, yatak odasına gelmeyecek, değil mi? Çıplak göğüslerime bakıyorum ve bir panik dalgası beni sarıyor.

O kapıyı ve Liam uyanıyor uyandırır yatakta yatakta anlaşılmasız anlaşılmasız bir şeyler mırıldanıyor. Nefesimi tutuyorum, gözlerim odanın içinde dolaşır,

bir kaçış yolu arıyorum.

Yatağa geri dalabilirdim, ama o zaman kaptan beni kesinlikle görürdü.

Kapı kolu dönmeye başlar — aman Tanrım — ve panik halimde aklıma gelen tek şeyi yaparım. Yere atlarım ve kot pantolonumu da yanımda sürükleyerek yatağın altına yuvarlanırım.

Kapı gıcırdayarak açılmadan ve Skipper Magee'nin kirli botları içeri girmeden önce, daracık alana kendimi sıkıştırmak için zar zor zaman buluyorum.

Kirli kelimesi bu canavarları tarif etmeye yetmez bile. Tam yüzümün önünde dururlar ve üzerlerindeki her çizik, leke ve kir parçasını ön sıradan izlememi sağlarlar.

Peki ya kokusu? Kahretsin, sanki ölü balık ve mantar enfeksiyonu karışmış gibi. Dün gecedен sonraki sabahı böyle hayal etmemiştim.

Nefesimi bastırmak ve kokuyu engellemek için ağzımı ve burnumu elimle kapatıyorum. Lanet olsun, onun ayaklarına podiatristinden daha yakıным. Bu adam kişisel hijyenin ne olduğunu duymamış mı? Ya da kişisel alanın?

Nabzım hızlanıyor. Bu yanık kokusu da ne? Lütfen çorapları olmasın.

"Liam, deniz dalgalı," diye homurdanıyor Kaptan Magee. "Beklenmedik bir fırtına geliyor." Botları o kadar yakın ki, uzanıp yalayabilirim. Tabii ki bunu asla yapmak istemem.

"Evet?" Liam'ın sesi uykudan dolayı boğuk.

O hareket edince üstümdeki yatak gıcırıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp, kaptanın gitmesini sessizce diliyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Kendimi bu utanç verici duruma soktuğuma inanamıyorum.

"Yukarı çık ve mürettebatı hemen getir, tamam mı?" diyor Kaptan Magee ve yemin ederim, gözlerinin yatağı delip geçtiğini hissedebiliyorum, sanki yatağın altındaki mürettebat üyesini görüyor gibi.

Liam sadece onaylayarak homurdanıyor. Muhtemelen yuvarlanırken yatak yine gıcırıyor ve Kaptan Magee'nin şu anda gördüğü manzarayı sadece hayal edebiliyorum.

Bu hepimiz için oldukça garip bir durum, ama utanç duyan tek kişi benmişim gibi görünüyor.

Liam benim gittiğimi düşünüyor olmalı. O bilmiyor ama ben buradayım, çıplak göğüslerim sanki alçı kalıbı yapmak istercesine soğuk zemine bastırılmış, onun Skipper Magee ile konuşmasını dinliyorum.

Yatağın yanına kül düşüyor ve kaptanın sigara içtiğini fark ediyorum. Bu adam beni sigaradan soğutuyor. Eve döndüğümde, günde bir sigara içme alışkanlığımı bile bırakabilirim.

. Burun kıvrırma ile Winnie'nin özellikle iğrenç bir tüy yumağını öksürmesi arasında bir ses çıkarıyor. Neyse ki, dönüp kapıya doğru yürüyor, botları çamurda çamur sesi çıkarıyor.

Nefesimi tutuyorum, kısmen ses çıkarmamak için, kısmen de Şu anda çok derin nefes almak beni öldürebilir diye.

Tam rahat bir nefes almak üzereyken, Kaptan Magee kapıda duruyor.

"Liam, yatağının altında bir kız var."

"Ha?" Liam gerçekten Şaşkın görünüyor ve onun oturduğunu hissediyorum, yatak üstümde gıcırđıyor. Oh, kahretsin. "Oh. Uh, onları orada saklıyorum."

Ha ha, çok komik. Gerçek bir komedyen.

Skipper Magee kıkırdar ve sonunda, *Ő k rl r olsun* ki odadan çıkar.

Liam bir an sessiz kalır ve sonra: "Bu benim için bir ilk. Kadınlar yatağımın altında saklanıyor." Onun hareket ettiğini ve yataktan kalktığını hissediyorum.

Tam bir aptal gibi hissederek, beceriksizce dışarı  ıkıyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakar, ama gözlerinin göğsüme kayarak çıplak halimi s zduğ n  fark etmem. Hâlâ tamamen çıplak, muhteşem vücudu tüm çıplaklığıyla ortada. Kendimi onun penisine bakmamak için zorluyorum.

"Sabahın beşinde odana daldı," diye terslerim, kendimi savunma ihtiya ı hissederek. "Panikledim, tamam mı? Benim olduğumu bilmesini istemedim."

Liam'ın ikinci ve üçüncü tur arasında yukarı çıkıp onları almasını ısrar ettikten sonra sandalyenin üzerine attığım s tyenimi ve tişörtümü alıyorum. Aceleyle giyiniyorum. S tyenimin ters giyildiğinden eminim, ama Şu anda umurumda bile değil.

"Benim kokumu taŐıyorsun," diyor Liam, sanki geceyi birlikte geçirdiğimiz gerçeğini değil de, yelken açmak için hava durumunu tartıŐıyormuŐ gibi, gayet doğal bir ses tonuyla. "İhtiyacın olursa duş var."

"İyiyim," diyorum, giysilerimle uğraşırken. "Buradan  ıkacağım."

"Gemma." Elini koluma koyar. Gözleri sert, okunması imkansızdır. "Sorun yok. İkimiz de yetiŐkiniz. Utanmana gerek yok."

Ayakkabılarımı alıyorum, giymeye bile zahmet etmiyorum. Sadece bu tekmeden ve Liam'dan uzaklaŐmak istiyorum.

Milyarder bankacı Liam tüm gücüyle geri dönmüş, balıkçı Liam ise ortalarda yok.

Liam

Gözlerim, yelken ipiyle boğuşan Gemma'ya kayıyor, sarsıntılı hareketleri, içindeki gerginliği ele veriyor. Bu sabahtan beri, her fırsatta benden kaçınıyor.

Ekip, yarım yamalak, "hadi eve gidelim" karmaşası içinde teknelere dağılmış durumda ve bana en çok akşamdan kalma olanı bakma zevkini bırakmışlar.

"Yardım ister misin?" diye sesleniyorum, sesim rüzgârın üstesinden geliyor. "Hallettim!" diye bağırıyor, ipi boşuna çekerek.

Dişlerimi sıkıp, onun inatçılığına aldırmadan müdahale etmek için güverteye doğru ilerliyorum. Çünkü onun hiçbir şeyi kontrol altında tutamadığı acı bir şekilde ortada.

Ona ulaşmadan, Gemma'nın beyazlamış parmaklarından çarşaf kayıyor. Bom şiddetle sallanıyor ve neredeyse Robbie'nin yüzüne çarpıyor. "Hey! Dikkat et!" diye bağırıyor ve tam zamanında eğiliyor.

"Çok özür dilerim." Gemma sendeledi ve dengesini korumak için en yakın direğe tutundu.

"Önemli değil." Robbie gergin bir kahkaha atarak elini salladı.

Ama ben gülmüyorum. "Ne yapıyordun sen? Onu ciddi şekilde yaralayabilirdin."

Bana bakarken yanakları kızarır, yüzüne tuzlu su sıçrar. "Üzgünüm. Kazaydı."

"Kazara olduğunu biliyorum." Çenemi sıkarak yelkeni tutup flock yelkenini kontrol altına alıyorum. "Ama açıkça başa çıkamadığın halde yardımımı reddettin. Burada bu kabul edilemez."

Gözleri parladı ama sıkıca yutkundu ve kısa bir baş sallama yaptı, rüzgâr inatçı güzel yüzünün etrafındaki kızıl saçlarını savuruyordu.

Dün gecedен sonra duygularını kontrol altında tutmakta zorlanıyor. Gemma, aramızda olanları i ş e yansıtarak güvenliği tehlikeye attı.

ve ben bunu kabul edemem.

Şimdilik amacımı yerine getirdiğime memnun olarak, dikkatimi olması gerektiği yere, donanıma geri çeviriyorum. Ama bir kez daha bakmadan edemiyorum. Deniz meltemi saçlarını dağıtırken, o muhteşem özelliklerini çerçevesiyor, sanki benim sağduyuma aykırı bir şekilde beni çağırıyor, vahşi bir deniz kızı gibi.

Yorgunluktan yanaklarını kaplayan kızarıklık, içimde bir şeyleri altüst ediyor. Dişlerimi sıkıp, avuç içlerime batana kadar halatları sıkıca tutuyorum.

"Gözlerini kaldır, McLaren." Kaptanın bağırması beni kendime getirir. "Güzel bayana bakmayı bırak da lanet olası işine odaklan."

Mürettebatın bir kısmı kıkırdar, ama yakınlardaki Ashbury Thornton çalışanları tepkilerini kontrol altında tutar ve sadece kaşlarını kaldırarak beni izler. Gemma, abartılı bir göz devirmeyle utancını gizlemeye çalışır ama başaramaz ve çenem gerilir.

"Güzel bayanın, ha?" diye sırtarak alay edenlerden biri. "Onun senin olduğunu bilmiyordum, patron."

"Burada güzel olan varsa, o da Robbie'dir," diye espri yapar. Ama gülümsemesinin titrediği anı yakalarım, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşur ve sonra başka yere bakar.

Sert bir hareketle yelken ipini gerginleştiriyorum. İşte bu yüzden iş ve eğlenceyi ayrı tutuyorum — başkalarının özel hayatıma burnunu sokmasına neden olacak karmaşık durumlardan kaçınmak için.

BÖLÜM 27

Gemma

BU HAFTA SONU daha fazla sürpriz olamaz diye düşünüyorsam, yanılmışım.

Öğleden sonra geç saatlerde sırt çantamla kaldırımda yürüyordum, kaostan kurtulmak için bir sigara içmeyi düşünüyordum ki, çitimin önünde aniden durdum. Benim değerli Winnie'm, tüylü küçük bir porno yıldızı gibi, uyuz bir kedi tarafından beceriliyordu.

"Winnie!" diye haykırdım dehşet içinde. "Ne halt ediyorsun sen?"

Utanacak kadar bile nezaketi yoktu.

"Kış!" diye bağırarak, aşk dolu kedileri uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Kış, seni pis herif."

Winnie, bana donuk gözlerle bakıyor — kedilerin bana tüylü orta parmağını göstermeye eşdeğer bir hareket.

"Hayatta olmaz," diye bağırırım. "Lizzie!"

Lizzie pijamalarıyla ve çıplak ayakla dışarı fırlar, sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünür. Ki öyle de olabilir. "Ne oluyor?"

Suçlayıcı bir şekilde kediyi işaret ediyorum, ama o bizim bağırışlarımızdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve Winnie ile işini bitiriyor.

Lizzie, sonunda benim bahçemde gerçekleşen ahlaksız kedi gösterisini fark edince gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne oluyor lan..."

Sonunda Tom, kuyruğunu havaya dikerek uzaklaşır. Winnie ise çimlerin üzerinde yatarak, sevişmeden sonra sigara içmek ister gibi görünür.

Sanırım yaptığım şeyden sonra konuşacak durumda değilim.

"Onun kısırlaştırıldığını sanıyordum," diyor Lizzie, kaşlarını çatarak. "Onlar, bilirsin... tam bir sürtük olmamaları gerekmez mi?"

"Öyle," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bunun onları daha az azgın yapacağını sanıyordum."

Sahibi gibi kedi de öyle, sanırım.

Winnie yanımdan geçip daireye girer.

"Ee? Nasıldı?" Lizzie içeri girerken soruyor.

Şaşırtıcı derecede düzenli oturma odasına bakarak bir an dikkatim dağılıyor. "Temiz mi yaptın?"

"Bu kadar şaşıрма," diye homurdanıyor. "Süpürgenin hangi ucunu tutacağımı biliyorum, biliyorsun. Tamamen işe yaramaz değilim."

Odaya bir kez daha göz gezdiriyorum. Benim nevrotik standartlarıma uymuyor — öncelikle, kanepenin minderlerinin altından bir sütyen görünüyor — ama gerçekten çaba harcadığını görebiliyorum. "Güzel görünüyor, Lizzie. Etkilendim."

Sonra donakaldım. Gözlerim, pencere alanını kaplayan, mimari bir kabus olarak tanımlanabilecek bir şeye takıldı. Kuleleri var. Ve bir asma köprüsü. Lanet şey, Taj Mahal'ın mini versiyonu gibi görünüyor. "Lizzie, o ne?"

Bana gülümsüyor. "Winnie'ye bir hediye. Bir kedi sarayı. Kediler için eğlenceli şeyler araştırıyordum ve bu çok tavsiye edildi. Harika değil mi?"

Kahretsin. Bu şey paspasın çoğunu kaplıyor ve salonda ilk göze çarpan şey.

"Bu... eğlenceli," diyorum, sesime dehşeti yansıtmamaya çalışarak. "Harika."

Lizzie kendiyle o kadar gurur duyuyor ki, gerçeği söylemeye gönlüm el vermiyor. Belki daha sonra kazara ateşe verebilirim.

Winnie, kedi sarayının önünden geçip kanepeye doğru yürür ve ona ters ters bakar. Aferin kızıma.

"Ve muzlu ekmek yaptım," diye duyurur Lizzie, sanki *Great British Bake Off* yarışmasını kazanmış gibi göğsünü şişirerek. "Bu günlerde içimdeki ev hanımı ruhunu keşfediyorum. Eee, anlat bakalım."

Çay dökülmeden önce ayakkabılarımı çıkarmaya veya çantamı bırakmaya bile zahmet etmiyorum. "Dün gece Liam McLaren'la yattım."

İşte oldu. Herkesin önünde.

Lizzie'nin ağzı açık kalır. "Hayır."

"Evet."

"Hayır!" diye daha yüksek sesle bağıırır. Bu gürültü Winnie'yi kaçıırır, şüphesiz dışarıdaki seks maceralarının izlerini temizlemek için kendini yalamaya gider.

"Bu kadar inanılmaz mı?" diye

homurdanıyorum. Bana göz

kırpmıyor.

Belli ki öyle.

"Aman Tanrım," diye bağıırır, gözleri yuvalarından fırlamıştır. "Detayları anlat, kadın. Şu anda her kirli detayı bilmem lazım."

Dramatik bir iç çekişle, kanepeye geriye doğru uzanıp acınası bir inilti çıkarırım. Lizzie, benden her skandal detayı öğrenene kadar pes etmez.

En ilginç kısmı anlatmak için ona yaklaşıp sesimi fısıltıya indiriyorum. "Ben... *fişkirttim*."

"Ne yaptın?"

"Ben fişkirttim," diye tekrar fısıldadım, yüzümün kızardığını hissederek. "Biliyorsun..."

"Yani sen...?" Lizzie eliyle kaba bir fıskiye hareketi taklit eder.

"Evet," diye utanarak fısıldarım. "Orası Niagara Şelalesi gibiydi. Lanet teknenin alabora olmamasına şaşırdım."

"Vay canına. Neden fısıldıyorsun?"

"Yüksek sesle itiraf etmeye korkuyorum, tamam mı? Sen hiç yaptın mı?"

"Sanmıyorum." Kaşlarını çatır. "Kedilerin püskürtmesi gibi mi? Bilirsin, o bölge kokusu işaretleme olayı?"

Ona inanamadan bakıyorum. "Ne? Hayır. Aman Tanrım, Lizzie, neden böyle bir şey düşünüyorsun ki? Bu iğrenç. Liam McLaren'ın üzerine bölgemi işaretlemeye çalışmıyorum."

"Üzgünüm, Winnie'yi orgazm olurken yakaladıktan ve senin bu ilginç itirafını duyduktan sonra, kafamda hepsi birleşip büyük, ahlaksız bir senaryo oluşturdu."

Ona başımı sallıyorum.

"O büyüyen mi, yoksa doğuştan mı?" diye sordu.

Sırıttım. "Uydudan görülebiliyorsa ne denir ona?"

Düşük bir ıslık çalar. "Şanslı kız. McLaren de gerçekten deneyimli olmalı."

"Hiç şüphesiz. O... " Duruyorum, hatıra yüzümü kızartıyor. "Kelimenin tam anlamıyla hayatımın en ateşli seks. Ama aynı zamanda kariyerimi mahvedecek bir hata da olabilir."

"Hayatının en ateşli seksi bazı yansımaları olmalı." Lizzie bilgece başını sallar. "Aksi takdirde, sadece iyi seks olur. Risk yüksek değilse, seks ateşli olmaz."

Onun derin bilgeliği karşısında kendimi tutamayıp, onurumdan uzak bir şekilde burnumu çektim. "Haklısın, iyi bir noktaya değindin. Peki şimdi ne yapacağım? Onu sonsuza kadar kaçınacak mıyım? İstifa edip eski pazarlama müdürüyle Himalayalara mı gideceğim?"

"İkisi de değil. Hiçbir şey olmamış gibi davran. Soğuk, stoik, profesyonelliğin zirvesinde ol. Onun penisinin neye benzediğini bilmiyormuşsun gibi davran, yakın bir ilişki yaşamış olman bir yana." Kendinden gurur duyarak sırtıyor. "İçindeki buz kraliçesini ortaya çıkar, Gem. İstersen sana oyunculuk konusunda bazı ipuçları verebilirim. Hatta birkaç sahneyi canlandırabiliriz."

"Gerek yok." Gülerek cevap veriyorum.

Lizzie haklı ama. Liam McLaren konusunda sakın davranmam lazım. Dikkatli olmalıyım. Ne yapabileceğini bilmiyorum. Ofiste acımasız olduğunu gördüm ve asistanı, kadınlarla işini bitirdikten sonra ne kadar soğuk davranabileceğini ima etti.

Tek bir yanlış hareket, yüzüme büyük bir patlama yapabilir.

Ve yanlış hamleler yapmak sandığımdan çok daha kolay, bunu ertesi gün iş yerinde keşfediyorum.

"Gemma."

Liam'ın otoriter sesi konferans odasında bir kırbaç şakırtısı gibi yankılanıyor ve beni irkiltir. İnsan kaynakları ekibinin geri kalanıyla bu haftanın gündemini gözden geçirirken, o kapıda belirir. "Toplantıdan sonra ofisime gel."

Çenesinin duruşu, bir şeye çok kızgın olduğunu gösteriyor.

Ama Liam, üst düzey çalışanlarına kendi ekiplerinin önünde azarlayarak asla saygısızlık etmez. Bunun nedeni nezaket ya da terbiye değildir. Adam, bizi küçük düşürmenin, çalışanlar arasında isyan çıkmasının kesin yolu olduğunu çok iyi bilir.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, ses tonumu soğukkanlı ve profesyonel tutarak. Ama toplantının geri kalanında, midemde dolaşan korku hissini inkar edemem.

Ekibi uğurladıktan sonra, omuzlarımı dikleştirip Liam'ın ofisine doğru büyük adımlarla yürüdüm. En iyi güç kıyafetimi giymiştim: büyük röportajlar ve genellikle nüfuzumu kullanmak için sakladığım özel dikim elbise. Saçım mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

Her yönümle sarsılmaz bir patron kadın gibi görünüyorum. En azından, umutsuzca bunu göstermeye çalışıyorum.

Kapısını sertçe çalışıyorum.

"Girin," diye bağırır. Evet, bankacı Liam geri dönmüştür.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum. "Beni görmek istediniz?"

O parlak gözler, büyük masasının arkasından benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim, bakışlarının sıcaklığı kirpiklerimi yakıyor gibi hissediyorum. "Kim Hye-jin, Vertex'e gitmek için ayrıldı."

Demek bu küçük toplantının konusu buydu. Cumartesi gecesi beni boşaltan adam şimdi, işe alım sürecimizden çekilen insanlar hakkında beni azarlıyor. Bu sabah *ona* bu bilgiyi zaten göndermiş *olmamın* bir önemi yok.

Ve bu konuda çok üzgünüm. Ne olduğunu anlamıyorum.

"Doğru," diye onaylıyorum. "İstediği her şeyi revize edilmiş teklifimize ekledik. Ama sonunda, müzakerelerin son aşamasında yine de Vertex'i seçti."

Liam'ın dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Peki bunun sebebi ne?"

Boğazımı tıkayan öfke yumruğunu yutmak için zorlandım. "Vertex daha iyi bir teklifle geldi. Ama onun taşınmak istediğini nasıl bildiklerini anlamıyorum."

Kim Hye-jin'i, diğerleri arasından, çok araştırma yaptıktan sonra seçtim. Bu çok fazla tesadüf. "O çekingen davranıyor ama ben daha fazla geri bildirim almaya kararlıyım."

"Bu yeterli değil," diye homurdandı, Yorkshire aksanı kalınlaşarak. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en zayıf bahane."

Beni yaramaz bir çocuk gibi azarlarken yüzüm kızardı. Bu pisliğin bana böyle konuşma cüretkârlığı. Hayatta olmaz.

"İnsanları kendi iradeleri dışında bize katılmaya zorlayamam," diyorum sertçe. "Nihai karar onlara kalmış."

Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirir. "En iyi taşınma paketi ve ilk yılın kirasını teklif ettin mi?"

"Evet."

"Peki şirket hisseleri?"

"Liam, konuştuğumuz her şeyi teklif ettim. Ve o çekilmeye başladığında, teklifimi iki katına çıkardım ve daha da fazlasını teklif ettim. Yeterli olmadı. Bu bayanla harika bir ilişki kurdum. Bu sabah gerçekten çok özür diledi ama sonuçta Vertex onu burnumuzun dibinden çaldı."

Lüks deri koltuğuna yaslanarak bana baktı. "O zaman şöyle yapacaksın. Ekibinin geri çekilen üç adayla yaptığı tüm iletişimleri, e-postaları, telefon görüşmelerini, toplantıları, hepsini bana göndereceksin. Doğrudan kişisel posta kutuma. Burada neyin yanlış gittiğini kendim göreceğim."

"Beni mikro yönetme," diye bağıryorum, kendimi tutamadan. Lanet olası gerçeği mi istiyor? Peki. "İşimi tamamen ve kurallara uygun olarak yaptım, Liam. Yaptığım iş veya süreçle ilgili sorunların varsa, bunu profesyoneller olarak tartışabiliriz. Ama sen, sanki beceriksiz bir stajyermişim gibi her hareketimi baltalamadan."

Liam'ın gözleri kısılır. Keskin çenesindeki bir kas seğirir. "Bu durumda bir şeyler ters gitti. Ve bazen bu hataların kaynağını bulmanın tek yolu, onları kendim ayrıntılı olarak incelemektir."

"Sana birkaç gerçek daha söyleyeyim, Liam. Bu berbat bir yönetim tarzı. Durumu kendim inceleyeceğim ve sonunda teklifimizi neden kabul etmediğine dair kendi sonuçlarımı çıkaracağım." Gözlerine bakarak devam ettim. "Sonra, bu şirketin insan kaynakları müdürü olarak, analizimi ve eylem planımı sana rapor edeceğim."

Uzun ve ıstırap verici bir an boyunca Liam hiçbir şey söylemedi. Sonunda, dudaklarının köşesinde çok küçük bir gülümseme belirdi. "Peki. Bu akşam çıkmadan önce dosyaları masama bırak."

"Tamam." Daha kısa bir cevap veremezdim.

Çenesini hafifçe eğerek başını sallar, sonra masasındaki telefon çalmaya başlar. "O zaman bu kadar."

Yüzüm kıpkırmızı olur, kovulmak yüzüme atılmış bir tokat gibi acıtır.

Seni piç kurusu, diye düşünüyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Ona siktir git demek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Çünkü cumartesi gecesinden sonra, bana dokunduğu şekilde, bana hissettirdiği şekilde... Ona bakarken bile öfke ve özlem karışımı karmaşık duygular hissediyorum.

Çünkü ben de bir insanım. Ve onun muhtemelen bir sosyopat olduğunu hatırlamam gerekiyor. Beni kırıp kırmadığını umursamıyorum. İşini ve sikişmek gibi temel bir insan ihtiyacını umursuyor, görünüşe göre, başka bir şey değil.

Ama bu adamın boşaldığında nasıl göründüğünü biliyorum. Uyurken nasıl göründüğünü biliyorum. En savunmasız haliyle. Ve bu adamın iki halini kolayca birbirine karıştıramıyorum, bedenimi ecstasy'ye ulaştıran adamla beni bu kadar kolay inciten adamı uzlaştıramıyorum.

Oradan fırlayarak çıkıyorum, kalbim öfke ve başka bir şeyin karışımıyla çarpıyor—daha acınası bir şey. Beni zayıf ve aptal hissettiren bir şey.

Ondan nefret ediyorum. Ama daha da kötüsü, mide bulandırıcı bir sarsıntıyla fark ediyorum ki... Bütün bunlardan sonra bile hala onun onayını arzuladığım için kendimden nefret ediyorum.

Öğle vakti asistanım Mary ile asansöre biniyorum. Öğle vakti derken, masamdan kopup kafeden küçük, üzücü bir sandviç alıp ofisime geri dönmek için koştuğum o değerli iki dakikalık zaman dilimini kastediyorum.

Sonra pazarlama departmanından Emily, Daniel ve muhasebe departmanından onun diğer metresi Michelle arasındaki bu karmaşık aşk üçgenini bir şekilde çözmem gerekiyor. Herkesin neden birdenbire tekliflerimizi reddedip Vertex'e geçmeyi tercih ettiğini anlamaya çalışmak da cabası.

Emily'nin insan kaynakları kliniğinde geçirdiği süreden sonra, anladığım kadarıyla ofiste Daniel'a profesyonelce davranmıyordu ve Daniel, performans standartlarını karşılayamayan profesyonel bir yük olduğunu gerekçe göstererek onun rütbesinin düşürülmesini talep etti.

İş yerinde pantolonlarını çıkarmadan duramayan meslektaşlarımdan bir başka parlak örneği.

Ama ben kimim ki konuşuyorum?

Kapılar kapanmak üzereyken, bir el uzanıp kapıları tekrar açar. Liam.

O yanıma oturup bana başını salladığında kalbim göğsümde dans etmeye başladı.

Yönetim kurulu üyelerinden biri olan Rubert de sıkışarak içeri girer, çünkü görünüşe göre bugün bu asansör tam da bulunulması gereken yer.

"Liam," diye bağırır Rubert, sesi kapalı alanlar için fazlasıyla yüksek. "Bütün gün seni görmedim. Yelken gezisi nasıl geçti? Oldukça

bir macera olduğunu duydum."

Sanki herkes Liam ile benim o teknede ne yaşadığımızı biliyormuş gibi gerginleşiyorum. Sanki Rubert, bizim küçük kaçamağımızın kirli ayrıntılarını bildiği için soruyormuş gibi.

"Olaylıydı," diyor Liam, yüzünde hiçbir şey belli etmeden. "Kazanamadık ama yine de değerli bir ağ kurma fırsatı oldu."

"Evet, evet, son düzlüğe kadar Alastair ile başa baş gittiğinizi duydum!" diye devam eder Rubert. "Oldukça zorlu bir fiziksel mücadele olmuş olmalı, değil mi?"

Liam'ın çenesindeki bir kas hafifçe seğiriyor. "Kesinlikle hiçbir şeyden çekinmedik," diyor, sesi alçak ve yumuşak.

Yüzümün daha da kızardığını hissediyorum. Gerçekten hiçbir şeyden çekinmedik.

"Peki ya sen, Gemma?" Rubert dikkatini bana çevirerek sorar. "Deneyimden keyif aldın mı? Eminim oldukça heyecanlı bir yarış olmuştur."

Hafifçe öksürüyorum ve Liam kaşlarını kaldırıyor. Neden böyle tepki verdiğimi bilmiyorum. Rubert, Liam McLaren'ın önünde Liam McLaren tarafından becerilmekten hoşlandığımı sormuyor ki.

Ama lanet olsun, öyle hissettiriyor.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, ama Liam'ın üzerine çıktığım anların canlı görüntüleri beynimi saldırıya uğrattığı için bu çok zor.

"İyiymi..." Nazik ve ifadesiz bir yüz ifadesini korumak için gerçekten çok uğraşıyorum. "Genel olarak eğitici bir deneyimdi, ama yakın zamanda tekrarlamak istediğim bir deneyim değil."

Liam'ın gözleri kısılır. "Eğitici," diye tekrarlar, sesi nötrdür. "Bunun için bir kelime var."

Benim kelime seçimimi açıkça beğenmiyor ve içimdeki küçük, olgunlaşmamış bir parça zaferin heyecanını hissediyor. Al sana, duygusal olarak kabız olan piç kurusu. Daha önce beni sözlü olarak parçaladıktan sonra, onu kızdırdığım için bir tatmin duygusu hissetmemek elde değil.

Ondan uzaklaşıp Mary'ye gülümserim.

Mesele şu ki, Liam denizdeki sevişmemizden sonra bile tuhaf davranmıyor. Sanki bu onu hiç etkilememiş gibi. Ve belki de beni en çok rahatsız eden şey bu, çünkü ben aynı şeyi yapmakta zorlanıyorum.

Yukarı baktığımda, Liam'ın asansörün camından beni izlediğini fark ediyorum.

Neyse ki, asansör tam o anda nihayet zemin kata ulaşıyor ve kapılar açılırken neşeyle çalışıyor. Elimden geldiğince rahat bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Squirtingli yelken felaketinden sonra ofise döndüğüm ilk günümün sonu bile gelmemişti ki, Liam'ın yanında zaten dağınık bir haldeydim. Kimi kandırıyorum? Bu etkilenmemiş buz kraliçesi maskesini sürdürmem imkansızdı.

BÖLÜM 28

Liam

"Bence bir casusumuz var," diyor Gemma, masamın diğer tarafında dururken, gözlerinde çekici olmaması gereken bir şekilde öfke ve kararlılık dönüyor.

Yine o lanet mavi elbiseyi giyiyor. Şirketin sahibi olduğumu unutmak istememe neden olan elbiseyi.

Masamın üzerinden atlayıp aramızdaki mesafeyi kapatma dürtüsüne direniyorum. O bariyere ihtiyacım var.

O teknede aramızda olanlar... bu hiç bilinmeyen bir alan.

Bu şirketi yönettiğim onca yıl boyunca, hiçbir çalışanımla o çizgiyi aşmadım. Özellikle de insan kaynakları müdürüm gibi önemli biriyle. Bu felakete davetiye çıkarmak olur ve ben bunun farkındayım.

Ama ben hala kanlı canlı bir erkeğim. Ve sağduyuma rağmen, o elbiseyle hala çok çekici. Belki de sadece onun için patates çuvalı kıyafet kuralı getirmeliyim. Ama kimi kandırıyorum? O bol sarı yelkenci pantolonuyla bile, onu en yakın düz yüzeye yatırmak istedim. Bu kadın benim iradem için bir tehdit.

Daha salı günü ve hafta sonu teknede yaşadığımız... karşılaşmadan beri konsantre olmakta zorlanıyorum.

"*Casus* mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum, sesim alaycı bir tonla doluyor. "Ne, James Bond'u fotokopi odasında saklanırken mi buldun?"

"Bir casus. Bir köstebek, her ne deniyorsa," diye tersledi, mizahımı anlamadı. "İşe alım kampanyamın batmasının tek açıklaması bu. Her şeyi titizlikle inceledim, Liam. En iyi iki adayı bizzat mülakata aldım. Teklif paketimiz karşısında adeta ağzının suyu akıyordu. İmzalamaya hazırdılar."

Masama bir dosya attı. "Kim ve geri çekilen diğer adaylardan gelen tüm e-postalar kronolojik sırayla burada. Sözleşmelerinden çok memnunnardı. Sonra birdenbire tereddüt etmeye başladılar. Dört gün sonra reddettiler."

Sandalyeye yaslandım, kanım kaynamaya başlamıştı bile. "Ne diyorsun sen? Birisi şirket casusluğu mu yapıyor?"

"Öyle olmalı. Birisi işe alım bilgilerimizi Vertex'e sızdırıyor ve onlara tekliflerimizi alt etmelerini sağlıyor. Hedeflediğimiz kişileri ve tekliflerimizi tam olarak biliyorlar ve bu bilgileri adayları bize kaptırmamak için kullanıyorlar."

Sinir bozukluğu damarlarımdan akıyor. Tabii ki bunun arkasında Alastair var. Bu adam sinir bozucu olduğu kadar tahmin edilebilir de. "Bu bilgilere kimler erişebilir?"

"Elbette insan kaynakları. Ama aynı zamanda bilgi teknolojileri, hukuk, muhasebe, üst yönetim ve adayların katılacağı departmanların ekip liderleri de. Hepsi sürecin bir aşamasında önerilen sözleşmeleri inceler." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak kafa yoruyor. "Anlamadığım şey, Vertex'in nasıl sürekli olarak bizden daha yüksek teklifler verebildiği. Adaylar bizim tekliflerimizi sözlü olarak kabul ettikten sonra, onları çekmek için piyasa fiyatlarının çok üzerinde teklifler sunuyor olmalılar. Bu mantıklı değil."

"İş açısından mantıklı değil, ama tamamen mantıklı," diye karşılık veriyorum, çenemi sıkarak.

Gemma'nın bakışları keskinleşir. "Bu kişisel bir mesele. Sen ve Alastair arasında." "Evet," diye kabul ediyorum, inkar etmenin bir anlamı olmadığını görüyorum.

"Hadi ama Liam, benden tam bir dürüstlük bekliyorsun. Senin de aynı nezaketi göstermen adil olur."

İç çekip saçlarımı elime alıyorum. Kişisel hayatımı çalışanlarımla, hatta Gemma ile bile konuşmayı alışkanlık haline getirmediğim. "Bunu akşam yemeğinde konuşuruz. Yarın akşam nasıl? Bir eylem planı da yaparız. Bu konu ofiste konuşmak için çok hassas." Durup gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Ayrıca ele almamız gereken başka konular da var."

Yutkunur, yanakları kızarır. "Tamam... tabii." Nefes alır, ifadesi ciddileşir. "Hukuk ekibine götürmem gereken bir durum da var. Herhangi bir sonuç olması ihtimaline karşı."

"Anlat bakalım."

Üç çalışanım arasında gelişen absürt aşk üçgenini bana anlatmaya başlar. İnsanların ne kadar aptal olabileceği beni her zaman şaşırtıyor.

"İnsan kaynakları ekibi, gerçekleri ve profesyonel olmayan davranışlara dair kanıtları toplamak için onlarla ayrı ayrı görüşüyor," diye açıklıyor net bir şekilde. "Emily'nin sınırları aşıp aşmadığını veya Daniel'ın kişisel önyargılarının kararını etkilemediğini değerlendireceğiz."

Dirseklerimi masaya dayayarak öne eğildim. "Şirket politikası işyeri ilişkilerine ilişkin ne diyor?"

"Özetle, çalışanlar romantik ilişkilerini açıklamak zorundadır. Ancak bunlar kesinlikle yasak değildir, tek bir istisna dışında. Denetim ilişkilerini yasaklayan açık bir politikamız var. Bir yönetici ile doğrudan kendisine bağlı bir çalışan arasında romantik bir ilişki yasaktır."

Benden gözlerini kaçırıyor ve aramızdaki hava, Cumartesi gecesi aştığımız sınırı sessizce kabul ederek yoğunlaşıyor. İhlal ettiğimiz politika.

"Ayrıca, ilişkilerin iş sorumluluklarını etkilememesi gerektiği de belirtiliyor," diye ekledi, daha sessiz bir sesle.

Çenemi sıkarak başımı sallarım. "Bu saçma üçlü tam da bu konuda muhteşem bir şekilde başarısız oluyor. Kişisel ilişkilerini mesleki görevlerinden ayıramıyorlarsa, o zaman bir ilişkiye girmemeliler." Ona keskin bir bakış atarım. "Disiplin cezası gerekli olursa, kararınıza tam güvenim var."

O da başını sallar. "Ben hallederim."

Aramızda, kendi ikiyüzlülüğümüzün söylenmemiş imalarıyla dolu bir sessizlik uzanıyor.

"Bazı insanların bölümlere ayırma konusunda zorluk çekmesi çok sinir bozucu," diyorum keskin bir şekilde, durumu yokluyorum. "Net sınırlar, mesleki odaklanmayı tehlikeye atmadan hoşgörülü olmayı sağlar. Ben bunu hiç sorun olarak görmedim. Peki ya sen, Gemma?"

Boğazındaki nabız hızlanır. "Sanırım günlüğümden bunu görmüşsündür. Yıllardır sana olan hayal kırıklığımı bölümlere ayırarak profesyonelliğimi koruyorum."

Şaşkın bir kahkaha kaçıyor ağzımdan — bu konuda kesinlikle haklı.

"Bizim... uygunsuz davranışımızı insan kaynaklarına bildirmeyi mi planlıyorsun?" diye soruyorum, ses tonum nötr.

O, bana meydan okuyan yeşil gözlerini kısıyor. "Neden? Disiplin cezası almayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hatırladığım kadarıyla, cumartesi gecesi benim disiplinsizliğimden şikayetçi değildin."

Gemma'nın yanakları kızarır. "Adada olanların orada kalması gerektiğini düşünmüştüm."

"Touché." Sırtışım genişliyor, ama Ollie'nin yaklaşması beni gerçeğe geri döndürüyor. Çalışanımla flört etmemem gerektiği gerçeğine.

"Başka bir toplantım var," diyerek ayağa kalktım. "Akşam yemeği ile ilgili detayları gönderirim."

O da başını sallar ve dışarı çıkar. Onun gidişini izlerken, kendimi tedirgin hissediyorum.

Cumartesi ilklerin günüydü. Yarışı kazanamadım, ama Whitmore bir kez olsun bana ayakkabısından sıyırdığı bir şey gibi bakmadı. Bunun için Gemma'ya teşekkür etmeliyim.

Onunla yatmak planımın bir parçası değildi. Ama onu ofis dışında, sevdiğim bir şeyi yaparken görmek... Gardımı indirdim. Hata yaptım. Şimdi o gardı tekrar kaldıramıyorum.

Daha önce limanda birçok kadınla yattım, banka hesabımı ya da adımı bilmeyen kadınlarla. Kasvetli denizciyle bir fantezi arayan kadınlar ve ben de memnuniyetle bu isteği yerine getiriyorum. Temiz, basit. Bağlanma yok.

Ama bu? Bu karmaşık. Yıllardır keskin tuttuğum sınırları bulanıklaştırıyor. Gemma, becerip unutabileceğim rastgele bir kadın değil. O benim insan kaynakları müdürüm, Tanrı aşkına.

Onun günlüğü Pandora'nın kutusunu açtı. Şimdi onu tamamen yeni bir bakış açısıyla görüyorum. Sadece benim için işe alım ve işten çıkarmaları yapan güzel, mantıklı bir insan kaynakları müdürü olarak değil. Aynı zamanda derinliği, ateşi olan, beni hem zorlayan hem de meraklandırıran bir zihni olan bir kadın olarak.

Şimdi bu konuda ne yapacağım konusunda bir karar vermem gerekiyor.

Gemma

"Başbakan gelmiş gibi görünüyor," diyor Lizzie, burnu neredeyse pencereye yapışmış halde.

Gözlerimi deviriyorum ama son bir kez daha elbisesini düzeltirken karnımda dalgalanan gerginliği görmezden gelemiyorum. En makul kıyafetlerimden birini giyiyorum. Bu profesyonel bir ortam olduğunu hatırlamam için bir kalkan. Bir iş yemeği. "Yelkenli Teknenin Elli Tonu: Devam Filmi" değil.

Ama kimi kandırıyorum? Liam dün akşam yemeği önerdiğinden beri, tek düşünebildiğim şey bu.

"Tanrı aşkına, pencereden uzaklaş ve meraklı bir komşu gibi dışarıya bakmayı bırak," diye Lizzie'ye fısıldıyorum. "Şimdi bana şans dile," diye ekliyorum ve yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

"İyi şanslar." Kötü bir şekilde sırtıyor. "İlk seferinde seni boşaltmışsa, bu sefer ne olacağını bir düşün."

"Elizabeth!" diye azarlıyorum, komşuların onun çirkin yorumunu duyabilecekmiş gibi fiziksel olarak kıvranıyorum. "Bu iş meselesi. *İş hakkında* konuşuyoruz."

"İş iş iş," diye alay eder, kıkırdayarak. "Tabii, ikiniz porno yıldızıysanız."

Gözlerimi devirip, o başka utanç verici bir şey söylemeden kapıdan çıkıyorum.

Liam'ın arabanın arka koltuğunda beklediğini görünce midem ters dönüyor. Onun geçen seferki gibi bir şoför göndereceğini, bizzat gelmeyeceğini düşünmüştüm. Bu bir randevu değil, kendime sertçe hatırlatıyorum. Bir iş yemeği. Beni çıplak gören adamla. Ve beni boşaltan adamla. Önemli bir şey değil.

Arabaya bindiğimde "Çok güzelsin" diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, kalbim bir an durmuş olsa da, sesimi olabildiğince doğal tutmaya çalışarak. "Sen de... çok yakışıklısın."

Yüzyılın en büyük understatement'ı. O bir tanrı gibi görünüyor, bu da "*bu sadece iş*" mantramı pek desteklemiyor.

Başını hafifçe eğiyor, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, iltifatımı kabul ediyor. Kendini beğenmiş herif.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"La Rocca," diyor, sanki yerel Greggs'e sosisli sandviç almaya gideceğimizi önermiş gibi, son derece rahat bir tavırla.

"La Rocca mı? İş toplantısı için mi?" diye kekeliyorum.

"Bu bir iş yemeği," diye düzeltir, "tesadüfen sevdiğim bir restoranda."

La Rocca, gizliliği ve VIP müşterileriyle tanınan, şehirdeki en seçkin restoranlardan biridir. CEO, kraliyet ailesi üyesi veya çok zengin değilseniz, rezervasyon bile yapamazsınız.

Otuz dakika sonra, araba şimdiye kadar gördüğüm en lüks restoranın önüne yanaşıyor.

Ben arabadan inmeden, Liam birkaç uzun adımla arabayı dolaşır. Bana kapıyı açar, elimi tutup arabadan inmeme yardım eder ve vücudumu bir titreme sarar.

Eşiği geçer geçmez hostes Liam'ı selamladı. "Hoş geldiniz, Bay McLaren."

Alçakgönüllü bir gülümsemeyle ceketlerimizi alır ve bizi samimi bir arka yemek odasına yönlendirir. Onu buradaki bir müdavim olarak tanıdıkları bellidir, bu da ya Liam'ın şirketin parasını müşterileriyle yemek yiyip içki içerek çok fazla harcadığı anlamına gelir... ya da bu tür şeyleri kadınlarla sık sık yaptığı anlamına gelir.

Her ikisi de, sanırım.

Restoranda ilerlerken, kadınların gözlerinin Liam'ı takip ettiğini fark etmeden edemiyorum. Eğer bu ilgiyi fark ediyorsa da, belli etmiyor. Ama elbette fark ediyor. Muhtemelen açıkça bakılmaya o kadar alışmış ki, artık farkına bile varmıyor.

Sommelier, aşırı pahalı bir şarabı tatmak için bolca doldururken, ben de odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Liam hiç vakit kaybetmeden doğrudan konuya giriyor. "Sence bizim köstebek kim?"

İçkimi bir yudum alıp, düşüncelerimi toparlamak için kendime biraz zaman kazanıyorum. "Henüz emin değilim. Kimse bu konuyla ilgili bariz bir tehlike işareti göstermedi," diye ekliyorum hemen, çünkü şirket yürüyen, konuşan tehlike işaretleriyle dolu. "Ama IT departmanından adayların dosyalarına kimlerin ne zaman eriştiğini gösteren bir kayıt alacağım. Muhtemelen belgeleri yazdırmışlardır, çünkü iz bırakmadan e-posta ile gönderemezler. Kurumsal casusluk olasılığını öne sürersek, herkesin dosya erişim geçmişini araştırmak için bir gerekçemiz olur."

Buna casusluk demek dramatik gelebilir, ama işin özü bu.

Liam kaşlarını çatarak başını sallar.

"Eğer bizim işe alım çabalarımızı sabote etmeye cesaret edebiliyorlarsa," diye ekliyorum, "bekleyen sözleşmeler ve satın alma teklifleri gibi diğer hassas bilgileri de hedef alabileceklerini düşünmek çok da zor değil."

Liam'ın çenesi gerilir. "Kesinlikle çok daha ciddi bir suç. Ama katılıyorum. BT ile birlikte tam bir denetim izi başlatın. Kimin hangi dosyalara ne zaman eriştiğini bilmek istiyorum. Ve o listedeki herkesin ve anlaşılmaya dahil olan herkesin tam bir geçmiş kontrolünü istiyorum. Borçlar, saklanan sırlar, her şey. Alistair'in yararlanabileceği bir zayıflığı olan biri olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bu fikirden pek hoşnut olmadığım için koltuğumda kıpırdanırım. "Bu oldukça müdahaleci bir durum. Ve zaman alıcı. Onlara bunun yapılacağını bildirmemiz gerekecek."

"Hayır, gerek yok," diye sözümü keser, ses tonu tartışmaya izin vermez. "Gizlilik anlaşmaları bunu kapsıyor. Finans sektöründe standart bir uygulamadır."

"Evet, Liam," diyorum, itirazlarımı yutarak. Bazen, onun taleplerine katılmasam bile, ona uymak daha kolay oluyor.

Sandalyesine yaslanarak beni inceledi. "Araştırmanı istediğim başka bir yol daha var. Alastair sana bir iş teklifinde bulundu, değil mi? Onun teklifini kabul etmeni istiyorum. Onunla buluş, ona yakınlaş."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki, bu işi kabul edip ayrılmayacağımdan neden bu kadar eminsin?"

Liam'ın ağzının köşesinde bilmiş bir gülümseme belirir. "Çünkü beni gerçekten terk etmek istediğini sanmıyorum, Gemma."

Beni. Şirketi değil, işi değil, beni.

Onun kibirli tavrına, beni tamamen çözdüğünü düşünmesine karşı bir öfke hissediyorum. "Mesele seninle kalmak istemem değil."

Bir anlığına, yüzünde bir şey belirir — bir anlık bir acı, o kadar çabuk geçer ki hayal etmiş olabileceğimi düşünürüm. Ama hayır, oradaydı. Belki de o yüzde yüz sosyopat değil, kısmen insandır. Ne ilginç.

"Alastair ile görüşmeyi kabul et," diyor, sesi garip bir şekilde sessiz. "Ona yakınlaş, şirket içinde kiminle konuştuğunu öğren. Çünkü her kimse, bana karşı geldiği için pişman olacak."

Şaka yapmıyor. Onun kötü tarafına geçen zavallı herif için neredeyse üzülüyorum.

Garsonumuz tam o anda ana yemeklerimizi getiriyor. Menüdeki en pahalı şeyi seçtim: o kadar pahalı bir biftek ki, yanında bir finans danışmanı gelmesi gerekirdi. Liam fiyatı duyduğunda gözünü bile kırpmadı.

"Bütün bu düşmanlık," diye mırıldanıyorum, bifttekimi keserken. "Okul bahçesindeki bir tartışma yüzünden. Ne, öğle yemeği paranı mı çaldı?"

Liam'ın gözleri sertleşir. "O adam her fırsatı değerlendirip hayatımı cehenneme çevirdi. Ve o pislik şimdi de farklı değil. Yani, hayır, ona ayıracak vaktim yok."

"Sana zorbalık mı yaptı?" diye soruyorum, şaşkınlıkla. Genç Liam'ın itilip kakıldığını hayal etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

O kaskatı kesilir. "Ben öyle demezdim."

Tabii ki öyle demez. Tanrı korusun, Liam McLaren hiçbir zayıflığını itiraf etmez.

"Eminim sen de ona aynı şekilde karşılık vermişsindir."

"O zamanlar öyle değildi," diye keskin bir sesle cevaplar. "Şimdi olduğumdan biraz daha zayıftım. Okul benim için keyifli bir deneyim değildi."

Vay canına. Bana açılıp geçmişinden böyle bir parçayı paylaştığı için şok oldum.

"Ayrılmak istemedin mi? Özel bir yatılı okul yerine normal bir okula gitmek istemedin mi?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

O içini çekerek, gerekenden biraz daha fazla güçle bifteğine saldırdı. "İş yerinde psikologlarımız var, Gemma. Seni bunun için işe almadım."

Sesi hafif, neredeyse şakacı, ama mesajı açık. Bu konu yasak. Duvarların çöküşünü, özenle oluşturduğu kayıtsızlık maskesinin yerine oturduğunu görebiliyorum.

Hassas an geçip gitmiştir.

Bir saat sonra, içkiler serbestçe akıyor. Garsonlar etrafımızda vızıldıyor, bir yudum alır almaz bardağımı dolduruyorlar.

"Odadaki fili konuşalım mı?" diyor, tekrar yalnız kaldığımızda, şarap kadehinin içindekileri karıştırarak.

Fil mi? Penisinden mi bahsediyor? Eğer öyleyse, bu konuşma için çok daha fazla şaraba ihtiyacım olacak.

"Fil falan yok. Tartışacak bir şey yok, Liam. İkimiz de düşüncesiz bir karar veren yetişkinleriz ve şimdi olgun profesyoneller gibi bu konuyu geride bırakacağız. Suçu deniz havasına at."

Hikayenin sonu. Burada görececek bir şey yok, millet. Devam edin.

Bana bir an baktı. "Ama benim sorunum şu. Sana mesleki olarak büyük saygı duyuyorum, ama fiziksel olarak senden etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Onun açık sözlü itirafıyla yüzümün alev aldığını hissediyorum ve hak ettiğim bir yudum şarap daha alıyorum.

"Koşullar farklı olsaydı," diye sakın bir şekilde devam etti Liam, "ikimiz de teknede yaptığımız düşüncesizliğin, pişmanlık duyulacak tek seferlik bir olay olarak yazılmayacak kadar keyifli olduğunu kabul etmek zorunda kalırdık, sence de öyle değil mi?"

Aklım o gecenin anılarıyla doluyor — vücudunun benim vücudumun üzerinde hareket etmesi, içime bu kadar derinden girmesinin verdiği his...

"Ben... evet, oldukça zevkliydi," diye mırıldanıyorum. Yüzyılın en büyük understatement'ı.

"Aynen öyle." Bakışları kısa bir süre dudaklarıma düşer, sonra tekrar gözlerime yükselir ve midem takla atar. "Bu yüzden, ilişkimizin bu yeni keşfedilen yönünü daha düzenli olarak keşfetmeye devam etmeyi öneriyorum."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, onun önerdiğine inanmaya cesaret edemiyorum. "Yani..."

"Gündelik bir anlaşma yapmak gibi," diye açıklıyor Liam, sanki iş gibi. "Tabii ki iş ilişkimizden ayrı olarak."

Onun teklifinin ağırlığı bana bir ton tuhaf tuğla gibi çarptığında ağzım açık kalır. Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor mu?

"Neden böyle bir şeye razı olayım ki?" diye soruyorum sonunda.

"Geçen hafta sonundan sonra bunun cazibesi açıkça ortada olur diye düşündüm," diye yanıtladı kuru bir şekilde, bir kaşını kaldırarak.

Onun kibirli varsayımı beni öfkeliyor, ama içimdeki hain bir parça o gece ne kadar çekici olduğunu hatırlayarak titriyor. "Seninle yatmam için bana iyilik yaptığını düşünerek kendimi şanslı hissetmem mi gerekiyor?"

"Hiç de değil." Kaşlarını çattı. "Bunu istemeseydim, profesyonelliğimi tehlikeye atmazdım. Sadece iki olgun yetişkinin karşılıklı rıza ile, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma yapmasını öneriyorum."

Bir yanım bu lüks restorandan kaçıp bir taksi çağırmak ve bir daha geriye bakmamak istiyor. Ama diğer yanım, daha pervasız olan yanım, *Ginger*, tüm bu şık yaşlı çiftlerin önünde onun kucağına atlayıp onu sürmek istiyor.

Liam sokaktaki rastgele bir adam olsaydı, bunu hiç düşünmeden kabul ederdim.

"Saçmalamayı keselim. Seks inanılmazdı." Sesindeki açlık hissi ayak parmaklarımı kıvırıyor. "İkimiz de bunu biliyoruz. Ve ben daha fazlasını istiyorum. Çok fazla, Gemma."

Dudaklarımı ısıyorum, mantıklı düşünmeye çalışıyorum. "Yapamam. Çok karmaşık."

"İşte sorun da bu." Elini masaya dayayarak öne eğildi. "Sürekli 'ya şöyle olsaydı', 'ya şöyle olabilirdi' diye düşünürsek, aramızdaki bu kimya ofiste dikkatimizi dağıtacaktır. Ve benim dikkatimin dağılmasına izin veremem."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da, sözleri kalbimi sarsıyor. "Beni seks arkadaşın olarak istiyorsun."

Şık restoranın etrafına bakındım. Burası böyle skandal bir konuşma için uygun bir yer değildi.

Gözleri kararır, ağzının köşesinde bir sırıtış belirir. "Bunu söyleyecek kadar kaba değilim."

"Ama öyle, değil mi? Açıkça konuşalım."

"Ne dediğimizin ne önemi var? Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun."

"Ama güç dengesizliği var," diye işaret ediyorum, bir parça kontrolü elinde tutmaya çalışarak.

"Evet." Bir süre durdu. "Bu, bana güvenip güvenmediğine bağlı. Ben güç dengesizliklerini kullanmam. Ve eşim olarak görmediğim bir kadına bunu teklif etmezdim."

Sanırım beynim kısa devre yaptı. Liam'ın beni eşit gördüğünü duymak... Bu, bana söylediği en güzel şey olabilir ve o bunu nazık olmak için bile söylemiyor.

"İşimizde çok fazla stres yaşıyoruz," diyor. "Deliler gibi çalışıyoruz. Sen CEO olmayabilirsin ama şirket için yaptıklarının tamamen farkındayım. Ne dersen de, senin büyük bir kısmının yüksek baskı ortamını sevdiğini biliyorum. Benim gibi insanlar stres seviyelerini nasıl yönetir biliyor musun? Seksle. Yıllardır stresi atmak için seksi kullanıyorum. Ve bence sen de aynısını yapmalısın."

Ona bakıyorum, zihnim karışık, kalbim çarpıyor.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Seksi duygulardan ayırabilir miyim? Aramızdaki ilişkiyi duygusal bir bağ kurmadan tamamen fiziksel tutabilir miyim?

"Hayır dersen, kırılmam. İş ilişkimizi normal şekilde sürdürürüz. Bu tamamen karşılıklı istekliliğimize bağlı," diyor Liam sessizce. "Senin gözünde bencil bir pislik olabilirim, ama asla bir kadını seks için kullanacak kadar alçalmazım."

Yutkunuyorum. "Peki ya evet dersem?"

Bakışları kararır, sesi alçak, sert bir uğultuya dönüşür ve omurgamdan klitorisime kadar titreme geçer. "Bu gece benimle eve gel. Ve seni dairemdeki her odada sikerim. Ama eğer sikeceksek, bunu yapacaksak, biz birbirimize ait olacağız. Ben paylaşmam."

Dilimi yutmak üzereyim, gözlerim onun sözlerinin pisliğini sindirmeye çalışırken büyülüyor. "Kaç odan var?"

O sırttı. "On bir."

BÖLÜM 29

Gemma

İçimde şiddetli bir savaş var ve bu hiç de hoş değil.

Susamış bedenim evet demek ve Liam'ın beni bir kez daha en iyi şekilde mahvetmesine izin vermek istiyor. Çünkü görünüşe göre, geçen seferki dersimi almamışım.

Ama bu gece beynim daha iyi biliyor. Ve bu sadece onun patronum olmasıyla ilgili değil.

Kendime tamamen dürüst olursam, kalbimin en karanlık, en gizli köşelerine bakarsam, Ashbury Thornton'a katıldığım andan itibaren ona aşık olduğumu görürüm. Evet, öfkenin katmanları altında gizliydi, ama yine de oradaydı. Onun gözlerine kekelemeden bakabilmem haftalar, hatta aylar sürdü.

Ve tüm bu zaman boyunca onu nefret ettiğim için böyle olduğunu söyledim. Ama bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. Bana pislik gibi davrandığında, bana bağırıp eşyaları fırlatmak istememe neden olduğunda bile, o her zaman beni bu çılgın, yoğun şekilde etkiledi.

Ve birlikte yattığımızdan beri, aklımdan hiç çıkmıyor. Düzgün düşünemiyorum. Ve bunun sona ermesi gerekiyor.

Bu yüzden, tüm benliğim "EVET LÜTFEN" diye bağırırsa da, Liam'ın beni, içinde yüzme havuzu olduğunu bildiğim, milyonlarca poundluk seks sarayında on bir farklı şekilde mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Her saniyesini sevsem de. Beni o kadar sert boşaltabileceğini bilsem de, çılglık atıp daha fazla, daha fazla, daha fazla diye yalvarsam da. Onun penisinin büyüklüğü ve vahşiliğinden dolayı bir hafta boyunca John Wayne gibi yürümek zorunda kalsam da.

"Yapamam," diyorum, orada oluşan ağrıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Putney'deki iki yatak odalı daireme, mütevazı küvetine ve cinsel sefahatin olmadığına geri dönüyorum.

Doğru şeyi yapıyorum. Güçlü, bağımsız bir kadın olarak kariyerimi penisin önüne koyuyorum.

"Tamam." Liam başını sallıyor. Kahrolası poker suratlı adam. "Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem, ama kararını saygıyla karşılıyorum." Boş şarap kadehime bakıyor ve ben pişmanlık gibi bir şey hissediyorum. "Hesabı getireyim mi?"

Ne? Onun uygunsuz teklifini reddettim ve birdenbire aceleyle gitmek mi istiyor?

Bir anlık sinirleniyorum. "Senin teklifini reddediyorum, sen ise 'hesap lütfen' diyorsun?"

"Hayır, Gemma. Saat geç oldu, hepsi bu."

Telefonuma bakıyorum ve saati görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kahretsin. Neredeyse gece yarısı olmuş ve yarın işimiz var. Görünüşe göre patronunun seksi tekliflerini reddedince zaman su gibi akıyor.

"Haklısın," diye isteksizce kabul ediyorum.

Liam garsona işaret eder. "Hadi, seni eve bırakayım."

"Metroyla gidebilirim. Ben büyük bir kıyım, eve kendi başıma gidebilirim."

Bana bir bakış attı. "Seni eve bırakacağım. Tartışma bitmiştir."

Tartışmak için ağzımı açtım ama bir şey beni durdurdu. Belki şaraptan, belki geç saatten, belki de bu gecenin henüz bitmesini istemeyen içimdeki küçük, hain bir parçadan.

"Beni kapıma kadar götürmene gerek yok," diyorum. "Bu senin standart iş toplantısı protokolün mü? Eğer öyleyse, insan kaynakları bununla ilgili bir şeyler söylemek isteyebilir."

O içini çeker. "Bu yeni dürüst Gemma gerçekten de çok geveze." Ama gözlerinde, benim küstahlığımdan hoşlandığını gösteren bir ışıltı vardır.

Kapıda garip bir şekilde duruyorum. Açıkçası, onu içeri davet etmiyorum. "Peki, iyi geceler. Akşam yemeği için teşekkürler."

"Miyav." Winnie kapının arkasından hoşnutsuzluğunu belli ediyor.

Liam sırtıyor. "Ah, küçük röntgenci."

Winnie, sanki ona katılıyormuş gibi daha yüksek sesle miyavlar.

"Tanrım," diye inlerim, ellerimle yüzümü kapatarak. "Lütfen bunu unutsak olmaz mı?"

Bir çarpma sesi duyulur, sanki koşarak zıplamış ve kapıya çarpmış gibi. Tanrım, bu kedi çok dramatik.

O kapıyı tırmalamadan önce hızla anahtarı kilitte çeviriyorum. Top mermisinden fırlamış gibi dışarı çıkıyor. Ama onu besleyen sevgi dolu sahibi olan bana mı geliyor? Hayır. Doğruca Liam'ın bacaklarına yöneliyor.

"Winnie," diye tıslayarak onu yakalamaya çalışıyorum.

Ama Liam sadece gülümser ve onu korkutmamak için yavaşça eğilir. Sonra, nefesimi kesen bir nezaketle onu kollarının arasına alır ve geniş göğsüne yatırır.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor, sesi içimi eritiyor. Onun tüylerini okşuyor ve o, mırıldanan bir çamur gibi ona eriyor. Of, Winnie. Biraz kendine saygı duy.

Bana yavaşça göz kırpar, kedimsi bir kendini beğenmişlikle gözlerini kısar, sonra yüzünü Liam'ın göğsüne sürter ve daha yüksek sesle mırıldanır.

Küçük adam hırsız.

Neyse ki Lizzie dışarıda, yoksa o da Liam'ın üzerine atlayacaktı.

"Güzel kız. Sen çok enerjiksın, değil mi? Tıpkı annen gibi," diyor Liam, Winnie'ye, sanki ona bir sır veriyormuş gibi alçak sesle.

Sonra bana göz kırptı.

Gözlerimi kırptıtırırım. Liam'ın bir canlıya bu kadar sevgi gösterdiği için biraz şaşırıyorum. Belki de o tam bir sosyopat değildir; genellikle küçük hayvanları öldürerek başlarlar, sonra CEO olurlar.

"O çok uslu bir kızdır," diyor, yüzünde gülümseme çizgileri beliriyor.

Winnie'ye gözlerimi kısarak, içimden "saçmalık" diyorum. "Yelkenle eve döndüğüm gece onu seks yaparken yakaladım. Cesurca, ön bahçede."

O gülüyor. "Ve ona izin verilmiyor mu? Biraz adaletsiz gibi."

"Hayır, yapamaz! Ben bunu, ona yüksek standartlar koymas4 için cesaret vermek olarak görüyorum."

"Zavall4 şey," diye mırıldanıyor, Winnie'nin tüylerini okşarken. "Annen sadece kıskanıyor, çünkü kendisi de biraz hareket istiyor, ama bunu kendine izin veremeyecek kadar inatçı."

Aman Tanrım. Anne dediğı şekilde, Winnie'nin başının üzerinden gözlerimin içine bakışı, içimi arzu ile dolduruyor. Bu çok garip, çünkü benim kedimle konuşuyor.

Yutkunuyorum. "Seni kedi seven biri olarak görmemiştim."

Ve sonra, görünüşe göre kendimi koruma içgüdümü tamamen kaybetmişim, onu yakasından tutuyorum, Winnie aramızda sıkışmış durumda, ve ona bir öpücük konduruyorum. O şaşırıyor, muhtemelen kedimi tuttuğı için, ki bu genellikle öpüşme seansının habercisi değıldir. Winnie de şaşırıyor, eğer kızgın miyavlamasından da anlaşılıyor.

Bir saniye boyunca Liam tepki vermez, ben onun yüzünü taciz ederken öylece durur. Ama sonra ağzının benimkine bastırıldığını, dudaklarının şiddetli bir amaçla hareket ettiğini, sakallarının cildime lezzetli bir şekilde süründüğünü hissederim.

İnliyor, sesi içimde titreşiyor ve öpüşmeyi kesiyor, Winnie'yi dikkatlice yere indiriyor, böylece bizim insan çiftleşme dansımızdan kaçabilsin. Sonra bana dönüyor, gözleri şeytani bir parıltıyla yanıyor.

"Senin amına ilgi göstermeme kıskanıyor musun, Gemma?"

"Kendine gel," diye alay ediyorum, ama ellerimi zaten gömleğine geçirip onu daireye beceriksizce çekiyorum, daha fazlasını istiyorum.

Bu kötü. Ama kendime engel olamıyorum. Üzgünüm, Winnie. Annem sonunda biraz hareketlilik yaşayacak.

O, sinir uçlarımı ateşe veren vahşi bir iniltiyle cevap veriyor ve sonra beni duvara çarpıyor, elleri kalçalarımı morartacak kadar sertçe kavırıyor. Sertliğini karnıma ısrarla bastırıldığını hissediyorum ve bu beni beklentiyle titretiriyor.

Tanrım, buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Vücudum resmen zihnime karşı bir darbe düzenledi ve ben direnemeyecek kadar güçsüzüm. O kibirli bir bankacı, ona aşık olma riskim yok. Sorun yok. Her şey yolunda, her şey mükemmel olacak.

"Bekle," Liam, pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avuçlamak için eğildiğimde homurdanıyor.

"Ne?" Ona göz kırparak bakıyorum, beynim şehvet ve pahalı şarapla bulanıklaşmış durumda. "Neden duruyoruz ki?"

"Önce James'le konuşmam lazım."

Liam'ın şoförü. Arabada sabırla bekleyen zavallı adamı tamamen unutmuştum.

Sokağa bakıyorum, aniden paranoyaklaşıyorum. Umarım çitlerimiz, en kötü uygunsuz davranışlarımızı gizlemeye yeter.

Duvara yaslanıp sevişmiyoruz ya. Henüz.

Liam, benim açgözlü kollarımdan kurtuldu. "Burada bekle."

O, etkileyici ereksiyonuyla öncülük ederek kendinden emin adımlarla uzaklaşırken, ben Winnie ile koridorda bekliyorum.

Aman Tanrım, bu gece burada mı kalacak? O kadar ileriye düşünemiyorum bile. Liam McLaren'ın beni bir kez daha yıldızları görmemi sağlamasına ihtiyacım var. Sonra tüm rasyonel düşünceler yeniden başlayabilir.

Winnie'yi, itiraz eden miyavlamalarını görmezden gelerek kucağıma alıp mutfığa götürüyorum ve saatler önce uykuya dalmış olması gereken yatağına yatırıyorum.

Kalbim çarpıyor, tenim ateş gibi yanıyor, koridora koşuyorum.

Ve işte orada, kapımın önünde duruyor. Gözlerindeki karanlık, yoğun ve kötü niyetli bakış, göğsümü sıkıştırıyor.

Arkasından kapıyı kapatıyor ve bu ses, gergin sessizlikte yankılanıyor.

"Başka kimse var mı?"

"Sadece Winnie," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Onu mutfığa yatırdım."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, aramızdaki hava cızırtılı.

Sonra, bir anda, Liam beni duvara yapıştırır, vücudu sert ve sıcak bir şekilde bana yapışır, ağzı dudaklarımı acı veren bir öpücükle ele geçirir.

Siktir, evet.

Ellerim onun her yerinde, omuzlarına, göğsüne, saçlarına, ulaşabildiğim her şeye tutunuyorum. Gömleğini beceriksizce açmaya çalışıyorum, parmaklarım arzuyla titriyor, çılgın öpücükler arasında düğmelerin yarısını açmayı başarıyorum. Onu hissetmem lazım. Hemen şimdi.

Ağzıma homurdanarak elbiseyi belime kadar yukarı çekiyor, kumaş kalçalarımın etrafında toplanıyor ve dantelli amımı ortaya çıkarıyor. Sonra

k lotuma sokuyor, parmakları ıslaklığının içine dalıyor ve ben ona karşı direniyorum, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyorum.

Çok ıslakım. Ve onun bunu hissetmesini istiyorum. Ellerinin  zerine fışkırmak, onun benim titrememi hissetmesini istiyorum. Bana ne yaptığını tam olarak bilmesini istiyorum, piç kurusu.

"Tanrım," parmakları içime girerken ağzına doğru ağlıyorum.

Onun onay sesi içgüdüsel. "ok ıslaksın ve daha başlamadım bile."

Elimle ereksiyonunu avuluyorum ve sonra ikimiz de pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyoruz, parmaklarımız onun penisini çıkarmak için aceleyle çarpışıyor.

Sonunda, *sonunda* pantolonunu aşağı çekmeyi başarır. Manzarayı takdir edecek zamanım bile olmadan, beni kaldırır, güçlü elleriyle uyluklarımı kavrar ve beni duvara doğru kaldırır.

Nefesim kesiliyor, bacaklarım otomatik olarak beline dolanıyor, kollarım boynuna sarılıyor. Bu pozisyon hayvani ve o kadar seksi ki, kendiliğinden alev alabilirim. Ve daha koridoru bile geçmedik.

Penisi ıslak k lotuma sürtünüyor.

İçimdeki her şeyi j leye eviren bir g  gösterisiyle, bir eliyle külotumu kenara itiyor, diğer eliyle ise sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni duvara yaslamaya devam ediyor.

Ama sonra durur, kaşlarını çatarak. "Siktir," diye mırıldanır ve bir an için, aklını başına topladığını ve koridordaki duvara yaslayarak çalışanını sikmenin pek de iyi bir fikir olmayabileceğini fark ettiğini düşünürüm. "Prezervatif."

"Hap kullanıyorum," diye patlarım. Aman Tanrım, ne yapıyorum ben? Liam McLaren'ın beni prezervatifsiz becermesine izin mi vereceğim? "Test oldun mu?"

"Evet," diye nefes nefese cevaplar. "Düzenli olarak test yaptırıyorum. Son testten beri sadece bir kişiyle birlikte oldum, o da sensin."

"Tamam, iyi. Ben de. Daha fazla bekleyemem." Sözler nefes nefese ağzımdan dökülüyor, vücudum bana onu sikmesine izin vermem için çığlık atıyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, sesi alçak ve kaba. "Yapmak zorunda değiliz..."

"Evet," diye sözünü kestim, tırnaklarımı omuzlarına batırarak. *Yapmamamız gereken tüm nedenleri hatırlamadan önce yap şunu.*

O içime girmeye başladığında inlerim, beni genişçe açar, kalın çevresi ile doldurur ve tek bir derin, mükemmel itişle beni en ilkel şekilde sahiplenir.

Siktir. Bu gerçekten oluyor. Duvara yaslanıp sikişiyoruz. Liam McLaren içime girmiş, göğsü benimkine sertçe bastırıyor, ağır nefeslerimiz karışıyor. Bu çok kirli ve çok ateşli.

Hareket etmeye başlıyor, bacaklarım jöle gibi olana kadar itiyor ve beni tutmasaydı, yere düşerdim.

"Siktir, buna ihtiyacım var," diye homurdanıyor, her nefes alışında ve homurtusunda uyarılması belli oluyor. "O lanet teknede olduğumuzdan beri beni tahrik ediyorsun."

"Bu sadece insanların hayır demesine alışkın olmadığın için," diye nefes nefese söylüyorum. Penis o tatlı noktaya vuruyor ve ben kendimi tutamıyorum. O kadar yüksek sesle inliyorum ki, eminim bütün sokak neler olduğunu biliyordur.

Yüzü kızarmış, boynundaki damar sanki derisinden fırlayacakmış gibi şişmiş. Ağzı açık kalmış, sanki penisinin içinden koparılmış gibi sesler çıkarıyor. Bu gırtlaktan çıkan seslerin her biri içimi burkuyor. Bu duyusal bir aşırı yükleme.

Bununla baş
edemiyorum.

Düşünemiyor
um.

Neredeyse nefes
alamıyorum.

Tek yapabildiğim
hissetmek.

"Şimdi çok yüksek sesle hayır demiyorsun, değil mi?" diye inliyor. Nefesi yüzümde sıcak, benimkiyle karışıyor, benimkinin nerede bittiğini, onunkinin nerede başladığını ayırt edemiyorum. "Gördün mü? Senin küçük fantezinden çok daha iyi. Şanslı kız."

Aklım başımda olsaydı, o yakışıklı yüzündeki sırıtışı silmek için ona bir tokat atmak isterdim.

"Kendini övme, bayım," diyorum, vücudum beni ele verip onun dokunuşuna doğru kıvrılrsa da. "Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Senin hakkında sevdiğim tek şey sikin. Geri kalanın ise nefret ettiğim bir pislik."

Gülmeye çalışır, ama içime girmeye devam ederken daha çok inilti gibi çıkar. "İstedğin kadar inkar et. Ama o güzel gözlerin bana gerçeği haykırıyor. Bu vücut da öyle." Sözlerini, yıldızları görmemi sağlayan bir itmeyle vurgular.

Sanki küstahlığımı cezalandırmak istercesine, bana daha sert vurur ve vücudumun her santimini titretir. Vücudumun kıvrımlarının titremesinden utanmam gerekirdi, ama bu hisse o kadar kapılmışım ki, umurumda bile değil.

"Siktir git," diye tıslıyorum, tırnaklarımı gömleğinin üzerinden sırtına geçiriyorum. "Sadece yatakta iyi olman, seni insan olarak sevdiğim anlamına gelmez. Sen hala sikinden daha büyük bir tanrı kompleksi olan egoist bir piçsin."

"Hiçbir şey sikimden daha büyük değildir," diye nefes nefese, kalçalarıyla şeytani bir hareket yapıyor, bu kesinlikle büyücülük olmalı çünkü ben cinlenmiş gibi titriyorum ve duvara sürtünerek kıvrınmayı bitirdikten sonra duvarın yeniden boyanması gerekeceğinden eminim. "Ben, senin çaresizce boşalmanı istediğin egoist bir piçim."

"Egon sikinden daha büyük." "Yaramazlık yapmayı bırak ve bana gerçeği söyle."

"Ne gerçeği?" diye nefes nefese soruyorum, zevkin sisinden dolayı mantıklı kelimeler kurmakta zorlanıyorum.

"Yalvar, Gemma. Yalvarmanı duymak istiyorum."

Son onurumu korumak için dudaklarımı sertçe ısırıyorum. Ama o, beni titreyip çaresiz bir halde bırakana kadar bedenimi nasıl oynatacağını çok iyi biliyor.

"Siktir git, McLaren," diye nefes nefese, boğuk ve kırık bir sesle söylüyorum. "Beni boşalt artık, seni sadist pislik. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Duymak istediğin bu mu? Sen kazandın, tamam mı? Sen kazandın. Şimdi başladığın işi bitir."

"Aferin kızım." Sırıttırıyor ve sonra ağzı ağzıma yapışıyor, beni doruğa çıkarırken inlemelerimi yutuyor. Tam olarak öpüşmek değil, dudaklarıma sertçe nefesini üflüyor. Bu adamın öpüştüğünü sanmıyorum. Bu çok romantik olurdu. O sadece sevişir.

Sözünü tutuyor. Ve son bir hamle ile beni uçurumun kenarına getirip saf mutluluğa ulaştırıyor.

Sonra hareketsiz kalır, eli kalçalarımı tutar ve beni yerinde tutma şekli, kaçamayacağımı bilerek, heyecan verici bir şey vardır.

İçimde sertçe boşalıyor ve sıcak hissi beni titretir.

Ağır nefeslerimiz birbirine karışırken, o hala içimdeyken, dakikalarca hareketsiz kalıyoruz, ta ki sonunda beni indirene kadar. Terden sıırılsıklamım ve iç uyluklarımdan sperm damlıyor.

"Bu... başka bir şeydi," diyor, sesi sanki ağzına bir avuç çakıl almış gibi. Hala nefes nefese, ama bir şekilde sakın görünmeyi başarıyor, sanki beni duvarımda altı farklı şekilde sıklamış gibi.

"Bu konuda hemfikiriz," diyorum boğuk bir sesle, bacaklarımdan bir daha düzgün çalışıp çalışmayacağını merak ederek.

O sıırıttırarak beni duvara yapıştırıyor. "Peki, bu evde kaç oda var?"

Bir an duruyorum, seksle meşgul beynim soruyu anlamaya çalışıyor. Şu anda ciddi ciddi dairemdeki odaların düzenini mi soruyor?

Sonra anladım ve güldüm. "Bir bakalım... Ütüyü sakladığım depo odası da dahil mi? Altı."

"Altı oda, ha? Bu iş görür. Başlangıç için."

BÖLÜM 30

Gemma

Oturma odasına girerken elbisesini düzeltir, Liam ise arkamdan sakın sakın yürür, sinir bozucu bir şekilde hiç telaşlanmamış gibi görünür.

Daireme bir erkek davet etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, görgü kurallarını unuttum. Ona bir içki ikram etmeli miyim? Atıştırmalık bir şeyler? Sevişmeden sonra sigara? Ve şimdi de tam da Liam, benim kuraklığımı sona erdiriyor. Penis havuzunun en derin kısmına dalmak gibi bir şey.

"Biliyorsun," diye gevezelik ediyorum, "koridorumda her misafiri ağırlamam."

"Onur duydum," diyor, bir kaşını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırarak, dudakları eğlenerek seğiriyor.

Gözlerimi deviriyorum, onun alaycı tavırlarına kalbimin çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Artık benim kişisel alanımda olduğu için kendimi açıkta hissediyorum. Sanki benim genellikle sakladığım bir yanımı görüyor gibi, özellikle de onun gibi kurtlardan.

Oturma odasına doğru sendeleyerek yürüdüm, bacağımdan aşağıya doğru akan... şeyin... kanıtının... farkındaydım.

Oh, aşk adına...

Lizzie.

Belli ki kendi standartlarına göre "toplamaya" çalışmış, ama aynı zamanda seçmelere katıldığı tiyatro prodüksiyonundan eve daha fazla rastgele ıvır zıvır getirmiş. Kanepenin üzerine, sanki

ve kanepenin kol dayanağına asılmış bir çift kıcsız pantolon olduğundan eminim.

"Güzel ev," diyor Liam, gözleri oturma odamda dolaşıp, tuhaf kostüm yığınının takılıyor.

"Onlar benim değil," diye ciyakladım. "Onlar arkadaşım Lizzie'nin. O tiyatrodan çalışıyor. Çok... avant-garde şeyler."

Liam gözünü bile kırpmıyor. Muhtemelen daha tuhaf şeyler görmüştür.

"Ve burası genelde çok daha düzenlidir," diye ekliyorum zayıf bir sesle, kıcsız pantolonları bir yastığın altına itmeye çalışarak. "Ve o saray şeyi benim değil!" Winnie'nin Taj Mahal'ı matın tüm alanını kapladığı için utanıyorum. Harika, şimdi BDSM fetişi olan çılgın bir kedi kadını gibi görünüyorum.

Küçük bir gülümseme atıyor. "Çok güzel," diyor. Yalancı.

"Fazla bir şey değil, ama benim evim." Garip bir şekilde savunmacı hissederek omuz silkiyorum ve *"Helikopter pisti olan bir penthouse'da yaşamadığım için üzgünüm"* demek için gelen dürtüyü bastırıyorum.

Mesele şu ki, dairemle gurur duyuyorum. Londra'da, park yeri almak için ilk çocuğunu satman gereken bir şehirde, muhteşem bahçeli bu daireyi almak için çok çalıştım. Ailemde, kocasıyla paylaşmadan kendi adına bir ev sahibi olan ilk kadın benim.

Ama şimdi Liam benim alanımda ve birdenbire gurur duyduğum her şey birdenbire... sıradan ve banal gelmeye başladı. Bu adam kalabalıklar önünde konuşan, milyarlarca poundluk şirketleri ele geçiren biri ve şimdi burada, IKEA mobilyaları ve kedi kalesiyle benim küçük alanımda. Boğucu bir his.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyorum, koltuk minderlerini kabartmamak için ellerimi ovuşturarak. "Şarap, su, bira, çay?"

"Sadece su, teşekkürler," diye cevapladı, kravatını rahatça çıkarıp kanepenin üzerine astıktan sonra kollarını sıvadı. Bu basit hareket ağzımı kuruttu. Yine o ön kollar mı?

Sersemliğimden kendimi silkeliyorum. "Hemen geliyorum," diyorum ve banyoya koşuyorum. Aceleyle popomu yıkıyorum, suyun sesini duymamasını ve ne yaptığımı tahmin etmemesini diliyorum.

Belki de sadece su içmekle yetinmeyecek diye.

Bir bardak su ve bardağın kenarına yerleştirilmiş bir limon dilimi ile geri dönüyorum.

Yavaşça bana doğru yürür. Elimden bardağı alır, parmakları benimkilere dokunur.

Sonra suyu bir dikişte içiyor, boğazındaki kaslar öyle çalışıyor ki, dilimle onları izlemek istiyorum.

Bardağı, gergin sessizlikte kulakları sağır eden bir tıkırtı ile masaya koyar, sanki ikinci rauntun başlangıcını ilan eden bir gong gibi. Ya da belki de bu sadece kulaklarımda çınlayan kalbimin sesidir.

Bana sırtıyor. "Gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, sesim istemediğim kadar savunmacı çıkıyor. "Sadece seni dairemde görmek garip, hepsi bu."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye aceleyle cevap veriyorum. "Yani, sen istemediğin sürece." "İstemiyorum."

Hiç uyarı yapmadan elini uzatıp saçlarımı sıkıca kavradı. Kahretsin. "Sinir bozucu derecede güzelsin," diye mırıldandı. "Tam benim tipim. Ne yazık ki."

"Bu konuda kızgın gibisin."

"Dediğim gibi, dikkatimi dağıtıyor." Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Sanırım teklifime ilişkin kararını yeniden gözden geçiriyorsun."

"Belki. Müzakereye açığım. Evet dersem, ne gerektirecek?" "Haftada bir kez daireme gelirsin. Akşam yemeği yeriz, sonra gecenin geri kalanını seni yalayarak ve sikerek geçiririm."

Biraz boğuluyorum. Bu kadar yoğunluğa alışkın değilim. Sertliğini bana bastırdığını hissediyorum.

"Artık tadını biliyorum, Gemma. Ofiste sana baktığımda seni masamın üzerinde yalamak istiyorum. Ve bu bir sorun haline geliyor çünkü başka hiçbir şeye odaklanamıyorum."

"Tadımın güzel olması benim suçum değil," diye kekeliyorum.

Liam'ın gözleri kararır, sesi alçak, boğuk bir tona düşer. "Haklısın, senin suçun değil. Ama artık bu senin de benim kadar senin sorunun." Yaklaşır, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde hissedilir. "Ve zevk aldığım şeylerden vazgeçmeyi sevmem. Şimdi, bütün gece konuşmaya devam mı edeceğiz, yoksa bana yatak odanı mı göstereceksin?"

O, sanki bu randevuyu daha yatay bir ortamda sürdüreceğimiz kesinmiş gibi, kendinden emin, boğuk bir ses tonuyla soruyor.

Bir yanım ona defolup gitmesini, dairemde çıkıp aptalca yakışıklı yüzünü de yanında götürmesini söylemek istiyor.

"Tamam. Bu taraftan."

Elini tutup onu koridora götürüyorum, sanki Liam McLaren'ın yatak odamı göreceği gerçeküstü bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

"Çok şirin," diyor odama bakarak. Bakışları yatağımın yanındaki fotoğraflara takılıyor. "Bunlar annen ve baban mı?"

"Evet," diyorum, birden CEO'ya yakışmayan dairemden utanmaya başlıyorum. "Annen çok güzel. Güzelliğini ondan almışsın."

"Teşekkür ederim," diyorum, gururum okşanmış hissederek.

Yatak odamı onun gözünden görmeye çalışıyorum. Yatağın altından görünen devasa büyükannem pantolonları mı? "Eminim senin evin böyle değildir. McLaren evinde muhtemelen uyumsuz mobilyalar yoktur."

"Benimki... minimalist," dedi ve ben gülmeden edemedim.

"Senin evinin on milyon pound olduğunu biliyorum. Bu pek minimalist sayılmaz, Liam. Tabii Buckingham Sarayı ile karşılaştırmıyorsan."

Dudakları kıvrılıyor. "Sana kendi gözlerinle görme şansı verdim."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Bilirsin, profesyonelce olanı, patronumun evine gidip onunla yatmamak gibi."

"Ve yine de buradayız." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Hâlâ doğru olanı yapmaya çalışıyor musun, Gemma?"

Yutkunuyorum, kalbim hızla atıyor. "Sanırım işe yaramıyor."

Ve sonra ben sadece... orada durup ona bakakalıyorum. Ama beni suçlayabilir misin? Liam'ı yatak odamda görmek bile beni ıslatmaya yetiyor.

"Buraya gel," diye emrediyor ve beynim yetişemedi vücutum itaat ediyor.

Liam'ın parmakları fermuarımı bulur ve o yavaşça, işkence gibi, fermuarımı aşağı çekerken nefesimi tutarım. Elbisem omuzlarımdan kayar ve ayaklarımda dibinde birikir.

Elleri sütyenime doğru hareket eder ve alışkın bir kolaylıkla kopçayı açar. Sonra saçları kenara iter ve aman Tanrım, dudakları boynumda. Titreme geçiririm, cildimin her santimi onun dokunuşuna aşırı duyarlıdır.

Ağzı aşağı doğru iner, köprücük kemiğimden göğsüme kadar ateşli bir iz bırakır. Ve sonra... Lanet olsun, sonra göğsümü emmeye başlar, bir eliyle diğerini yoğurur. Dili meme ucumun etrafında döner ve yemin ederim, bunu ayak parmaklarımda ucuna kadar hissedebiliyorum.

Klitorisim zonklıyor, ilgi bekliyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum, daha yakın olmak için çaresizce, ağzının vücudumdan asla ayrılmamasını sağlamak için. Çünkü ayrılırsa, ölebilirim. Yatak odamın zemininde bir su birikintisine dönüşebilirim.

Parmakları saçlarına dolanıyor, onu bana çekiyorum. "Durma," diyorum, ne kadar muhtaç olduğumu umursamadan. "Lütfen, Liam, durma."

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyor, eli külotunun içine kayarken, parmakları utanç verici derecede ıslak olan bölgemi okşuyor.

Parmakları sihirli bir şekilde hareket ederken yüksek sesle inledim. Bir eli hala bacaklarımın arasındaydı, diğeri ise göğüslerimi okşuyordu ve tanrım, titrememi durduramıyordum. O kadar tahrik olmuştum ki, yanacaktım gibi hissediyordum.

Aniden beni kaldırıyor ve ne olduğunu anlayamadan, sırt üstü yatakta buluyorum kendimi. Kalbim deli gibi atarken, külotumu çıkarmasını izliyorum. Bekleyiş beni öldürüyor.

Sonra, hiç uyarı yapmadan bacaklarımı genişçe açıyor ve ağzını üzerime koyuyor. Dili derine iniyor ve boğazımdan çıkan çığlığı tutamıyorum. "Aman Tanrım."

Yoğunluktan bunalmış bir şekilde bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama onun tutuşu demir gibi.

Beni açık tutuyor, tamamen onun merhametine kalmışım.

Orada, çok şehvetli, çok yavaş bir şekilde beni öpüyor.

Liam'ı tanıyorum ve ne yaptığını çok iyi biliyorum. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor, benim zevkimi kontrol ettiğini gösteriyor. Bana hayır dememem gerektiğini, aramızda kaynayan arzuya teslim olmam gerektiğini göstermenin onun yolu bu.

Ona bakıyorum ve sırtım istem dışı kavisleniyor. Gözlerimin içine bakıyor, neredeyse aşırı yoğunlukta bir odaklanma ile beni yiyip bitiriyor. Koyu renkli gözleri karamsar, şiddetli, sanki beni tamamen yutmak istermiş gibi. Ve Liam ne isterse, elde edene kadar peşini bırakmaz.

Titriyorum ve kıvranıyorum, en mahrem yerlerimde ağzının her saniyesinin tadını çıkarmaya çalışırken içimi korku ve coşku karışımı kaplıyor.

Onun otoriter tavrının yatak odasına yansımaları görmek çok etkileyici. *Benim* küçük yatak odamda. Çünkü Liam McLaren, parmağını kıvırdığı anda insanların diz çöktüğü türden bir adam. İnsanlar ondan korkuyor, hatta nefret ediyor, ama sonunda hepsi ona boyun eğiyor. Tıpkı benim şu anda boyun eğdiğim gibi.

Bir kez olsun, onun gücü bana direnmemi engelliyor. Kendimi tamamen teslim etmek istiyorum. Bu adamın muazzam çekim gücüne karşı güçsüz, açgözlü bir kara delik tarafından yutulan çaresiz bir yıldız gibi tamamen tüketilmek istiyorum. Ama ne güzel bir son.

Onun dili sihrini gösterirken vücudumdaki her sinir titriyor. Bacaklarım saf zevkten titriyor ve kasılmalar geçiriyor.

Ve sonra, bu gece ikinci kez, boşalıyorum. Sertçe. Onun ağzına. Orgazm beni parçalıyor, titreyerek nefes nefese kalıyorum.

"Yatak odasında bu kadar cömert olacağını düşünmemiştim," diye nefes nefese söylüyorum, o da bacaklarımı bırakıyor.

"Değilim." Yatağın kenarına gelip, işini ciddiye almış gibi pantolonunun fermuarını açıyor. "Sadece tadını seviyorum." Bunu tartışılmaz bir gerçeği belirtir gibi soğukkanlılıkla söylüyor.

Aman Tanrım.

Pantolonunu ve boxerını aşağı indirir ve kutsal olan her şeyin kutsal annesi, sanki bir haftadır yüksek dozda Viagra almış gibi kocaman penisi dışarı fırlar. Penisini birkaç kez sertçe okşar, ucundan ön sıvı damlar.

"Bundan sonra çıplak kalmak senin için sorun olur mu?" Liam, penisini okşayarak sorar.

Bundan sonra...

Bu düşünce içimde türlü türlü duygular uyandırıyor. "Uh-huh," diye nefes alıyorum.

Yatağın üzerinde üzerime tırmanır, kollarını bana dolayarak beni hapseder. Elimi onun kare çenesine götürürüm, sakallarının avucumu kaşındırmasına hayranlıkla bakarım.

Bu adam benim için çok fazla. Kontrolü yeniden ele almam gerektiğini hissediyorum. Kendimi bile şaşırtan bir hareketle, gücümü topluyorum ve onun sağlam göğsüne karşı itiyorum. Duvara çarpmaya çalışmak gibi bir şey, ama bir şekilde, onu altıma alana kadar bizi ters çevirmeyi başarıyorum, uyluklarım onun kalçalarını kavıyor.

. Sanırım sürpriz benim lehime oldu.

Al sana, Bay CEO.

Bana sırtarak bakıyor, gözleri onayla parıltıyor. "Şimdi beni sırt üstü yatırdın, savunmasızım."

Gülüyorum. "Savunmasız mı? Oh, lütfen," alaycı bir şekilde söylüyorum ve gözlerini geriye devirecek kadar kuvvetle üzerine bastırıyorum. Penisinin içeri girmesine izin vermeden, sadece yarıklarımınla onun uzunluğunu yukarı aşağı ovuyorum. "Sen kafeste tutulan bir kaplan kadar savunmasızsın, McLaren. Sırt üstü yatarken bile."

"Gemma," diye inliyor.

Kendimi onun üzerine indiriyorum ve o kalçalarımı tutup hareketi kontrol etmeye çalışıyor, ama ben ona izin vermiyorum. Hayır dostum. Artık bu benim rodeom. "Bunu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum," diyorum, lezzetli bir dolgunluk hissederek.

Gözleri ateşle parladı. "Biliyorum. Öyleyse elinden geleni yap, Gemma," diye alay etti. "Yıllar boyunca sana yaptığım tüm pislikler için beni cezalandır. Her bir günahımın bedelini ödettir bana. Her bir saygısızlık ve reddetmenin bedelini."

Meydan okuma kabul edildi.

Bileklerini tutup yatağa bastırıyorum, böylece bana dokunamıyor. Bana izin veriyor, ama kaslarındaki güçten şüphe yok. Buna izin veriyor. Şimdilik.

Onu inlemeye zorlayacak şekilde kalçalarımı yavaşça sallıyorum. "Bu senin kibirliğin için," diyorum, olabildiğince yavaş hareket etmeye çalışarak. "Bu, beni her geç saatlere kadar çalıştırdığın için," diye devam ediyorum, kalçalarımı tekrar sallayarak. "Ve bu, tüm o imkansız teslim tarihleri için."

Kalçalarımı bir kez daha salladım, boğazından bir inilti daha çıktı.

"Bu, hak iddia etmen için," diyorum, ona sürtünürken. Adam'ın elması, sertçe yutkunurken sallanıyor. Onun yoğun bakışlarının ardında yaşanan içsel mücadelenin neredeyse her ayrıntısını görebiliyorum. Bizi ters çevirmemek için tüm gücünü kullanıyor.

Ama yapmıyor. En azından şimdilik. Ve bu tek başına vücudumda bir heyecan dalgası yaratmaya yetiyor.

"Lanet Met polisiymişsin gibi kapımı yumrukluyorsun," diye devam ettim, her hareketimle sesim daha da nefes nefese oluyordu. "Sonra da işime gömülmüş olup olmadığımı kontrol etme zahmetine bile girmeden içeri dalıyorsun."

Meme ucunu sertçe çimdikliyorum ama piç kurusu sadece gülüyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor. Ugh. Ama orada başka bir şey daha var. Daha karanlık, daha ateşli bir şey, sanki ona hiç kimsenin cesaret edemediği bir şekilde dokundum ve içindeki canavar bundan gerçekten hoşlandı.

"Gemma." Adımı homurdanıyor, bu ses bir yalvarışla bir uyarı arasında bir şey.

Kalçalarımı tekrar sallıyorum, sert penisinin her santimini içimde hissediyorum. "Bu sabırsızlığın için," diyorum, yüzünün buruşmasını izleyerek. "Son dakikada toplantıların tarihini değiştiriyorsun, sanki benim zamanım da seninki kadar değerli değilmiş gibi."

Gözlerini kısarak bana sırtıyor. Elleri kalçalarımı sıkıştırmak için aşağı iniyor, hızı kontrol etmeye çalışıyor, ama ben onları itiyorum.

"Sen parmağını şıklattığında her şeyi bırakıp koşarak gelmemi bekliyorsun," diye tıslıyorum, eğilip göğüslerim onun göğsüne degecek şekilde.

O, benim öfkemin onun eğlencesi için komik bir yan gösteri olduğundan eminmiş gibi, küstahça gülümsüyor.

Bu yüzden, doğal olarak, bu durumda kendine saygısı olan herhangi bir kadının yapacağı tek şeyi yapıyorum: Tırnaklarımı, kızgın kırmızı çizgiler bırakacak kadar sert bir şekilde karın kaslarına geçiriyorum.

çizikler bırakacak kadar sertçe tırnaklarımı karın kaslarına geçiriyorum.

Nefesini içine çekti, gözleri acı ve zevkin karışımıyla karardı. "Tanrım, Gemma."

Ona öfkeyle bakıyorum, kanım öfke ve şehvetin baş döndürücü karışımıyla kaynıyor, bu da beni tamamen kontrolümü kaybetmiş hissettiriyor.

"Sen tanıdığım en alaycı, küçümseyici piçsin," diye devam ettim. Ellerimi göğsüne dayadım ve ciddi bir şekilde onu sürmeye başladım, hayatım buna bağlıymış gibi onun penisi üzerinde zıplamaya başladım. İç kaslarımı onun etrafında sıkıştırıyorum, ondan alabileceğim her şeyi alıyorum, vücudundan son damla zevki de sıkmaya kararlıyım. "Her zaman alaycı yorumlar ve kibirli sırtışlar, sanki herkesten çok daha iyiymişsin gibi. Yıllarca sana Bay McLaren demek zorunda kaldım," diyorum, uyluklarım bu çabadan yanıyor.

O inliyor. "Patron/ast ilişkisi seni tahrik ettiğini bilseydim, bunu yıllar önce teklif ederdim."

Bu beni öfkelenendirir. Ellerimi onun kalın, erkeksi boynuna doladım. Aslında onu boğmaya çalışmıyorum, ama tanrım, o kendini beğenmiş gözlerinde bir kez olsun panik belirtisi görmek çok tatmin edici olurdu. Cildi avuçlarımın içinde sıcaktı, nabızı parmak uçlarımın altında düzenli bir şekilde atıyordu. Ve yine de... bana sırtarak bakıyordu.

"Lanet boynun çok kalın, düzgün boğamıyorum."

Gözleri karanlık bir eğlenceyle parıldıyor. "Kravatımı kullanmayı dene," diye mırıldanıyor ve kalçalarını sallıyor.

Boğuk bir inilti çıkarırım, zevk neredeyse dayanılmaz bir seviyeye ulaşırken başım geriye düşer. "Siktir git, McLaren," diye nefes nefese söylerim. "Siktir git, sen, lanet olası kocaman egon, lanet olası sihirli parmakların ve lanet olası mükemmel sikin."

"Benim için boşal, Gemma," diye emretti, sesi arzuyla boğuklaşmıştı. "Sikimin üzerine boşal."

Ve ben de öyle yaparım, milyonlarca parçaya ayrılır, vücudum onun etrafında titrer.

Ama onun titremeye başladığını görünce, onun penisini çekiyorum. Ve onu tam yüzüne doğrultuyorum. "Burası benim dairem ve ben burada senin astın değilim, bayım."

O kadar güçlü boşalıyor ki, sanki bir gayzer patlamış gibi. Sperminin çoğu, inip kalkan göğsüne sıçırıyor, ama bir kısmı dudaklarına sıçrayıp çenesinden aşağı damlıyor.

Deneseydim bile daha iyi nişan alamazdım.

Kendimi tutamıyorum; çılgınca gülmeye başlıyorum. Büyük Liam McLaren'ın yüzünden kendi spermi damlayan hali, bana fazla geliyor.

Gözleri önce şokla, sonra sinirle, sonra daha karanlık, daha tehlikeli bir şeyle parlıyor. Bir an için, beni kendi yatağında, çıplak elleriyle öldürebileceğini düşünüyorum.

Ama sonra, inanılmaz bir şekilde, o da gülmeye başlar.

Bir saat ve komşuları uyandıran birkaç tur seksin ardından, Liam kalkar ve pantolonunu giyer, sanki az önce seviştiği kadınla sarılmak yerine bir yönetim kurulu toplantısına hazırlanıyormuş gibi. Yataktan ona bakarım, saçlarım terli ve karışık, yüzüm kızarmış ve parlak, vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplı.

Yapmalıyım

korkunç görünüyor.

Bana bakmıyor bile, gömleğinin düğmelerini iliklemekle meşgul. "İstersen kalabilirsin," diyorum.

O duraksamadan cevap veriyor. "Benim evime dönmeliyim. Yarın işe gitmeden önce biraz uyumam lazım. Sabah ilk işim Sir Whitmore ile toplantım var."

"Tabii." Omuz silkiyorum, onun bu rahat tavrına kalbimin biraz kırılmadığını göstermeye çalışıyorum. Neden kırılsın ki? Bu sadece seks, değil mi?

"Yarın sabah uyuyabilir miyim?" diye şaka yapıyorum, tembelce geriniyorum. "Yaptığımız şey bana birkaç saatlik ekstra güzellik uykusu kazandırır herhalde."

Kaşlarını kaldırır, yüzünde ilgisiz bir ifade vardır. Sanki gözlerimin önünde CEO kişiliğine geri dönüyor gibidir. "Bu anlaşmanın bir parçası değil. Yarın yoğun bir programımız var."

Sinirlenerek gözlerimi devirdim. Aslında geç kalacak değildim, ama ona uymak onu öldürür müydü?

"Hey, o toplantıya gitmem gerektiğini düşünüyordum. Sir Whitmore ile olan mı? Eğer onun endişeleri konusunda yardım etmemi istiyorsan."

"Bu toplantıya değil. Bu aşamada İK'nın varlığı haklı gösterilemez. İşleri basit tutmamız gerekiyor."

Sinirimi bastırıyorum. Orada olmam gerektiğini düşünüyorum, ama peki, patron olarak karar onun. Bu... her neyse... işe yaramasının tek yolu, ikimizin de profesyonel davranması. Reddedildiğimi hissetmeyeceğim. Hissetmiyorum.

Ayağa kalkıp, bornozumu giyerek onu kapıya kadar geçirdim.

"Perşembe günü yapalım mı?" Liam kapıda iş gibi sorar. Sanki lanet olası üç aylık değerlendirmeyi planlıyormuşuz gibi.

"Tabii, insan kaynakları takvimine yazayım. 'Perşembe akşamı: Patron tarafından becerilmek.' Tekrarlayan etkinlik olarak mı ayarlayayım?"

Kaşlarını kaldırır, dudakları hafifçe seğirir. "Seks sonrası hep bu kadar alaycı mısın?"

"Sadece bu kadar garip olduğunda," diye karşılık veriyorum. "Ne, sanki bu tamamen normalmiş gibi davranmam mı gerekiyor?"

O iç çekip saçlarını eliyle düzeltti. "Garip olmak zorunda değil, Gemma. Sadece seks."

"Tabii. Sadece seks. Patronumla. Rosie'den güzel bir buket çiçek beklemeli miyim? Kendim alıp şirketin kredi kartından mı ödemeliyim?"

Beni komik bulmadığını gösteren bir şekilde tekrar iç çeker. Şaka yapıp yapmadığını bilmiyorum.

Elini uzatıp parmağıyla çenemi yukarı kaldırır. Bir an için beni öpeceğini sanırım, ama öpmez. "İş yerinde görüşürüz," der yumuşak bir sesle.

"Evet, görüşürüz," diye mırıldanarak onun uzaklaşmasını izliyorum.

Kapıyı kapatırken, ona yaslanıp uzun bir nefes veriyorum. Hayat, e-postalar ve iş arasında uyurgezer gibi dolaşıp, günlük rutinle tükendiğim için elektrik çarpması geçirmiş gibi hissediyorum. Liam'la birlikte olmak bana böyle hissettiriyor. Canlı.

Eski halime, somurtkan ve incinmekten korkan birine geri dönmem mümkün değil. Liam duygularını bölümlere ayırabiliyor ve bunun onu ne kadar ileri götürdüğüne bak. O lanet olası bir milyarder. O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Sadece ofisteyken kalbimin etrafına bir kale inşa etmem gerekiyor. Birlikte birkaç kez akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşamış olmamız, benim bir çamur birikintisine dönüşmem gerektiği anlamına gelmez.

Bu benim için iyi. Onu sistemimden çıkaracağım, ihaleyi kazanmasına yardım edeceğim, sonra gideceğim. Ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

BÖLÜM 31

Gemma

Neyse ki, Jimmy'nin Comfort Cup arabasında sıra yok, bu sabah kafeine bu kadar ihtiyacım olduğunu düşünürsek bu bir lütuf.

"Gemma." Jimmy bana neşeyle gülümsüyor, çok neşeli ve sinir bozucu derecede uyanık. "Yorgun görünüyorsun, canım. Zor bir gece mi geçirdin?"

Yorgun olduğum o kadar belli mi?

Bir yanım dün geceki olayların ateşli bir rüya olduğunu düşünüyor. Daha önce de Liam hakkında canlı fanteziler kurmuştum. Ama bacaklarımın arasındaki hoş ağrı ve vücudumun her yerinde çıkan tüyler, bunun çok gerçek olduğunu gösteriyor.

Çenemi ovuşturuyorum, hafifçe yüzümü buruşturuyorum. Bu sabah makyajımı kalın sürmek zorunda kaldım ve cildim hala kırmızı. Sanki bir kirpi ile öpüşmüşüm gibi görünüyorum.

"Jimmy, bir bayana yorgun görüldüğünü söylememelisin," diye onu nazikçe azarlıyorum ve yorgun bir gülümseme takınıyorum.

"Üzgünüm, aşkım," diye özür diler, utanmış bir ifadeyle. "Sadece biraz solgun görünüyorsun, hepsi bu."

"Çok iyi uyuyamadım," diye itiraf ediyorum, ki bu yüzyılın en büyük understatement'ı. Bütün gece patronunun sikini sürerek uyanık kaldığında iyi bir gece uykusu almak biraz zor oluyor.

"Patronun seni çok mu çalıştırıyor?" diye soruyor Jimmy. Keşke Liam'ın beni ne kadar çok çalıştırdığını bilseydi.

"Öyle bir şey," diye mırıldanıyorum. "Bugün flat white kahveme ekstra bir shot ekleyin lütfen."

"İyi seçim." Jimmy başını sallar ve kahvemi hazırlamaya başlar.

Tam o sırada, Sir Whitmore'un ofisimizden bir grup takım elbiseli adamın peşinden çıkarken gördüm. Gözlerinin etrafındaki gerginlik ve omuzlarındaki gerilime bakılırsa, benim girmeme izin verilmeyen toplantı iyi geçmemiştir. Liam mutlu olmayacak.

Yanımdan geçerken, en profesyonel gülümsememi takınırım. "Günaydın, efendim."

Bir an için, düşünceleriyle o kadar meşgul ki beni fark etmeden yanımdan geçip gideceğini düşünürüm. Ama sonra aniden durur. "Yine kahvemi içenleri kaçırmıyorsun, değil mi Gemma?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır, hayır, tabii ki hayır! Asla yapmam..."

Elini küçümseyerek sallayarak, kekeleyişim özrümü keser. "Sakin ol. Sadece küçük bir şakaydı."

Titrek bir kahkaha attım. "Tabii. Özür dilerim, bu sabah biraz gerginim." "ve beni ikisi de, canım." iç çekiyor, yorgunluğu sesinde kesin.

Gözlerimiz buluşur ve aramızda bir anlık bir anlayış geçer. O, benim toplantıdan haberdar olduğumu bilir.

Boğazımı temizlerim, rahatlatıcı bir şey söylemek için düşünürüm. "Biliyorsun, Jimmy'nin papatya çayı rahatlatıcıdır. Belki denemelisin?"

Başını sallar ve Jimmy'ye döner. "Sanırım deneyeceğim. Jimmy, papatya çayı alayım lütfen."

Buraya gelen çoğu takım elbiseli adamın göz teması kurmaya bile tenezzül etmediğini, selamlaşmayı bırakın, sadece kahve siparişlerini bağırarak verdiklerini düşünürsek, o çok tatlı bir adam.

Sınırlarımı aşmak istemediğim için garip bir şekilde yerimden kıpırdanırım. Toplantının ayrıntılarına burnumu sokmak bana düşmez, özellikle de burada, sokakta.

"Nasılsınız efendim?" diye soruyorum onun yerine. "Son zamanlarda yelken açma fırsatınız oldu mu?"

Kafasını sallıyor, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirliyor. "Hayır, son zamanlarda yok. Fazla vaktim olmadı, şey... bilirsiniz."

Aramızda söylenmemiş sözler ağır bir sessizlik yaratır. Milyar poundluk şirketi batmak üzere olduğu için. Hayatının işi tehlikede olduğu için.

"Elbette anlıyorum. Çok meşgul bir adamsınız," diyorum nazikçe. "Umarım yakında denize açılmak için biraz zaman bulursunuz."

Başını salladı ve Jimmy'den papatya çayını minnettar bir gülümsemeyle aldı.

"Pain au raisin ister misiniz, efendim? Ya da çok lezzetli Portekiz tartlarımız da var," diyor Jimmy, Sir Whitmore'a hizmet etmekten çok memnun görünüyor.

Sir Whitmore duraksıyor, kararsız görünüyor. Aslında hiçbir şey istemediği belli, ama Jimmy'yi hayal kırıklığına uğratmak da istemiyor. "Ah, peki o zaman. Portekiz tartından alayım lütfen."

Cıvıl cıvıl elli sterlinlik banknotu uzatır ve Jimmy'nin para üstü verme girişimini eliyle reddeder. "İşler yolunda mı, evlat?" diye sorar, gözleri gerçek bir ilgiyle kırışır.

"Harika!" Jimmy gülümsüyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Onun coşkusu göğsümde bir sızı yaratıyor. Lütfen Tanrım, bu arabayı almasına izin ver.

"Bunu duyduğuma sevindim." Sir Whitmore başını sallar. "Üstü kalsın evlat. Mükemmel hizmetin için bahşış olarak kabul et."

Sonra bana döner, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Kendine iyi bak."

Uzaklaşırken, içimde bir boşluk hissediyorum. Jimmy'ye veda edip, onun bağlı olduğu hayır kurumunu ortadan kaldıracılabilecek olan şirketin döner kapısından içeri giriyorum.

Kendimi bir hain gibi hissediyorum. Her zaman başarılı olmak, bunu başarabileceğimi kanıtlamak istedim. Ama şimdi, şirket merdiveninde ne kadar yükseğe tırmanırsam, her anlaşılmamızla kaç kişinin hayatını etkilediğimizi o kadar çok anlıyorum. Bu sadece pound ve peni ticareti değil, bu rakamların arkasında gerçek insanlar var. Ben bir aziz değilim, ama daha iyisini yapmak istediğim hissini bir türlü atamıyorum.

İhaleyi kazanırsak, bazı büyük değişiklikler yapacağız. TLS markasını yabancı pazarlara lisanslayarak genişlemeye olanak sağlayacağız. Ayrıca, özellikle orta kademe yönetimdeki personel sayısını azaltarak işgücünü küçültmeyi planlıyoruz. Ve IT gibi bazı operasyonları işgücü maliyetlerinin daha düşük olduğu ülkelere taşıyacağız. Sonra, bir yıl içinde, muhtemelen iyi bir kâr elde ederek satacağız.

İş açısından bakıldığında, her şey mantıklı. Operasyonları düzene sokmak, maliyetleri düşürmek, kârı maksimize etmek ve işler iyi giderken nakde çevirmek. Liam McLaren'ı bu kadar başarılı yapan, bu tür hesaplı hamleler.

Doğrudan ana toplantı odasına gidiyorum ve teklifte neden yardımcı olduğumu merak eden bazı takım elbiseli kişilerin "*O burada ne arıyor?*" bakışlarına hazırlıklı oluyorum.

Bu, davet edildiğim ikinci yönetim kurulu toplantısı ve bazıları hala bana yanlışlıkla içeri giren çaycı kadınmışım gibi bakıyor. Sanki insan kaynakları sadece önemsiz bir idari görevmiş gibi.

İçeri girdiğimde, yöneticilerin gülüşüp şakalaştığını duydum, bu da beni şaşırttı. Sir Whitmore'un daha önce çok somurtkan olduğunu gördükten sonra, Liam ve diğerlerinin de kötü bir ruh hali içinde olacağını düşünmüştüm. Ama hayır, hepsi gülümsüyordu, Liam bile... Gerçi o, yöneticilerden birinin söylediği bir şeye gülmekten sandalyesinden düşecek olan Ollie'ye kıyasla kendini daha çok tutuyordu.

Masada Liam'ın oturduğu uçtan en uzak koltuğu seçtim ve ilk toplantıya katılamayan diğer B listesi yöneticilerin yanına oturdum.

Liam'ın da benim kadar bitkin görüldüğünü görmekten memnunum, ama bu ona yakışıyor. Onu gördüğüm anda kalbim hızla atmaya başlıyor. Dün gecenin anıları akla geliyor: sakallarının uyluklarımı kaşındırması, beni yalaması.

Siktir.

Sorun yok. Burada oturup, geceyi onun üzerinde geçirmediyimi, meme uçlarını çimdiklemediğimi ve kendi spermlerini yüzüne sıçratmadığımı iddia edebilirim. Kolay.

O da başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor ve stoik ifadesine rağmen, gözlerinde bir şey parlıyor. Aramızda elektrik akımı gibi geçen sessiz bir iletişim.

Gözleri çeneme kayıyor, kızarmış cildi görüyor ve ağzının köşesi seğiriyor. Umarım onun aleti de benim yüzüm kadar kızarmıştır.

Liam oturmaz. Bunun yerine, sandalyesinin arkasında durur ve sandalyenin arkasını tutar. "Gündeme geçmeden önce, Sir Whitmore'un ekibiyle yaptığımız toplantı hakkında size bilgi vermek istiyorum. Sonunda masaya oturmaya hazır. Sadece birkaç küçük ayrıntıyı halletmemiz gerekiyor."

Ollie sevinç çığlığı atar. "Sonunda yaşlı adam mantıklı davranmaya başladı."

Ben ise pek ikna olmamış bir şekilde kaşlarımı çatarım. "Bu... harika. Onun fikrini değiştiren ne oldu?"

Liam omuz silkiyor. "Ona korkutucu tahminler sunduk, çoktan farkına varmış olması gereken şeyler."

Ama bir şeyler yolunda değil. Bu adamlar ortamı hiç anlamıyorlar. Sir Whitmore, yöneticilerin sayıca üstünlüğü karşısında o anda geri adım atmış olabilir, ama o sert bir adamdır. Kendisine baskı yapılmasından nefret eder. İçimden bir ses, bu anlaşmayı sandıkları kadar kolay kapatamayacaklarını söylüyor.

Liam, ona karşı dürüst olmamı istediğini söylemişti. Neyse, boş ver, başlayalım. "Aslında aşağıda Sir Whitmore'a rastladım. Anlaşma imzalamak üzere olan bir adam için pek de kutlama havasında görünmüyordu."

Ollie eliyle beni uzaklaştırıyor. "Sorun yok, endişelenme."

Ama içgüdülerim bana sorun olmadığını söylemiyor. Hiç de bile. "Eminim hayır kurumlarına sunduğumuz tekliften hala memnun değildir. Bu bir risk."

Odadaki diğer herkesin gözleri bana çevrilir, muhtemelen milyonlarca pound söz konusu iken neden önemsiz kahve arabaları hakkında konuştuğumu merak ediyorlardır.

"Bu anlaşmanın küçük bir parçası, pek de önemli değil," diye araya giriyor Ollie, sesinde küçümseme var. "Önemli noktalara geri dönebilir miyiz?"

Onu görmezden geliyorum, gözlerim Liam'a takılıyor. "Sir Whitmore, hayır kurumunun batmasını istemiyor. Haklı da. Bu hayır kurumu çok iyi işler yapıyor, başka hiçbir şeyi olmayan insanlara yardım ediyor. Onları öylece bir kenara atamayız."

"Gemma, lanet olsun..." Ollie başlar, ama Liam ona sert bir bakış atar.

"Şirket batarsa, hayır kurumu da batar. Bu tartışmalı bir konu," diyor Liam, sesi sert ve tavizsiz. "Hayır kurumu modeli, kâr yüzdesi modeline uyum sağlamak zorunda kalacak. Ana mağazalardaki ana kahve dükkanlarını açık tutabiliriz, ancak diğerleri sürdürülebilir değil. TLS'nin kârının sabit bir yüzdesi hayır kurumuna gidecek - yüzde bir, rakamlarla yapabileceğim en iyi şey bu."

Kalbim sıkışıyor. "Ama o insanlar işlerini kaybedecek. Bu sadece bir hesap tablosundaki rakamlar değil. Bu onların yaşam kaynağı."

Liam çenesini sıkıyor. "Kimse daha iyisini yapamaz," diyor sertçe. "Ya böyle olacak ya da hayır kurumu tamamen kapanacak."

"Ama..." Tartışmaya başlıyorum ama o keskin bir hareketle sözümü kesiyor.

"Yeter," diye homurdanır, gözleri öfkeyle parlar. "Bu tartışma bitti."

İşte o anda, bu adamdan neden nefret ettiğimi hatırladım. Çünkü akıllara durgunluk veren seksin altında, o hala Liam McLaren, insanları kârın üstünde tutan adam.

Utanç ve öfkeyle doluyum. Bu daha önce de olmamış değil, Liam herkesin önünde beni susturmuştu, ama şimdi daha çok acıtıyor. Birlikte yattık diye farklı bir şey beklememeliydim.

"Gemma, geride kal." Toplantı sona ererken Liam'ın sesi havayı kesiyor.

"İyi şanslar, ufaklık," Ollie yanımdan geçerken fısıldadı. Ugh. Ona "ufaklık" kelimesini nereye sokabileceğini söyleme isteğimi zorlukla bastırdım.

Herkes dışarı çıkarken, zorlukla yutkunuyorum. Liam'ın gözlerinde o bakış var — beni paramparça etmek üzere olduğunu söyleyen bakış. Harika.

"Benden dürüst olmamı istedin ve ben de tam olarak bunu yapıyordum," diye söylüyorum, o konuşmaya başlamadan önce.

"Dürüst olmanı istedim, tüm toplantıyı rayından çıkarmayı değil," diyor Liam, sesinde zorlukla bastırdığı bir hayal kırıklığı var. "Katılıyorum, bu hayır kurumu inanılmaz şeyler başardı. Hakkını vermek gerek," diye devam eder ve bir an için fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünürüm. Ama sonra bana şöyle der: "Ama bu bir iş, Gemma. TLS'nin Sir Whitmore'un zengin çevresinden yararlanarak kaç tane bağış toplama etkinliği düzenlediğine bak. Bizim düzenlememize göre, TLS para kazanırsa, hayır kurumu da para kazanır. Uzun vadede hayatta kalmasının tek yolu bu."

Onun mantığının acı hapını yutuyorum, mantıklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Onun kurumsal mantığındaki soğuk, sert gerçeği görebildiğim için nefret ediyorum. "Peki ya bu kurumda çalışan insanlar ne olacak?" diye soruyorum, sesim artık daha sessiz.

Liam'ın gözleri biraz yumuşadı. "Bunların yaklaşık yüzde ellisini açık tutabiliriz. Rakamlara göre yapabileceğimizin en iyisi bu. Geri kalanı için ise bir azaltma planı olmalı."

Azaltma planı. "İnsanların hayallerini yıkıp buna iş diyoruz" demek için ne kadar düzgün ve klinik bir ifade.

"Bunu nasıl yaparsınız?" diye alaycı bir şekilde sorarım. "İnsanları sanki satranç tahtasındaki piyonlarmış gibi nasıl konuşursunuz? Bu hayır kurumları binlerce insanın hayatını değiştiriyor. Her gün yanından geçtiğiniz Jimmy gibi insanların hayatını."

Liam çenesini sıkar, geniş göğsünü kollarını kavuştururken gözleri sertleşir. "Bu seni şok edebilir ama biz burada bir iş yürütüyoruz. Bu bir hayır kurumu değil. Bunu anlayamıyorsan yanlış yerde çalışıyorsun."

"Buna iş mi diyorsun? Ben buna tembellik diyorum," diye karşılık veriyorum, öfkesi benimkine denk olacak şekilde alevleniyor.

"Tembellik mi?" Hem şok olmuş hem de öfkeli görünüyor, ona böyle dediğime inanamıyormuş gibi.

"Güçlü konumda olan herkes, savunmasız konumda olanlardan yararlanabilir. Herkesin daha güçlü çıkacağı, herkesin kazanacağı bir strateji geliştirmek için radikal bir kişi gerekir."

"Güvenli bir işte rahatça oturan birinin büyük lafları. Gerçek bir risk almayan birinin."

Yanaklarım öfkeden kızarıyor. "CEO olmamam, yanıldığım anlamına gelmez. Bu, senin kaybettiğin bir bakış açısına sahip olduğum anlamına gelir. Belki bir zamanlar sana da vardı, ama şimdi fildişi kulemde çok yükseklerle çıktın."

Liam tehlikeli bir şekilde gözlerini parlatarak bana yaklaşır, uzun boylu vücudu üzerimde belirir. "Kulemin tepesinde mi?" Sesinde uyarıcı bir ton vardır. "Yoksulluk, Jimmy bana kahve yaparken benim için bir sorun değil. Yıllarca yaşadığım bir gerçeklik."

Çenemi kaldırıyorum. "Ve bu da senin tavrını daha da kötüleştiriyor. On hayatında harcayabileceğinden daha fazla paraya sahipken, bir pound için dünyadaki Jimmy'leri mahvetmeye hazır olman."

Liam yaklaşır, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktadır, öfkesi ondan yayılır. Kalbim, bu yakınlık karşısında şaşkınlık içinde titrer; en son bu kadar yakın olduğumuzda, dudaklarının benimkilerle birleştiği anı hatırlarım. "Kartlar sende olduğunda, kararları sen verirsin. Şu anda masada milyarlarca dolar var. Sen oyuncu değilsin, krupiye değilsin, içkileri servis eden lanet olası kokteyl garsonu bile değilsin. Sen bir gözlemcisin. Ve senin fikrine ihtiyacım olduğunda, sana sorarım."

İçimde öfke kabarıyor ama korkmaya niyetim yok.

Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. "Sınırı aştın, Gemma. Fikrini söyledin, şimdi bırak bu konuyu. Bir daha söylemeyeceğim."

Ne kadar ısrar etmek, bunun ne kadar yanlış olduğunu ona göstermek istesem de, bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Onu sadece daha da kızdırıyorum ve şu anda kızgın bir Liam'la uğraşmak istemiyorum.

"Evet. Tabii ki. Anlıyorum," diyorum, sözler dilimde acı bir tat bırakıyor. Anlamıyorum. Katılmıyorum.

Kravatına bakıyorum, muhtemelen Jimmy'nin bir haftada kazandığından daha pahalı olan, absürt derecede pahalı ipek şerit.

Yukarı baktığımda, sanki onu zihinsel olarak boğazladığımı yakalamış gibi bana öfkeyle bakıyor.

Sanki bu cazibeye ihtiyacım varmış gibi, dostum.

Dönüp dışarı çıkıyorum, beyaz sıcak öfke ve mide bulandırıcı utanç arasında sıkışmış halde. Benden dürüstlüğümlü istedi, ben de ona verdim. Ve şimdi anlaşmayı imzalamak üzereyken, şimdi, benim dürüstlüğümlü gerçekten bir fark yaratabileceği anda, o bunu görmezden geliyor.

Hafta sonunun çoğunu ve sonraki çalışma haftasını TLS ile ilgili çılgınlıklarla geçiriyorum. Her zamanki gibi işler. Ve her zamanki gibi derken, koridorda sevişmeden önceki her zamanki gibi demek istiyorum. Sanki Liam, karamsar ve otoriter varlığıyla daireme hiç gelmemiş gibi. Aslında, o kadar kararlı bir şekilde patron moduna geri döndü ki, tüm bu iğrenç olayı hayal ettiğime neredeyse ikna oldum. Belki de duvarımda çatlak olup olmadığını kontrol etmeliyim, ya da Winnie'ye onun gerçekten orada olup olmadığını, Büyük Koridor Sikişini duyup duymadığını sormalıyım.

Bütün hafta boyunca emirler yağdırdı, TLS teklifini sonuçlandırmaya odaklandı. İşleri daha da kötüleştiren ise, Alastair'in söz verdiği gibi Vertex'in yan binanın en üst iki katına taşınmasıydı. Liam, başı ağrıyormuş ve kin dolu bir ayı gibi ofiste dolaşıp duruyor. Alastair'i ortadan kaldırmak için suikastçıları görüşmeye başlayacağını düşünüyorum.

Perşembe günü, koridorda gerçekleşmiş ya da gerçekleşmemiş olabilecek olaydan tam bir hafta geçti ve bugün bir sonraki "toplantımız" olması gerekiyor.

Tabii ona bunu hatırlatmayacağım. Hayatta olmaz.

Sorun değil. Hatta harika. Normal işimin ve işe alım görevlerimin yanı sıra, köstebeğimizi bulmak için deli gibi uğraşıyorum.

O, ona verdiğim raporu elinde tutarak kapımı sertçe çalıyor. "Gemma, hala on kişi eksik." Bugün beşinci kez beni azarlamak için geldi. Ne şanslıyım.

"Biliyorum, ama sadece geçen hafta altı kişi daha işe aldık," diye terslerim, onun saçmalıklarına tahammülüm yok. "Ben mucize yaratıcı değilim."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Gelişmeler hakkında günlük bilgi istiyorum. Bu çok önemli."

"Peki," diyorum, sesimde alaycı bir tonla. "Ama şunu bilin ki, daha fazla raporlama eklemek bizi daha da yavaşlatacaktır. E-postaları yazmak için daha fazla zaman harcayacağım ve işe alım için daha az zaman ayıracağım."

"Bu tavır da ne böyle?"

"Sadece size doğruyu söylüyorum patron," diye karşılık veriyorum. "İstedığınız bu değil miydi?"

"Sinir krizi geçirmene gerek yok," diyor, artık öfkeyle.

Sinirleniyorum. Tamam, belki bugün her zamankinden biraz daha tersim.

O başını sallar ve uzaklaşır. Harika, gerçekten harika.
O zaman bu gece kesinlikle çıkmayacağız.
İyi. Böylesi daha iyi. Hayal kırıklığına uğramadım. Hiç de bile.

Ofisten metroya doğru yürürken telefonum bir mesajla titredi.

"Ne?" diye sokaktaki kimseye yüksek sesle söylüyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Ciddi olamaz, değil mi?

Gözlerimi kırıp mesajı tekrar okudum, beynim ani gelişmeleri sindirmekte zorlanıyordu. Birisi arkamdan bana çarptı ve geçerken "Lanet olsun, çekil önümden!" diye mırıldandı.

Adrenalin vücudumu kaplıyor, cevap yazıyorum. İmkani yok. Bütün hafta boyunca sergilediği huysuzluk ve bağırışlarından sonra olmaz.

Bir parçam siktir et ve *evet, evet, evet* diye cevap yazmak istiyor, ama yapamıyorum. Ben sadece... Bununla başa çıkamıyorum. Bütün hafta işkence gibiydi, her gün işe gidip o inanılmaz gecenin hiç yaşanmamış gibi davranmak. Tüm zamanımı CEO Liam'la geçirmek, her zaman savaşa hazır, acımasız, zalim haliyle, *çok zor*. O adamı yatak odasında gördüğüm adamla, o kadar cömert ve özenli ki insanı sarhoş eden adamla bağdaştıramıyorum.

Onun bölünmüşlüğü beni öldürüyor. Daha güçlü veya daha güvenli hissetmek yerine, kırılgan, hırpalanmış ve yaralı hissediyorum. Onunla yatmak içimde bir şeyleri açığa çıkardı, geri kutuna sokmam gereken tehlikeli bir şey.

Ben: **Üzgünüm, meşgulüm. Saçımı yıkıyorum.**

Tatmin edici bir hareketle gönder tuşuna bastım ve olgunlaşmamış bir intikam duygusu hissettim. Al sana, McLaren. Ben senin istediğin zaman çağırıp, geri kalan zamanlarda ayakkabındaki çamur gibi davranabileceğin bir seks partneri değilim. Ben güçlü, bağımsız bir kadını... kendi saçını yıkayan bir kadın.

Telefonum çaldı ve ekranında onun adı belirdi. Kahretsin. Donakaldım ve kalbim güm güm atmaya başladı. Telefonun almasına izin verdim.
Başka bir mesaj belirir ve okuduğumda telefonu düşürmek üzereyim.

Bu düşünceyle dizlerim titrer, karnımın altında bir sıcaklık hissedirim. Beni fayanslara doğru ittiğinde, vücudu beni sabitlerken, sıcak su cildimden aşağı akıyor gibi hissediyorum...

Hayır. Onun kafana girmesine izin verme.

Ben: **Hayır. Yarın görüşürüz.**

Tekrar arıyor ve ben ekrandaki ismine bakıyorum, parmağım cevap düğmesinin üzerinde duruyor.

Sonra onu kapatıyorum, kendimle gurur duyarak.

BÖLÜM 32

Liam

O LANET olası telefonunu kapatmış. Gemma bütün hafta bana karşı huysuz davrandı, nefes aldığım her seferinde bana bıçak gibi bakışlar attı. Anlaşmamızı kaldıramadığı açık. Bu bir sorun.

Ama lanet olsun, onu görmek istiyorum. Ve beni başından savdığı için epey sinirliyim. Bu akşamı takvimimde kesin olarak ayırmıştım. Hatta yanımdaki Michelin yıldızlı restorandan güzel bir yemek siparişi bile vermiştim. Tabii ki büyük resimde bunun bir önemi yok.

İtiraf ediyorum, bu akşamı iple çekiyordum. Onunla yine kötücül oyunlarımı oynamayı.

Ve evet, itiraf ediyorum, kadınların beni reddetmesine alışkın değilim. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama gerçek bu. Ben reddedilmiyorum. Böyle bir şey olmuyor. Görünüşe göre, şimdiye kadar.

"James, planlar değişti. Putney'e uğrayacağız," diyorum şoförüne, elimi çeneme sürterek. Bu saçmalığı yaptığımı inanamıyorum. Umutsuz bir aptal gibi bir kadının peşinden koşuyorum.

Yarım saat sonra, onun evinin önünde duruyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum ama artık geri dönemeyecek kadar inatçıyım.

Kapısını çalıyorum ve o, kürk topunu kucağında tutarak kapıyı açıyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Anlaşmamızı neden bozduğunu açıklamak ister misin?" diye soruyorum, nezaket kurallarına aldırmadan. Ama yine de Winnie'ye

kulaklarının arkasını kaşımak için elimi uzattım. Gemma'nın düşündüğünün aksine, ben tam bir canavar değilim.

"Gerçekten buraya kadar geldin mi?" diye soruyor, paniğe kapılmış bir şekilde.

Ön pencerede bir hareket görüyorum. Biri panjurların arkasından bakıyor. Deri giysiler konusunda şüpheli zevki olan arkadaşı olmalı. O gece Gemma'yı soymaya bu kadar odaklanmamış olsaydım, o kıcsız pantolonları sorgulayabilirdim.

"Mesajlaşarak tahmin oyunları oynamayacağım," diyorum. "Bu gece için bir anlaşmamız vardı ve neden vazgeçtiğini yüzüme karşı söyleyeceksin."

Gözlerini devirme cüretini gösteriyor. "Sana söyledim, saçımı yıkıyordum."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak iç çekiyorum. "Hadi ama Gemma. Sen otuz üç yaşındasın, on üç değil. Senin kalibrede bir kadından daha iyi bahaneler beklerim. Ya da

en azından daha yaratıcı bahaneler."

Winnie'yi kollarında değiştirir. "Bak, ben sadece... Artık bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, tamam mı?"

"Saçmalık. Kahve arabalarıyla mı ilgili? Seni kapatmamla mı?" "Ne?"

Hayır, tabii ki değil."

"O zaman ne?" diye soruyorum, ona yaklaşıyor.

Titrek bir nefes aldı. "Bak, Liam. Yaptığımız şeylerden sonra iş yerinde her zamanki pislik halinle başa çıkamıyorum. Çok kafa karıştırıcı, çok karmaşık."

Ona bakıyorum, gerçekten şaşkınım.

"Şimdi sana farklı davranmamı mı bekliyordun?" diye soruyorum, inanamayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırarak. "Ofiste normal davranıyorum. Hiçbir şey değişmedi. Mesai sonrası aramızda olanlar, mesai saatlerinde kim olduğumu değiştirmiyor."

"Ben... hayır, tabii ki hayır," diye kekeleyor, yanakları kıpkırmızı oluyor. "Sadece... belki de bir sihirli düğmeye basıp, bir gece beni deli gibi becerip ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi ofiste bana emirler yağdırmadan tamamen etkilenmemek mümkün değildir. Belki de ben senin gibi bir robot değilim."

"Bu kadar mı? İkimizin de açıkça istediği bir şeyi öylece bırakacak mısınız?" diye soruyorum, ona kaşlarımı çatarak.

"Kendi adına konuş," diye karşılık veriyor.

"Oh, kendim için konuşuyorum. Burada tamamen dürüst davranıyorum, ki bu senin için söyleyebileceğimden daha fazla."

Sinirli bir nefes alır. "Bak, ilk seferinde kendimi kaptırdım çünkü ofisten uzaktaydık, gerçeklikten uzaktaydık. Ama balıkçı Liam ile olanlar bir tesadüftü, tamam mı? Şimdi geri döndük, sen yine *sensin* ve ben sadece... Üzgünüm, ama bunu yapamam."

Onu incelerim. "Tamam," derim yavaşça. "Balıkçı Liam ile çıkar mısın?"

Yüzü buruşur. "Ne?"

Bu kötü bir fikir. Son derece aptalca bir fikir. Ama burada durup ona bakarken, itiraf etmek istediğimden daha fazla onu istiyorum.

"Peki ya şöyle yapalım? Bu gece olmaz. Anlıyorum. Ama ya balıkçı Liam bu hafta sonu seni teknesine çıkarmak isterse? İş saçmalıkları yok, gerçek dünyanın karmaşıklıkları yok. Sadece birbirlerinin şirketinden zevk alan bir erkek ve bir kadın."

İnanamayan bir sesle kahkahayı patlatır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Çok ciddiylim. "Yarın akşam seni alacağım, sahilde akşam yemeğine götüreceğim ve teknede kalacağız."

"Siktir," diye nefesini verirdi. Duraksadı, alt dudağını dişlerinin arasında ısırdı.

"Balıkçı Liam en iyi davranışını sergileyeceğine söz verdi. Rahat, uyumlu olacak... Gerçek bir av." Kendimi tutamayıp sııttım.

O da sırtarak karşılık verdi. "Bu çok kötü bir kelime oyunu. Babamın yaptığı şakalar kadar utanç verici."

"Evet, ona biraz müsamaha göster. Uzun zamandır denizde, tek arkadaşı elleri. Ve yüzünü tekrar bacaklarının arasına gömmek için sabırsızlanıyor."

Gülümsemesini saklamaya çalışır, ama başarısız olur. "Adil oynamıyorsun, biliyor musun? Balıkçı Liam kartını oynuyorsun..."

"Hayır, hayatım. Ben sadece istediğimin peşinden giderim ve onu elde edene kadar durmam."

"Ona, sekreter Ginger'ın bu hafta sonu işe alım işleriyle uğraşmak zorunda olduğu için okulu asamayacağını söyleyebilirsin. Hani, hala doldurmamız gereken o koltuklar için?"

Lanet olsun. Başka bir zaman olsaydı, o pozisyonları sabitlemek için onu sürerdim. Ama şu anda? Onun beni daha fazla sürmesini istiyorum.

Ve içimdeki küçük bir ses bana bunun bölümlere ayırmak ya da önemli olan şeylere öncelik vermek olmadığını söylüyor. Ama ben bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Son tarihi uzatacağız," diye karşılık veriyorum, elimi reddedici bir hareketle sallayarak. "Ve biliyorsun ki, çalışanlarımı hafta sonları çalıştırmam."

"Hayır, ama ikimiz de genellikle böyle olduğunu biliyoruz. Ve eğer işi bitiremezsem, pazartesi sabahı ensemde olacaksın, Liam."

"Yapmayacağım. Yemin ederim." Tanrım, resmen yalvarıyorum. "Kaptan Magee de orada olacak mı?" diye soruyor.

"Hayatta olmaz. Kaptan bu gezinin yakınında bile olmayacak. Sana söylemiştim, paylaşmam Gemma. Özellikle de eski tekne kaptanımla."

"İyi, çünkü ayakları çok kokuyor."

Kafamı sallayarak gülümserim.

Bana bakıyor. "Tamam, peki. Geleceğim. Ama balıkçı Liam'ın benim emir almadığımı ve kesinlikle halat çekme, yelken açma, manevra yapma ya da her neyse, o tür şeyleri yapmayacağımı bilmesini sağla."

Gülümserim, parmaklarımla kızıl saçlarından bir tutam alırım. Hafta sonu bunu çekmek için sabırsızlanıyorum. "Oh, o senin parmağını bile kıpırdatmanı beklemiyor, bebeğim. Belki saatlerce sana oral seks yaparken çarşafları tutman dışında."

Yutkunur, yanakları pembeye döner. "Tamam. Anlaştık."

BÖLÜM 33

Gemma

Jimmy'nin kahvesini yudumlarken, IT'nin gönderdiği geçmiş kontrol raporlarına bakıyorum.

Bu gece, "balıkçı" Liam ile sahile gitmem gerekiyor. Onun tek bir balık bile yakaladığını görmediğim için bu lakap bana saçma geliyor. Ama bu lakap ona yapıştı ve çok seksi.

Beni ele geçirdi. Bankacı Liam'a hayır diyebilirim... ama balıkçı Liam'ı tekrar görmek isterim.

Eğlenceli bir şekilde, IT güvenlik ekibi talimatı kelimesi kelimesine uyguladı ve Liam ve ben dahil *herkesin* profilini çıkardı.

Arka plan kontrolümü gözden geçirirken, merak ve rahatsızlık karışımı garip bir duygu hissediyorum. Tüm hayatım, yalın ve klinik gerçeklerle ortaya serilmiş. Sanki beni inanılmaz derecede sıkıcı bulan biri tarafından yazılmış kendi biyografimi okuyormuşum gibi.

Kahretsin, bu dosya benim hafızamdan bile daha kesin. Aile detaylarına, geçmiş ilişkilerime, ipoteklerime, adreslerime, her şeye giriyor. Büyük Birader izliyor ve bir hesap tablosu tutuyor.

Sanırım benimkinde saklı kalmış sırlar olmadığı için şanslıyım. Dosya her şeyi kapsıyor, Lizzie ile birlikte yaşadığımı, kendi dairem olduğunu ve kredi notumun iyi olduğunu bile. Hatta büyüdüğüm Bath yakınlarındaki okula gittiğimi bile biliyor. Dürüst olmak gerekirse, benim çoktan unuttuğum şeyleri hatırlıyor.

Onların yapay zekası verilerimizi analiz etti ve bize risk profilleri atadı. Bunları incelerken, sanki herkesin bir tehdit seviyesine indirgendiği distopik bir filmin oyuncu kadrosunu okuyormuşum gibi hissediyorum.

Düşük Risk: *Zimba bile çalmaz* — bu benim. Güvenilir biriyim. Beni ofis yazıcısını kişisel işlerim için kullanırken asla yakalayamazsınız. Yapay zekanın da aynı fikirde olması güzel; en azından sıkıcı bir şekilde yasalara uymakta başarılıyım.

Orta Risk: *Fatura sahteciliği yapabilir* — bahse girerim tüccarların yarısı böyledir.

Yüksek Risk: *Potansiyel Kurumsal Sabotajcı ve öfke yönetimi gerektirir* — bakın, bu Ollie.

Elim Liam'ın dosyasının üzerinde duruyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Onun köstebek olmadığını biliyorum, bu yüzden bu durum bana yanlış geliyor. Onun mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum, sadece onun çalışanı olduğum için değil, açıkça söylemek gerekirse, seviştiğimiz için.

Yine de, o herkesi bu kontrole tabi tutmaktan mutluluk duyuyordu. Kendi ilacının tadına bakması gerekmez mi?

Kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor.

Yutkunuyorum, parmağım hala farenin üzerinde. Sorun yok, değil mi? O bir kamu figürü. Elbette burada, magazin dergilerinde yayınlanmamış veya bir gazetecinin ifşaatında gömülmemiş hiçbir şey yok. Zaten bilmediğim ne bulabilirim ki?

Banka hesabında bir düzine sıfır olduğunu biliyorum. Nispeten yoksul bir aileden geldiğini, ancak gençken zengin üvey babası tarafından kurtarıldığını biliyorum. Bu sektördeki diğer milyarderler gibi, en iyi okullardan birine gitti. Hepsi eski haberler.

Kendimi vazgeçirmeden önce dosyayı açtım.

Vay canına. Kahvemi neredeyse boğazıma kaçırıyordum. Net serveti... vay canına. Kemiklerim kalana kadar çalışsam bile, onun bir ayda kazandığını kazanamam.

Tanıdık detayları gözden geçiriyorum. Yorkshire'da doğmuş. Bir erkek kardeşi var, Patrick, emlak geliştiricisi. Babası ölmüş. Üvey babası: bir sigorta şirketinin sahibi. Şu ana kadar şaşırtıcı bir şey yok. Ama sonra, bir detay dikkatimi çekiyor. Kalbimi sıkıştıran küçük bir gerçek.

Annesi TLS'de çalışmış. On yıl boyunca, sonra işten çıkarılmış. Neden bundan bahsetmedi? Bu devralma... onun için kişisel bir mesele, değil mi?

Dosyada, Liam beş yaşındayken annesinin üvey babasıyla evlendiği ve altı yaşındayken yatılı okula gönderildiği yazıyor. Altı yaşında. Henüz küçük bir çocukken

evinden uzaklaştırılmış. Dosya, yazları da orada kaldığına dair ayrıntılara bile giriyor.

Dosya kapatırken göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Liam okuldan hoşlanmadığını söylemişti, ama orada yaşıyordu. Bütün yıl boyunca. Annesi üvey babasıyla yeni bir hayata başlarken. Kağıt üzerinde durum böyle görünüyor.

Belki de acımasızlık doğuştan gelen bir şey değildir; belki de hayatın karşınıza çıkardığı tüm zorluklar tarafından, parça parça şekillenen bir şeydir. Kendi ayakkabılarını bağlayacak yaşta bile olmayan bir çocuk, yatılı okula gönderilmiş ve çok hızlı büyümek zorunda kalmış. Onun bu kadar... Liam olması şaşırtıcı mı?

Belki de küçük yaştan itibaren güvenilebileceğin tek kişinin kendin olduğunu öğrendiğinde böyle olur. Gözünü kırpmadan şirketleri alıp satan Liam McLaren gibi bir adam nasıl olunur?

Aniden, Liam hakkında pek çok şey anlam kazanıyor.

BÖLÜM 34

Gemma

"Göğüslerimi kapatan tam boy bir önlük giymek, seksapelinin tam anlamıyla bir örneği sayılmaz." Kıkırdayarak gülüyorum.

Son bir saati, regatta maceramıza başladığımız yerin hemen yukarısındaki sahildeki şirin bir yer olan Hamble'daki bu sevimli deniz ürünleri restoranında geçirdik. Ellerimi peçeteyle defalarca siliyorum. Önlüğümdeki ıstakoz yağı, sanki bir şişe yemeklik yağla birkaç raunt dövüşmüşüm gibi görünmemi sağlıyor. "Bir daha asla ıstakoz sipariş etmeyeceğim. Bütün bu uğraş ne için? Bacağından alınan bir parça balık için mi? Hayır, teşekkürler, bundan sonra balık ve patates kızartması yemeye devam edeceğim."

"İstakoz teknik olarak balık değildir. Bacağından alınan *etidir*."

"Tamam, bay akıllı," diye homurdanırım. Peçeteyle önlüğümü silerek, durumu düzeltmek için hiçbir işe yaramayan bir şey yaparım.

Sebze ve sos olmadan sipariş ettiği bifteğini kesmesini izlerim. "Oradaki bütün bir inek olmalı. Kim sos olmadan biftek yer ki? Bu çok yanlış."

Omuz silkiyor ve ağzına sade, kuru bir parça sığır eti atıyor. "Vücuduma ne girdiğini kontrol etmeyi seviyorum. İşlenmiş şeyleri sevmem."

Şaka yapmıyorum. Bu adam diyet konusunda bir makine gibi. En fazla bir kadeh şarap. Asla daha fazla değil. Ama viskiye biraz düşkün gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsan, sana açıkça iyi geliyor," diye mırıldanıyorum, göğsüne ve omuzlarına bakarak, ıstakoz bacağından zavallı bir parça *et* çıkarmaya çalışıp başarısız oluyorum.

Liam bana gülümser. "Ver tabağını bana."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Sen çok yiyorsun. Tank gibi yapılı olmana şaşmamalı." Adam ıstakozunu ve bifteğinin yarısını hafif bir atıştırma gibi yiyip bitirmiştir. "Garsona sana bir yemlik getirmesini mi söyleyeyim?"

Gözlerini devirir, sinirli bir ifadeyle. "Seninkini yemeyeceğim, seni yaramaz kız."

Tabağı uzatırken, Liam'ın tuhaf ıstakoz çatalını alıp kabuklu hayvanın karkasını parçalamaya başlamasını izliyorum. "Etkilendim. İyi olmadığın bir şey var mı?"

Çatalı akıcı, tecrübeli bir hareketle içeri soktu. "Kabuğun boyunca yumuşakça içeri sok, sonra çevir ve çek. Yavaş ve nazikçe. Gördün mü?"

Dudaklarımı ısırp sırttım. "Bu otoriter ses tonuyla söylediğinde, ofisteki anılarım canlanıyor."

Bana tabağımı geri verir, ifadesi sert ama gözleri eğlenceyle parıldamaktadır.

"Bakalım dersimden bir şey öğrenmiş misin. Öğrenmemişsen, seni sert bir şekilde azarlamak zorunda kalacağım. Ve inan bana, bu sadece hafif bir azarlamayla kalmayacak."

Bankacı ve balıkçının bu birleşiminden hiç de hoşnut değilim. Hiç de değil.

Çatalı onun gösterdiği gibi yerleştiriyorum, kabuğa yavaşça ve düzgünce sokuyorum, konsantre olmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Nefesimi tutarak çevirip çekiyorum...

Ve ıstakoz eti uçup, Liam'ın yakışıklı yüzüne çarptı.

"Ahhh! Çok özür dilerim." Nefes nefese, gülmeye başlıyorum ve elimi uzatıp yanağını siliyorum.

Yüzündeki et parçasını alıp ağzına atıyor, dilini çıkarıp parmaklarımdaki kalıntıları yalıyor. Sanki bir mağara adamını izliyormuşum gibi, çok ilkel bir hareket.

Yan masadan kahkaha patlaması yükselir, bu ses iş etkinlikleri için sık sık gittiğimiz şık Londra mekanlarının seslerinden çok farklıdır. Taze deniz havası gibi, yaşadığımız kurumsal balonun dışında koca bir dünya olduğunu hatırlatır bana. Şehirden bir saat bile uzaklaşmamış olsak da, tatildeymiş gibi hissediyorum.

Liam iş çıkışı beni almaya geldiğinde, iş için kullandığı siyah Aston Martin gibi gösterişli bir spor arabayla geleceğini düşünmüştüm. Ama o beni Land Rover ile gelerek şaşırttı. Tamam, Skoda sayılmaz ama yine de arka koltukta yelken ve balıkçılık malzemeleri vardı ve aslında (nefes kesici) biraz kirliydi. Parıldayan koltuğum hariç. Garip bir şekilde tatlı bir his uyandırdı.

Bu gece kesinlikle balıkçı Liam ile ilgileniyorum ve bu bana göğsümde sıcak, bulanık bir his veriyor. Endişe verici, çünkü bu his tehlikeli bir şekilde sevgiye yakın ve Liam McLaren'a karşı sevgi duymamam gerekiyor. Şehvet? Elbette, ondan bolca var. Nefret? Oh, kesinlikle. Ama sevgi? Bu benim için bilinmeyen bir alan.

Onun geçmişini okuduğumdan beri, onu yepyeni bir ışıktaki görüyorum. Bu muhtemelen bir yanılsama ve kendimi acı dolu bir dünyaya hazırladığımı kesin bir işareti. Ama elimde değil.

Ve bu gece, her zamanki huysuz halinden daha neşeli, şakalar yapıyor ve gerçek bir insan gibi gülümsüyor. Belki deniz havası onu değiştirmiştir. Sanırım balıkçı Liam'ı getireceğine dair sözünü tuttu.

"Tamam, sana bir sorum var," diyorum, daha güvenli bir konuya geçerek. "Yelkenciliğe nasıl başladın? Bir gün uyandın ve 'Kahretsin, kanarya sarısı pantolon bana çok yakışır' mı diye düşündün? Çünkü sana söyleyeyim, pek çok erkek bu tarzı taşıyamaz."

Birayı yudumlarken gülümsüyor. Hoş bir ses. "Üniversitede. Arkadaşım Edward Cavendish beni bu işe soktu. Regattan onu hatırlıyor musun?"

"Yakışıklı cerrah mı?" Liam'la birlikte gördüğüm adamı hayal ederek başımı salladım. Yakışıklı yakışıklıyı çeker. Ve zengin de zenginleri çeker, görünüşe göre.

Liam'ın dudaklarında bir gülümseme belirir. "Çoğu kadın sana katılır. Ben sadece cerrah kısmına katılıyorum ama o da doğru. Üniversitedeyken çoğu hafta sonu sahile giderdim."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak şarabımdan bir yudum alıyorum. "Hafta sonları Yorkshire'a dönmüyor muydun?" diye soruyorum. "Anneni ve üvey babanı görmek için?"

Omuzlarını silkiyor, çatalını sebzelere gereğinden biraz daha fazla güçle batırıyor. "Pek sayılmaz."

"Liam," diye başlıyorum, kalbim güm güm atıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bifteklerini keserken başını kaldırır.

"IT ekibi arka plan araştırmalarını tamamladı. Hepimizin." "Öyle mi? Ve?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Seninkini de yaptılar."

Çenesini sıkar, çatalını daha sıkı tutar. "Bana mı? Benim verdiğim talimat bu değildi."

"Biliyorum. Özür dilerim. Pazartesi günü beni azarlayabilirsin, ama lütfen burada yapma."

Beni azarlamasına iki saniye kalmış gibi görünüyor, ama nefes alır ve kendini tutar. "Peki."

"Teknik olarak, yapmaları gerekeni yaptılar. Sen de o dosyalara erişebilirsin. Her neyse... Senin geçmişin hakkında biraz okudum."

Kaşları bir santim kadar kalktı. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Annenin on yıl boyunca TLS'de çalıştığını neden bana söylemedin?"

Gözlerinde bir şey parladı: öfke, incinmişlik, kızgınlık. Liam'ı anlamak zor.

"Bu konuyla pek alakalı değil," dedi keskin bir ses tonuyla.

"Öyle değil mi?" diye nazikçe ısrar ettim. "Senin satın almaya kararlı olduğun şirketten kovuldu. Bana oldukça alakalı geliyor."

Çatalını masaya koyar. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek ister misin? Whitmore ve arkadaşlarının gerçekte nasıl insanlar olduğunu çok iyi bildiğim anlamına geliyor. Kurumsal sorumluluk ve çalışanların refahı hakkında büyük laflar edebilir, ama iş ciddiye binince? Şirketi, görüldüğü kadar cömert değil. Anneme verdikleri tazminat resmen bir şaka gibiydi. Annem işini geri almak için yalvararak ve ağlayarak oraya gittiğinde, ailesini besleyemeyecek durumda olduğunu söylediğinde, güvenliği çağırdılar. Onu bir suçlu gibi dışarı çıkardılar."

Vay canına.

"Liam, çok üzıldüm." Bir an durup, aklıma bir düşünce geldi. "Sir Whitmore bunu biliyor mu?"

"Tabii ki bilmiyor. Ve bilmeyecek de. Bu çok eski bir olay. Geçmişte kaldı. Bu aralar paraya sıkıntım yok, o yüzden bana acımaya gerek yok. Ama bana bir iyilik yap ve o dosyayı sil, tamam mı? Mümkün olduğunca çabuk."

Dikkatlice adımlar atarak başımı salladım. "Annen üvey babanla evlendiğinde işler düzeldi mi? Yani, o zengin biriydi, değil mi? Ve sen o lüks yatılı okula gittin."

Liam'ın kahkahası mizahsızdır. "Bir bakıma öyle. İlk başta harikaydı. Gösterişli Porsche'siyle bizim boktan küçük sosyal konutumuza gelir, getireceği hediyelerle Noel Baba gibi davranırdı.

getirdiği hediyelerle Noel Baba gibi davranıyordu. Bizi erkekmişiz gibi davranmak için futbol maçlarına götürüyordu. Ama sonra evlendiler ve o değişti. Tam bir pislige dönüştü." Liam başını salladı, ağzında acı bir gülümseme belirdi. "İlk fırsatta beni ve Patrick'i yatılı okula gönderdi."

Liam'ın birine piç demesi ironik, çünkü iş yerinde ona da tam olarak böyle diyorlar. Çoğu zaman ben diyorum. Genellikle içimden, ama yine de. Bu düşüncemi kendime saklıyorum.

"Çok üzıldüm," diyorum yumuşak bir sesle. "Gönderilmek çok zor olmuş olmalı. Annen... bunu engellemeye çalışmadı mı?"

O, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "O, ortalığı karıştırmaya çok korkuyordu. Onu suçlayamam. Babam ona en azından maddi olarak istikrar sağlıyordu. Neyse, her şey o kadar da kötü değildi. Patrick vardı."

"Şu anda ikiniz yakın mısınız?" diye soruyorum. Mini Liam ve kardeşinin yurt odalarından dünya hakimiyetini planladıklarını hayal ediyorum.

"Evet." Yine omuz silkiyor. Sanırım duygulara verdiği standart tepki bu. "Şu anda İskoçya'nın Dış Hebrid Adaları'ndaki oteline odaklandığı için birbirimizi pek göremiyoruz. Ama Noel'i birlikte geçirdiğimizden emin oluyoruz."

"Ailede iki büyük iş adamı. Annen gururdan patlıyor olmalı," diyorum, olumlu bir yan bulmaya çalışarak.

"Bunu ona sormalısın."

Elimi koluna koymak için eğildim. Biraz gerildi.

Dudaklarımı ısıriyorum, kucağına atlayıp tüm acılarım yok olana kadar ona sarılma isteğiyle mücadele ediyorum. Ama içimden bir ses Liam'ın bunu hoş karşılamayacağını söylüyor, en azından burada, şu anda. Bunun yerine, ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Sanırım bu, neden bazen bu kadar aptalca davrandığını açıklıyor. Çocukluk travmaları insana bunu yapar."

Liam donar, çatalı havada asılı kalır. Kalbim duran bir saniye boyunca, her şeyi mahvettiğimi düşünürüm. Ama sonra... gülüyor. Göğsünün derinliklerinden gelen gerçek bir kahkaha.

"Aptal, ha?" Gözleri eğlenceyle parıldıyor. Gerçekten parıldıyor. Liam'ın gözlerinin sadece yanıp sönmekten veya dik dik bakmaktan başka bir şey yapabileceğini düşünmemiştim. "Bu senin için yeni bir şey. Her zamanki hakaretlerinden daha az sözlü. Ama verimliliğini takdir ediyorum."

Kıkırdayarak güldüm, şarap beni sıcak ve rahat hissettiriyordu. "Seni tetikte tutmalıyım. İşleri taze tutmalıyım," diye alay ettim ve bir yudum daha aldım. Aklıma bir düşünce geldi ve şarabın gevşettiği dilim onu söylememe izin verdi. "Biliyor musun, artık Skipper Magee'ye neden bu kadar saygı duyduğunu anlıyorum."

Liam kaşlarını kaldırır ve sessizce devam etmemi ister.

"O sanki... üvey babanın tam tersi, değil mi? Yüz bin dolarlık Rolex saatleri savurmayan, toprağın tuzu gibi yaşlı bir adam. Gerçek bir baba figürü."

Kıkırdar ama sesinde bir keskinlik vardır. "Beni tamamen çözdüğünü sanıyorsun, ha?"

"Hiç de bile. Ama bence bir konuda yanılıyorsun, bu bölümlere ayırma tavrın konusunda. Bence dünyaların birbirinden ayrı tutulmamalı, birleştirilmeli. Kötü CEO olabilirsin ama yine de bir kalbin olabilir. Gerektiğinde acımasız, ama aynı zamanda şefkatli. Önemli insanları koruyan biri." Bunu, birdenbire ilişki uzmanı olduğunu düşünecek kadar sarhoş olan birinin tüm özgüveniyle söylüyorum.

"Önemli birçok insanım olduğumu varsayıyorsun," diyor sert bir sesle.

Bu sözler kalbimi burkuyor. Benim de etrafımda sıraya girmiş insanlar yok ama tek çocuk olmama rağmen ailemle iyi bir ilişkim var. Kuzenlerimle yakın ve Lizzie var. İşlerim engel olsa da okul arkadaşlarımla iletişimimi sürdürüyorum.

"Liam," diye iç çekiyorum, cesur ya da aptalca bir şekilde ısrar ediyorum. "Alastair kavgası, TLS'nin devralınması... Bu konuları bırakırsan daha mutlu olabilirsin."

Birasını yudumladı. "Bu hafta sonu balıkçı Liam'ı istediğini sanıyordum," dedi, ses tonu açık bir uyarıydı.

"Haklısın. Artık iş konuşmayalım." Bir parça daha ıstakoz kesip, ağzıma koyarken etrafa bulaştırmamaya kararlıyım.

Liam'ın çenesinin defalarca sıkıldığını izlerken, birden aklıma geldi. Belki de o, neşeli ve şakacı olmayı bilmeyen biridir. Belki de bunu hiç öğrenmemiştir. O birçok şeydir, ama "neşeli" bu listenin başında yer almaz. Bu adam altı yaşında yatılı okula gönderilmiş, çocukluğunun büyük bir kısmını kaçırmış biridir.

Liam'ın rahatlamaya ve eğlenmeye en yakın olduğu an, okyanusla savaşa girip, güçlü ve zaptedilemez bir şeyle kendini karşı karşıya getirdiği anlardır.

Ben bir karar veriyorum. Bu hafta sonu tamamen eğlenceye adanacak. İş konuşmak yok, teknede dolaşan kasvetli alfa erkekler yok. Kararlıyım.

"Liam'ı Neşeli Yapma" operasyonu resmen başladı.

"Tamam, yeni soru," diyorum, gülümseyerek öne eğilerek. "Yaşlandığında ve saçların ağardığında, kendini kim olarak görüyorsun? Hugh Hefner, Elon Musk

yoksa Skipper Magee olarak mı?"

Bana eğlenerek ve inanamayan bir ifadeyle göz kırpmıyor. "Bana gerçekten sadece bu üç seçenek mi sunuyorsun?"

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde. "Playboy, işkolik ya da huysuz yaşlı denizci. Tüm Liam'ları yansıtacak şekilde. Hangisi?"

Gözlerini devirdi ama gülümsemeyi yakaladım. "Peki. Skipper Magee."

"Anlıyorum! Ama ayaklarını yıkamaya devam etsen iyi olur. Kaptan bu konuda pes etmiş gibi görünüyor." Burnumu kırıştırıyorum, o kokunun hatırası hala aklımdan çıkmıyor.

"Deniz havasında hiçbir şey kokusu almazsın. Sadece muhteşem denizin kokusu."

"Saçmalık. O kadar kötü kokuyorlardı ki, on deniz mili çapındaki tüm gemiler için deniz acil durum sinyali verilmesi gerekirdi."

Liam, ben bir parça daha ıstakoz yemeye çalışırken gülüyor. ıstakoz çenemden kayıyor ve ardında tereyağı izi bırakıyor. Muhtemelen bir tereyağı çubuğuyla öpüşüyormuşum gibi görünüyorum. "Tanrım. Bu önlük ve benim yemeğimi kesmen arasında, kendimi kreşteymiş gibi hissediyorum."

Gülümser, gözlerinin köşeleri kırışır. "Ne olursa olsun, bana çok seksi görünüyorsun. Önlükle bile."

Kızarıyorum ve ani utangaçlığımı gizlemek için aceleyle bir yudum şarap içiyorum. "Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir. Endişelenmeli miyim? İyi misin? Felç geçiriyorsan gözünü kırp."

"Senin hakkında çok güzel şeyler söylüyorum Gemma. Çok güzel şeyler de düşünüyorum."

"Öyle mi? Şu anda ne düşünüyorsun?"

Bakışları eriyip gidiyor, sesi boğuk bir mırıltıya dönüşüyor. "Teknemde seni deli gibi sikebileceğim tüm yerler. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum."

Hemen şarabım boğazıma kaçtı. "Vay canına, Liam, böyle bir laf etmeden önce kızı uyar."

"Sadece dürüst davranıyorum. İkimiz de birbirimize karşı dürüst olduğumuz için şimdi çok rahatladım."

"Evet, öyle," diyorum, sesim sadece biraz boğuk çıkıyor.

"Peki..." O eğildi, başparmağıyla yanağımı okşadı. Bir an için beni öpecek sandım, ama sonra geri çekildi, parmağında bir parça tereyağı kalmıştı. O parmağını temizlerken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, kalbim bir an durdu. "Bu gece hakkında günlüğüne ne yazacaksın?"

"Gerçekten çok güzel bir randevum olduğunu." *Ve bunun bitmesini istemiyorum. Balıkçının karısı olmak böyle bir şeyse, ben de varım.*

Ama son cümleyi kendime saklıyorum.

Liam beni sanki bir çuval patatesmişim gibi tekneye itekliyor — sarhoş, kıkırdayan bir çuval patates. İçimden bir kahkaha patlıyor, korku, adrenalin ve en az yüzde 12 romun kaotik bir karışımı.

"Emredersiniz, Kaptan," diye geveliyorum, kelimeler kıkırdamalar arasında dökülüyor.

The Dirty Hen adlı bir pub'dan çıkmıştık. Muhtemelen "The Dirty Cock" (Kirli Horoz) ismi denizciler için bile fazla abartılı olduğu için, kelime oyunuyla yapılmış bir isimdir.

"*Titanic* sahnesini yapabilir miyiz? Hani Jack, Rose'un arkasına geçip dünyanın kralı gibi davranır ya?" diye soruyorum ve sanki uçacakmışım gibi kollarımı açarak teknenin pruvasına doğru kahramanca bir hamle yapıyorum.

"Gemma." Liam bana sert bir bakış attı. "Gemide koşmak yok."

"Beni nasıl durduracaksın?" diye alay ediyorum, ellerimle direği tutarak şakacı bir hareketle etrafında dönüyorum.

O, bir akşam için benim saçmalıklarımın bıkış birinin kararlılığıyla bana doğru büyük adımlarla yürür. Ama ben çok hızlıyım, zafer kazanmış gibi kıkırdayarak onun önünden sıçrayarak kaçırım.

"Gemma," diyor yine, ses tonu beni yakalarsa her türlü lezzetli cezayı vaat ediyor.

Ve beni yakaladı, büyük elleriyle kalçalarımın tutup, nefesimi kesecek bir güçle beni kaya gibi sert vücuduna doğru çekti. Deniz ürünlerinin kutsal annesi, giysilerinin altından kalbinin atışını neredeyse hissedebiliyorum. Ya da belki de sadece benim kalbimdir.

"Seni yakaladım," diye homurdanıyor, sıcak nefesi kulağımı okşuyor ve beni titretiyor. "Artık seninle ne istersem yapabilirim."

Vücudum beklentiyle titriyor. "Elinden geleni yap, kaptan."

Beni sertçe öperken, heyecanı bana baskı yapıyor, tüm hakimiyeti ve ham arzusu ile. Elini göğsüme kaydırıyor, bir şeyi kanıtlamak istercesine sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

Tamamen teslim oldum, tüm gücümle ona karşılık verdim.

Ne yapıyorum ben? Herkesin bu R dereceli denizcilik gösterisini görebileceği lanet olası güvertedeyiz.

"Liam," öpüşmelerin arasında nefes nefese söylüyorum. "Biri görebilir."

Ve "biri" derken, rıhtımda gözü olan ve talihsiz bir şekilde bizim yönümüze bakan herkesi kastediyorum.

Ama klitorisim çoktan zonklamaya başladı. İki saat önce seks yapmam gerekiyordu. "Bırakın yapsınlar," diye dudaklarıma fısıldadı. "Üstüme çıkın. Hemen.

Daha fazla bekleyemem."

Bizi geriye doğru yürüdü ve bankın kenarına ulaştı. Tek kelime etmeden, tek bir hareketle beni kucağına çekti.

Onun üzerine çöküyorum, zihnimdeki tüm mantıklı düşünceler saf bir tahrik hissiyle yok oluyor.

Beni, kot pantolonunun fermuarını açabilecek kadar kaldırır, hareketleri acildir. Fermuarının metalik sesi gece havasında yankılanır, ardından boxerını aşağı indirirken kumaşın yumuşak hışırtısı duyulur. O soğuk bankta oturmak çıplak kıkına tam bir işkence olmalı, ama ben onun penisi serbest kaldığı için çok fazla tahrik olmuşum.

Elleri bir anda kalçalarıma geri dönüyor. Pürüzlü avuç içlerini uyluklarımdan yukarı kaydırıyor, ipleri tutmaktan parmaklarında oluşan nasırlar cildime takılıyor ve arkalarında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Parmakları külotumun dantelini buluyor ve hızlı, neredeyse sabırsız bir hareketle onu yana itiyor. Ani açığa çıkma beni titretir.

Penisinin başı, beni tahrik etmek için yarık boyunca kayıyor.

Omuzlarını sıkıca kavrarım, nefesim kesik kesik kalır.

"Liam," diye inlerim, ona sürtünerek daha fazla sürtünme ararım. "*Lütfen.*"

Zonklayan penisini içime itti ve ben yarı acı, yarı zevk dolu bir çığlık attım. Dolgunluktan nefes nefese kaldım. Ve bir teknenin güvertesinde seks yaptığımız gerçeği, pub'dan geçen herkesin bizi görebileceği gerçeği.

"Yapmamalıyız..." Limanın diğer tarafında insanları görünce itiraz etmeye çalışıyorum, ama o sözlerimi başka bir derin itişle kesiyor.

"Durmam mümkün değil, bebeğim," diye inleyerek kalçalarımı kontrol altına alır ve beni üzerinde yukarı aşağı sürer. Onun beni sahiplenmesinin verdiği hissin tadını çıkararak onu tekrar tekrar sürerim.

Artık çok geç. Bütün liman bizi görse de umurumda değil; tek istediğim onun penisi üzerinde boşalmak.

"Gemma," diye homurdanıyor, sesi düşük ve arzuyla boğuk. "Kendini tutma. Nasıl sikilmek istediğini göster bana. Kontrolü ele al."

Cevap verme zahmetine bile girmiyorum, sadece tek bir yumuşak, acı verici derecede zevkli hareketle onun üzerine çöküyorum. İçimdeki gerginliği ve dolgunluğu beni inlemeye zorluyor, hareket etmeye başladığımda tırnaklarım onun derisine batıyor.

Soğuk metal tezgah bacaklarımın ön kısmına baskı yapıyor ama bunu neredeyse hissetmiyorum. Tek önemli olan, Liam'ın ellerinin kalçalarımı kavrayıp, onu becerirken hareketlerimi yönlendirmesi.

"Evet." Gözleri büyümüş, kapakları düşmüş, yanakları kızarmış, neredeyse çocuksu bir ifadeyle başını kaldırıyor. "Siktir, evet, evet. Devam et, bebeğim. Böyle sallanmaya devam et. Tanrım, bu inanılmaz bir his."

"Tanrım, çığlık atacağım."

Liam elini ağızıma koyar. "Benim için boşal. Güzel yüzünün boşaldığını görmek istiyorum. Sikimin üzerine boşal."

Söyleneni yaparım, o içime son damlasına kadar boşalırken vücudum onun etrafında titrer.

BÖLÜM 35

Gemma

"BU ÇOK GÜZEL," diye haykırıyorum, denizde The Needles olarak bilinen beyaz kayalık tepelere bakarak. Isle of Wight'ın ünlü olduğu şey. Pürüzlü kayalıklar, tarih öncesi bir canavarın omurgası gibi denizden çıkıntı yapıyor. "Deniz canavarına benziyorlar."

Çimenli bir uçurumun tepesinde oturuyoruz, rüzgar saçlarımı çılgınca savuruyor, eminim bu yüzden sanki bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmişim gibi görünüyorum. Ama manzara, daha sonra çözmem gereken her düğümü hak ediyor.

Neyse ki, halatları çekmek zorunda kalmadan adaya yelken açtıktan sonra, adayı keşfettik. Bu uçurum yürüyüşleri, kendimi Jane Austen romanında gibi hissettiriyor.

Bu gece, limanda kalacağız. Teknenin hafif sallanmasını takdir etmeye başlıyorum. Yanımda bir Yunan tanrısı olmasına rağmen, beş saniye içinde uykuya dalıyorum. Bu, güzellik uykum için harika ama uyurken osurma paranoyam için korkunç. Lütfen, Tanrı aşkına, bu adama osurmamı engelle.

Gözlerimi manzaradan ayırıyorum ve Liam'ın dünyaca ünlü kaya oluşumunu değil, beni izlediğini görüyorum. Kalbim biraz hızlanıyor.

"Beğendiğine sevindim," diyor. "Bunları görmek için en تنها yer burası."

Buraya gelmek için otuz dakika yürüdük, tamamen ıssız bir yer. "Tamam, belki inlemem yersizdi. Buna değer," diye itiraf ediyorum

Formda olmadığımı düşünmemeye çalışıyorum. Ya da Liam'ın terli halinin ne kadar yakışıklı olduğunu.

Rüzgar beni sararken elimi tutup beni kendine çekiyor. Her şey çok romantik ve çiftlere yakışır, bu hem heyecan verici hem de korkutucu. Liam, iddia ettiği kadar iyi bir bölümlere ayırma ustası mı? Çünkü burada gerçek bir çift gibi davranıyoruz ve zavallı kalbimin buna dayanabileceğinden emin değilim. Bu düzeyde bir yakınlığı bölümlere ayırmak için gerçek bir psikopat olmak gerekir. Hannibal Lecter düzeyinde. Belki Liam'ın bir yerlerde kalplerle dolu gizli bir dondurucusu vardır.

Cumartesi gecesi de kalmamızı bu kadar rahatça önermesi. O akıllı bir adam, iki geceyi birlikte geçirmenin büyük bir şey olduğunu biliyor olmalı. En azından benim için öyle.

Ama zavallı, saf zihnim çoktan Fransa'ya uçup gitti bile. Sarımsak festivali Ağustos'ta, dört ay sonra. O zaman da bu düzenlemeyi sürdürüyor muyuz acaba? Birlikte katılır mıyız acaba? Zaten orada el ele dolaştığımızı, nefesimizin küçük bir köyü temizleyecek kadar güçlü olduğunu hayal ediyorum.

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim," diyor. "Seninle gerçekten çok iyi vakit geçiriyorum."

"Yelkenle geçmek için tüm işi sana yaptırmış olmama rağmen mi?" diye soruyorum, ona kirpiklerimi kırıştırarak.

"Öyle daha güvenliydi. Beş mil çapındaki herkes için."

Ben alaycı bir cevap bulamadan, o yüzümü avuçları arasına alıp, yürüyüş botlarımın içinde ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak bir öpücük kondurur.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için çaresizce ayağa kalktım. Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

Liam beni hiç zorlanmadan havaya kaldırır ve farkına bile varmadan, klasik romantik komedi filmlerindeki gibi bacaklarımı havaya kaldırırım. Balıkçı Liam'ın gizli bir romantik tarafı olduğunu kim bilebilirdi? Sürekli inkârlarına bakılırsa, kesinlikle kendisi bilmiyordu.

Balıkçı Liam'ın da azgın olduğunu çabucak anlıyorum.

Beni çimlere doğru çeker, bizi yuvarlar ve ben onun üstüne uzanırım.

"Ciddi misin?" diye fısıldıyorum, kurtulmaya ve birazcık da olsa namuslu görünmeye çalışarak. "Burada mı? Ya bu yoldan biri geçerse?"

"Bu yolda kimseyi görmedik," diye homurdanıyor, elleri kararlı bir şekilde aşağıya kayıyor. "Rahatla, Gemma. Ya da rahatlama. Seni heyecanlı halini seviyorum."

"Seni teşhirci manyak," diye suçluyorum, vücudum bana ihanet ederek ona karşı eriyip gitse de. "Dün gece ilk kez, şimdi de bu."

Ama bu sefer gün ışığında, Tanrı aşkına.

Göğsünden benim göğsüme titreyen, düşük, gürleyen bir kahkaha attı. "Burada kimse bizi tanımıyor."

Her kasını sergileyen hızlı bir hareketle beni ters çevirir. Şimdi onun altında sıkışmış durumdayım, uylukları benimkileri ayırıyor. Gösterişçi.

"Rahatla," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni burada soyup soğana çevirmeyeceğim. Tamamen Neandertal değilim."

"Hadi canım!" Öfkelenmiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama itirazlarım kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor. Lanet olsun onun günahkar ağzına.

Ön kolları başımın iki yanına inerek beni hapseder ve ben kaçınılmaz sona teslim olurum. Haklı, etrafta kimse yok. Ve gerçekten, biraz açık havada öpüşmenin ne zararı var ki? Sanki burada çimlerin üzerinde sevişecek değiliz... Değil mi?

Dünyada sonsuz zamanımız varmış gibi, yavaşça, şehvetle öpüşüyoruz. Bu hafta sonu hiç beklemediğim kadar çok öpüştük. Onun öpüşmeyi sevmediğini sanıyordum. Meğer çok iyi öpüşüyormuş.

Dili benimkine dokunuyor ve bunu ayak parmaklarımanın ucuna kadar hissediyorum. Her dil hareketinde, her alt dudağımı çekişinde beynim eriyor.

Elleri dolaşmaya başlıyor, göğüslerime dokunuyor, sonra üstümün altına kayıyor, parmakları çıplak karnımda yayılıyor. Bu temastan titriyorum. Kot pantolonunun içinden bile ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Liam, çık oradan," diye nefes nefese söylüyorum, ama bu en iyi ihtimalle yarı yürekli bir azarlama. Eli sütyenimin içine kayıp meme uçlarımı okşadığında, onu durduramayacak kadar azgınım.

Kollarımı beline doluyorum, üstümde ne kadar büyük ve sağlam olduğunu hayretle izliyorum.

Ağzına iç çekiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok, ne yukarıda onaylamadıklarını haykıran martılar, ne de saçlarımı savuran rüzgar.

Ayrılıyoruz ve kendimi onun gözlerine bakarken, yüzünün her ayrıntısını ezberlerken buluyorum. Güçlü, seksi burnu. Çikolata rengi derin kahverengi gözleri. Dolgun dudakları. Çenesi.

"Kırpiklerin çok güzel," diye mırıldanıyorum, nazikçe onlara dokunarak.

Bir şey dikkatimi dağıtır, aşağıdaki suda gözüme çarpar. Bir tekne. Yan tarafında büyük, kalın harflerle "*Birdwatchers*" yazıyor.

Bir an hayranlıkla ona bakıyorum, şehvetle bulanmış beynim bu bilgiyi tam olarak işleyemiyor. Sonra Liam üstümün altında coşkulu keşfine devam ederken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Liam," diye acil bir şekilde fısıldayarak omzuna vuruyorum. "Elini üstümden çek. Hemen."

Geri çekilir, karanlık gözleri karışıklık ve kesintiye uğradığı için hafif bir kızgınlıkla parlar. Neye baktığımı görmek için döner.

Orada, suda neşeyle sallanan, yaşlı kuş gözlemcileriyle dolu bir tur teknesi var. Ve en az yarısı dürbünlerini bize doğrultmuş, açık havada sergilediğimiz küçük sevgi gösterisini yakından izliyorlar.

Ne. Lanet. Olsun.

Liam gözlerini kırıştırır, yüzünde önce şaşkınlık, sonra eğlence ifadesi belirir.

"Siktir," diye homurdanır, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle elini sütyenimden çıkarır. "Sanırım kuş avında beklemedikleri bir gösteri sunduk onlara."

Oturup, telaşla kıyafetlerimi düzelterip biraz olsun saygınlığımı geri kazanmaya çalışıyorum. "Buna inanamıyorum. Kimsenin bizi görmeyeceğini söylemiştin."

"Kimsenin bu tarafa yürümeyeceğini söyledim. Teknelerden bahsetmedim." Liam gülüyor, piç kurusu, yaşlı seyircilerimizden hiç etkilenmeden. "İyi tarafından bak. Muhtemelen gezilerini biz yaptık. Yıllarca uçurumdaki azgın çiftten bahsedecekler."

Ona öfkeyle bakıyorum, yerin dibine girmekle bunun komik olduğunu kabul etmek arasında gidip geliyorum. "Bu senin hatan, ellerin durmak bilmiyor ve utanma duygun yok. Eğer "*Kuş Gözlemcileri Haftalık*" dergisinin kapağına çıkarsam, uykunda seni öldürürüm."

"Kızdığında çok tatlısın."

Sonra anlıyorum. Az önce söylediği şeye gecikmiş bir tepki.

Çift.

Bizim bir çift olmadığımızı unutuyor mu acaba? Bu hafta sonu mutlu bir kaçış olabilir, ama Pazartesi yakında gelecektir. Kolay gülen ve elleri gezinen balıkçı Liam, beni ofiste beklemeyecek.

BÖLÜM 36

Liam

"ARTIK ÇOĞUNLUKLA DÜZ GİDİYORUZ," diye bağıyor Gemma, yüzü parlayarak dümeni tutuyor. "Sayılır."

"Öyle," diye onaylıyorum, dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemeden. Onun coşkusu bulaşıcı ve bana itiraf etmek istemediğim şeyler yaptırıyor. En azından yüksek sesle. Güzel bir pazar günü pub öğle yemeğinin ardından Isle of Wight'tan ana karaya geri dönüyoruz.

"Neden regatta sırasında dümeni ben kullanamadım?" diye soruyor ve bana sert bir bakış atıyor.

Güvertede oturduğum yerden onu izleyerek sırtıyorum. Gerekirse yardımına koşacak kadar yakın, ama manzarayı seyredecek kadar da uzak. "Dümeni tutmak sadece bir tekerleği çevirmek değildir, hayatım. Strateji, navigasyon, anlık kararlar gerektirir. Sen bu tür bir baskıya hazır değildin. Yarış komitesinin önünde bizi daireler çizdirmeni istemezdim, değil mi?"

Gözlerini devirir. "Balıkçı Liam da biraz pislik olabiliyor, anlıyorum." Bir rüzgâr esintisi şortunu yakalar ve uzun, bronzlaşmış bacaklarına çarpar.

Dengesini korumak için ayaklarını genişleterek duruşunu düzeltir ve bu manzara gerçekten de görülmeye değer. Eli kaptan şapkasını tutmak için havaya uçar, aynı anda da vahşi, ateşli buklelerini düzeltmeye çalışır. Eğer Eğer bu manzaradan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Benim tişörtlerimden birini giymiş, karnında düğüm atmış, bir şerit deri açıkta kalmış. Sanki beni öldürmeye çalışıyor gibi, orada durmuş

her denizcinin ıslak rüyası gibi görünüyor. Bir geminin pruvasındaki denizkızı figürü gibi - benim gemimin. Cesur, korkusuz, denizlerin bize bulaşmasına meydan okuyor. Eve dönüş yolculuğunu koruyor.

Evet, orada çok güzel görünüyor. Onu ıslatmak için kendi teknemizi alabora etmeyi düşünecek kadar güzel.

"Artık sorumlu benim," diyor, sesi rüzgârın üstünde yankılanıyor. "Teknenin kaptanı benim."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Skipper Magee'nin bunu duymasına izin verme. İnsanlar onun şapkasını taktığında çok sinirlenir."

Donup kalır. "Ne? Bu Skipper Magee'nin şapkası mı?"

"Evet," diye onaylıyorum, onun şok olmuş ifadesine gülmeme zorlukla engel oluyorum.

Bir çığlık atar ve şapka yanıyormuş gibi kafasından fırlatır. Tek sorun, güverteyi fazla abartması ve lanet şeyin suya düşmesidir.

"Gemma," diyorum, ama kızgın olmaktan çok eğleniyorum. "O şapkayı çok seviyor."

"Tanrım, çok üzgünüm. Sadece çıkarmak istedim! Ama bu... iğrenç!"

Motoru durdurup ona sert bir bakış attım, ama gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Gidip onu alacak mısınız?"

Gözleri komik bir şekilde büyür. "Ne? Denize mi gireyim? Adamcağıza yenisini alsam olmaz mı?"

"Onu kırk yıl önce rahmetli kız kardeşi almıştı," diye açıklıyorum, abartarak. "Onu uğurlu tılsımı olarak görüyor, birçok kez onu suda boğulmaktan kurtardığını söylüyor."

"Lanet olsun," diye inliyor ve bir an için onu kızdırdığım için suçluluk duyuyorum.

Yaşlı adamın batıl inançları hakkında tamamen yalan söylememiş olsam bile, artık rol yapmaya devam edemem.

Kıkırdayarak tişörtümü çıkarıyorum, gözlerinin göğsümü süzdüğünü fark ediyorum. "Sakin ol Gilligan. Ben hallederim. Ben yokken tekneyi batırmamaya çalış."

"İyi olacak mısınız? Bu güvenli mi?"

"Muhtemelen hayır. On dakika içinde dönmezsem, şirketi sat ve benim adımla taşıyan bir hayır kurumu kur." Ona göz kırptım.

"Bekle, ciddi misin?" diye ciyakladı. "Liam, sakın yapma..."

O cümlesini bitirmeden suya daldım, soğuk su vücudumu şok etti. Sallar gibi yüzen şapkaya doğru yüzerken,

Gemma'nın renkli küfürleri duyuluyor. Kadın kendini tutmadığında ağzı çok bozuk oluyor.

En son ne zaman bu kadar... hafif hissettiğimi hatırlamıyorum.

Parmaklarım şapkanın suyla ıslanmış kumaşını kavradı ve ben tekneye doğru döndüm.

Gemma korkuluğa yaslanmış, ateşli saçları rüzgarda dalgalanıyor, yüzünde endişe belirgin. Ve o anda, sırf onun gülümsemesini tekrar görmek için aç köpekbalıklarıyla dolu bir denizi yüzerek geçebileceğimi fark etmezsem, lanet olsun bana.

Bu kesinlikle bir karmaşıklık. Göğsümü olması gerekenden fazla sıkıştıran bir karmaşıklık.

Beni bekleyen kızıl saçlı kız o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, dalgayı çok geç fark ediyorum. Dalga bana sertçe çarpıyor, şapkamı elimden alıp suya atıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve dalıp şapkanın peşinden suya dalıyorum. Akıntı şapkayı benden uzaklaştırıyor ve ben soğuğa direnerek suda ilerliyorum. Bu şapkayı almam lazım, yoksa kaptan beni affetmez. O kadar önemsiyorsa, o inatçı yaşlı herif şapkayı benim teknemde bırakmamalıydı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, parmaklarım nihayet şapkayı tekrar kavrar. Tekneye o kadar yakınım ki, gövdeye çarpmamak için kendimi itmek zorunda kalırım.

Teknenin diğer tarafındaki yüzeyi delip geçiyorum, merdivene uzanırken vücudumdan su damlıyor. Basamakları sıkıca kavrayarak kendimi yukarı çekiyorum ve Gemma'nın bana sırtını döndüğünü görüyorum. Çılgınca ayak kabalarını çıkarıyor, üstü ise çoktan güverteye atılmış durumda. Ne halt ediyor bu kız? Benim peşimden atlamayı mı planlıyor?

Nefesi hızlı ve panik içinde. "Hayır, hayır, hayır," diyor, titreyerek.

"Gemma," diye sesleniyorum, ıslak ayaklarım güverteye çarparak ona doğru ilerliyorum. Kalçalarını tutuyorum ve o zıplıyor, muhtemelen ellerim çok soğuk olduğu için.

Gözleri geniş ve yaşlarla dolu, başını çeviriyor. "Liam," diyor boğuk bir sesle. "Sanmıştım ki... Seni göremedim."

Kaşlarımı çattım. "Şapkayı aldım," dedim, ıslak şeyi havaya kaldırarak. "Sorun yok." Onu korkutmak istememiştim, ama benim için gerçekten endişelendiğini fark etmek, herhangi bir dalgadan daha sert bir şekilde bana çarptı.

Avuç içini göğsüme vurur, soğuk tenimde bu acıyı zar zor hissediyorum. "Öldüğünü sandım, seni pislik. Ben..."

Titreyerek nefes alır ve sesindeki ham duygu, mideme yumruk yemiş gibi vurur bana. Onu, güzel yüzünün her çizgisine kazınmış özen ve endişeyi izlerim.

"Peşimden atlayacak mıydın?" diye soruyorum, sesim inanamama duygusuyla boğuk çıkıyor.

"Seni orada bırakamazdım."

Ona uzanıyorum, ama beni şaşırtacak kadar şiddetle itiyor. "Kes şunu. Şu anda sana çok kızgıyım. Bu hiç komik değildi. Beni gerçekten korkuttun."

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, alaycı tavrım tamamen kaybolmuş. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim. Şapkamı düşürdüm ve onu almak için suya dalmak zorunda kaldım. Düşünemedim." *Düşünemediğim tek şey sendin*, diye eklemek üzereydim.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma." Dudaklarını ısırıyor, sanki duygularının selini fiziksel olarak tutmaya çalışıyormuş gibi.

Ve lanet olsun, bu beni onu kendime çekmek istememe neden oluyor. Kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini, onu bir daha asla incitmeyeceğimi, bir daha böyle endişelendirmeyeceğimi vaat etmek istiyorum. Vaat etme hakkım olmayan şeyler vaat etmek istiyorum. Yapamayacağım şeyler.

Bunun yerine, "Tamam, ama bana bir iyilik yap ve benim için asla okyanusa atlamayacağını söyle. Ben ölmek üzere olsam bile. Aslında, ben iyi bir yüzücüyüm." diyorum.

Birbirimize bakarken hissediyorum. Bir şeylerin kökünden değiştiğini. Geri alamayacağım bir şey. Bu kadın, açıkça korkmasına rağmen benim için okyanusa atlamaya hazırды.

Onun endişesini ve sevgisini hak etmiyorum. Ama artık onlara sahip olduğuma göre, onları bırakmaya niyetim yok.

Beni bile şaşırtan çaresiz bir aciliyetle ona giriyorum. Amcığı harika, sikimi sıkıp pompalıyor. İçine girip çıkarken, beni sonuna kadar sömürmesini zevkle izliyorum. Göğüsleri göğsüme çarparak, güzel, nefes nefese inlemelerini tadını çıkarıyorum.

Lanet olsun.

Tekne, vücutlarımızın ritmine uyarak altımızda sallanıyor. Düzensiz nefeslerimiz havayı dolduruyor, ahşap yatak çerçevesinin gıcirtısıyla karışıyor.

Benim için o lanet okyanusa atlamaya hazırды.

Gözlerini kapatıyor, başını geriye atarak ecstasy yaşıyor. Ama ben bunu kabul etmiyorum. Onu görmek istiyorum, sevişirken o muhteşem yüzündeki her duygu değişimini görmek istiyorum. "Boşaldığında o muhteşem yeşil gözlerini görmek istiyorum."

Onun gözleri açılırken bileklerini tutup başının üstüne sabitliyorum. Kendimi ona kaptırırken bile kontrolün bende olduğunu hissetmem gerekiyor. Bu ironiyi fark etmiyorum değil.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. O zümrüt derinliklerinde her şeyi görüyorum: onun zevkini, benimki kadar çaresiz olan ihtiyacını.

Onu daha sert, daha hızlı, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi beceriyorum. Onu ezmek için bilinçli olarak ağırlığımı tutmam gerektiğini hatırlamam gerekiyor, ama lanet olsun, etrafımda, altımda onun hissini düşünmekten başka bir şey düşünmek zor.

Elbette rahatlamayı arıyorum, ama bundan daha fazlası var. Adını koyamadığım, daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi arıyorum. Derinin deriye çarpması kabinde yankılanıyor, nefes nefese kalışlarımız ve inlemelerimizle vurgulanan ilkel bir ritim.

Sikim doyumsuz, sanki yıllarca Gemma'nın ofisimde dolaşmasını izleyip ona sahip olamayacağımı bilerek telafi ediyormuş gibi. Her itiş, onun dar elbiseleriyle benimle alay ettiği tüm zamanlar için bir intikam gibi geliyor.

"İşte böyle, tatlım," diye nefes nefese söylüyorum, kaslarının etrafımda sıkıştığını hissederek.

Ve o, sanki bildiği tek kelimeymiş gibi tekrar tekrar adımı haykırarak orgazm olurken, ben de onun peşinden doruğa ulaşıyorum.

Sertleşiyorum ve onun içine boşalıyorum, sıcak tohumumun her damlasını aldığından emin oluyorum.

Dünyam sadece bu ana, sadece bize daralır. Bu tekne.

Benim, mağara adamı beynim haykırıyor. Benim. O benim.

"Lanet olsun." Yanağına ağır ağır nefes veriyorum, kalbim Manş Denizi'ni yüzmüşüm gibi çarpıyor. Bu bir egzersizden fazlasıydı. Bu... tamamen başka bir şeydi.

Ama ona baktığımda, paylaştığımız boşalmadan keyif alırken, neredeyse kederli görünüyor.

"Keşke gerçek bir balıkçı olsaydın," diyor yumuşak bir sesle, hala bana sarılmış halde, sözleri beni hazırlıksız yakalıyor.

Ona cevap vermiyorum. Veremem. Çünkü ben gerçek bir balıkçı değilim. Asla da olmayacağım. Ve bir an için, bana asla sahip olamayacağım bir şeyi istememe neden olduğu için ona kızıyorum.

"Yarın," diye iç geçiriyor, "tekrar HR Gemma ve CEO Liam olacağız."

"Öyle," diyorum, ondan uzaklaşırken sesim istemediğim kadar sert çıkıyor.

Ve muhtemelen buna ihtiyacım var. Gemma ile bu teknede bir gün daha geçirirsem, kim olduğumu unutabilirim.

BÖLÜM 37

Gemma

BİLİYORDUM. PAZARTESİ geldi ve tıpkı öyle, acımasız Liam geri döndü. Rahat balıkçım mı? Gitti.

Beklenildiği gibi, önümüzdeki birkaç gün tamamen iş ile geçecek. Profesyonel moduna geri döndük ve gerginlik o kadar yüksek ki, kravat iğnesi ile kesilebilecek kadar. TLS teklifi üzerinde çalışıyoruz, bu teklif, önemli kişilerin düşündüğü kadar aşırı değil. Bütün hafta boyunca, sevinçten havaya uçuşma isteğine direndim. Bu yakışık almaz olurdu. Profesyonelce olmazdı. Ollie, gecikmeleri "olağan işler" olarak geçiştiriyor.

Alışveriş çantamla kapıyı iterek açıyorum, haftanın yükü omuzlarımdan kalkmaya başlamış bile. Perşembe olması, hafta sonu öncesinde sadece bir iş günü kalması rahatlatıcı.

Winnie yanıma geliyor.

"Merhaba Winnie poo," diye sesleniyorum, eğilip onu okşuyorum. "Günün nasıl geçti? Uzun bir hafta oldu, değil mi? Bu gece rahatlamak ister misin? Belki biraz şarap açıp, 'Real Housewives of Cat Lady Lane' dizisindeki gibi iş ve Tabby hakkında dedikodu yapabiliriz?"

Cevap olarak miyavlıyor, bu ses ya "Evet, kesinlikle" ya da "Sen insan ırkının yüz karası" anlamına gelebilir. Mutfak adasına atlayıp, kabarık küçük bir somun gibi kıvrılıyor.

"Orada olmamalısın, seni yaramaz," diye azarlayarak parmağımı ona doğru salladım, ama dikkatim hızla onun yanındaki bir şeye

masanın üzerinde masumca duran bir paket. Lizzie ben dışarıdayken getirmiş olmalı.

"Bu ne?" diye Winnie'ye soruyorum.

Paketi incelerken, son zamanlarda internetten dürtüsel bir alışveriş yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Üzerinde benim adım yazıyor. Muhtemelen bir kadeh şarap içtikten sonra satın aldığım işe yaramaz bir alet. Belki de kıcımlı Jennifer Lopez'inkine benzetmek için bir şey.

Bir makas alıp kartonu keserim ve gizemli nesneyi açarım. Winnie, pençeleri kağıda takılırken, ayak parmaklarını ambalaja sokarak "yardımcı" olur. "Evet, çok yardımcı oldun," diye mırıldanır ve nazikçe pençesini çıkarırım.

Ve durun... bir dalış elbisesi mi? Garip. Uykumda dalış ekipmanı sipariş etmediysem, bunu satın aldığımı hatırlamıyorum.

Winnie'ye şüpheyle bakıyorum. "Bunu sen mi sipariş ettin?"

Bana masumca göz kırpmıyor, muhtemelen kendi alışveriş alışkanlıklarını hatırlayamayan bu kadar aptal bir insanla nasıl birlikte olduğunu merak ediyor.

Teslimat detaylarını kontrol ediyorum: *Liam'dan*. Öpücük yok, açıklama yok. Ama neden bana bir dalış elbisesi gönderdiğini hala anlamaya çalışsam da, garip bir şekilde tatlı geliyor.

Vücuduma tutarak, her çıkıntıyı ve tümseği vurgulayacak olan şık mavi kumaşı hayranlıkla incelerim. Winnie, benim utancımı paylaşırcasına miyavlar.

Karnımda heyecan kabarcıkları oluşmaya başlar. İhtiyacım olduğunu bilmediğim ve ne yapacağımı bilmediğim bir dalış kıyafeti için. Neden heyecanlandığımı bile bilmiyorum. Bana elmas kolye ya da gül buketi göndermiş değil ki.

Diğer kadınlara Rosie çiçek gönderdi. Bana hiç çiçek göndermedi. Hayır, bana bir dalış elbisesi gönderdi. Diğer kadınlar buketlerini düzenlerken, ben bu lastik ikinci deriye girmeye çalışacağım. Çünkü neopren kadar romantik bir şey yoktur. Hallmark kartını gözümde canlandırabiliyorum: "Güller kırmızı, menekşeler mavi, işte bir dalış elbisesi, poponu da güzel gösterecek."

Telefonumu alıp Liam'ın numarasını çeviriyorum. "Hey, bana dalış kıyafeti göndermek mi istedin, yoksa kazara mı oldu?" diye soruyorum, o telefonu açtığı anda.

"Öncelikle, ben hiçbir şeyi kazara yapmam," diye cevaplar, ses tonunda her zamanki kibirli tavrı vardır. "İkincisi, kazara bir şey yapacak olsaydım, sana spor malzemesi göndermezdim."

"Tamam, Bay Huysuz," diye alay ediyorum, beni göremese de gözlerimi deviriyorum. "Peki neden bana kasten dalış elbisesi gönderdin?"

"Bir tane olması iyi olur diye düşündüm, böylece bir dahaki sefere gerçekten okyanusa girebiliriz," diyor, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Tabii ki yüzebiliyorsan."

Bir dahaki sefere sözü geçince kalbimin atışının hızlandığını görmezden gelmeye çalışarak duraksıyorum. "Yüzebilirim," diye karşılık veriyorum, yüzme yeteneğimi savunma ihtiyacı hissederek. "Ama, şey, bir dahaki sefer ne demek?"

Bir an sessiz kalır. "Anlaşma bu değil miydi?" diye sorar sonunda. "Bir dahaki sefer olacak, değil mi?"

Dudaklarım gülümsemeye çekildi. "Sanırım," dedim, kayıtsız görünmeye çalışarak. "Muhtemelen seninle bir hafta sonu daha hayatta kalmayı deneyebilirim."

"Güzel," diyor, sesinde eğlence var. "Bu hafta sonu nasıl?"

"Yarın mı?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Meşgulsen, başka bir gün ayarlayabiliriz."

"Hayır!" diye çok hızlı bir şekilde cevap veriyorum. "Hayır, bu hafta sonu uygun. Yani, bazı işleri ertelemem gerekecek ama evet. Kesinlikle yapabilirim." Saçmalıyorum, açıkça yalan söylüyorum ve her kelimeyle durumu daha da kötüleştiriyorum. Ertelemem gereken tek şey, tezgâhın üzerindeki Winnie'yi oradan kaldırmak.

Karnımda dönen heyecan, kontrol edemediğim daha büyük bir şeye dönüşüyor.

Ve onun da benim kadar kontrol edemediğini düşünüyorum. O da bunu hissediyor. Biliyorum.

"Harika. Yarın akşam saat yedide seni alırım." Ve her zamanki gibi verimli bir şekilde gitti.

Telefonu kapatıp, tüm bu süre boyunca sessizce beni yargılayan Winnie'ye dönüyorum. "Bana öyle bakma," diye mırıldanıyorum. "Sorun yok, halledebilirim."

Cuma sabahı, bu akşam Liam'ı göreceğim saati ipe çekiyorum. Bu çok saçma, çünkü yönetim toplantısında tam önümde duruyor.

Yani, onu tam olarak görebilmek için bekliyorum. Ve sadece penisini kastetmiyorum. Bu cam duvarların dışında var olan Liam'ı görmek istiyorum. Teknelerden heyecanlanan ve her zaman gardını indirmeyen Liam'ı.

O lanet yeleği giyiyor ve sanki herkes benim kirli düşüncelerimi biliyormuş gibi hissediyorum. Ve bu konu benim için çok önemli olduğu için gerçekten konsantre olmam gerekiyor.

"Bu bir deneme," diyor Ollie, elini karnına götürüyor, sinirlendiğinde yaptığı bir hareket.

"Tamam," diyorum. "Her üç ayda bir değerlendiririz ve gerekirse yeniden plan yaparız." Yönetim toplantımızın birinci gündem maddesi: Ollie'yi, yeni mezunların daha iyi yöneticiler altında bir süre çalışmasına izin verme fikrimi kabul etmeye ikna etmek. Liam ile Executive Lounge'da anlaştığım konu bu.

Belki böylece daha az travma yaşarlar ve özgüvenleri sayesinde gerçekten öğrenebilirler. Sorun da bu zaten: Ollie'nin yönetim tarzı Saddam Hüseyin'inki kadar destekleyici olduğu için, özgüveni daha az ama yine de aynı derecede yetenekli mezunları kaybediyoruz.

"Bu mentorluk stratejisi bir fark yaratmayacak," diyor Ollie, yüzünde küçümsemeyle. "Bunu garanti ederim."

"Yeter," Liam masanın başından keskin bir sesle uyarıyor. "Devam edelim."

Kendime, burada sadece üç ila altı ay daha kalacağımı ve sonra Ollie'nin yeni mezunlarla istediği her şeyi yapabileceğini hatırlatıyorum. Plan hala bu. Liam'a olanlar bunu değiştirmez.

Bir sonraki gündem maddesine geçiyoruz: Sir Whitmore ve ekibiyle yapılacak önemli toplantı. Toplantıyı ben yöneteceğim ve satın alma sonrası insan kaynakları ile ilgili endişelerini ele alacağım. Hiç baskı yok.

Ekranımda şirket içi mesajlaşma hizmetinden bir mesaj belirir.

Dudaklarımı ısırıyorum, yanaklarım kızarıyor. Yönetim toplantısının ortasında bana böyle bir mesaj *gönderemez*. Donup kalıyorum, kalbimin göğsümde küçük bir tap dansı yaptığını yüzümden belli etmemeye çalışıyorum.

Hafifçe dizüstü bilgisayarımı biraz daha yakına çekiyorum ve önümdeki gündeme yoğun bir şekilde odaklanmış gibi davranıyorum. Sanki patronumun şirket içi mesajlaşma sistemi üzerinden bana teklifte bulunduğu gerçeğinden başka bir şeye dikkatimi verebilecekmişim gibi. Bu pek de profesyonel bir davranış sayılmaz.

Carrie ne derse desin, dikkatli ve ilgili görünmek için elimden geleni yapıp, gayretle başımı sallıyorum. Bildiğim kadarıyla, tüm ofis koltuklarını şişirilebilir havuz şamandıralarıyla değiştirmemizi öneriyor olabilir.

Dayanamayıp Liam'ın yönüne bir bakış atıyorum ve tabii ki gözleri bana kilitlenmiş durumda. Sessiz bir meydan okuma ile bir kaşını kaldırıyor.

Öfkeyle cevap yazıyorum:

İş için giyinirken sizi hesaba katmıyorum, Bay McLaren. Lütfen kendinizi kontrol edin ve gündeme odaklanın, yoksa bunu insan kaynakları departmanına bildirmek zorunda kalacağım.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum, ama yazdığını duyabiliyorum. Daha açık olamaz mıydık?

Sandalyeimde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, vücudumun onun sözlerine, zihnimde canlanan canlı görüntülere içgüdüsel olarak verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum ama nafi. Bu çok saçma bir durum, birbirimize seks mesajları gönderemeyiz, Tanrı aşkına.

Bu konuşma için ne zaman ne de yer uygun. Kendine gel, Bay McLaren.

"Özür dilerim, seni sıkıyor muyum Gemma?" Ollie sertçe sorar ve bana keskin bir bakış atar. Kahretsin, arka planda konuştuğunu fark etmiştim ama o kadar dalgındım ki bana doğrudan hitap ettiğini fark etmemiştim. Suçüstü yakalandım, daha doğrusu bu durumda yüzüm kızardı.

"Pardon, tekrar eder misin?" diye soruyorum.

İçimden utanıyorum. Bu çok profesyonelce değil. Tartıştığımız bu toplantı önemli ve onu yönetecek olan benim. Kafamı toparlamam lazım.

O, küçümseme dolu bir sesle iç çeker. "Dinlemek istemiyorsan, seni bu toplantılara neden çağırdığımızı bilmiyorum. Belki de küçük insan kaynakları kliniğine geri dönmelisin."

Ona öfkeyle bakıyorum. Bu sadece bir anlık dikkatsizlikti, sanki o daha önce bu tür tartışmalarda hiç dalıp gitmemiş gibi.

Ama kendimi savunamadan, Liam'ın sesi, gizlenmemiş öfkeyle keser. "Ağzını tut," diye Ollie'ye hırlar. "Ona bir daha böyle konuşursan, pişman olacağını garanti ederim."

Hafifçe utanarak donup kaldım.

Oda o kadar sessizleşir ki, iğne düşse duyulur, herkes Liam'ın patlamasından açıkça şaşkına dönmüştür. Ve onları suçlayamam. Bu, onun normaldeki soğukkanlı ve mesafeli tavrından çok uzak bir davranış.

"Üzgünüm patron," diyor Ollie, oldukça korkmuş bir şekilde.

Liam'a bakıyorum, gözlerim nefes alıp verirken geniş göğsüne takılıyor, Ollie'ye boğazını parçalayacakmış gibi bakıyor. Üzerimde yatan ağırlığı, sıcak ve canlı bir şekilde zihnimde canlanıyor.

Yüzüm yanarken hızla başka yere bakıyorum. Şu anda bunu düşünemem. Ollie'nin gözleri şüpheyle kısılrken, odadaki herkes bize bakarken bunu düşünemem.

Kendimi açığa çıkmış hissediyorum, sanki Liam herkesin önünde özenle inşa ettiğim zırhımın bir katmanını yırtıp atmış gibi.

"Ollie, bu toplantılarda kesinlikle duymak istemediğim birçok şey söylüyorsun," diye mırıldanıyorum, kendimi bu keskin cevapla şaşırtıyorum.

Anında boynumun kızardığını hissediyorum, Liam'ın karakterine uymayan koruyucu tavrının beni profesyonel oyunumdan uzaklaştırmasına izin verdiğim için utanıyorum.

"Bu profesyonelce değildi," diye mırıldanıyorum, geri adım atarak. "Özür dilerim."

Ama hasar çoktan verilmişti. Meslektaşlarımın meraklı bakışları şimdi Liam ile benim aramda gidip geliyordu, şüphesiz aramızda neler olup bittiğini merak ediyorlardı.

Artık iş ve özel hayatımızı birbirinden ayırıyor gibi hissetmiyoruz. Sanki başkalarının önünde patron ve çalışan gibi davranmayı unutmuşuz gibi.

Yaptığımız şeyin cinsel, işlemsel olması gerekiyor. Sıcak, terli ve karmaşık olmayan. Ama hafta sonu patlayıcı bir tutkuyla geçse de, içimdeki küçük bir parça - her saniye daha da büyüyen - endişeli. Aslında korkuyor.

Bunun benim için sadece fiziksel bir şey olduğuna kendimi ikna etmek istesem de, artık bunu inkar edemem. Bu *sadece* cinsel bir şey değil. Ona çok fazla bağlandım, varlığı çok fazla baskın. Düşüncelerimin her köşesine sızıyor, önemli röportajlar sırasında bile onun yakışıklı yüz hatlarını hayal ederken buluyorum kendimi.

Ve bu da korkutucu olan kısmı. Liam her zaman çok güçlüydü, ama benim bu yönüm üzerinde hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Kalbim üzerinde hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Ona bunu vermek istememiştim, ama bir şekilde, ben fark etmeden, acımasız piç kurusu bir yolunu buldu.

Ön kolundaki damarları parmağımla izliyorum, tenimin onun tenine değen sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Onun yatağında birlikte uzanıyoruz, dalgaların hafif sallantısı beni huzurlu bir rahatlamaya sürüklüyor. İyi deniz ürünleri, sahil yürüyüşleri ve açık denizde geçirdiğimiz zamanlarla dolu, mutluluk verici tembel bir hafta sonu oldu.

Bana bir dalış elbisesi aldı. Bir erkek, bir kadına dalış elbisesi alırsa, bunun bir anlamı olmaz mı?

Ve onu deneme fırsatım oldu. Neredeyse kanarya sarısı yelkenci pantolonu kadar kötüydü. Ama bunun gibi hafta sonları geçirebilmek için patates çuvalı bile giyerdim.

Şimdi pazar öğleden sonra ve pazartesi çok çabuk yaklaşıyor. Burada çok mutluyum, başım Liam'ın göğsüne yaslanmış, her nefes alışında göğsü inip kalkıyor. Parmağımı meme ucuna sürtünce gülüyor ve sanki onu gıdıklamışım gibi parmağımı nazikçe tutuyor.

Kendimi, göğsündeki küçük denizkızı dövmesine bakarken buluyorum, uzun kızıl saçları çapaya dökülüyor.

Bir dirseğimin üzerine yaslanarak, Liam'ın yıpranmış bir bilim kurgu romanını okurken yakışıklı yüz hatlarını seyreliyorum. "Bana dövmenin hikayesini anlat," diye fısıldıyorum.

Liam hemen cevap vermez. Bunun yerine, kitabını yavaşça kapatır ve bakışlarını benimkilere kilitler.

"O, Rán, İskandinav deniz tanrıçası," der sonunda. "Bu, eski denizcilerin saçma bir batıl inancı. Efsaneye göre o, okyanusu kontrol eder, denize düşen denizcileri ağına yakalar. Onu vücuduma dövme yaptırmak, bir tür koruma sağlar."

Buna şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen mi? Batıl inançlı mı? Bu beni şaşırttı. Ama teknenin adı da ondan geliyorsa, öyle olmalısın."

Kendini alaya alan bir kahkaha atar. "Yelken kulübüyle yaptığım aptalca bir bahisti. Bunu yapamayacağımı düşündüler."

Gülümseyerek, parmaklarımla tanrıçanın saçlarının canlı çizgilerini izledim ve dövmenin geri kalanıyla ne kadar kontrast oluşturduğuna hayran kaldım. "Saçları ...diğerlerinden çok daha canlı."

"Yeni dövme," diyor. "Bir yıl önce yaptırdım."

Bir an durup, küçük bir gülümsemeyle bariz olanı söylüyorum. "Saçları benimkine benziyor."

Yüzünde bir şey belirdi. "Sadece bir tesadüf," diye homurdandı, bakışları tekrar kitabına döndü.

Başımı göğsüne yasladım, ama gülümsemeden edemedim. Önemli değilmiş gibi davranmaya çalışabilir, ama ben gerçeği biliyorum. Bir yıl önce eklenen o canlı kırmızı saçlar? Bu tesadüf olamaz.

Liam McLaren, sandığın kadar okunması zor biri değilsin.

BÖLÜM 38

Gemma

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum," diye Lizzie'ye fısıldıyorum, önümdeki kedi sever bayanın duymaması için sesimi alçaltarak.

Brixton'daki bir toplum merkezine sıkışmış durumdayız, etrafımız "Kedinizi Tanıyın" seminerine katılan, kedilere takıntılı elli deli gibi insanla çevrili. Birinin ilahi söylemeye ve fare kurban etmeye başlamasını bekliyorum neredeyse. "Kedi fısıldayan" kedinizle olan ruhsal bağlardan bahsedip duruyor. Winnie'nin ruhsal bağ anlayışının, onun mama kabını zamanında doldurmam olduğunu düşünüyorum.

Lizzie ise bu konuşmayı büyük bir ilgiyle dinliyor. Her kelimeyi kaçırmamak için, sanki TED Talk konferansındaymış gibi, deli gibi notlar alıyor.

Bana gelince, burada aptal gibi sırtarak oturuyorum, zihnim milyonlarca kilometre uzakta. Daha doğrusu, yaklaşık 100 kilometre güneyde, balıkçı Liam ve onun... büyük oltasıyla bir yelkenli teknede. Son hafta sonu kaçamağımızdan bu yana birkaç gün geçti, ama o adam hala beynimde bedavaya oturuyor.

Yüzümdeki aptalca gülümsemeyi silemiyorum.

Üç hafta sonu boyunca sahile kaçtık. Ve balıkçı Liam ile birlikte olmak eğlenceli. Basit. Rahat. Geçen hafta sonu Cumartesi günü Isle of Wight'taki Cowes'da teknede uyuduk, sonra kalktık ve adanın diğer tarafında bir yürüyüş daha yaptık. Liam, kimse ona ulaşmasın diye telefonunu yaklaşık üç saat boyunca kapattı. Modern zaman mucizesi.

Şimdi milyarder bankacı Liam geri döndü ve bir talim çavuşu gibi emirler yağdırıyor. Ama Winnie'nin en sevdiği oyuncağına yemin ederim, dudaklarında sürekli küçük bir sırıtış var. Daha önce olmayan, en ufak bir sırıtış. Adam... bunu söylemeye cesaret edebilir miyim? Mutlu görünüyor.

"Ve şimdi," Cat Lady cıvıldayarak beni gerçeğe geri döndürüyor, "ayna oyununun dönüştürücü gücünü keşfedelim."

Lizzie'ye ölümcül bir bakış atıyorum. Daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini söylediğinde, kokteyller ve dansları düşünüyordum. Bunu değil.

Kedimize sevgimizi göstermek için yirmi dakika boyunca "yavaşça göz kırpmayı" öğrendik. Sonra kedilerin dilini konuşmak için kedilerin seslerini taklit etme kısmı vardı. Dört ayak üstüne çöküp deli gibi miyavlamaya kadar dayanabilirim. Kedinin rahat hissetmesi için onun kokusunu taşıyan giysiler giyme önerisinden bahsetmeye bile gerek yok. Evden çıkmadan önce evcil hayvanını giysilerine sürmek kadar çılgın kedi severi gösteren bir şey yoktur.

İki kokteyl içtikten sonra nihayet eve vardık ve Lizzie yeni "tekniklerimizi" denemek için sabırsızlanıyor.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırarak, Lizzie'nin yere uzanıp Winnie'nin yüzüne makyaj aynası sallamasını izliyorum. Ve miyavlıyor. *Lanet olası miyavlıyor.*

Winnie sadece kendi yansımasına bakıyor ve benim hissettiğim kadar etkilenmiş görünüyor. Yüksek sesle miyavlarırken kuyruğu titriyor, bu da Lizzie'yi daha da heyecanlandırıyor ve daha yüksek sesle miyavlamasına neden oluyor. Burası tam bir kedi karaokesi.

"O bundan hoşlanmıyor, Lizzie." Winnie'nin göz bebeklerinin büyüdüğünü izleyerek kaşlarımı çatıyorum. "Yerdeki ayna olayını pek sevdiğini sanmıyorum."

Çok geç. Winnie'nin pençesi Lizzie'nin elinden aynayı vurarak yere düşürüyor. Ayna yere düşüyor ve Winnie kaçarak Lizzie'nin yatak odasına giriyor. Muhtemelen intikam almak için ayakkabılarına pislemeye gidiyor.

Lizzie yerden kalkar, şaşkın bir ifadeyle. "Kendini çirkin mi sanıyor?" diye sorar, çok ciddi bir şekilde. "O gerçekten çok güzel."

Ben burnumu çekerim. "Bence umursamıyor. Kedilerin vücut imajı sorunları yoktur. Sabahın ikisinde Instagram'da gezinip neden *Aslan* Kral'daki Nala gibi görünmediklerini merak etmezler. Muhtemelen senin bir tür kedi iblisi tarafından ele geçirildiğini düşünüyor."

"Hmm. Ona ne yaptığımızı doğru düzgün açıklamamış olmalıyım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Evet, sorun da bu. Eminim daha yüksek sesle miyavlırsan, o da tamamen anlayacaktır."

Winnie'yi aramaya giderken telefonum bip sesi çıkarır.

Okurken gülümsüyorum, her zamanki gibi onun sözleri kalbimi hızla çarptırıyor. Silk Table, Michelin'in üç yıldızlı bir restoran. Oh, bu çok heyecan verici.

Ben: **Bu iş yemeği mi, yoksa eğlence yemeği mi?**
Hadi, zevk için de.

Evet. Kendi kendime gülümsüyorum, yanaklarım kızarıyor.
Lizzie'nin yatağının altında Winnie'yi arıyorum ama tüylü poposundan eser yok. Liam'a cevap yazmaya başlıyorum, esprili ve flörtöz bir şey. Ama gönder tuşuna basmadan başka bir mesaj geliyor.

Yüzüm ağrıyacak kadar sırtıyorum. Küstah herif. Bana Michelin yıldızlı bir restoranda iç çamaşırı giymememi mi emretti? Neyse, fark etmez. Sanırım onun mesajıyla iç çamaşırım kendiliğinden yandı.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, içimi lezzetli bir titreme kaplıyor. Bir yanım, kimseye emir almadığımı, hatta baskıcı bir kişiliğe sahip, gülünç derecede yakışıklı CEO'lara bile, söylemek istiyor.

Ama diğer tarafım... Liam'ın karşısında o küçük mavi elbiseyle durduğumu, altında kesinlikle çıplak olduğumu hayal eden tarafım... Şey, diyelim ki o taraf ezici bir çoğunlukla kazanıyor.

Ben: **Evet, efendim.**
Gönder tuşuna basar basmaz başka bir mesaj belirir ve telefonumu yine düşürmek üzereyim.

Ah, bu adam... Yutkunuyorum, titreyen parmaklarım tuşların üzerinde duruyor.

Ben: **Tamamen anlıyorum, efendim.**

Aferin kızım. Bu iki kelime beni bu kadar etkilememeliydi, ama lanet olsun, bu çok seksi.

Telefonumu bir kenara atıp Winnie'yi aramaya devam ettim. Perşembeye kadar işkence gibi birkaç gün geçireceğim.

Winnie hiçbir yerde yok. Yatak odamı, banyomu, hatta ütü dolabını bile arıyorum.

"Lizzie, nereye gittiğini gördün mü?" diye sesleniyorum, kelimeler gardıropta yankılanıyor, askıları ve kutuları kenara iterek tüylü bir kaçak yolcu bulmayı umuyorum.

"Hayır," diye bağıyor.

Tamam, şimdi biraz paniklemeye başlıyorum.

"Bir yerde saklanıyor mu?" diye soruyorum, endişemi sesime yansıtmamaya çalışarak koridora geri dönüyorum.

Lizzie mutfaktan kafasını çıkarır, ağzında tostla. "Burada değil mi?" diye mırıldanır, her yere kırıntılar saçarak. "Aynayı denediğim için, değil mi? Berbat kedi iletişim becerilerimle onu travmatize ettim!"

"Bunun nedeni olduğunu sanmıyorum," diyorum, ama kafamın arkasında rahatsız edici bir şüphe var. Winnie, Lizzie'nin ayna şakalarından oldukça rahatsız görünüyordu.

Bu çok garip. Winnie pek maceracı bir tip değildir. Daireyi baştan aşağı ararken, giderek artan bir çaresizlikle onun adını sesleniyorum. "Winnie! Hadi ama bebeğim. Neredesin? Lizzie teyzenin makyaj aynasıyla seni korkutmasına izin verdiğim için özür dilerim."

Hiçbir şey. Ne bir miyavlama, ne bir mırıldanma, ne de kuyruğunu yargılayıcı bir hareket. Bu hiç iyi değil.

Winnie, bir iç mekan kedisi. O, hiç bahçesinin ötesine Bir terslik var, içimden bir his öyle söylüyor.

"Uzaklara gitmiş olamaz," diyor Lizzie, beni sakinleştirmeye çalışırken, kendisi de aynı derecede korkmuş görünüyor. "Gidip sokaklara bir bakalım."

Komşumuzun kapısını çaldık — Winnie'yi hep yoldan saptıran Tabby'nin sahibi olan komşumuzun.

Ama Winnie orada değil.

Bir saat boyunca mahallede dolaşıyoruz, ben deli bir kedi sever kadın gibi Winnie'nin adını haykırırken, Lizzie geçtiğimiz her çalıktan miyavlıyor.

Ama Winnie yok. Çalılarda Winnie yok, ağaçlarda Winnie yok, gölgelerde gizlenmiş, masum bir güvercini avlamak için hazır bekleyen Winnie yok.

Sonunda kendimizi daireye sürükleyip geri döndüğümüzde, hala ondan hiçbir iz yok. Kanepede uzanan tüylü küçük bir vücut yok, sanki gezegendeki en büyük aptallar gibi bize bakan yargılayıcı gözler yok.

Nerede olabilir ki?

Gözyaşları içinde evi tekrar arıyorum. Ve sonra, mutfak penceresinden bahçedeki gevşek çit parçasını görüyorum. Bunu daha önce nasıl görmedim? Winnie oradan geçip gitmiş olmalı.

"Kediler bazen kaybolur," diyorum, Lizzie'yi değil, daha çok kendimi ikna etmek için. "Geri dönecektir."

Ama saatler geçiyor ve ondan hiçbir iz yok, panik boğazıma kadar yükseliyor.

Hayır. Hayır, sorun yok. Sadece birkaç saat oldu. Uyumak istediğinde geri dönecektir. Henüz akşam yemeğini yemedi.

Winnie akıllı bir kedi. Muhtemelen Lizzie ve benden daha akıllı.

Eve dönüş yolunu biliyor. Bilmek zorunda.

Kedilerin genellikle eve dönmeden önce ne kadar süre kaybolduklarını Google'da aratıyorum, bir tür güvenceye ihtiyaç duyuyorum.

Ama yine de aklıma gelen her Facebook grubuna bir mesaj yazıyorum, ellerim titreyerek bebeğimin tarifini yazıyorum. "Kayıp: Bir İngiliz kısa tüylü kedi, adı *Winnie*. Lütfen, onu görürseniz..."

Gönder düğmesine basarken, Winnie'nin yüzünün ekrandan bana baktığını izliyorum.

"Kediler birkaç gün kaybolur, sonra eve dönerler," diyor Lizzie, saat birde yatmaya hazırlanırken, ikimiz de yorgun ve duygusal olarak bitkin haldeyken beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Biliyorum." Burnumu çekiyorum. "Aşırı tepki mi veriyorum, bilmiyorum."

O gece hiç uyuyamadım, bir o yana bir bu yana dönüp durdum, kulaklarımı kedilerin kapısının sesine dikip dinledim.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik. Kulakları sağır eden, korkutucu bir sessizlik.

Lütfen, Winnie. Lütfen geri dön. Lizzie'yi bir daha asla aynayla sana yaklaştırmayacağım, yemin ederim. Piyasadaki en pahalı kedi mamasını alacağım. Hatta yüzümde uyumana izin vereceğim ve kabarık poponla beni boğmana izin vereceğim.

Ertesi sabah, sersemlemiş, kafası karışık ve her zamankinden daha üzgün bir şekilde yataktan kalkıyorum.

Winnie'nin tasmaşının çingırağı yok, dairede yumuşak patilerinin sesi yok. Sessizlik boğucu.

Özel olarak formüle edilmiş sindirim bakımı mamasına ihtiyacı var. Ya gastriti nüksederse? Ya dışarıda bir yerde acı çekiyorsa ve ben ona yardım edemiyorsam?

Kalbim güm güm atarken Lizzie'nin kapısını çaldım. O da homurdandı ve ben, umutsuzca Winnie'nin yatağında kıvrılmış olduğunu görmek umuduyla içeriye baktım.

Ama orada sadece Lizzie var, bulanık gözlerle bana bakıyor, titreyen dudaklarımı görünce yüzündeki ifade yavaşça şaşkınlıktan endişeye dönüşüyor.

"Winnie yok mu?" diye sorar, sesi uykudan dolayı boğuktur. Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı sallarım.

"Ah, bebeğim." Oturur, karışık saçlarını eliyle düzeltir. "Bugün geçici işim yok. Onu aramana yardım ederim, tamam mı? Onu bulacağız, Gem. Bulacağız."

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bugün önemli bir toplantım var. Sir Whitmore ve ekibinin ofise gelip görüşme yapacakları toplantı. Liam'ın haftalardır bahsettiği, kaçırırsam beni öldüreceği toplantı.

Liam anlamayacak. Bir kedi yüzünden değil.

Metroya yarı yolda geldiğimde, bunu yapamayacağımı anladım. Ofise gidip her şey yolundaymış gibi davranamam. Winnie'nin kaybolduğunu bilerek işe gidemem.

Telefonumu çıkarıp bir e-posta yazdım, gönder tuşuna basarken kalbim deli gibi atıyordu.

Acil bir işim çıktı, bugün ofise gelemeyeceğim.

Bu kadar kısa sürede haber verdiğim için özür dilerim.

NSPCA'yı, yerel veterinerleri, yardım edebilecek herkesi arıyorum.

Ama sonuç yok.

Liam

Gemma'nın e-postasına öfkeyle bakıyorum. Bu bir şaka mı? "Ollie, dışarı. Hemen," diye bağıyorum.

"Evet, patron," diye mırıldanır ve azarlanmış bir köpek yavrusu gibi koşarak dışarı çıkar.

Ofisimin kapısını çarparak kapatırım, ses artan hayal kırıklığımı yansıtır.

Gemma ne halt ediyor? Bu toplantı çok önemli.

Whitmore'un satın alma sonrası insan kaynakları sorunlarını sunması gerekiyordu. TLS'den on kişilik bir ekip geliyor, yaşlı adam da dahil, ve Gemma izinsiz ayrılmaya mı karar verdi? Kabul edilemez.

Onun numarasını arıyorum, her cevaplanmayan zil sesi çenemi daha da sıkılaştırıyor. Tam telefonumu masaya fırlatmak üzereyken, Rosie kapıyı çalıyor.

"Efendim, onları toplantı odasına götüreyim mi?"

"Evet," diye homurdanıyorum, öfkemi zar zor kontrol ederek. "Onlara bir dakika içinde orada olacağımı söyle."

Gemma'yı tekrar arıyorum ve bu sefer telefonu açıyor. "Ne oluyor lan?"

"Çok üzgünüm. Winnie kayboldu," diye kekeliyor.

"Ne? Ne zamandan beri?" diye soruyorum.

"Dün gece."

Kan basıncımın fırladığını hissediyorum. "Gemma, kediler günlerce evden uzak kalabilir. Kedinin gezintiye çıkmaya karar vermesi yüzünden bu önemli toplantıyı mı iptal ediyorsun? Henüz on iki saat bile geçmedi."

"Üzgünüm, sadece endişeliyim."

"Bunu mantıklı düşün. Kedi bir gün bile uzaklaşmadı. Bu profesyonellikten çok uzak," diye düşük sesle söyleniyorum. "Bu toplantıda sana ihtiyacım var. Sunum yapacaksın, lanet olsun. Burada neyin tehlikede olduğunu anlıyor musun?"

"Biliyorum. Profesyonelce olmadığını biliyorum. Üzgünüm," diyor, sesi çok düşük.

"Gemma, TLS'den on kişi seni bekliyor ve seni hayran bırakmanı bekliyorlar. Hemen buraya gel."

O cevap veremedi telefonunu kapatıyorum, sabrım tamamen tükenmiş durumda.

Çalışanlarım beni son dakikada hayal kırıklığına uğratmazlar. Böyle bir şey için değil. Asla. İşler böyle yürümüyor.

Burada risk aldım. Onun değerini gördüğüm için onu bu toplantı için vazgeçilmez kıldım. Bu toplantı insanlarla ilgili ve onu yönlendirmesi gerekiyor. Teknik olarak böyle stratejik bir rolde olması gerekmediği için onu bu pozisyona getirmek için kendimi riske attım. Ve şimdi gelmeye tenezzül etmiyorum.

Benim sorunum bu. O, daha büyük resmi görebilmek için duygularını kontrol edemiyor. Aynı şekilde, hayır kurumlarına karşı da direniyor. Kedisi on iki saattir kayıp diye büyük bir toplantıyı iptal etmek mi? Dalga mı geçiyorsun?

Anlıyorum. Kedisine çok bağlı, ama aynı zamanda büyümesi de gerekiyor. Kedisi küçük bir maceraya atılmaya karar verdiği anda sorumluluklarını bir kenara atamaz.

Benden ne yapmamı bekliyor? Yönetim kurulu odasına girip TLS'nin on üst düzey yöneticisine "Üzgünüm arkadaşlar, gösteri bitti. Gemma'nın kedisi gezintiye çıkmaya karar verdi, bu yüzden hepiniz evinize gitmelisiniz. Sizi buraya çağırdığım için özür dilerim. Arama ekibine katılmak isteyen var mı?" mı dememi bekliyor?

Nefret ettiğim bir şey varsa, o da utanç duymaktır. Böyle şeyler Ashbury Thornton'un adını lekeliyor. Gemma bunu bilmeli.

Gemma

Aptal. Kapıdan girerken gözyaşlarımı geri tutuyorum.

Lizzie'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor, yüzünde sert bir ifade var. Neşe yok. Winnie yok. Ve şimdi, umursayacağını düşündüğüm adamdan da destek yok. Bu benim aptallığımdı.

"Sence aşırı tepki mi veriyorum?" diye soruyorum ona. "Henüz yirmi dört saat geçmediğini biliyorum."

"Hayır, bebeğim. Endişelenmen çok doğal," diyor Lizzie yumuşak bir sesle ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Kapıları çalacağım ve posterler asacağım," diyorum. "O geri dönerse diye burada kalabilir misin?"

Başını sallar ve beni tekrar kucaklar.

Belki de Liam haklıdır. Belki de aşırı tepki veriyorum. Ama tüylü bir arkadaşınız olmadıkça, bunun nasıl bir his olduğunu anlayamazsınız. Panik, korku, midenizin derinliklerinde kıvrılan dehşet...

Orada olmadığım için Liam'ı hayal kırıklığına uğratiyorum, ama evet, belki de içimden bir parça onunla yatarsam bana karşı biraz daha yumuşak davranacağını düşündü. Winnie ile tanıştı. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu gördü. Aptalca, benim üzüntümün onun için önemli olacağına inandım.

Onun bu iki farklı yönünü bir araya getiremiyorum: balıkçı Liam, benim için şapkamı almak için denize atlayan adam ve sadece değerli TLS anlaşmasını önemseyen pislik Liam.

Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Bunun son derece profesyonelce olmadığını biliyorum. Sir Whitmore için önemli olan noktalar bunlar: insanlar, onlara nasıl davranılacağı, onlara ne olacağı. Ve Liam, onu ikna etmek, yolu düzeltmek ve her şeyi düzgün ve düzenli hale getirmek için beni kullanıyordu, böylece bu anlaşmayı yapabilecekti.

Ama biliyor musun? Winnie benim için her şeyden önemli. Onun bu noktaya gelmesi için çok çalıştım ve karşılığında bir şey istediğimde o bir milim bile geri adım atmıyor.

Liam'ı siktir et. İşi siktir et. Her şeyi siktir et.

Şu anda önemli olan tek şey Winnie.

Otuz dakika sonra, her direğe posterleri zımbalarken ağlayıp sümkürerek felaket bir hal alıyorum. Bunun yasadışı olduğundan eminim ama siktir et. Winnie'yi eve getirebilmek için cezayı seve seve öderim. Onu bulmaya yardımcı olarsa insanların kafalarına bile zımbalardım.

Winnie'nin yargılayıcı küçük yüzü her broşürden bana bakıyor ve her seferinde mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Onu kaçırdığıma göre ne kadar berbat bir kedi annesi olduğumu söylüyor.

Telefonum alıyır ve cevap vermek için elime uzanırken, lanet şeyi ve tüm posterlerimi düşürmek üzereyim.

"Lizzie mi? Geri mi döndü? Onu buldun mu?" Neredeyse telefona bağıryorum, kalbim gırtlığıma kadar çıkmış durumda.

"Hayır, bebeğim, üzgünüm. Ama burada bazı insanlar var... Kendilerini evcil hayvan dedektifi olarak tanıtıyorlar."

Evcil hayvan dedektifi mi? Ne, Ace Ventura gibi mi? Bu bir tür kötü şaka mı?

"Lizzie, onları henüz içeri almayın," diye uyarıyorum. "Muhtemelen Facebook grup gönderilerini görmüşler ve bizi dolandırmaya çalışıyorlar. Bazı insanların cesareti, bu şekilde çaresiz evcil hayvan sahiplerini avlamak..."

"Animal Rescue England'dan olduklarını söylüyorlar," diye açıklıyor Lizzie, aynı derecede şüpheli bir ses tonuyla.

Onları hiç duymadım. Ama zaten daha önce hiç evcil hayvanımı kaybetmedim. Evcil hayvan dedektiflerinin dünyasını hiç tanımadım.

"Geri dönüyorum." Kalan posterleri çantama tikiştirip koşmaya başlıyorum. Eğer bu bir dolandırıcılıksa, yemin ederim kafalarını koparıyorum. Şu anda saçmalıklara tahammülüm yok.

Eve doğru koşarken, dairemin önünde park etmiş dört siyah SUV ile karşılaşıyorum, sanki MI5 Putney'de mola vermeye karar vermiş gibi. Altı kişi, hepsi aynı kıyafetleri giymiş, ön kapıda Lizzie'nin etrafında toplanmış. İçlerinden birinin elinde iz sürme köpeğı bile var.

"Sen Gemma olmalısın," diyor içlerinden biri yanlarına vardığımda. "Ben Sam Douglas, bunlar da Hayvan Kurtarma'dan meslektaşlarım. Kedinizi bulmak için buradayız."

Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Gözlerimi kısıyorum. "Anlamıyorum, ben sizi aramadım."

Klip tahtasına bakıyor. "Kayıp 'Winnie' için gelişmiş arama hizmeti için kiralandık," diyor, sesi o kadar profesyonel ki, sanki çok gizli bir hükümet görevi hakkında briefing alacakmışım gibi hissediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, beynim bu durumun absürtlüğünü anlamaya çalışıyor. Gelişmiş arama ve kurtarma hizmeti mi? Bir tür kedi arama SWAT ekibi gibi mi?

Bana bir rozet gösteriyor, sanki bunun benim için bir anlamı varmış gibi.

"Genellikle hayvan birkaç gün kaybolduktan sonra bizi çağırırlar," diyor, sesi mevcut duruma göre fazla neşeli. "İnsanlar genellikle maliyet nedeniyle beklerler."

İşte bu. Dolandırıcılık. Bunun olacağını biliyordum. "Öyle mi?" diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Ne kadar tutuyor?"

Fiyat bombasını attıklarında, Lizzie ve ben şok içinde birbirimize bakarız, çenelerimiz neredeyse yere düşer.

"Bu ne cüret!" diye patladım. "Mülkümden çıkın. İnsanları dolandırdığınız için kendinizden utanmalısınız. Ve altı kişi mi? Hadi ama dostum, bu çok saçma. Ne, kedi medyumunu da mı getirdiniz?"

Sam, onu cinayetle suçlamışım gibi bana bakar. "Bu bir dolandırıcılık değil, hanımefendi," der ve benim boyumdan çok da uzun olmayan boyunu sonuna kadar uzatır. "Biz meşru, saygın bir ajansız. İngiltere'nin en iyi hayvan arama ajansı." Göğsünü şişirir, bu da polo tişörtündeki *Animal Rescue England* logosunu komik bir şekilde gerer. "Papağanlardan pitonlara kadar her şeyi kurtardık." Vurgulamak için klipsli tahtasına vurur. "Ayrıca, ücreti zaten ödendi."

Gözlerimi kırıpıştırıyorum, öfkem bir anlığına kayboluyor. "Ne?"

Klipboarduna bakıyor. "Erm... Liam McLaren tarafından mı?" Duruyor, bana belirsiz bir şekilde bakıyor. "Hizmeti iptal etmek ister misiniz? Maalesef bu aşamada para iadesi alamazsınız."

Kalbim durur. Tamamen durur. Kapımın önünde kalp krizi geçiririm.

Liam evcil hayvan dedektifi hizmeti için

ödeme mi yaptı? "Ohhhh," Lizzie bayılır.

"Drone'ları çoktan görevlendirdik," diyor Sam.

Aman Tanrım. Gerçekten de kedimi aramak için gökyüzünü tarayan dronlar var. *Black Mirror* dizisinin bir bölümünde yaşıyorum sanki.

Aniden bir duygu seli, bir şükran ve rahatlama dalgası ve başka bir şey, adını koymak istemediğim sıcak ve heyecan verici bir şey hissediyorum.

Liam. Bunu benim için yaptı. Her şeye rağmen, toplantıya ve anlaşmaya rağmen.

Beni önemsiyor. Ne derse desin, beni önemsiyor. Adam kedimi bulmak için lanet bir ordu gönderdi. Yine ağlamak istiyorum, ama bu sefer Winnie yüzünden değil.

Ona bir mesaj gönderirim, basit bir teşekkür ve bir öpücük, tam da evcil hayvan dedektifleri daireme adım attıkları sırada.

Köpeği dikkatle süzdüm, iri cüssesini ve kaslı yapısını inceledim. Steroid almış bir Alman çoban köpeği gibi görünüyordu, sert bir polis dizisinde suçluları kovalarken görmeyi beklediğiniz türden bir köpek

"Winnie onu sevmeyecek," diyorum.

"Merak etmeyin, tasmaşı takılı ve çok dost canlısıdır," diyor Evcil Hayvan Dedektifi #3, köpeğin etli kafasını okşayarak.

Tamamen ikna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. "Adı ne?" diye soruyorum, morbid bir merakla.

"Fluffy," diyor, tamamen ciddi bir yüzle.

Bir saat sonra, ben oturma odasındaki halıda bir yol açmışım, Lizzie ise kanepede sert bir şekilde oturmuş, gözleri pencereye kayıyor, sanki Winnie aniden bir valiz ve *"Vegas'ta olan Vegas'ta kalır"* tişörtüyle ortaya çıkacakmış gibi.

Evcil hayvan dedektifleri, Winnie hiçbir şey olmamış gibi eve dönmeye karar verirse diye, bize yerinde kalmamız için sıkı talimatlar verdi.

Dışarıda, ön bahçem tam bir komuta merkezi gibi görünüyor, dizüstü bilgisayarlar, antenler ve bir grup ciddi görünümlü insanla dolu. Komşular uyuşturucu baskını yapıldığını düşünüyor olmalılar. Ya da daha kötüsü, orta yaşlı kadınlar ve kedilere olan sağlıksız takıntıları hakkında bir reality şov çekiyorlar.

"Rahatlamaya çalış, Gem," diyor Lizzie yumuşak bir sesle.

Titrek bir kahkaha attım ve bir an için volta atmayı bıraktım. "Evet, en azından bu davada sektörün en iyileri var. Bizim amaçsızca sokaklarda dolaşıp, iki aptal gibi Winnie'nin adını haykırmamızdan daha iyidir. Bu adamların gerçek bir stratejisi var."

Gözlerimiz birbirine takıldı ve göğsümde sıkışan endişe düğümüne rağmen ikimiz de gülmeyi başardık.

"Hey," dedi Lizzie aniden, bakışları benden geçip pencereye kayd. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Olay yerine yeni bir evcil hayvan dedektifi gelmiş. Ve çok yakışıklı."

Dönüp, ona şimdi rastgele erkeklere bakmanın sırası olmadığını söylemeye hazırlanırken, kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Çünkü orada, sokakta, kedi SWAT ekibiyle konuşan, Liam'dan başkası değildi.

Lizzie ıslık çalmayı bitirmeden ayakkabılarımı sürükleyerek kapıdan çıkıyorum.

Ama ön kapıya vardığımda, o çoktan ortadan kaybolmuştu. Sanki düşünceli, milyarder bir Batman gibi.

"Liam ne istiyordu?" diye soruyorum nefes nefese bir şekilde adamlardan birine. "Gitti mi?"

"Evet," diye cevapladı biri, gözleri dizüstü bilgisayar ekranına sabitlenmiş halde. "Bay McLaren sadece kontrol ediyordu."

"Kontrol mü?" diye tekrarlıyorum.

Adam sonunda başını kaldırır, pek de hoşnut görünmüyor. "Evet, hanımefendi. İşlerimizi iyi yaptığımızdan emin olmak için."

Aman Tanrım. Yutkunuyorum. Liam bizzat gelmiş. Kapımı çalmamış, özür dilemeye ya da minnettarlık beklemeye çalışmamış. Sadece gelmiş, yapılması gerekeni yapmış, hepsi de sinir bozucu bir şekilde çözüm odaklı bir yaklaşımla. Duygusal olarak tıkalı bir şekilde, bana değer verdiğini gösteriyor.

Dört saat, üç fincan çay ve fitness saatime göre oturma odamda yaklaşık 20.000 endişeli adım attıktan sonra, Pet Dedektifi #2'nin kemerindeki telsiz cızırtılı bir sesle canlanıyor.

"Merkez. Hedefi gördük."

Winnie, üç sokak ötedeki yaşlı bir kadının bahçesinde bulunmuştu. Görünüşe göre, tatlı seksenlik kadın, kahraman evcil hayvan dedektiflerimiz Winnie'yi geri istediklerinde bastonuyla onlara vurmaya çalışmıştı. Sonra Fluffy olaya müdahil oldu.

Ama Winnie eve dönüyor.

"Liam McLaren'ın dairesine çıkmak istiyorum," diyorum resepsiyondaki kapıcılara, sesimi güvenle doldurarak. Önemli bir şey değil, sadece bir milyarderin çatı katı dairesine girmek için rahatça soruyorum.

Liam'ın apartmanı 10 Downing Street'ten daha fazla korunuyor. Parlak mermer zeminleri ve duvarları ile gösterişli resepsiyona bakmamaya çalışıyorum. Burası bambaşka bir yer. Burada yaşamayı hayal edemiyorum. En küçük daire beş milyondan fazla ve sadece bir stüdyo.

Güvenlik görevlisi 1 kaşlarını kaldırıyor. "Adınız ve kimliğiniz."

"Kimlik mi?" Bir an şaşırıp gözlerimi kırıştıyorum. "Şey... Gemma Jones. Üzerimde kimlik yok. Kredi kartım var, o da olur mu?"

Listesini tarar, kaşları çatılır. "Burada yok."

Ani bir hareketle yerimden kıpırdanırım, Liam'ı romantik bir şekilde pusuya düşürme planımdan birden emin olamaz hale gelirim. Bahçede Lizzie ve Winnie ile bir kadeh şarap içtikten sonra bu harika bir fikir gibi gelmişti. Şimdi? Pek değil. Özellikle de Liam teşekkür mesajıma cevap bile vermedi. Büyük jestine rağmen, toplantıyı kaçırdığım için hala bana kızgınsa ne yapacağım?

"Onu aramamı ister misin?" diye sorar Güvenlik

Görevlisi #2. Aniden sessizleşir ve başımı sallarım.

"Efendim, Gemma Jones geldi... Onu beklemiyor muydunuz?" Kaşları daha da çatılır ve midem düğümlenir. Bu çok kötü bir fikirdi. Liam, öylece uğrayabileceğiniz türden biri değildir. Çay saatlerini bile milisaniyeye kadar planlamıştır. "Tamam. Anlıyorum. Evet, anlıyorum."

Kapıcı telefonu kapatır ve bana, mermerden silmesi gereken özellikle zor bir lekeymişim gibi bakar. "Orada bekleyin bayan."

Bir milyon sterlin değerinde olması gereken su çeşmesini hayranlıkla izleyerek garip bir şekilde duruyorum.

Liam, habersizce dairesine geldiğim için kızgın mı? Beni takım elbiseli bu gorillerle dışarı mı attıracak? Bu bir hataydı. Meyve sepeti falan göndermeliydim.

"Gemma."

O ses. Derin, zengin ve kalp durduran bir şekilde tanıdık. Dönüp bakıyorum ve Liam orada, kot pantolon ve tişört giymiş bir tanrı gibi duruyor.

Beynim yetişmeden vücudum harekete geçti. Lobiyi uçarak geçtim ve kendimi ona attım.

Beni yakaladı — zar zor — ve bir adım geriye tökezledik, kollarım boynuna dolanmış, yüzüm omzunun kıvrımına gömülmüştü.

"Teşekkür ederim," diye göğsüne fısıldadım, muhtemelen beyaz gömleğine maskara ve sümük bulaştırarak. "Sen benim kahramanımsın."

"Önemli değil," diyor sert bir sesle, duygularla Winnie kadar rahat gibi görünüyor.

Aniden, onun şık lobisinde bir koala gibi ona sarıldığımı fark ederek geri çekiliyorum. "Sana pusu kurduğum için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yüzümün kızardığını hissederek. "Sadece... Sana şahsen teşekkür etmem gerekiyordu."

"Önemli değil," dedi, sesi kesik ve anlaşılmazdı.

"Toplantı nasıl gitti?" diye sordum.

Çenesi gerildi. "Kötü."

Kahretsin. Tabii ki öyle oldu. Çünkü ben orada değildim. Kayıp kedim yüzünden histerik bir halde olduğum için işimi yapamadım.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, kendimi ondan kurtarıp bir adım geri çekiliyorum.

Sinirlenmiş. Yakışıklı yüzünde, çenesinin sıkılması ve kaşlarının çatılmasından bunu açıkça anlayabiliyorum. Ve anlıyorum, gerçekten. Bizim anlaşmamızdan ne kadar hoşnut olursa olsun, Winnie'yi bulmaya ne kadar yardım etmek isterse istesin ve onun güvende olmasına ne kadar sevinsin, iş her zaman onun için en önemli öncelik olacaktır. Ve ben, en önemli toplantıyı kaçırıp vahşi bir kedi avına çıkan dengesiz çalışanım.

Ben uzaklaşmadan, yüzümü tutup beni öpüyor. Sertçe.

Parmak uçlarımda yükselip, sanki bedenlerimizi birleştirmek istercesine ona yaslanıyorum. Dudakları sert ama yumuşak, sakalları cildimde günlerce hissedeceğimi bildiğim lezzetli bir yanık bırakıyor. Dili tutkulu ve talepkar bir şekilde ağzıma giriyor ve ben kendimi kaybediyorum. Tamamen, lezzetli bir şekilde kayboluyorum.

Ellerim gömleğini kavrar, onu kendime çekerim, muhtemelen pahalı kumaşı onarılamayacak şekilde gererim. Ama umurumda değil, o beni böyle öperken umurumda değil.

Ellerinden biri saçlarıma dolanıyor, omurgamdan aşağı titreme gönderecek, ağzına nefesimi tutacak kadar çekiyor. Diğeri kalçama kayıyor, parmakları sahiplenircesine kazınıyor, sanki üzerimde izini bırakmaya çalışıyor gibi.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz.

Bu bir şey ifade ediyor. Biliyorum. Etmek zorunda. Çünkü birine bir şey hissetmeden öyle öpmezsin.

Bize bakmamaya çalışırken çok kötü bir iş çıkaran kapı görevlilerine bir göz atıyorum.

"Yukarı çıkıyor musun?" diye soruyor Liam. Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor ve yemin ederim ki yumurtalıklarım patlıyor.

Vücudumdaki her hücre evet diye bağırıyor, onu penthouse'una kadar takip etmem için yalvarıyor. Ama ben başımı sallıyorum. "Ne kadar istesem de - ve inan bana, gerçekten çok istiyorum - yapamam. Winnie'nin eve hoş geldin partisi beni bekliyor."

O gülüyor, sesi zaten jöle gibi olan dizlerime çılgınca şeyler yapıyor. "Eve sağ salım döndüğüne sevindim. Benim için karnını okşa."

"Ben de," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımdan tekrar akmaya başlayacağını hissederek. Berbat durumdayım. Mutlu, minnettar, duygusal bir felaket.

"Hey, bize katılmak ister misin? Partiye?" diye soruyorum, ona gülümseyerek. Tereddüt ediyor. "Yapamam. Bütün gece çalışacağım."

Dudaklarımı büzererek, ona en sevimli köpek yavrusu bakışlarımı atıyorum. "Hadi ama, biraz ara ver."

Büyük CEO'lar bile bazen gevşemeye ihtiyaç duyar."

Elini saçlarında gezdirerek tereddüt eder. "Bak, kesinleşene kadar sana söylemek istemedim, ama... Hayır kurumunu daha fazla açık tutmanın bir yolunu buldum. Bunun üzerinde daha fazla çalışmam gerekiyor."

Geriye doğru eğilip ona bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış. "Bir dakika, ne? Ciddi misin?"

Yüzündeki ifade sert kalır, sanki beni gerçekçi tutmaya çalışıyormuş gibi. "Bu sadece bir teklif," der. "Ama bence kabul edilecek. Hayır kurumu, kurumsal sosyal sorumluluk kapsamında kira indirimi sunan bir müteahhitle ortaklık kuracak. Bunun karşılığında büyük bir vergi indirimi alacaklar."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, ağzım açık kalıyor. Bunu bana çok rahat bir şekilde söylüyor, sanki bir mucize gerçekleştirmiş gibi değil.

"Bu bir şaka değil, değil mi?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Hayır, Gemma. Şaka değil. Ama bunu kimseye söylememelisin, tamam mı? Henüz kesinleşmiş bir şey yok. Sadece yönetim ekibi biliyor."

"Şunu bir netleştirelim. Bir günde hem kedimi hem de hayır kurumunu kurtardın, öyle mi?"

O sırttı. "Bir şekilde seni ve Whitmore'u mutlu etmenin bir yolunu bulmam lazım."

"Liam." Yine ağlayacağım. Bunu hissedebiliyorum. "Kendinle gurur duymalısın."

Omuzlarını silkiyor. "Tembel olduğum için şikayet etmeni istemedim."

"İnan bana, şu anda senin hakkında düşündüğüm *son* şey tembellik." Kafamı sallıyorum, boğazımda bir kahkaha patlıyor. "Cidden, seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

"Bu benim işim, Gemma," diyor sert bir sesle.

"Hayır, değil," diye fısıldarım, aniden kendimi savunmasız hissederek. "Sen harika bir adamsın, Liam. Winnie ve hayır kurumu konusunda gözyaşlarımı sildiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Bana bakıyor, açıkça hazırlıksız yakalanmış. "Önemli değil," diyor, sonra alnıma o kadar beceriksizce bir öpücük konduruyor ki, sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibi.

"İyi geceler, Liam." Kendimi zorlayarak resepsiyon kapısına doğru yürüyorum, yol boyunca sırtımda hissettiğim onun yakıcı bakışlarının farkındayım.

Kendimi tutamıyorum. Kapıya ulaştığımda arkama bakıyorum ve o orada, asansörün yanında durmuş bana bakıyor. Sanki aramızda büyüyen garip şeyi anlamaya çalışıyor gibi. Kulübe katıl, dostum. Haftalardır bizim durumumuzu anlamaya çalışıyorum.

Sana aşık oluyorum, diye düşünüyorum kafamda, dışarı çıkmadan önce. Bu benim için çok kötü. Çok, çok kötü.

Belki de Liam'a hep biraz aşık olmuşumdur. O kadar derine gömülü küçük bir kıvılcım ki, yokmuş gibi davranabilirdim. Onun kibirine duyduğum öfke ve hayal kırıklığının altında... daha fazla öfke ve hayal kırıklığı vardı. Ama aynı zamanda duygular da vardı. Sadece bunu itiraf edecek cesaretim yoktu. Ama bu duygular hep oradaydı, yüzeyin altında kaynıyordu.

Ve ben gerçekten, gerçekten korkuyorum.

BÖLÜM 39

Gemma

İKİ MUHTEŞEM hafta boyunca çift hayat yaşadım, hafta sonları balıkçı Liam'ın kaygısız arkadaşı rolünü oynadım, hafta içi ise bankacı Liam'ın sadık çalışanı rolüne büründüm.

İki dünyada yaşıyorum, her biri kendi küçük kutusunda saklı. Tıpkı onun istediği gibi.

Ne olduğumuz hakkında konuşmuyoruz. Her şeyi rahat tutuyoruz, hala birlikte geçirdiğimiz özel anların profesyonel hayatlarımızdan ayrı olduğunu iddia ediyoruz. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, kendimi o kadar çok kayıp, baş aşağı tehlikeli ve lezzetli bir umut denizine düşüyormuş gibi hissediyorum.

Onunla sahildeyken, o... farklı. Daha sakin. Daha yumuşak. Ve şimdi, bende de bir değişiklik var. Bunu tam olarak anlamam biraz zaman aldı, ama sonunda anlamaya başladım: Onunla kendimi güvende hissediyorum. Sanki o benim arkamı kolluyor ve bir kez olsun gardımı indirebilir ve rahatlayabilirim.

Bunun riskli olduğunu biliyorum. Lizzie, eve her geldiğimde yüzümde rüya gibi bir ifadeyle bana keskin bakışlar atıyor. Ama elimde değil. Kendimi kaptırmamak için çok uğraşıyorum, ama bu, gelgitin gelmesini engellemeye çalışmak gibi bir şey. Hatta, tüm o bayat deniz kelime oyunları ve denizcilik metaforlarıyla, bir balıkçının karısı gibi düşünmeye bile başladım.

Şimdi iş modundayım ve Alastair ile, anlaştığımız gibi, onun "potansiyel iş rolü"nü tartışmak için buluşuyorum.

Alastair, ben geldiğimde zaten Silk Table'da, Liam ve benim kısa bir süre önce geldiğimiz yerde, ama kabinler o kadar gizli ki onu göremiyorum. Bu CEO tipleri ve onların ayrıcalık ve mahremiyete olan sevgileri. Balıkçı Liam gibi değil. O daha çok sahildeki bir arabadan karidesli taco alan türden bir adam.

Garson beni Alastair'in masasına götürdü ve o da ayağa kalkarak beni selamladı.

En göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum. Buraya tek bir amaçla geldim ve bu amaç lüks yemekler, pahalı şaraplar ya da arkadaşlarım değil.

Hayır, buraya bilgi emici olarak geldim, bu tatlı dilli adamdan olabildiğince fazla bilgi almaya hazırım. İdeal olarak, IT departmanımız işini ağırdan aldığı için köstebeğin kim olduğunu bulmaya çalışacağım.

"Gemma, çok ıslıl ıslıl görünüyorsun," diyor Alastair, elimi tutarken gözleriyle beni baştan aşağı süzerken. Gülümsemesi sıcak ama gözlerinde hesaplayıcı bir parıltı var ve bu da benim örümcek hislerimi uyandırıyor.

"Alastair, seni tekrar görmek çok güzel," diyorum coşkuyla.

İki garson etrafımızda telaşla dolaşıp su doldurup menüleri getirirken biz de yerlerimize otururuz.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye soruyor.

"Aslında var," diyorum, hatamı fark etmeden önce. Kahretsin. Liam'ın beni buraya randevuya getirdiğini ona söyleyemem. "Liam ve ekibin bazı üyeleriyle," diye geveliyorum, izimi örtbas etmeye çalışarak. "İş yemeği için."

Alastair, sanki yalanımı görmüş gibi hafifçe sırtıttı. "Ah, evet. Bu restoran Liam için çok uygun olurdu."

Neden bahsettiğini anlamıyorum. Liam buraya yakın bir yerde yaşamıyor. Ofisi de yakın değil. Ama Liam beni buraya randevuya çıkardığı için çok fazla soru sormak istemiyorum.

Bu yüzden kibarca "Hmm" diyerek konuyu kapatıyorum.

Alastair sıradan bir sohbetle başlar; günümün nasıl geçtiğini, nerede yaşadığımı sorar, dairem yakınındaki Putney'deki lüks yelken kulübü hakkında uzun uzun konuşur. Muhteşem eşi Vicky ve birlikte geçirdikleri resim gibi tatiller hakkında durmadan konuşur, atlar, yatlar ve "her şeye sahibiz" diye bağırان diğer her şeyle birlikte.

Blah, blah, blah. Doğru anlarda başımı sallayıp gülümsedim, bir isim verdiğinde veya Vicky için bir başka lüks tatil sürpriziyle övündüğünde uygun hayranlık sesleri çıkardım.

Bu durum tüm akşam yemeği boyunca devam ediyor. Kıyı gezilerimden sonra balığa biraz bıkmış olduğum için tavuk seçiyorum.

En az 100 yaşında olmalı ve Skipper Magee'nin zengin, biraz ürkütücü kuzeni gibi görünen bir adam, elini 20 yaşındaki bir gencin kışına koyarak yanımızdan geçerken bir an dikkatim dağılıyor. Vay canına. Sanırım para gerçekten her şeyi satın alabiliyor.

Alastair daha önce bahsettiği iş fırsatını gündeme getirdiğinde, bunun aslında bu akşamki gündeminin ana maddesi olmadığına dair net bir hisse kapılıyorum. Sanki sadece formalite icabı hareket ediyor ve saldırmak için mükemmel anı bekliyor gibi.

Vertex hakkında sorular sorduğumda kibarca ilgileniyor gibi görünüyor, ama yüzeyin altında başka bir şey gizli. Sohbetimiz çok kibar ve sıradan, gerçek anlamda önemli konuların etrafında dolanıyor.

Neden beni yemeğe davet ettiğini merak etmeye başlıyorum. Belki de iş teklifi konusunda samimidir? Ya da bu, Ashbury Thornton'un en derin, en karanlık sırlarını dökene kadar beni içkiyle sarhoş etmek için hazırlanmış ayrıntılı bir tuzak mı?

Her ne olursa olsun, bir şişe şarabı bitirene kadar bekleyerek zamanını iyi değerlendiriyor.

Garsonlar yemek tabaklarımızı kaldırırken, Alastair'in kartlarını açmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için durumu yoklamanın zamanı geldiğine karar verdim. Bu nazik şarkı ve dans rutininden bıktım artık.

"Vertex'te gerçekten cazip bir paket hazırlamışsınız," diyorum, şarabımı kadehimde çevirerek. "Aslında, kısa süre önce bir adayı size kaptırdık."

Alastair'in dudakları bilmiş bir gülümsemeye bükülür ve gözlerindeki ışıltıdan, kimin hakkında konuştuğumu tam olarak bildiğini anlarım: Güney Koreli süperstarım, Ashbury Thornton'a çekmek için canımı dişime taktığım kişi.

Hırsız herif.

"Sanırım yetenekleri tanımak konusunda büyük beyinler aynı şekilde düşünür," diyor, sandalyesine yaslanarak. "En iyileri ve en parlakları çekmek için elimizden geleni yapıyoruz. Umarım gücenmemişsinizdir."

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, ses tonum onunki kadar sakin ve ölçülü. "Dediğin gibi, büyük beyinler aynı şekilde düşünür. Senin işe alım ekibin de onu izliyor olmalı."

Hırsızlık yapan *yalancı* piç kurusu.

"Aynen öyle." Alastair, küçük parmağını hafifçe uzatarak şarabından zarif bir yudum alır. "Özellikle cömert bir doğum paketi ve çalışan anneler programı sunuyoruz. Bu, en yetenekli kişileri çekmemize yardımcı oluyor. Hayat sadece işten ibaret değildir, eminim sen de aynı fikirdesindir."

"Kesinlikle. Bu yüzden Ashbury Thornton'daki doğum paketimizi mükemmel hale getirdim."

Alyansıyla oynuyor, elmas ışığı gösterişli bir şekilde yansıtıyor. "Sevgili Vicky, beni yeterince göremediğinden şikayet ediyor. Bu nedenle, çalışanlarımızın iş ve özel hayatları arasında uygun bir denge kurmalarını sağlamak konusunda oldukça tutkuluyum."

"Hmm." Bu oyundan sıkılmış bir şekilde kibarca başımı sallıyorum.

"Yerleşmeyi düşündün mü, Gemma?" diye sorar.

Bu sorudan nefret ediyorum. Çok aptalca. Eğer yerleşmek isteseydim, neden yerleşmediğim çok açık olurdu. "Şu anda kariyerime odaklanmış durumdayım."

"Akıllıca. Kesinlikle başarılı olacaksın. Hayatının en güzel döneminde, üstelik mükemmel bir itibara sahipsin."

"Evet, çok çalıştım."

"Bunu söylediğim için kusura bakmayın, biraz eski moda gelebilir ama sanırım siz de bizim sektörümüzde genç ve çekici kadınların finans alanında ciddiye alınmasının zor olduğunu kabul edersiniz. İnsanlar genellikle en kötü varsayımlarda bulunma eğilimindedir."

Ses tonu aniden değişir. Alastair'in asıl konuşmak istediği konuya geldiği açıktır.

"Biri benim hakkımda ne tür varsayımlarda bulunur?" diye soruyorum, sesim dikkatlice nötr.

"İki yetişkinin rızasıyla iş yerinde bir ilişki yaşamalarında yanlış bir şey yok. Sadece, bir fantezi uğruna itibarını riske atmanı görmek istemem. Bu konuda ilk sen değilsin ve şüphesiz son da olmayacaksın."

Uzun ve sıcak bir saniye boyunca kafam karışır. Alastair'in bana bakışı, gözlerindeki o kendini beğenmiş, bilmiş parıltı, bana onun elde etmek istediği etkinin bu olduğunu söyler.

Korku, midemin derinliklerinde kıvrılarak yayılmaya başlar. Suyumu büyük bir yudumla içerek kendimi sakinleştiririm. "Neden bahsettiğini tam olarak anlamadım."

"Bak, senin lekesiz bir itibarın var, ama senin... patronun, diyelim ki, öyle değil. Birinin aynı kefeye konması ne kadar talihsiz bir durum," diyor, masum bir ifadeyle, sonra bize bir şişe daha saçma sapan pahalı şarap sipariş ediyor.

Midem düğümlenir. Benim ve Liam hakkında ne biliyor bu adam? Ve bunu nasıl biliyor? Aklım, onun burada neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışırken hızla çalışır.

Bu adam bizi takip eden adamlar mı tuttu, ne? Şansıma bakılırsa, Alastair muhtemelen o lanet kuş gözlem teknesindeydi.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye soruyorum, ses tonumu doğal tutmaya çalışarak.

Kucağımdaki peçeteyi düzeltip, bu durumu nasıl ele alacağımı düşünmek için kendime biraz zaman kazanıyorum. Alastair'ın Liam ve benim hakkımda bilgi sahibi olması dünyanın sonu değil ama onun bunu bir silah olarak kullanmasını kesinlikle istemiyorum.

Alastair öne eğilir, konuşmadan hiç çekinmez. "Umarım haddimi aştığımı düşünmezsin, ama seni korumam gerektiğini hissediyorum. Liam ile olan... *arkadaşlığınla* ilgili olarak."

"Oh, benim için endişelenme," derim, umarım bu onu susturur. Hiç şansı yok.

"Ama senin gibi sevimli, samimi birini merak ederim. Liam'ı çok uzun zamandır tanıyorum. Nasıl davrandığını biliyorum. Dikkatli olmanı tavsiye ederim. Onun oyunlarına kapılan ilk kadın sen değilsin. Senin incinmeni görmek istemem."

Gerginleşir, şarap kadehimi daha sıkı tutarım. "Liam'ın nasıl biri olduğunu biliyorum," derim soğukkanlılıkla.

"Hmm." Alastair'ın bakışları beni delip geçiyor, o tek heceli kelime, söylenmemiş anlamlarla dolu. Bu, şimdiye kadar duyduğum en sinir bozucu şey.

Alastair'e kendi işine bakmasını söylememek için şarabımdan bir yudum alıyorum. Onun söylediklerine güvenmiyorum.

"İkiniz de aranızdaki... anlaşmanın doğasını anladığınız sürece." Sesi yatıştırıcı, ama altında başka bir şey var. Beni tedirgin eden bir şey.

Gözlerimi kısıyorum. "Senin ve Liam'ın iş konularında tam olarak aynı görüşte olmadığınızın farkındayım, ama bu biraz kaba kaçıyor, Alastair."

Ellerini alaycı bir teslimiyet jestiyle kaldırıyor, ama gözlerindeki ışıltı bana onun geri adım atmayacağını, hiç de öyle olmayacağını söylüyor. "Aşırıya kaçtıysam özür dilerim. Sadece senin gibi güzel bir genç kadının tam olarak bilgilendirilmesini sağlamak istiyorum."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, yumuşak deri koltuk beni boğuyor. Beni kızdırmaya, Liam'ın sözde suçları hakkında iğrenç ayrıntıları öğrenmek için yalvarmaya zorlamaya çalıştığını biliyorum.

O bir fitneci, işte o. Bu adamlar herkesi satranç taşları gibi oynuyorlar. "Peki, tam olarak ne hakkında bilgilendirilmem gerektiğini düşünüyorsun?" diye soruyorum,

ses tonumu neşeli tutarak. Aslında sadece onun ne tür bir oyun oynadığını merak ediyorum.

"Sanırım, ya da daha doğrusu umuyorum ki, sizin bu geçici ilişkinizde bile, onun tekrarlayan akşam partilerinin farkındasınız." Dudakları "*akşam partisi*" kelimesini söylerken kıvrılıyor ve kelime son derece ahlaksız bir hale geliyor.

"Parti," diye tekrarladım düz bir sesle.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Aman Tanrım. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Aniden kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu pislik bunu bilerek yapıyor. Ne bombayı patlatacaksa, gerilimi sonuna kadar kullanıyor.

"Biraz daha açıklar mısın?"

"Caddenin karşısındaki çekici üye kulübü. Berkeley Athenæum."

"Tamam," diyorum yavaşça. "Nedir o? Bir erkekler kulübü mü?" diye soruyorum, sorduğum için kendimden nefret ederek. Midemde bir batma hissi oluşuyor. Bu, zenginlerin "seks partisi" için kullandıkları bir kod mu? Neyden bahsediyor bu adam?

Alastair alaycı bir şekilde kıkırdar. "Beyefendiler oraya gitmezler, korkarım. Daha çok, yüksek sosyete üyelerinin daha... diyelim ki, gizli arzularını tatmin ettikleri bir yer."

Beni izliyor, yüzünde mide bulandırıcı bir acıma ve memnuniyet karışımı var. Sanki ölümcül bir darbe indirmiş ve benim ağlamaya başlamamı bekliyor gibi.

İyi denemeydi dostum.

Liam'ın nasıl biri olduğunu biliyorum. Onun süslü bir seks kulübüne üye olması falan? Pek de şaşırtıcı değil. Ama bana karşı her zaman dürüst olmuştur, ona şüphe duymam için hiçbir neden vermemiştir.

Liam'ın en kötüsünü düşünmüyorum ve inanmıyorum.

Şarabımı karıştırarak, yüzüne fırlatmaya hazır değil de sıkılmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Bu özel kulüp hakkında çok şey biliyormuşsun gibi geliyor."

"Ben katılmıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama bizim çevremizde, en gizli detaylar bile ortaya çıkma eğilimindedir."

"Tamam, peki, beni düşündüğün için teşekkürler."

"Tabii ki. Liam'ın seni buraya getirdiğini söylediğinde endişelendim. Bu çok uygun bir durum."

Ona göz kırpıyorum, beynim onun sözlerini anlamaya çalışıyor. Liam beni buraya iki kez getirdi. Bu restoranı sevdiğini söyledi. İlk gece, onun evine gittik. Ve çok ateşli, yoğun ve muhteşemdi.

İkinci gece... Midem düğümlendi. Bitirmesi gereken "iş" olduğu için beni ayrı bir arabayla eve gönderdi.

Ve bitirdi. Biliyorum bitirdi.

Başka bir çift yanımdan geçip yan masaya oturdu. Adam, Skipper Magee'nin babası olacak yaşta görünüyordu, bu sefer yanında yirmi beş yaşından büyük olamayacak bir kadın vardı. Adam, kadının göğüslerine sanki hayatın büyük sorularının cevapları orada yazıyormuş gibi bakıyordu.

"Athenæum ile aynı şirkete ait," diyor Alastair, bakışlarımı takip ederek. "Bu yüzden mahremiyet gerekiyor."

Erkeklerin kadınları becermeden önce götürdükleri yer burası, bakışları öyle diyor. Tabii ki daha şık bir şekilde.

Liam'ın beni buraya getirmesi beni açıkça rahatsız ediyor, ama Alastair'in bunu görmesine izin verirsem yazıklar olsun bana.

"Bu şarap çok lezzetli, değil mi?" diyorum, sesime sahte bir neşe katarak.

Alastair kaşlarını kaldırarak rolümü hemen anlıyor. Ama sonra sadece başını sallıyor ve sanki şarap tadımında değil de, kalbimi parçalamaya çalıştığı bir sohbetin ortasında gibi, meyveli notalar ve terroir hakkında iddialı saçmalıklar söylemeye başlıyor.

Gülümser ve mekanik olarak başımı sallarım, zihnim milyonlarca kilometre uzaktadır.

Garson tatlıyı sormak için gelir. Hayır, olmaz. Winnie'nin özel ikramlarını yemeyi tercih ederim.

"Puding olarak ne istersiniz?" diye sorar Alastair, şık aksanı *puding* kelimesini bile Regency döneminden kalma bir şey gibi gösterir. "Buradaki spotted dick kesinlikle muhteşemdir."

Gözlerimi kısarak dudaklarının seğirmesini izliyorum. Spotted dick, gerçekten mi? "Ben almayayım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Spotted dick almayayım, teşekkürler." Ve bu konuda dick ile ilgili diğer her şeyi de.

Sadece buradan çıkmak istiyorum.

Dualarım kabul oldu çünkü Alastair'in telefonu çaldı ve mesajı okurken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim ama gitmem gerek. Tatlıyı atlayalım, olur mu?"

Aniden aceleye gelen Alastair, garsona parmaklarını şıklatır. Zavallı adam, hesabı getirirken neredeyse ayağı takılıp düşüyor.

Rahatladığımı inkar edemem. Bu saçmalığın her anından nefret ettim.

Alastair sandalyesinden neredeyse zıplar gibi kalkar ve masaya *Monopoly* parası gibi bir deste nakit atar. Para üstünü beklemez bile, sadece çıkışa doğru büyük adımlarla yürür ve benim de peşinden koşmamı bekler.

Ceketini veren adama da acele ettirir, çekici görünüşünün ardındaki gerçek yüzü ortaya çıkar. Gerçekten de tam bir baş belası.

Sokağa çıktığımızda, kaçmaya hazır olarak veda etmek için arkama döndüm.

"Çok keyifliydi." Alastair yanağıma bir öpücük kondurur. "Haftaya ofise uğra."

Tek yapabildiğim şey homurdanmak.

Sokağın karşısına bakar, gözleri teatral bir şaşkınlıkla büyür. "Oh, hayır." Masumca söyler, ama yavaş yavaş mideme bir korku yerleşir.

"Gemma, çok üzgünüm, belki de bakmamalısın..." Hayır. Yalan söylüyor.

Yalan söylüyor olmalı.

Yavaşça dönüyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Ve orada, işaretsiz, şık görünümlü konağa giren, Liam'dan başkası değil.

"Orası Athenæum," Alastair kulağıma yumuşak bir sesle fısıldadı.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu olamaz. Gerçek olamaz. Bu Liam bir hayalet olmalı.

Ama kanıt tam önümde duruyor ve ona olan tüm güvenimi paramparça ediyor.

Alastair'e dönüp gözlerimi ona dikiyorum, ama onu gerçekten görmüyorum. Hâlâ Liam'ı görüyorum, o binaya girerken, sahip olduğumuzu sandığım her şeyi yok ederken.

Bu anda kimi daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum — Liam'ı mı, yoksa entrikaları yüzünden Alastair'ı mı.

"Etkilendim," dediğimi duyuyorum. "Bu oldukça ayrıntılı bir tuzaktı. Karşı caddede bekleyen biri mi vardı? Bu gerçeği ortaya çıkarmak için gözetleyen biri mi?"

Alastair hafifçe utanmış gibi görünüyor. "Niyetim asla sana acı vermek değildi, Gemma. Gerçekten."

Onu zar zor duyuyorum. Bunu zar zor atlatabiliyorum. Ağlayacağım.

"Hayır, elbette değil," diyorum, kendimi tutmak için çabalarken sesim titriyor. "Ben sadece Liam'la olan saçma sapan rekabetinizde bir piyonum. İkiniz çok iyi şeyler yapabilir, dünyada büyük farklar yaratabilirsiniz, ama bunun yerine zamanınızı ve kaynaklarınızı, büyümüş iki okul çocuğu gibi birbirinizi alt etmek için harcıyorsunuz."

Alastair çenesini sıkıyor. "Onun en büyük hayranı olmadığım için beni affetmelisin."

Gözlerimi kısıyorum. "O da senin hakkında aynı şeyi söylüyor ve sen de onun kadar kötüsün."

"Saçmalık!" diye bağırır. "O kulüpte benim karımla buluşuyor.

Karımla. Ve onun hem pastasını hem de onu yemesine izin vermeyeceğim."

Sanki acı ve öfke dolu bir volkan gibi içinden patlıyor, artık içinde tutamayacağı sözler.

Ona dehşetle bakıyorum, nefesim kesiliyor.

Bu gece ilk kez, Alastair'in doğruyu söylediğini anlıyorum. Yüzündeki ifade, gözlerindeki acı... Sahte olamayacak kadar gerçek.

Alastair titrek ellerle kravatını düzeltir, sakinliğini geri kazanmak için gözle görülür bir çaba sarf eder. "Bu sevimli genç bayanların farkı," der, sesi soğuk ve keskin, "yaptıkları işlemin farkında olmaları. Acaba sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

BÖLÜM 40

Gemma

"OH, GEM," LIZZIE iç geçirir, ben başımı karnına dayarken parmakları nazikçe saçlarımı okşar. "O piç kurusu sana bunu yaptığı için çok üzgünüm. Keşke acını dindirmek için bir şey yapabilsem. Ya da ona acı çektirebilseydim. Mesela hayalarını bıçaklasaydım."

Winnie karnıma kıvrılır, gözleri gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümden hiç ayrılmaz. Küçük pençesi kolumu okşamak için uzanır, ya beni teselli etmek için ya da akşam yemeği vaktinin geldiğini hatırlatmak için.

Bacaklarım kolçakların üzerinde o kadar uzun süre sallanıyor ki, iğnelenme hissi başlıyor ama kendimi hareket ettiremiyorum.

"Ağladığım için kendimi çok aptal hissediyorum." Burnumdan sümük akarken, sesim kalınlaşır ve kendimden nefret ederim. "Yani, neden şaşıyorum ki? Tanıdığım herkes arasında, biri bana 'Hey Gemma, sence bir seks kulübünde rakibinin karısıyla en çok kim ilişki yaşar?' diye sorsa, hiç düşünmeden Liam derdim. Onun nasıl biri olduğunu hep biliyordum."

Ve işte buradayım, aptal gibi onun için ağlıyorum. Acınası kelimesi bile yetmez. En büyük hatam, o kadar acımasız olmasına rağmen *bana* zarar vermeyeceğini düşünmekti.

"Ağladığın için aptal değilsin," diyor Lizzie, sanki kalbimin kırıklığını taramak istercesine saçlarımı daha şiddetle okşayarak beni sakinleştiriyor. "Sen insansın. Birini önemsemek acınası bir şey değil. O kişi, senin gözyaşlarına layık olmayan yalancı bir pislik olsa bile."

Son iki saattir benim bağırp çağırmamı dinleyen, beni insan yastığı olarak kullanan Lizzie tam bir azize gibi. Saat geç oldu, ikimiz de yatakta olmamız gerekirdi, ama yarını düşünmek, o ofise girip onun yüzünü görmek, beni kanepeye gömülüp bir daha çıkmamak istememe neden oluyor. Bunu nasıl yapacağım bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, göğsüm sıkışıyor ve ağrıyor, Liam'ın şu anda ne yaptığını düşünmemeye çalışıyorum. Onun sapık seks kulübünde. Alastair'in karısıyla. Bu zihinsel görüntü beni aynı anda hem kusmak hem de ağlamak istememe neden oluyor.

"Gemma," diyor Lizzie küçük bir sesle, eli hala saçlarımda. "İş yerinde dikkatli ol, tamam mı? Çünkü... sence bu TLS anlaşması olayı gerçekten... Vicky ile ilgili mi?"

Kalbim bir an durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Alastair, onun çılgın rekabet içinde olduğu kişi değil mi? Hepsi aynı okula gitmişler, birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar, değil mi?"

"Evet," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. Midemde bir korku düğümü oluşmaya başlıyor.

"Ya başından beri mesele karısıysa? Ya her şeyin açıklaması buysa?" Lizzie'nin sözleri bir anda dökülür. "Seni incitmek istemem, ama ya mesele başından beri Vicky'ye?"

Ona bakıyorum, benim düşünmediğim bir şeyi dile getirirken midemi bulandıran bir dehşet hissediyorum. Bu yüzden Alastair'i dövmek zorundaydı. Bu yüzden onu cezalandırmak zorundaydı. Çünkü Alastair, Liam'ın istediği şeyi almıştı ve her şey onunla ilgiliydi.

Bunu insan kaynaklarında sık sık görüyorum. Noktaları birleştirmek için bir yabancı gerekir. Ve Lizzie bunu görebiliyorsa...

"O, bölümlere ayırma konusunda ustadır," diyorum, ağlamaya yakın, mizahsız bir kahrkaha atarak. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur. Muhtemelen onu severek benimle yatabilir ve gözünü bile kırpmaz."

"Kendinden başka kimseyi sevdiğini sanmıyorum," der Lizzie iç çekerek. "Çok yazık. Winnie'ye yaptıklarından sonra, belki de iyi bir tarafı vardır diye düşünmüştüm." Bir süre durur. "Ne zaman onunla yüzleşeceksin?"

Titrek bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama bu sadece Winnie'nin ayak parmaklarıyla beni sertçe dürtmesine neden oluyor, sanki ona geçici yatağını sallamayı kesmemi söylüyor gibi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim küçük ve acınası. "Bu hafta sonu Whitstable'da paddleboarding yapmamız gerekiyor. Yeni dalış kıyafetim var.

Çok komik." Bir kez daha acı bir kahkaha attım. Bu noktada ya gülecek ya da ağlayacaktım ve gözyaşlarımla Lizzie'nin gömleğini çoktan mahvetmiştim.

Lizzie'nin altımda kaskatı kesildiğini hissediyorum, elleri kürek çekmeyi yarıda bırakıyor. "Lütfen gitmeyeceğini söyle?"

"Tabii ki gitmiyorum!" diye bağıriyorum, bunu düşündüğü için kırılmışım. Winnie, patlamamdan şaşırarak zıplıyor ve bana sitemkar bir bakış atıyor. "Ben tam bir mazoşist değilim. Yani, yaklaştım ama henüz o kadar kendini yok etme seviyesine gelmedim. Henüz."

İç çekiyorum, incinme ve ihanetin ağırlığı fiziksel bir şey gibi üzerime baskı yapıyor. Ya da belki de Winnie şişmanlıyor. Karnımın üzerinde hareket ediyor, pençelerini bana yoğuruyor. "Ama bu konuda stratejik davranmalıyım, o iki yılan gibi. Ona karşı deli gibi bağırp çağırarak saldırmamalıyım. Sakinleşip bir sonraki hamlemi belirleyene kadar yapmamalıyım. İnsanların tuğla duvara benzeyen birine nasıl karşı çıkılır? 'Affedersin Liam, seks kulübü ziyaretlerin ve iş rakiplerini mahvetmenin arasında bana biraz zaman ayırabilir misin? Beni duygusal olarak nasıl mahvettiğini konuşmak için. Belki de bunu bir parça spotted dick yerken tartışabiliriz?'"

Yukarıda, Lizzie'nin yüzü bir grimasa dönüşüyor. "Haklısın. Akıllı davranmalısın, onu en çok acıtacak yerinden vurmaya çalışmalısın."

"Onu hiçbir yerinden incitmez," diye mırıldanıyorum. "Umurunda bile değil. Muhtemelen şu anda o kulüpte, viski yudumlarırken kalbini parçalıyor."

Winnie miyavlayarak çeneme kafa atıyor. Belki de kedi ekibini çağıran kurtarıcısına sadakat hissediyor.

"Anlamıyorum. Onun senden hoşlandığını düşünmüştüm," diyor Lizzie, sesinde benim adıma karışık bir şaşkınlık ve öfke var. "*Gerçekten* senden hoşlandığını."

Bu yardımcı olmuyor.

"Ben sadece..." Sesim titreyerek sözlerimi kesiyorum. "Bana daha fazla saygı duyacağını düşünmüştüm, anlıyor musun? Yıllardır birlikte çalıştığı, her gün onun için canını dişine takan biri olarak. Aşk olmasa bile, onun için bir anlam ifade ettiğimi düşünmüştüm. Ne aptalım."

Gözyaşları yine akmaya başladı, sıcak ve acı. Nasıl bir canavara aşık olabildim?

"En kötüsü ne biliyor musun?" diyorum. "Bir an için, gerçekten düşündüm ki..." Cümleyi bile bitiremiyorum. Çok acınası bir durum.

Lizzie'nin büyük, yumuşak gözleri bana bakıyor. Dudaklarını ısırıyor, benim adıma üzülüyor. "Ah, Gem."

Ben alışkanlıkların insanıyım. Bu yüzden Jimmy'nin arabasının kapalı olduğunu görünce anında gerginleşiyorum. Panjurlar indirilmiş ve her şey kilitli. Jimmy tatile çıkacağını bana söylemeyi mi unuttu? Bu hiç ona göre bir şey değil.

Orada durmuş, terk edilmiş arabaya bakarken, gözüm ön tarafına yapıştırılmış bir tabelaya takılıyor.

Bu kahve arabası bir sonraki duyuruya kadar kapalıdır. Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz.

Bir sonraki duyuruya kadar mı? Jimmy iyi mi? Bir endişe dalgası beni kaplar, göğsümü sıkıştırır. Daha geçen hafta Jimmy, her zamanki kahveden daha iyi olan yeni bir kahve karışımını denemek için çok heyecanlıydı.

"Hey, seni Starbucks'a götüreyim," dedi bir ses, düşüncelerimi bölerek. Dönüp baktığımda Ollie yanımda duruyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Cidden, bu arabalara takılmayı bırak. Bonuslarımız bu anlaşmaya bağlı, biliyorsun."

Tabelaya bir göz attıktan sonra aynı sırtıyla bana dönüyor. "Zaten başladı. Gördün mü? Sürdürülebilir değil."

"Ne başladı?" diye soruyorum, ama cevabı bilmek istemediğimden eminim.

"Azalma. Ama bunu uzatırsak, her şeyi daha da kötüleştireceğiz. Vazgeçmelisin."

Sözünü söyledikten sonra arkasına bakmadan uzaklaşır.

Liam'ın sanki bir ömür önce söylediği sözleri hatırlayarak, zorlukla yutkunuyorum. *Bir şekilde, seni ve Whitmore'u mutlu etmenin bir yolunu bulmam lazım.*

O zamanlar, sözleri samimi gelmişti. Şimdi? Şimdi ise hesaplı geliyor. Stratejik. Hatta kötü niyetli.

Zihnim hızla çalışıyor, şüphe her anıya, her etkileşime sızıyor. Hayır kurumu hakkında söyledikleri, beni telaşlandırmamam için söylediği başka bir yalan mıydı? *Her şey yalan mıydı?*

Midem bulanıyor. Artık onun söylediği veya yaptığı hiçbir şeye güvenemiyorum. Her şey şüphe ve incinmişlik gözlüğünden bakıldığında lekelenmiş durumda. Sir Whitmore'un önünde iyi görünmek için

Sir Whitmore'un önünde iyi görünmek için bana ihtiyacı vardı, değil mi? Ben sadece onun oyunundaki bir piyonum.

Winnie'ye yaptıkları bile... Bunlar sadece işime geri dönüp anlamaya konsantre olmam için miydi?

Başka hiçbir şeyin ortaya çıkmasına dayanamıyorum. Kendimi çok açıkta hissediyorum.

Ofise doğru ilerliyorum, her durakta, asansörün bizim kata yaklaştığını gösteren her zil sesinde midem bulanıyor. *Ona.*

İstifa edebilirim. İstifa *etmeliyim*. Günlük olayından beri bunu planlıyorum. Biraz daha birikim yapmak istiyorum, ama onunla birlikte çalışmaya gücümün yeteceğini bilmiyorum.

Ofisime girip kapıyı arkamdan kapatıyorum — iş arkadaşlarıma "*rahatsız etmeyin*" sinyali veriyorum. Bina yıkılıyor ya da Liam McLaren yanıyor demek için gelmediyseniz, lütfen siktirin gidin.

Tabii ki bugün insan kaynakları kliniği günü. Burada oturup başkalarının sorunlarını dinlemem, bilgece tavsiyelerde bulunmam ve anlayışla dinlemem gereken gün. Ne komik. En kötü zamanlama. Başkalarının sorunlarını dinlemek, kendi sorunlarımdan dikkatimi dağıtacaktır umarım.

"Odaklan," diye mırıldanıyorum. "Sadece çalış. Önemli olan tek şey bu."

Ben iyiyim. Her şey yolunda. Bunu tekrar edip durursam, belki gerçek olur.

E-postalar ve sıradan işlerle kendimi meşgul ediyorum. Ama elimde değil. Beni rahatsız eden bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Hatırladığımı sandığım bir şey, Alastair ile konuşmamdan beri aklımdan çıkmayan küçük bir ayrıntı.

Liam'ın takvimine giderken kalbim göğsümde çarpmaya başlar. İşte orada — her ay Perşembe akşamları tekrarlanan bir randevu. Açıklama yok, açıklama yok, sadece tek bir harf: *A*.

Athenæum. Öyle olmalı.

Dün gece orada olmaması gerekiyordu. Belki de ani bir ziyaret, anlık bir karar, kendini şımartmak için. Tanrım, onunla birlikte olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor.

Bu benim aptalca saflığım. Asla gardımı düşürmemeliydim, kendimi bu kadar duygusal olarak bağlamamalıyım.

Bu adamla ilgili her şey lanet bir yalan.

Liam ve Vicky neden Athenæum'da buluşuyorlar ki? Neden onun evinde rahatça sevişmiyorlar? Belki de sevişiyorlardır, belki de onun penthouse'unda her yeri terleri, inlemeleri ve ihanetleriyle ıslatıyorlar.

Belki Athenæum ekstra sapkın bir bonus, ahlaksız şeyler yapabilecekleri bir yer. Belki yakalanma heyecanından zevk alıyorlar.

Kes şunu. Şimdi kendine işkence ediyorsun.

Ama görünüşe göre, ben cezalandırılmaya bayılıyorum. Neden gözüme bir kalem saplamıyorum ki? Muhtemelen bu kadar acıtmaz.

Alastair ne yapacak acaba? Liam'ın bu işten paçayı sıyırmasına izin vermeyeceği kesin. Muhtemelen bunu TLS anlaşmasını bozmak için kullanacaktır. Ve benim acımasız, intikamcı tarafım, bunu yapmasını umuyor.

Vicky'yi internette arıyorum. Harvard'a gitmiş, ama şu anda ne iş yaptığını anlamak zor. Ama Alastair'le çekilmiş fotoğrafları kusursuz. Benden çok daha üstün. Gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca, ofisime sürekli iş arkadaşlarımı çağırarak, bitmek bilmeyen küçük şikayetler ve ofis dramalarıyla McLaren'dan uzak durmayı başardım. Parlak, sempatik gülümsemeler takındım, konuya göre uygun yerlerde başımı salladım. Kimse içimdeki kargaşayı fark etmedi. Sonuçta, kim insan kaynaklarına iyi olup olmadıklarını sorar ki?

Bu benim için sorun değil. En son istediğim şey, kimsenin bana fazla ilgi göstermesi.

Ama öğleden sonra McLaren beni ofisine çağırdığında, kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemem.

Kapısını çaldım ve onun varlığının saldırısına karşı kendimi hazırladım. Kokusu. O derin kahverengi gözleri.

Bunu yapabilirsin.

Dün kadar beni dizlerimin titremesine neden olan o küçük gülümsemeyle bana bakar ve nefesim boğazımda kalır. Şimdi ise sadece gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

Bunu yapamam.

Ofisine giriyorum, ama anında bir korku beni sarıyor. Yüzüne bakmaya dayanamıyorum.

Gerçekten yapamam.

"Selam," diyor yumuşak bir sesle, gözleri masasına doğru ilerlerken beni takip ediyor. Keşke bana öyle bakmayı bıraksa.

"Merhaba."

Kısa kesik ses tonumla, mükemmel, yalancı yüzünde kırıksıklıklar belirir. "Her şey yolunda mı?"

Zayıf bahanemi kullanıyorum. "Alerji. Çok sinir bozucu. Her yıl beni çok rahatsız ediyor."

Evet, işte bu. Yalan söyleyen, aldatan piçlere alerjim var.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Evet, dün gece Athenaeum'da neden olduğunuzu açıklayabilirsiniz. Neden her ay orada randevunuz olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Beni aptal yerine koyan ve iş rakibinizin karısını beceren yalancı, aldatıcı bir pislik olduğunuzu itiraf edebilirsiniz. Ve hazır başlamışken, onlar için bir anlaşma yaptığınızı söylediğiniz halde Jimmy'nin kahve arabasının neden aniden kapandığını da söyleyebilirsiniz. Seni yalancı pislik.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Söyleyemem. Henüz değil. Her şey hala çok taze, yara çok derin ve pürüzlü, dokunmaya cesaret edemiyorum. Yıllarca insan kaynakları kabuslarıyla uğraşıp, insanların son derece uygunsuz şeyler söylemelerini dinleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da iş yerinde asla kalbinin sesini dinlememen gerektiğidir. Ne kadar acı verse de, ne kadar çığlık atıp ağlamak ve zımba makinesi fırlatmak istesen de, duygularını kontrol altında tutmalı ve aklını başına toplamalısın. McLaren gibi erkekler ağlayan kadınları can sıkıcı, rahatsız edici bulurlar.

Bu yüzden zoraki bir gülümseme takınıp, boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Sen nasılsın? Dün gece heyecan verici bir şey yaptın mı?"

Liam sandalyesine yaslanarak, sinir bozucu bir rahatlık ve özgüven sergiliyor. "Pek bir şey yok. PT seansım vardı." Gözleri benimkilere kilitleniyor, sesi yumuşuyor. "İtiraf etmeliyim ki, seni özledim."

İşte bu. Son darbe. Beni aldattığının kanıtı.

PT seansı mı? Tabii dostum, sen öyle demek istiyorsan öyle olsun. Umarım "antrenman"dan önce ısınmışsındır, önemli bir yerini incitmeni istemem.

Kalbim acı bir şekilde sıkışır. Nasıl bana öyle bakmaya cüret eder, gizli gülümsemeler ve paylaşılan samimiyetle?

"Alastair'le akşam yemeği nasıldı?" diye soruyor. "Bu konuda çok sessizsin. Gece geç saatlerde ayrıntıları anlatacağını umuyordum."

"İyi idi."

"Sadece iyi idi mi?" Kaşlarını kaldırıyor, açıkça inanmıyor.

Omuzlarımı silkiyorum, hareketim sert ve doğal değil. "Ondan pek bir şey öğrenemedim. Sadece o da yelkeni sevdiğini ve benim evimin yakınındaki bir kulübün üyesi olduğunu öğrendim. İkinizin çok ortak noktası var."

"Tabii ki yok," diye alaycı bir şekilde söylüyor, yüzü küçümsemeyle buruşuyor. *Huh, Alastair'ın tepkisiyle aynı. İkiniz de adeta ikiz gibi pisliksiniz.*

Ayağa kalkar, masasının etrafında dolaşır ve bana daha yakın olmak için masanın kenarına oturur. Çok yakın. Yutkunurum, bu yakınlığı ve vücudumun ona hala tepki vermesini nefretle.

"Seni üzecek bir şey mi söyledi?" Sesi şimdi daha sert, içten bir endişeyle karışık.

"Hayır," diyorum, muhtemelen çok sert bir şekilde. Eli, sanki benim elimi tutmak istercesine uzanıyor, ama ben herkesin bizi görebileceği açık alana bakıyorum ve o da elini tekrar yanına indiriyor. "Sadece dün gecedен, alerjiden ve... diğer şeylerden dolayı yorgunum."

"Tamam," diyor bir süre sonra. "Nereye gittin?" İşte bu. Gerçeğin ortaya çıkacağı an.

"Tahmin et!" diye bağırırım.

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Londra'daki tüm restoranlar arasından tahmin etmemi mi istiyorsun? Gemma, bunun için vaktim yok."

"Oh, ama bence tahmin edebilirsin. Daha önce oraya gitmiştik. Silk Table," diye bağırırım, sesim titriyor. "Ne tesadüf."

Elbette, onda bir değişiklik olur, bir anlık bir tanıma.

Evet, orası senin küçük randevuna yakındı, değil mi? El sallamalıydın, seni iki yüzlü piç.

Neşeli bir ses tonu takındım. "O bölgeyi çok seviyorum. Bir ara oradaki pubları ve diğer yerleri kontrol etmeliyim."

Yüzünü dikkatle izliyorum, suçluluk belirtisi, pişmanlık ya da utanç izi arıyorum. Hadi ama, yalancı piç. Dün gece nasıl oldu da caddenin karşısında bulunduğunu anlat bana.

Ama Liam'ın yüzü ifadesiz kalıyor. Bu oyunda açıkça çok ustadır.

"Bir ara daha yakından bakarız. O bölgede birkaç iyi pub biliyorum," diyor.

"Tabii," diyorum boğuk bir sesle.

O iş konuşmasına başlarken, ifademi nötr tutmak için uğraşıyorum. Cevaplarım robot gibi. İçimde çılgılık atıyor, öfkeleniyor, gözlerini oyup çıkarmak istiyorum.

Bu oyunu daha ne kadar srdrebilirim? Dün gece çok üzgündüm, bir plan yapamadım.

Ama bir Şeyi kesin olarak biliyorum: Bana ne kadar zarar verdiğini ona gösteremem. Ona bu zevki yaŕatamam.

Liam aptal değil ama. Gözlerinde parıldayan kafa karıŕıklıđını, kaŕlarındaki hafif kırıŕıklıđı görebiliyorum. Bir Şeylerin ters gittiğini biliyor, bu çok açık. Umarım alerji bahanesini yutar. Ya da belki de bunu "aylık dönem"e bağlar. Tipik lanet olası erkekler.

"Aferin, Gemma," diyor. "Yeni baŕlayanların Ollie'den önce diğer yöneticilere rapor vermesi fikri, ekip tarafından çok iyi karŕılandı. Yönetim kurulu toplantısında bunu tartıŕıyorduk. İyi bir fikirdi." Gülümsüyor ve ekliyor: "Hatalı olduğumu kabul etmekten hoŕlanmadıđımı biliyorsun, ama... fena değil."

Gülümser ve benim de aynı Şekilde cevap vermemi, ŕakalaŕmamı bekler. Ama eminim ki benim gülümseme giriŕimim daha çok limon emmiŕim gibi grnyordur.

"Harika," diyorum nazıkçe. "Diğer haberler arasında, Alastair'e bilgi sızdıran kiŕinin kim olduğunu bulduk. BT bu sabah sonunda bunu çözdü ve kanıtlar bu kiŕi aleyhine. Kendiniz incelemek isterseniz, buyurun."

Kaŕlarını atar. "Senin yargına güveniyorum.

Kim o?" "Brandon."

Liam'ın gözleri ŕaŕkınlıkla parlar, sonra hızla kararır. Geriye yaslanır, kollarını ggsnde kavuŕturur, özel dikim gömleğinin altındaki kasları gerilir. Eminim Alastair'in karısı dün gece onu sikerken o kasları yakından görmekten çok *hoŕlanmıŕtır*.

"Ŗaka mı yapıyorsun?" diye homurdanır.

"Hayır," diye cevapladım, P harfini o kadar agresif bir Şekilde telaffuz ettim ki, biraz tükürük sıçradı ve masasına dŕt. Oops. Bu öfkenin bir kısmını dıŕarı çıkarmam lazım, yoksa patlayacağım. "Ŗirketinizdeki en yüksek maaŕlı analist, size ihanet eden adam."

İronik, değil mi?

Liam elini saçlarının arasından geçirir ve hem ŕok hem de öfkeli olduğu bellidir.

Brandon ise aptalın teki, çünkü bu olay ortaya çıktığında Liam, onun Londra'da baŕka bir ŕirkette alıŕmamasını sağlayacaktır. Alastair da onu iŕe almayacaktır, Brandon ihaneti karŕılıđında muhtemelen cömert bir tazminat almıŕ olsa bile. Hayır, Alastair onun gibi birinin

aslında kendisi için çalışmasını istemeyecektir, sadakatsiz bir yılan olduğunu kanıtlamış birini.

Ama mesele şu ki, Brandon için bunun bir önemi yok. Muhtemelen Cayman Adaları'na ya da başka bir egzotik vergi cenneti adasına kaçıp, otuz bir yaşında erken emekli olmak için yeterince para biriktirmiştir.

"O piç kurusu bundan ne kazanıyor?" Liam hırıldıyor. Kuzeyli aksanı belirginleşiyor, sözlerini sertleştiriyor. Beş yıl boyunca beni dizlerimin titremesine neden olan aksan, bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih etsem de. Özellikle tutkulu ya da kızgın olduğunda daha da belirginleşen aksan. Şu anda ikisi de var. *Game of Thrones'u* bir daha eskisi gibi izleyemeyeceğim.

"Bazı insanlar çok açgözlüdür," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sahip olduklarıyla asla yetinmezler, hep daha fazlasını isterler."

Sözlerimdeki acıyı duyabiliyor mu acaba? Muhtemelen hayır. Brandon'ın korkunç ölümünü planlamakla meşgul, ona attığım bakışları fark edemiyor.

Elleri masanın kenarını sıkıca kavlıyor. "Bu konuda elinde ne varsa getir bana. Her şeyi. En küçük ayrıntısına kadar." Her kelime öfkeyle dolu bir hassasiyetle telaffuz ediliyor. "Brandon'ın beni mahvetmeye karar verdiği gün kahvaltıda ne yediğini bilmek istiyorum. Bundan pişman olacağını söylemek yanlış olmaz."

Liam'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için, tüm bu yıllar boyunca birlikte çalıştığım acımasız, güçlü adamı gördüm — tüm ihtişamıyla milyarder bankacı Liam'ı.

"Elbette, efendim," diyorum, sesimdeki sertliği gizleyemedim.

Kaşları yükselir, gözlerinde karanlık bir eğlence parıltısı belirir ve öfkesi bir anlığına azalır. "Efendim?"

"*Liam*," diye düzeltiyorum, gülümsemem o kadar geniş ve çılgınca ki, kötü bir asit tripi yaşayan Joker gibi görünmüş olmalıyım. "Bu sadece şunu gösteriyor, değil mi? Para sadakat satın alamaz. Sadece vicdansız insanlarla çevrili olduğun anlamına gelir."

Beni inceliyor. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Bilmiyorum. Bir düşüneyim. Ah, doğru. Arkamdan iş rakibinin karısını sikiyorsun. Ama onun dışında, hayır, her şey yolunda.

Hasta olduğumu söylemeliydim. Yumruğumu sıkıyorum, tırnaklarım avucuma batıyor, kendimi tutmaya çalışıyorum. Ofiste kendimi bırakmam mümkün değil ve ağzımı açarsam sakın kalabileceğime güvenmiyorum

Ağzımı açarsam sakın kalabileceğime güvenmiyorum. Denersem, ağzımdan sadece küfürler çıkacağından korkuyorum. Ya da daha kötüsü, hiç bitmeyecek bir hıçkırık.

Ama bilmem gereken bir şey var, çünkü bu sadece benimle ilgili değil.

"Sadece yorgunum, bu sabah kahvemi içemedim," diyorum. "Çok Garip. Jimmy'nin kahve arabası kapalı. Gideceğine dair hiçbir şey söylemedi ve genellikle birini yerine bakıyor. Asla kapalı kalmaz."

İkinci kez, yüzünde bir ifade belirir. Eskiden Liam'ın okunamaz bir maske taktığını düşünürdüm. Şimdi ise yalan söylediğinde onu bir kitap gibi okuyabildiğimi fark ettim. Belki de ben sadece insan kaynakları departmanında çalışırken bana hiç yalan söylememişti. Ama şimdi söylüyor.

"Ah, evet." Elini saçlarının arasından geçiriyor, çenesini sıkıyor, sanki kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyor gibi.

"Bu konuda bir şey biliyor musun?" diye soruyorum.

Yüzündeki ifade sertleşir, sanki daha fazla kurcalamamamı istiyor gibi. "Sadece bazı arabaları biraz iyileştiriyorlar," der, önemsizmiş gibi.

Yalan. Yüzünden, omuzlarının gerginliğinden belli.

"Acil onarım mı? Jimmy söylemiş olurdu. Hiçbir yere gitmeyecekmiş gibi konuşuyordu."

"Eminim yakında geri dönecektir." "Tabii."

"Peki, bu akşam görüşür müyüz?" diye sorar, konuyu değiştirme çabası o kadar bariz ki neredeyse aşağılayıcıdır.

"Belki. Sonra haber veririm, tamam mı?"

Beni bir anlığına dikkatle inceler ve ben sessizce bu konuyu burada bırakmasını dilerim. "Tabii," der sonunda.

Bir kez daha gülümsemeye zorladım kendimi. "Gitsem iyi olacak."

Bunun üzerine kapıya doğru yürüdüm ve gözyaşlarına boğulmadan onun ofisinden çıkıp kendi ofisime geri dönmeyi başardım. Ama kıl payı kurtuldum.

BÖLÜM 41

Gemma

Sir Whitmore'un idari görevlisinden gelen e-postaya bakıyorum, onay mesajını okurken kalbim sıkışıyor: arabalar hiçbir şekilde "iyileştirilmeyecek". O benim neyden bahsettiğimi hiç anlamıyor. Bu soruyu ayrı bir iş e-postasına eklemiştim, Jimmy'nin arabasının kapatıldığını tesadüfen fark ettiğimi de eklemiştim.

Liam'ın yalanlarının kanıtı, işte burada, siyah beyaz olarak.

Bu yüzden, ilk kez... Ne kadar zamandır olduğunu bile hatırlamıyorum, kendimi öğle yemeği için St James's Park'a doğru yürürken buluyorum. Sanki vücudum otomatik pilotta, beni ofisten ve Liam'dan uzaklaştırıyor.

Çimlere uzanıyorum, iş eteğimi lekelemem umurumda bile değil. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı çimlerde kıpırdatıyorum. Bazı insanlar *her gün* bir saatlik öğle molası için buraya geliyor. Eminim yemek yerken e-postalarını bile kontrol etmiyorlardır.

Bu parkı seviyorum. Ördekler ve kraliyet kuğuları, yeşillik ve vahşi yaşamla çevrili sevimli gölde süzülerek hayatlarının en güzel günlerini yaşıyorlar. Sanki biri kırsalın bir parçasını alıp Londra'nın ortasına koymuş gibi.

Elimde sandviçimle, sadece... gözlemliyorum. En son ne zaman kanlı gelen kutum yerine etrafımdaki dünyaya baktım?

Park hayat dolu ve iğrenç derecede mutlu insanlarla dolu. Yakınlarda bir grup ofis çalışanı var, ayakkabılarını çıkarmış, daireler çizerek uzanıyorlar.

birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlar, sanki sürekli daha büyük bir ikramiye için birbirlerini alt etmeye çalışmıyorlarmış gibi. Düşünün bir.

Aileler piknik battaniyeleri üzerinde yayılmış. Bir düşün grubu çiçek tarhlarının yanında fotoğraf çekimi yapıyor. Her yerde köpekler var, topları kovalıyor, popolarını kokluyor ve genel olarak köpeklerin yaptığı şeyleri yapıyorlar.

İnsanlar sincapları kendilerine çekmeye çalışıyor, ki bu pek de zor bir iş değil. Londra'daki sincaplar utangaç değildir. Elinizden yemek yerler, daha doğrusu, "oh, ne kadar tatlı!" diyemeden sandviçinizi kaparlar. Tıpkı küstah şehir güvercinleri ve tilkileri gibi. Bu şehirde herkes koşturuyor, vahşi hayvanlar bile.

Karşı tarafta, gölgeli bir yerde yoga dersi var. Öğle vakti yoga yaptığınızı hayal edin.

Şimdi hepsi matlarından kalkıyor, eğiliyor ve öğretmene namaste yapıyor — Pantene reklamındaki gibi saçları olan bronzlaşmış bir adam. Benim de yapmam gereken bu tür şeyler.

Buraya kafamı boşaltmak, bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulmak için geldim. Liam'a haklı bir öfkeyle karşı karşıya mı gelmeliyim?

Tanrı biliyor ki bunu istiyorum. Ofisine dalıp, bölümlere ayırma işini nereye sokabileceğini ona söylemek istiyorum.

Beni kandırdı, paylaşmadığını söyledi. Ne komik.

Gözlerimden sıcak ve öfkeli gözyaşları akmaya başladı. Ona çok kızgınım, elbette, ama kendime daha da kızgınım. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Yıllardır onun nasıl biri olduğunu biliyordum. Yine de, bir anda onunla yattım ve bana karşı hisleri olduğuna inanmaya başladım.

Göğsüm sıkışıyor.

Zamanda geriye gidip geçmişteki Gemma'ya biraz akıl vermek istiyorum. O gece Executive Lounge'a oturmadan önce onu omuzlarından tutmak istiyorum. Beni buraya, bu parka, sandviçime ağlayarak getiren bu olaylar zincirini başlatmadan önce.

Erkekler, onlarla yattığınızda her zaman farklı olurlar, değil mi? Daha çekici, daha az... şey, daha az kendileri gibi. Liam aptal değil — senin külotunun içindeyken Prens Charming olmak hayatını kolaylaştırıyor.

Ve içten içe, balıkçı Liam'ın var olduğunu düşünüyorum, ama onun da dediği gibi, o bölümlere ayırabiliyor. İşini kişisel hayatından ustaca ayırmanın yanı sıra, kadınlarla da aynısını yapabiliyor. Tabii ki mantıklı.

Tüm uyarı işaretleri oradaydı, gözümün önünde dalgalanıyordu, ama ben onları görmezden geldim. Aptal, aptal Gemma.

Çimlerin üzerine uzanıyorum, çimlerin uçları çıplak kollarımı gıdıklıyor ve gökyüzüne bakıyorum. Çok mavi. Çok huzurlu. İçimde olanların tam tersi. Sadece... çok üzgün hissediyorum.

"Gemma?" diye bir ses bulutların arasından geliyor. Başım dönüyor, çok hızlı bir şekilde oturuyorum.

Yoga eğitmeni bana gülümsüyor. Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Onu tanıyorum, ama nedenini bilmiyorum. Kahretsın.

"Michael?" Sonunda farkına vardığımda nefesim kesildi. O gülümsedi ve ayağa kalkmam için bana yardım etti.

Michael, Liam'dan kaçmak için Himalayalara kaçan eski pazarlama müdürümüz. Liam onun yönüne baktığı her seferinde panik atak geçiren adam.

"Ben... Nasılsın?" diyorum şaşkınlıkla. Çok farklı görünüyor. Kaslı. Bronzlaşmış. Uzun saçlı. Seksi bir Jason Momoa gibi. *Çok çekici* görünüyor. Eskiden tanıdığım solgun, stresli adama ne oldu?

"Harikayım." Gülümsüyor. "Burada yoga dersini bitiriyorum." Kolunun altında matı görüyorum. "Biraz değişiklik oldu, ha?"

"Vay canına." Dilim tutulur. "Yani şimdi iyisin?"

"Daha iyi olamazdım. Liam'ın beni kovması sanki... evrenin bana kozmik bir tekme atması gibiydi. O zamanlar dünyanın sonu gelmiş gibi hissettim, ama şimdi? Harika, başıma gelen en iyi şey."

"Himalayalara gittiğini duyduk."

"O bölgede birkaç ay geçirdim. Bir ara sen de gitmelisin. Yoga sertifikamı aldım ve hayatım oldukça iyi gidiyor." Gülümsemesi genişliyor. "Hey, her şey aşağı bakan köpek pozları ve güneş ışığı değil. Şu anda maaşım oldukça düşük, ama sorun değil, anlarsın ya? Bir yerden başlamam gerekiyor ve Ashbury Thornton'dan birikmiş param var."

Başımı sallıyorum. Ne kadar iyi görüldüğüne inanamıyorum. "Çok... sağlıklı görünüyorsun."

O, saf bir neşeyle gülüyor. "Evet, Ashbury Thornton'daki fotoğraflarıma bakınca, ölmek üzereymiş gibi çok hasta görüyorum." Buna karşı çıkamam. "Sen nasılsın Gemma? Hala Ashbury Thornton'da mısın?"

"Evet. Ben..." Yalan söyleyecektim, ama ne anlamı vardı ki? "Sanırım Himalayalara gitmem gerek."

Ya da belki de kendimi oradan aşağı atmalıyım. Ama bu yoga çevrelerinde hoş karşılanmayacaktır herhalde.

"O kadar mı kötü?"

Ağlayacağımdan korktuğum için konuşmadan başımı salladım.

Sanki şirketin ele geçirdiği ruhuma şeytan çıkarma ayini yapacakmış gibi, ellerini omuzlarıma koydu.

"Duruşundan ne kadar stresli olduğunu hissedebiliyorum," diyor ve omuzlarımı hoş bir şekilde ovuşturuyor. Gözlerimi kapatıp inlemek ya da ağlamaya başlamak için gelen dürtüye direniyorum.

Haklı, iş stresinden kığım sürekli kasılmış durumda. Ben resmen yürüyen, konuşan bir stres topuyum.

"Sadece yap. Yapman gerekeni yap. Dışarıda büyük, güzel bir dünya var. Ruhunu şarkı söyleten bir şekilde yaşa, tamam mı?" Bir an için gözlerini kapatıp, sanki daha yüksek bir varlığı kanalize ediyormuş gibi burnundan derin nefes aldı. "Hey, gitmem gerek, ama gelecek hafta derslerimden birine gel, tamam mı? Ücretsiz. Vücudundaki negatif iyonları atacağız, Gem."

Gülümser ve el sallayarak veda ederim.

Liam beni sahte bir mutluluk hissine sürükledi. Şimdi bir daha asla mutlu olamayacakmışım gibi hissediyorum.

Ama kendime, bu kadar üzölmeye hakkım olmadığını söylüyorum. Aslında bu bir hediye. Dikenli telle sarılmış bir hediye, ama yine de bir hediye. Bunu yıkıcı olarak görüyorum, ama gerçekte benim olamayacak birine hızla ve derinden aşık oluyordum. Başından beri anlaşımamız böyleydi. Altı ay ya da bir yıl sonra kalbimin kırılacağını düşün. Şimdi olması daha iyi.

Onu bir daha görmem gerekene kadar kendimi toparlamam gerekiyor.

O öğleden sonra Liam ofisimin kapısını yumruklarıyla vuruyor, her zamanki gibi varlığıyla dikkat çekiyor.

İçeri girerken kahverengi gözleri parlıyor, yüzünde nadir görölen, samimi bir gülümseme beliriyor. "Bitti," diyor, heyecandan titrek sesiyle. "Sir Whitmore avukatlarıyla birlikte son belgeleri imzalamak için yolda. Kazandık."

Bu, iş yerinde ondan gördüğüm en olumlu duygu.

Akademi Ödülü kazanan performansı başlasın. Altında yatan yaraları gizleyecek kadar ikna edici bir gülümseme takınıyorum. "Bu harika!"

Bana çekici bir gülümsemeyle bakıyor. Eli yan tarafında titriyor, sanki beni kollarının arasına çekmek için kendini fiziksel olarak zorla tutuyormuş gibi. "Keşke seni burada öpebilseydim. Sen olmasaydın bunu başaramazdım, Gemma. Harikaydın."

"Evet," diye cevap veriyorum, bu oyunu sürdürmek gittikçe zorlaşıyor. Sadece gitmesini istiyorum. Tercihen pencereden.

Beni değerlendirirken bir kaşını kaldırır. "Senden biraz daha coşku bekliyordum, sevgilim."

Onun dudaklarından çıkan bu sevgi sözcüklerinden nefret ederek yüzümü buruşturuyorum. Bu canımı yakıyor.

Ofiste bana ilk kez sevgi sözcüğü kullanıyor. Bir anlığına bölümlere ayırma yeteneğini unutmuş olmalı. Ya da belki artık umursamıyor.

"Üzgünüm, sadece çok yorgunum." Bu tamamen yalan değil. Çok yorgunum. Ağlayarak uykuya dalmak oldukça yorucu oluyor.

"Bu akşam çatı katında ekipler için bir içki partisi vereceğiz. Bu akşamı kutlayacağız. Avukatlarımızla son dakika işlerini halletmem gerekiyor. Ama bu konuda gösterdiğin tüm çabaların karşılığını sana vermek için sabırsızlanıyorum. Tüm bu süreçte yanımda olman... benim için çok önemliydi."

Telefonum çalıyor, bu cehennem gibi konuşmayı kesen kutsal bir kesinti. Zil sesiyle kurtuldum.

"Seni yalnız bırakayım," diyor Liam, kapıya doğru yönelirken. Durup, o nadir görülen, samimi gülümsemesiyle geri dönüyor. "Bu büyük bir şey, Gemma. Gerçekten büyük. Teşekkür ederim."

Çıkarken kapı sana çarpmamasına dikkat et, pislik.

Telefonuma cevap verme zahmetine bile girmiyorum, onun gitmesini izlerken çalmaya bırakıyorum. Bugün herkes siktirip gitsin, buna sen de dahilsin, Bilinmeyen Arayan. Dünya yanıp kül olsa da umurumda değil. Artık iyi davranmaktan bıktım.

Görünüşe göre Liam McLaren tarafından aptal yerine konulan tek kişi ben değilim. Sir Whitmore sonunda pes etti. Zavallı herif. Kulübe hoş geldin.

Ona Liam'ın dürüst bir adam olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Onu sevmeyebilirsin, ama o sözünün eri bir adamdır. Ne komik. Liam'ın dürüst olan tek yanı, son fethine gömüldüğünde penisi. Umarım bir sonraki fethinde o filmdeki gibi vajina dişleri vardır ve düşer.

Gereksiz bir güçle klavyemi yumrukluyorum, tüm öfkemi ve ihanetimi yeni elemanımızın ayrıntılarını araştırmak gibi sıradan bir işe yönlendiriyorum.

İnsan kaynakları, yalancı, aldatan, patronu sevgilisi haline gelen birini nasıl idare edeceğine dair bir kılavuz verseydi keşke. Birinci Bölüm: Piçi hadım etme dürtüsüne nasıl direnilir. İkinci Bölüm: İçiniz öldüğünde nasıl devam edilir.

Masamda öfkeyle otururken, bazı idari personelinin şampanya ve şarap şişeleriyle şirket mutfağına doğru gittiğini fark ettim. Liam da oradaydı, ekiplerle sohbet ediyordu, sanki kremayı yiyen kedi gibi rahat görünüyordu. Neden olmasın ki? Hayatının anlaşmasını yapmıştı ve bu süreçte metresini de becermişti. Onun için kazan-kazan durumu. Bu arada ben, kırık bir kalple ve onun tasarımcı takımlarını ateşe vermek için yanan bir arzuyla burada oturuyorum. Yakında, onun eğlenmek için kullandığı aptal insan kaynakları kızı olacağım.

"Tabii ki ihaleyi kazandı," diye acı bir şekilde mırıldanıyorum. "Onun gibi erkekler her zaman istediklerini alırlar."

Aklımı kaçırıyor olmalıyım.

Bir saat sonra, ticaret salonunda bazı tüccarlarla yeni emeklilik planını tartışırken, resepsiyonda bir kargaşa çıktı. On kişilik bir grup adam, idari ekip eşliğinde içeri girdi ve doğrudan Liam'ın ofisine yöneldi. Ve grubun ortasında Sir Whitmore'un kendisi vardı.

"Gemma," Liam'ın ofisine giderken yanımdan geçerken nazıkçe selam veriyor.

"Merhaba, efendim." İçimdeki kargaşayı gizleyerek gülümsedim. "Haberleri duydum."

O da bana üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Umarım her şey yoluna girer, canım."

Gözlerim, Liam'ın ofisinin cam duvarlarından onun gözlerine kilitleniyor. Bir an için, kırık kalbimi bir kenara bırakıp, onun gerçekte olduğu soğuk, hesapçı iş adamını görüyorum.

Sir Whitmore ile birlikte dururken beni dikkatle izliyor ve o anda tam olarak ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Beynimde bir anahtar açılmış gibi. "Siktir et bu boku" anahtarı. Çok uzun zamandır tozlanmaya terk edilmiş olan anahtar.

Sir Whitmore Liam'ın ofisine girmeden önce, "Bu işe yaramaz" diye patladım.

O durur ve avukatlarından biri sabırsızca iç çeker. "Efendim, gerçekten..."

Ama Sir Whitmore'un dikkati bana odaklanmıştı. "Ne oldu, Gemma?"

Kalbim hızla çarpmaya başlar, o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum. "Bir saniye sizinle konuşabilir miyim? Ofisimde?"

Etrafındakilere başını sallar. "Beyler, bana bir dakika izin verin."

Şaşırtıcı bir şekilde, o da beni takip eder. Liam'ın ofisinden çıktığını görmem gerekmez, şüphesiz Sir Whitmore'un neden *onunla* birlikte toplantı odasında değil de benimle olduğunu merak ediyordur. Odanın diğer ucundan bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Ne halt ediyorum ben?

"Devam et," diyor Sir Whitmore nazıkçe, şık aksanı bu durumu daha da gerçeküstü hale getiriyor.

"Oturmak ister misiniz, efendim?" diye soruyorum, misafir koltuğunu çekerek, ellerim gözle görülür şekilde titriyor. Sinirlerden bayılmak üzere olduğumdan eminim.

"Hayır, hayır, sorun değil. Yakında oturacağım. Mümkün olduğunca ayakta kalmayı tercih ederim."

"Tamam." Ollie ve diğer yöneticilerden birinin, suda kan kokusu almış iki köpekbalığı gibi ofisime doğru geldiğini görünce, garip bir şekilde boğazımı temizliyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ama artık çok geç. Kelimeler içimde kaynıyor, boğazımdan dışarı çıkmaya çalışıyor. "Efendim, umalım da en iyisi olsun dediniz. Ama ben öyle olacağını sanmıyorum."

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. Hadi ama. Kibriti çoktan çaktın. Artık bütün evi yakabilirsin.

"Liam, şirketi ve kendisini iyi bir şekilde tanıtmamı istedi. İnsanları önemseyişimizi ve dürüstlüğümüzü korumak için her şeyi yapacağımızı söylememi istedi. Size bunları söylediğimde, içtenlikle söyledim, ama o zamandan beri durumun böyle olmadığını öğrendim."

Sir Whitmore'un gözlerinin içine bakıyorum. "Şirketinizi Liam veya Alastair'e emanet edemezsiniz. İkisi de vicdansız ve istediklerini elde etmek için her şeyi yaparlar. İnanın bana, bunu bizzat gördüm."

Sözlerim artık daha hızlı çıkıyor, durdurulamıyorum. "Alastair, şirketimizdeki insanlara bilgi vermek için rüşvet veriyor, ki bunun kurumsal casusluk sayılacağından eminim, ama sanırım baban lord olduğunda bunu yapabilirsin. Peki Liam? Liam, iş rakibinin karısını beceriyor, çünkü istediğini elde etmek için her yolu kullanır."

Sesim duygu dolu bir şekilde yükseliyor. "Örtbas edilen skandallardan nefret ediyorum. Çalışanlarımıza yüklediğimiz inanılmaz iş baskısından nefret ediyorum ve paraya ve her ne pahasına olursa olsun kazanmaya olan takıntımızdan nefret ediyorum. Onlara hayır işlerini ve mirası sürdürmelerini söylemeye çalıştım, ama bunun olmayacağı artık benim için çok açık. Sonuç olarak, istifamı veriyorum ve artık bu şirkette çalışmayacağım. Ama Liam veya Alistair ile ilgili ne karar verirsiniz verin, ya da umarım ikisiyle de ilgili karar vermezsiniz, bu karar size ait."

Nefes alıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

"Hmmm." Sir Whitmore boğazını temizler, şaşkın bir ifadeyle bakar. Birkaç kez gözlerini kırpar, az önce attığım bombayı kafasında sindirmeye çalışır.

"Kaba sözlerim için özür dilerim efendim," diye fısıldarım, iki güçlü adamı yolsuzlukla suçladıktan sonra küfür ettiğim için özür dilemenin saçmalığını fark etmeden.

Ollie kapının hemen dışında, gözlerinde ölümcül bir bakışla bana bakıyor. Cama sertçe vurur.

Sir Whitmore ona bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim, Gemma. Ama korkarım biraz geç kalmış olabilirsin." Nefes aldı, gözleri yumuşadı. "Kendine iyi bak, canım."

Sanki benim için her şeyin bittiğini biliyormuş gibi söylüyor. Sanki kendi işten çıkarılma belgemi imzalamışım gibi.

Ollie kapıyı açar, sesinde zorlukla gizlediği öfke belirgindir. "Efendim, bu tarafa gelebilir misiniz?"

Elimi kaldırıp Sir Whitmore'a acınası bir veda selamı veriyorum ve masamdan eşyalarımı toplamak için geri dönüyorum, yaptığının gerçekliği içime işledikçe kalbim hızla atıyor.

BÖLÜM 42

Liam

Masaya parmaklarımla ritmik bir şekilde vuruyorum, yavaş ve kasıtlı ritim, damarlarımda yayılan buz gibi öfkeyle uyumlu. Sir Whitmore'un ekibi resepsiyon kapısından kayboluyor, benim anlaşılmamı da yanlarında götürüyorlar. Ekibimin ve benim bu işe döktüğümüz tüm kan, ter ve gözyaşlarını da. Aylarca süren çalışma, sayısız saatler süren strateji ve müzakere, hepsi bir anda yok oldu.

Ashbury Thornton avukatları şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorlar, gözleri bana sabitlenmiş, patlayıp patlamayacağını bekliyorlar. Ama şu anda onlar umurumda bile değil. Hayır, dikkatim tek bir kişiye odaklanmış durumda, ofisin diğer ucundaki o çarpıcı, aldatıcı kızıl saçlı kadın, sanki kıcı yanıyormuş gibi masasını temizliyor.

"Lanet olsun!" Ollie bağıyor, avukatların irkileceği kadar sert bir şekilde yumruğunu masaya vuruyor.

Ben hiç kıpırdamıyorum. Nefes alıyorum, damarlarımda dolaşan buz çok daha ölümcül bir şeye dönüşüyor.

Ollie, bağırp çağırarak odada volta atıyor, ama bunların hepsi arka plan gürültüsü. Beyaz parazit. Dikkatim tek bir noktada.

Tüm kat, masalarından bizi izliyor.

Gemma başını eğik tutuyor, ama pembe yanakları bana izlediğimi bildiğini gösteriyor. Oh, biliyor.

"Öylece bir anda fikrini değiştiremez!" Ollie öfkeyle bağıyor, ağzından tükürükler saçılıyor. "Daha fazla zamana mı ihtiyacı var? Bu ne saçmalık

Bu ne saçmalık? Kendi avukatları bile gafil avlandı. O bunak piç kurusu, başka bir anlaşmayı mahvetmeden önce emekli olmalı. Yemin ederim, ben..."

"Gemma ona ne dedi?" diye sözünü kesiyorum. Sesimin aniden alçalmış olması onu susturuyor.

Ollie gülüyor, sesi sinirlerimi bozuyor. "Ona imzalamamasını söyledi. Senin bir yalancı olduğunu, güvenilmez olduğunu söyledi. Sonunda anladığım özet bu. Onun onu dinleyeceğini düşünmemiştim. Sanki bir insan kaynakları temsilcisinin görüşü onun için önemliymiş gibi. Neden böyle bir kariyer intiharı yapma ihtiyacı hissettiğini kim bilir, ama..."

Ollie'nin tiradını dinlemiyorum, gözlerim hala aceleyle çekmecesini boşaltan Gemma'ya dönüyor. Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra kaçmak için bu kadar çaresiz.

Gemma bana milyar sterlinlik bir anlaşmayı kaybettirdi. Çünkü Sir Whitmore, duygusal yaşlı bir aptal, iş zekası değil, duygular ve hislerle hareket ediyor. Ve benim sevgilim, tam da anlaşmayı imzalamak üzereyken, bir şekilde onun kafasına girip fikrini değiştirmeyi başardı.

Sevgilim.

O daha çok, vücuduna yapışan bir elbise giymiş, alev kırmızısı saçları ve zümrüt yeşili gözleriyle savunmamı aşip beni dizlerimin üzerine çökertmek için tasarlanmış bir Yahuda gibi. Kalbimin üzerinde duran bir bıçak, derinlemesine saplanıp kanamamı izlemek için bekliyor.

Çünkü tam da böyle hissediyorum. Bir ihanet.

Masadan geri çekilirken sandalyem gıcırıyor, ses herkesin irkilmelerine neden oluyor.

Yönetim kurulu odasından fırlayarak çıkıyorum, Ollie'nin havlamaları arka planda bir gürültüye dönüşüyor. Gemma'nın masasına doğru fırlayarak giderken ofis sessizliğe bürünüyor.

Başımı kaldırıp donakaldı, eli açık çekmecenin üzerinde asılı kaldı, yüzündeki renk kayboldu.

Onunla geçirdiğim tüm zamanlarda, onu tanıdığım tüm yıllarda, o güzel yüzünde birçok duygu gördüm, ama hiç bu kadar korku görmedim. Bu lanet olasıca haklı bir tepki.

Bir an için, o geniş, dehşete kapılmış gözlere bakarken, içimde bir şefkat dalgası hissediyorum. Derin bir koruma duygusu. Onu bu korkuya neden olan şeyden korumak, onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini vaat etmek için bir dürtü. Her şeye rağmen, hala onun yanında olduğumu. Onu bu durumdan kurtarmaya yardım edeceğimi.

Onun korktuğu canavar ben olsam bile.

Buna karşı koyarken çenemi sıkıyorum. Kendi yatağını yaptı. Şimdi de o yatakta yatacak. Bağışlamak hiç benim güçlü yanımdı.

Ofisinin kapısında durup hızlıca bir mesaj yazıyorum. Gözleri hareketimi takip ediyor, göz bebekleri büyümüş, boğazı titreyerek yutkunuyor, yaptığının gerçekliği yavaş yavaş kafasına dank ediyor.

Telefonumu cebime koyup kapısını açıyorum, hareketlerim aldatıcı bir şekilde sakın. O, mesafeyi korumak için boşuna bir çaba göstererek masasına yaslanıyor.

"Beni kovmadan önce, ben zaten istifa ettim," diye kekeliyor, sesi titriyor.

Tek kelime etmiyorum. Sessizliğin uzamasını, onu boğmasını sağlıyorum, varlığımın tüm gücüyle fiziksel bir ağırlık gibi üzerine çöküyorum.

Gözlerim onu tarar, her ayrıntıyı alır. Göğsünün hızlıca inip kalkması, parmaklarının çantasına sinirli bir şekilde dokunması. Milyonlarca yıl geçse de kendimi bu durumda, öfkemi ona yöneltirken bulacağımı hiç düşünmezdim.

Bu, halka açık olarak birlikte olmak istediğim kadın, tüm lanet olası dünyanın önünde benim olduğunu ilan etmeye hazır olduğum kadın. Çok yakındık, her şeye sahip olmaya çok yakındık.

Ama o, benim zaten bildiğim, asla unutmamam gereken bir şeyi kanıtladı. Bu dünyaya yalnız gelirsın ve yalnız gidersin. Başkalarına güvenmek, kesinlikle kazık yemenin garantili yoludur.

"Gerçeği istediniz," diye patladı. "Ben de Sir Whitmore'a gerçeği söyledim. Hoşunuza gitmediğine üzüldüm."

Yaklaşıyorum, sesim düşük bir gürültüyle çıkıyor. "Gerçeği mi? Gerçek şu ki, sen beni aldattın." Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum, ama öfke orada, yüzeyin altında, patlamaya hazır. "Neden? Neden beni mahvettin?"

"Seni mahvetmedim," diye karşılık verir, inatçı çenesini kaldırır, bariz korkusuna rağmen gözlerinde meydan okuma parlar. "Sir Whitmore'a gerçeği söyledim. Bu satın alma için doğru adam değilsin. Onun işini mahvedecek, parçalara ayıracak ve hayır kurumunu harabeye çevireceksin."

"Sen de kimsin ki böyle bir karar veriyorsun?" diye hırlıyorum, yüzlerimiz birbirine birkaç santim kalana kadar eğiliyorum. "Bana milyarlarca poundluk bir anlaşmayı kaybetmeme neden olacak cesareti sana kim veriyor? Sen benim sevgilimsin ve çalışanım. Şirketimin çıkarlarına hizmet etmek için sana çok büyük bir maaş ödeniyor. *Benim* çıkarlarıma. Ve sen bana böyle mi karşılığını veriyorsun?"

Nabızı boğazında atıyor, sayısız kez tattığım o kremsi teninin altında çılgınca çarpıyor.

Cevap vermiyor, sadece çantasını karıştırıyor. Gözleri kapıya doğru kayıyor ve içimde ilkel bir şey canlanıyor. Hiçbir yere gitmeyecek. Ben izin verene kadar. Gözlerime bakıp neden kalbimi parçaladığını söyleyene kadar.

"Neden?" Sözcükler boğazımdan, acı ve ıstırap dolu bir şekilde kopuyor. "Neden lan?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Çünkü gerçek bu. Sen güvenilmez birisin. Sadece kendini düşünüyorsun. Başka kimseyi umursamıyorsun." Sesi kırıldı. "Sen acımasız, merhametsiz bir adamsın ve senin için en ufak bir endişem yok çünkü anlaşmayı kaybettin ama hala bankada milyarlarca doların, istediğin tüm evetçiler ve ayaklarına kapanan insanlar var."

"Kimsenin ayaklarıma tapınmasını istemedim. Evet diyen bir kadın istemedim. *Seni* istedim," diye hırlıyorum, sözlerim bir itiraf gibi çıkıyor. "Saygını, güvenini, bana olan lanet *inancını* istedim. Ama bunun artık mümkün olmadığını gayet açık bir şekilde gösterdin, değil mi?"

Güvenlik görevlisinin kapıda beklediğini fark ettim. En azından bu şirkette emirleri yerine getirmeyi bilen biri var.

"Çık dışarı," dişlerimi sıkarak, başımı kapıya doğru sallayarak söylüyorum. "Ofisimden çık, Gemma. Ve bundan sonra yoluma çıkmadığından emin ol."

"Memnuniyetle," diye tükürür.

Titrek ellerle rozetini bulmaya çalışır, boynundan çekip çıkarır ve monitörleri sarsacak kadar sert bir şekilde masanın üzerine vurur.

Sonra, sanki ben kötü adammışım gibi, güvenlik görevlileri eşliğinde kaçar.

Orada durup, beş yıl boyunca oturduğu boş yere bakıyorum. İçimdeki beyaz sıcak öfke yavaşça soğuyor ve çok daha acı verici bir şeye dönüşüyor.

BÖLÜM 43

Gemma

"Kosta Rika'ya seyahat rezervasyonu yaptığınıza inanamıyorum," diyor Lizzie, dolabımı karıştırıp yıllardır gün ışığı görmemiş bikinileri çıkarırken. Bu iç karartıcı bir durum; hayatımın ne kadarının iş, Ashbury Thornton ve... o tarafından yutulduğunu hatırlatıyor.

"Evet, inan," diye mırıldanıyorum, bikiniyi bir kenara atarak.

Ofisten fırlayalı on gün oldu. Ya da Liam beni kovalı on gün oldu. Kime sorduğuna bağlı.

İlk beş günümü çikolata ve bitmek bilmeyen iş başvuruları ile geçirdim. Ama sonra fark ettim ki, aklımın geri kalanını korumak istiyorsam, bir sonraki kurumsal işe atlayamam.

Neyse ki, hesaplaşmanın ertesi günü, Ashbury Thornton'dan "bahçe izni" aldığımı belirten bir mektup aldım, ki bu da bana siktirip gitmem için para ödüyorlar demek için kullanılan süslü bir ifade. Liam'ın nazik davranma, darbeyi yumuşatma şekli diyebilirsiniz. Ama ben gerçeği biliyorum. O, ilişkimiz hakkında sessiz kalmam için bana para ödüyor. Evet, Sir Whitmore'a yaptığım numara yüzünden beni kovabilirdi. Ama o da benimle yatıyordu ve isteseydim ortalığı birbirine katabilirdim. Bu yüzden bana para ödüyor, sessizliğimi ve suç ortaklığımı satın alıyor, tıpkı benden önce sayısız kişiye yaptığımız gibi.

Ve şimdi, işte buradayım. İşsiz, amaçsız, ama adıma düzenli bir birikimim var.

Özellikle daracık bir elbiseyi elimde tutuyorum, ona nostalji ve korku karışımı bir bakışla bakıyorum. Muhtemelen bu elbiseyle patates gibi görüneceğim, Ashbury Thornton'da saatlerce koltuğuma yapışık kaldığım için kığım kalıcı olarak masa sandalyesi şekline büründü.

"Bu senin için çok spontane bir hareket! Sen kimsin ve benim Gemma'ma ne yaptın?"

İngiltere'de bir sıcak dalgası varken bir kez giydiğimi düşündüğüm başka bir bikiniyi kaldırarak burnumu çekiyorum. "Ashbury Thornton ve Liam bana ne yaptı, daha çok öyle," diyorum, sesim son zamanlarda benim varsayılan ayarım haline gelen alaycı bir tonla.

Lizzie, dolabımın titizlikle etiketlenmiş *Mayo* bölümünden başka bir bikini çıkarırken, bana sempatiyle kolumu okşadı.

"Senin bu kadar düzenli olmanı asla anlayamayacağım," der, her biri içindekileri belirten etiketlerle işaretlenmiş giysi torbalarına özlemle bakarak.

Giysileri bölümlere ayırabilirim. Ama duygular...

Kosta Rika'ya gitmek benim için, pazarlama müdürü iken yoga gurusu olan Michael'ın yaptığı gibi Himalayalara kaçmak gibi bir şey. Benim "Ye, Dua Et, Sev" anım.

Ye, Dua Et, Başka Bir Pisliğe Aşık Olma. Planım bu.

İki ay boyunca gönüllü olarak ağaç dikip, sürdürülebilir tarım projesine yardım edeceğim.

Kabul ediyorum, hesap tabloları ile tarımı değiştirmek orta yaş krizini çağrıştırıyor. Ama Julia Roberts yapabiliyorsa, ben neden yapamayayım? Her ne kadar içimdeki Zen'i bulmaktansa Bridget Jones gibi davranıp hapishaneye düşme ihtimalim daha yüksek olsa da.

İnsan kaynakları becerilerimin aktarılabilir olduğundan emin değilim, ama başka birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesi, dışarıda olmak ve umarım değerli bir şeye yardımcı olmak güzel olacak. Bilirsiniz, kurumsal açgözlülüğü desteklemek yerine.

Sonra, bir ay daha tek başıma Kosta Rika'yı gezip dolaşacağım.

Ruhumu iyileştirmek için bunu yapmam gerekiyor. Kalbimi. Yangında bile bana yardım etmeyecek finansçılar dışında, gerçekten başka birine yardım etmek için.

Belki kendimi yağmur ormanlarında bulurum. Ya da belki sadece bir sürü ürpertici böcek ve pişmanlık bulurum. Her halükarda, burada kalıp kendime acımaya boğulmak ve Winnie'nin yargılayıcı bakışları altında solmaktan daha iyi olacaktır.

Benim mızızlanmamdan bıktığı açık. Eylemleri, herhangi bir miyavlamadan daha yüksek sesle konuşuyor. Yastığıma pasif-agresif tüy yumakları bırakmaya başladı, sanki kedilerin hayal kırıklığının küçük hediyeleri gibi. Bir süreliğine beni uğurlamaktan

. Lizzie onu hayatta tutacağına ve erkek kedilerden uzak tutacağına söz verdi.

Dün gece, yemin ederim ki, Tinder'da benim için sağa kaydırmaya çalışırken yakaladım onu. Pençesiyle. Benim telefonumda.

Eşya toplamayı bırakıp, elimde asılı duran bir sundress'i unuttum. "Liam ile aramızın bittiğine inanamıyorum," diyorum, sesim kısık.

Lizzie'nin yüzü yumuşadı. "Ah, tatlım."

"Bazen yaptığım şeyi bırakıp kendime sormak zorunda kalıyorum, *tüm bunlar neydi böyle?*" Sözler şimdi içimden dökülüyor, sanki bir baraj kırılmış gibi. "Birkaç hafta önce, evcilik oynuyorduk, birbirimizi çok seviyormuş gibi davranıyorduk. O ne derse desin, öyleydik. Öyleydi. Sanki benim için önemliymişim gibi."

Yatağa çöküyorum, sundress'imi güvenlik battaniyesi gibi göğsüme sıkıca sarıyorum. "Nasıl böyle duygularını açıp kapatabilir? Benimle böyle davranıp sonra seks kulüplerine gidip Alastair'in karısıyla yatabilir mi?"

Lizzie yanıma oturur, kolunu omuzlarıma dolayarak. "O senin gibi iyi kalpli birini hak etmeyen bir sosyopat, bebeğim."

Gülüyorum, ama daha çok hıçkırık gibi çıkıyor. "Evet, belki." Winnie yanıma gelip başını bacağıma sürüyor.

"Gördün mü?" diyor Lizzie, Winnie'nin kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Winnie bile aynı fikirde."

Titrek bir nefes veriyorum, onun düzenli mırıldanışlarının ritminde teselli bulmaya çalışıyorum.

"Ne kadar aptalım," diye mırıldanıyorum. "Tabii ki o bunu istediği zaman yapabilir. Onu görmezden gelmeye çalışsam da, onun bu yönünü hep görmüştüm. Hatta en başından beri bunun sadece geçici bir ilişki olduğunu söylemişti. Asistanına diğer kız arkadaşlarına standart çiçekleri göndermesini söylediğini de görmüştüm. Onun hakkında bildiğim her şeyi kolayca unuttum. Ne kadar aptalmışım."

Lizzie başını sallar, gözleri koruyucu bir öfkeyle parlar. "Aptal değilsin Gemma! Sadece birine aşık oldun ve ona güvendin."

Telefonum tekrar titriyor, ekran insan kaynakları ekibinden gelen bir başka mesajla aydınlanıyor. Günlerdir telefonumu bombardımana tutuyorlar, mesajları endişe ve gizlenmemiş şokun bir karışımı. Sanırım yıllardır profesyonel bir insan memnun edici olmanın, benim ani ayrılışımı anlamalarını zorlaştırıyor. Gemma Jones ayrılıyor mu? İnanılmaz.

"Görünüşe göre Liam her zamankinden daha kötü bir ruh halinde," diyorum, son mesajı okurken. Kalbim acıdan dans ediyor ve ben yine hıçkırarak ağlıyorum. Mesajda onun adını görmek bile hoşuma gitmiyor. Sanki karnıma yumruk yemiş gibi, sanki onun adının geçmesi bile beni yeniden yaralıyor.

Onları iş yerinde zor durumda bıraktığım için kendimden nefret ediyorum, ama beş yıl boyunca o şirkette herkesi öncelikli tuttuğum için, artık kendimi öncelikli tutmam gerekiyor.

Sonuçta, bir şirket için sen sadece bir sayısın. Ve ben de onun için sadece bir sayıyım. Yatağındaki bir başka çentik.

"Bu senin için yeni bir hayatın başlangıcı. Yeni bir sen. Bunu hissedebiliyorum." Lizzie bana gülümsüyor, iyimserliği neredeyse bulaşıcı. "Belki seyahat ederken yakışıklı biriyle tanışırsın. Ooh, bir sörfçüyle birlikte olabilirsin!"

Cevap vermek için ağzımı açarım, ama esprili bir cevap yerine, yüzümü ellerimin arasına gömerim ve ağlarım. Duygusal tiyatrodan bıkmış Winnie, daha sessiz bir yer bulmak için uzaklaşır. Günlerdir yüzeyin altında kaynayan acı sonunda taşar. Bu durmalı. Kendimi toparlamam lazım. O kadar da uzun süre "birlikte" olmadık ama ben her fırsatta ağlıyorum.

O beni aldattı. Ben de onu aldattım. Geri dönüş yok. Bitti. Bitti. Mahvoldu.

"Ah, Gem." Lizzie beni kendine çekip kollarıyla sarar. "Acı ne zaman geçecek?" Omzuna yaslanıp hıçkırırım.

"Ne zaman olacağını bilmiyorum, ama biteceğini biliyorum, canım," diye mırıldanıyor, saçlarını yatıştırıcı, tanıdık hareketlerle okşuyor.

Winnie, şifonyerin üstündeki yerinden miyavlıyor, ses tonu açıkça şunu söylüyor *Yine aynı şeyi yapıyor.*

Kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum, ama şu anda tek istediğim, kalbim tekrar normal çalışmaya başlayana kadar bir köşeye kıvrılıp kalmak.

On gün. Kosta Rika'ya seyahatim için rezervasyon yaptığımdan bu yana geçen süre bu kadar. On gün boyunca valizimi hazırladım, planlar yaptım ve neden ormana kaçtığımı düşündüğümde tamamen çıldırmamaya çalıştım.

Bu da Liam'ı son gördüğümünden bu yana yirmi gün geçtiği anlamına geliyor, yüzünde kazanmış tüm o öfkeyle. Umarım yakında onu son gördüğümünden bu yana geçen günleri saymayı bırakırım.

Her şeyi topladım. Gitmeye hazırım. İspanyolca rehber kitaplarım ve çeviri kitaplarım var, hatta İspanyolca'da birkaç hızlandırılmış kurs bile aldım. Sadece tuvaleti sorma konusunda kendime güveniyorum, ama bu da bir başlangıç. Tüm kıyafetlerimi ve acil durumlarda ihtiyacım olabilecek her şeyi aldım. Çene egzersiz aleti de tabii ki.

Yarın akşam uçacağım. Yarın sabah Ashbury Thornton'dan bir kurye şirketin dizüstü bilgisayarını almaya gelecek.

Ve gitmeden önce yapmam gereken bir şey var gibi hissediyorum. Kapanış yapmak için. Ashbury Thornton'daki kariyerime ve Liam ile olan felaketle sonuçlanan, tam olarak ilişki sayılmayacak ilişkimize son noktayı koymak için.

Muhtemelen hesabımı çoktan devre dışı bırakmışlardır, bu yüzden giriş yapamam. Ama denemeye değer.

İş dizüstü bilgisayarımı açıyorum, kalbim göğsümde çarparak kullanıcı adımları ve şifremi giriyorum ve... Lanet olsun, bingo, girdim. Vay vay vay. Görünüşe göre biri IT konusunda işini yapmamış.

Çünkü işe alım ve işten ayrılma işlemlerini İK departmanı yürütüyor ve ben orada değilim. Ben böyle bir hatayı asla yapmazdım.

Kalbim güm güm atarken ihtiyacım olan klasöre gidip, "Gemma'nın Veda Mesajı" başlıklı yeni bir belge oluşturuyorum.

Sevgili Günlük, yazıyorum.

Terapistim, beni sinirlendiren her şeyi yazmamı, duygularımı kağıda döküp onlardan kurtulmamı istedi.

Ve ben, kendimi bırakmaya çok, çok hazırım.

Büyük bir hata yaptım. Asla var olmayan bir adama aşık oldum. Hislerim gerçektir ama durum hiç de öyle değildi.

Bana yalan söylemenin normal olduğunu düşünen bir adama kendimi kaptırdım. Benimle yataırken başka insanlarla yatmanın normal olduğunu düşünen bir adama.

Ona beş yıl boyunca çok çalıştım, ama o beni bir insan olarak saygı duymadı ve bana temel insanlık kurallarına uygun davranmadı. Kedim bile bana daha fazla saygı duyuyor, oysa o kedi kutusuna pisliyor ve ben temizlemek zorundayım.

Beni aldattı ve ben yıkıldım. Çünkü ona aşık olduğumu hissediyordum.

Ben onu aldattım ve onun hissettiği tek acı, değerli anlaşmasını kaybetmekti. Ki muhtemelen kaybetmedi, sadece ertelendi. Çünkü kabul edelim, kimse

insan kaynaklarını dinlemiyor ki.

Peki, üzgün değilim. Doğru olanı yaptım. Söylenmesi gerektiğinde gerçeği söyledim.

O ise yapmadı. Bana defalarca yalan söyledi.

Ve biliyor musun? Kimse umursamıyor gibi görünse de, ben kendim olmayı tercih ederim. Onun gibi duygularımı bölümlere ayıramam. Onun soğuk, ölü kalbi aksine, ben sevgiyi ve acıyı hissedebiliyorum.

Liam demişken, umarım bunu okuyorsundur, yalancı, aldatıcı piç kurusu. Sana güvendim, seni önemsedim, ama sen hepsini hiçbir şey yokmuş gibi bir kenara attın.

Ama bu senin sorunun. Ben hayatıma devam edeceğim. Uzun bir süre için Kosta Rika'ya gidiyorum, oradaki erkekler... nasıl olduklarını bilmiyorum, ama senden daha iyi olmalılar.

Hoşça kal, Ashbury Thornton. Hoşça kal, Liam. "Bir zevkti" derdim, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Ve senin aksine, ben yalan söylemem.

Yeni başlangıçlara ve senin yakışıklı, yalancı yüzünü bir daha görmemek için.

Şerefe (ve siktir git), Gemma

Kaydet düğmesine bastım ve içimi bir son duygusu kapladı. Bitti. Her şey bitti. Şimdi tek yapmam gereken o uçağa binmek.

Kosta Rika, geliyorum.

BÖLÜM 44

Liam

Yelkenli teknemdeki sallantı, içimdeki fırtınaya hiç de yaklaşamıyor.

Dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorum, Gemma'nın "sevgili günlüğüm" yazısı her kelimesiyle beni alay ediyor. Veda hediyesi diye buna denir. Masamdaki kedi pisliğini neredeyse tercih ederdim.

Yağmur, sanki Tanrı'nın kişisel duşu gibi üzerime işiyor. En kaliteli su geçirmez kılıfı olsa bile, dizüstü bilgisayarımın benim ruh halim kadar mahvolmasına dakikalar kaldı.

İçeri girmeliyim. Ama girmiyorum. Kemiklerime kadar ıslandım, giysilerim vücuduma yapışmış, ama neredeyse hissetmiyorum. Kahretsin, bir parçam bundan hoşlanıyor. Yağmurun beni dövmesine izin vermek iyi geliyor.

Saçlarımdan su damlıyor, alnıma yapışıyor. Dudaklarımda tuzun tadını alabiliyorum.

Kendime rağmen, onun veda sözleri boğazımdan sert bir kahkaha koparıyor. *Şerefe ve siktir git*. İşte benim Gemma'm, her zaman keskin diliyle. Beni mahvederken bile bunu stil sahibi bir şekilde yapıyor. Kötü ruh halimde çürümekle meşgul olmasam alkışlardım.

Onun sözlerini tekrar okudum ve her satırda sinirim daha da arttı.

Ona hiç yalan söylemedim. Bir sürü başka yönden pisliğin teki olabilirim - sert, talepkar, her zaman mükemmelliği zorlayan - ama yalancı değilim.

Tutamayacağım sözler vermem. İlk günden itibaren ona karşı dürüst oldum, yalan söylemedim.

Şey, neredeyse. Bir yalan vardı. Ona kahve arabalarının yenileneceğini söyledim, ama aslında Jimmy hata yapmıştı ve tekrar rehabilitasyona girmişti - zaten bu yüzden hayır işine girmişti. Ben hallettim. Paranın alabileceği en iyi rehabilitasyon merkezini ödedim, ona iyi bakıldığından emin oldum çünkü onun Jimmy'yi önemseydiğini biliyordum. Belki de gerçeği söylemeliydim, ona gerçekte neler olduğunu anlatmalıydım, ama iş yerinde bu yükü taşımasını istemedim. Evet, gerçeği biraz çarpıttım, ama onu aldatmak için değil. Onu korumak içindi. Eninde sonunda ona anlatacaktım, ama onun için daha güvenli bir yerde.

Şimdi bana aşık olduğunu iddia ediyor. Kafamla oynamaya mı çalışıyor? Çünkü benim dünyamda, sevdiğin insanları ihanet etmezsin. Hayatım boyunca yeterince ihanete uğradım. Sırtımda başka bir bıçak daha istemiyorum.

Gerçek mi? Ona aşık olan bendim. Hem de çok. Hiç kimseye bu kadar aşık olmamıştım. Ve bakın bu beni nereye getirdi.

Onun için doğru olanı yapmaya çalıştım. Onun meydan okumasını kabul ettim; hayır işlerini sürdürmenin bir yolunu buldum. Ama yine de yetmedi.

Kendimi durduramadan yumruğumu güverteye vuruyorum, bu sabah saatlerce titizlikle temizlediğim aynı güverteye. Kolumda keskin ve yakıcı bir acı hissediyorum, ama bunu memnuniyetle karşılıyorum. Lanet olsun, bunu kucaklıyorum. Fiziksel acı, içimde kopan duygusal fırtınadan çok daha kolay başa çıkılabilir.

Bu yüzden ilişkiler kurmuyorum. Çünkü birini savunmanızı aşmasına izin verdiğiniz anda, bir anlık zayıflık gösterdiğiniz anda, bunu size karşı kullanırlar. Bıçağı derine saplarlar ve sonra uzaklaşırlar, sizi kendi lanet yatınızın güvertesinde kanlar içinde bırakırlar.

O piç parmağını şıklattığı anda annem bizi yatılı okula gönderdi. Alastair, her zaman entrika çeviriyor, beni yıkmanın yollarını arıyor. Whitmore, beni eğitilmiş bir maymun gibi çemberlerden atlatıyor, sonunda da çekip gidiyor.

Ve Gemma...

Fakir olduğunda sana boktan bir insan olduğunu, yeterince iyi olmadığını, onların zamanına veya ilgisine layık olmadığını söylerler. Sonra gidip kendini geliştirirsin ve onlar da bunun için senden nefret ederler. Kaybetmekten başka çare yok.

"Siktir!" Bu kelime içimden fırlar, yağmuru delip geçecek kadar yüksek sesle. Rıhtımdaki bir kız, ürkek bir geyik gibi sıçrar. "Üzgünüm," diye homurdanırım, beni duyup duymadığını umursamadan.

duyup duymadığını umursamadan homurdanırım.

Suya çıkıp, bu öfkeyi beni tüketmeden yakmalıyım. Yağmur yağıyor ama umurumda değil. Hatta, daha şiddetli yağmasını diliyorum.

Solent Sahil Güvenlik bu sabah fırtına uyarısı yayınladı, Kuzey Atlantik'ten gelen bir sistemle ilgili bir şey. Akıllıca olan şey fırtınanın geçmesini beklemek olurdu, ama şu anda kendimi pek akıllı hissetmiyorum.

Tekneyi hazırlarken, aklım sürekli mektubundaki şu cümleye dönüyor: "*Çok uzun bir süre için Kosta Rika'ya gidiyorum.*"

Bu ne anlama geliyor ki? "Çok uzun süre" ne kadar uzun? Ve neden Kosta Rika? Emeklilerin genellikle tercih ettiği vergi cenneti değil ki. Cayman Adaları, tamam. Ama Kosta Rika?

Oraya kalıcı olarak mı taşınıyor? Benden kaçıyor mu?

Beni terk etti. Beni terk etti lan. Ona güvendikten, onu hayatıma aldıktan sonra birdenbire gitti. Ve şimdi yok.

Kaptan Magee'nin sesini kafamda duyacak kadar güçlü bir şekilde halatı çektim. Ana yelken tatmin edici bir sesle açıldı. Tanıdık hareketler beni sakinleştirdi, kafamdaki karmaşadan başka bir şeye odaklanmamı sağladı.

VHF radyo? Tamam. Flok halatları? Sabitlendi. Halatlar? Tamam. Her şey yolunda, yaşlı adamın dediği gibi.

Kaptanın eski püskü şapkasını alıyorum, solmuş albatros amblemiyle, daha iyi günler görmüş olan şapkayı. Kafama geçirip, gülmeden bir kahkaha atıyorum. Belki şapkanın getirdiği şans bana da bulaşır, onun her zaman iddia ettiği gibi. Bu batıl inanca inandığımdan değil tabii.

Motor elim altında gürültüyle çalışmaya başlar, titreşimler kolumdan göğsüme kadar yayılır. Marinadan çıkarken, sudaki dalgaları hissedebiliyorum — dalgalar tekneye çarparak, her zamankinden daha şiddetli. Rüzgâr da şiddetleniyor, saçlarımı gözlerime savuruyor.

Ama umurumda değil. Deniz öfkelen sin.

Limanı terk ettiğimde motoru kapatıp rüzgârın kontrolü ele almasına izin veriyorum. Yelkenler doluyor, tekne yana yatıyor, doğanın ham gücü içimi kaplıyor. İhtiyacım olan şey bu. Bu vahşilik, bu öngörülemezlik.

Birdenbire, birkaç hafta önce bu teknede Gemma'nın görüntüsü aklıma geliyor. Güzel kızıl saçları rüzgarda uçuşurken gülüyordu. Şimdi o saçlar

muhtemelen Kosta Rika'nın esintisinde dalgalanıyor ve okyanusun ötesinden benimle alay ediyor.

Bu anı içimde yeni bir acı dalgası yaratıyor. Dişlerimi sıkıp, önümdeki işe odaklanıyorum.

Kanal Adaları'na yarı yolda sürüklenmeden önce yelkenleri ayarlamam gerekiyor. Sallanan güvertede ilerlerken, şiddetli bir dalga pruvaya çarparak buz gibi su tüm vücuduma bir tokat gibi vurur. Bir an için geri dönmeyi düşünürüm. Fırtına tahmin ettiğimden daha hızlı geliyor ve durum tehlikeli hale geliyor.

Yelkenleri kısmayı bitirip dümen başına geri dönüyorum. Rüzgâr artık bir canavar gibi, dalgalar beni devirmeye çalışır gibi çarpıyor. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Tıpkı Gemma'ya aşık olmak gibi.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı ve neredeyse dümeni tutamıyordum. Aşk mı? Bu mu? Evet, bu aşk. Bu yüzden çok acıtıyor, sanki hala atan kalbimi söküp Costa Rica'ya götürmüş gibi hissediyorum.

Tekne şiddetle sallanıyor ve bu sefer dengemi kaybediyorum. Kokpitin yan tarafına sertçe çarpıyorum, omzumda bir şey iğrenç bir çatırtıyla patlayınca omzumda şiddetli bir acı hissediyorum. Lanet şapka, bana şans getireceğine yemin ettiğim şapka, kafamdan uçuyor. Onu denizden bir kez çıkarmıştım bile. Kokpitin içinde yuvarlanırken, onu almak için eğiliyorum ve kayıyorum.

"Seni pislik," diye inlerim, sözlerim dudaklarımdan çıkar çıkmaz rüzgâr tarafından alıp götürülür.

Sonra her şey karardı.

BÖLÜM 45

Liam

"LIAM?" YUMUŞAK BİR SES fısıldayarak beni bilinçsizliğin karanlık derinliklerinden çıkarır.

"Uh," diye homurdanırım, ses kuru dudaklarımdan çıkarken cızırdar. Altımda tanıdık dalgaların sallantısını hissediyorum, ama bu sefer sakinleştirici olmaktan çok kafa karıştırıcı. Dün gece Isle of Skye viskisinin bütün şişesini bitirdim mi? Ne oluyor lan...

Gözlerimi zorla açtım, sert floresan ışıkların saldırısına karşı gözlerimi kısarak. Kızıl saçlı bir kadın odak noktama geldi, üzerimde duruyordu. Bir an için kalbim durdu, onun Gemma olduğunu sandım. Sonra gerçeklik lanet olası soğuk bir dalga gibi üzerime çöktü.

Kahretsin. Hastane yatağındayım.

Başımı çevirmeye çalışıyorum ve omzumdan keskin bir acı geçiyor. Skipper Magee ve Edward yatağın ayak ucunda duruyorlar, kollarını kavuşturmuşlar ve yüzlerinde aynı sert onaylamama ifadesi var.

"Neden buradayım?" diye soruyorum, uzun süre konuşmadığım için sesim kısık çıkıyor.

Otmaya çalışıyorum, ama omzumda patlayan acı, kolumdan göğsüme yayılırken lanetler yağıdırıyorum.

"Sakin ol, sert çocuk," kızıl saçlı hemşire, yaralanmamış omzuma nazikçe elini koyarak beni sakinleştirir. "Omzun çıkmış. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ne düşünüyordun sen, evlat?" Skipper Magee sert bir sesle sorar.

Dişlerimi sıkarak, parçalanmış, bulanık anıları bir araya getirmeye çalışıyorum. "Tekneyle denize açıldım. Buraya nasıl geldim ki?"

"Bir şekilde bayılmışsın," diyor Edward, sesinde endişe ve sitem karışık. "Liam, neden tüm hava uyarılarını görmezden gelip o fırtınaya çıktın?"

"Beni kim buldu?" diye soruyorum, soruyu geçiştirerek. Onları ya da kendimi tatmin edecek bir cevabım yok.

"Sahil güvenlik bir tehlike sinyali aldı," diyor kaptan.

Bu benim için dikkatsizlikten öte bir şeydi. Sahil Güvenlik'e büyük bir sorun çıkardım, benim pervasızlığım yüzünden onların değerli zamanlarını ve kaynaklarını boşa harcadım. Onlara her zamanki bağışımın iki katını yapmam gerekecek.

"Ben bir aptalım," diye mırıldanıyorum, yüzümü ovuştururken omzumun ağrısı yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, öylesin," diyor Kaptan Magee, lafı dolandırmadan. "O kalın kafana biraz akıl sokulması lazım, evlat. Sana, doğa ana ile sidik yarışı yapmamayı öğrettiğimi sanıyordum."

"Üzgünüm, Skipper," diye mırıldanıyorum.

Edward kıkırdar ve ben ona doğru hafif bir bakış atmayı başarıyorum. Neden güldüğünü biliyorum — kaptan beni azarlayıp kendimi okul çocuğu gibi hissettirebilen tek kişidir.

"Liam, endişeli olsam da, tamamen şok olduğumu söyleyemem," diyor Edward. "Haftalardır kendini yok etme modundasın."

İç çekerim. "Biliyorum, biliyorum. Sadece... Suya çıkmam gerekiyordu. Kafamı boşaltmak için."

"Ve bunun yerine kendi lanet teknenin güvertesinde neredeyse kafanı çatlağa kadar açıyordun," diyor Edward, her kelimesinden hayal kırıklığı damlıyor. "Kesinlikle harika bir plan."

"Evet, geriye dönüp bakınca her şey çok net görünüyor, değil mi?" Yine yüzümü buruşturarak, inlememe neden olmayacak bir pozisyon bulmaya çalışıyorum. "İnan bana, ben de seçimlerimden pek memnun değilim."

"Tabii ki memnun olmamalısın," diye mırıldanır Edward, ama sesinde gerçek bir öfke yoktur. "Bizi çok korkuttun."

"Özür dilerim," diye sessizce söylüyorum. "Aklım başımda değildi. Tanrım, bu çok acıtıyor."

"Eh, öyle olur," diyor Edward, beni onaylamayan bir şekilde tsk diye bakarak. "Proksimal humerusta parçalı kırık var

rotator manşetinde potansiyel hasar var. Bilinç kaybına dayanarak, üçüncü derece beyin sarsıntısı da var."

"İngilizce olarak?" diye inlerim, başım zonkluyor.

Başını salladı ve yine uzun bir iç çekişle, "Omzunu iyice mahvetmişsin ve beynin o kalın kafatasının içinde sallanıp durmuş. Boğulmadığın ve kalıcı beyin hasarı yaşamadığın için şanslısın, inatçı herif," dedi.

Zayıf bir kahkaha atıyorum, ama acı beni delip geçerken hemen pişman oluyorum. "Beni sevdiğini hep biliyordum dostum." Bu azarı hak ettim. Lanet olsun, biri bana aynı şeyi yapsa ben de onu parçalardım.

"On dakika sonra geri gelirim." Hemşire bana anlamlı bir şekilde gülümser ve çıkarken Skipper'in omzuna hafifçe vurur. Sanki seyircilerin önünde yaramaz bir okul çocuğu gibi azarlanmanın utancını benden esirgemek istermiş gibi.

"Patrick yolda," diyor Edward bir süre sonra, sesi yumuşuyor. "Uçağı Glasgow'dan yaklaşık otuz dakika sonra inecek."

"Ne? Bunun için bu kadar yolu gelmesine gerek yok," diye itiraz ettim, ama bir yandan da kardeşimi göreceğim düşüncesi içimi ısıttı. Nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bu işi gerçekten batırdım, değil mi?"

"Bu hafif bir ifade," diye homurdanır Skipper Magee. "İçinde bir ateş var evlat, kontrol altına almazsan seni yiyip bitirecek bir öfke. Her yumruğu önceden tahmin edip ilk yumruğu sen atmadan da hayat yeterince zor. Böyle yaşamaya devam edersen, en sonunda herkesten daha çok kendine zarar vereceksin. Anlaşmanın önemli olduğunu biliyorum, ama bu şekilde kafanı kaybetmek, bu yüzden neredeyse kendini öldürtecektin..." Kafasını sallar, yıpranmış yüzünde derin bir hayal kırıklığı çizgisi belirir. "Bir erkeğin öfkesini, onu tamamen yutmadan önce bir kenara bırakması gereken bir zaman gelir."

Edward bana anlamlı bir şekilde bakar, kaşlarını sessiz bir soru ile kaldırır.

"Öyle değildi," mırıldanırım. "Başka bir şeydi..."

Neymiş o?" Skipper gözlerini kısar. "Süslü anlaşman değil mi?"

İç geçiririm.

"Seni kemiren neyse, seni bu kadar öfkeliendiren neyse, onunla yüzleşmelisin. Kaçmak sana bir fayda sağlamaz. Cevaplar fırtınada değil, sükunette bulunur."

Kaptanın kötü esprisine gülmeden gülümsüyorum.

"Bu bir kadınla ilgili değil, değil mi?" Kaptan, gözlerini kurnazca kısarak sorar.

"Evet," diye cevaplar Edward, hain herif.

Kaptan başını sallar. "Bu sorunu çözmen lazım. Ben de gençken senin gibiydim, sakın sanma." Garip bir şekilde boğazını temizler, sanki kendini bir şeye hazırlar gibi koltuğunda kıpırdanır. "Liam, evlat. Sana bir hikaye anlatacağım. Ve iyi dinlemeni istiyorum, çünkü bu seni büyük bir pişmanlıktan kurtarabilir."

İnlememi zorlukla bastırırım. Skipper'ın hikayeleri, saatlerce süren, uzun ve dolambaçlı hikayelerle ünlüdür. Muhtemelen o hikayenin ana fikrine gelmeden önce uykuya dalmış olacağım. Omzumdaki ağrı yüzünden şu anda buna hiç ihtiyacım yok.

"Biliyor musun, genç bir denizciyken, dünyayı avucumun içinde tuttuğumu sanırdım. Cazibem ve kendimi beğenmişliğimle doluydu." Çok fazla sigara içtiğini gösteren kaba bir sesle kıkırdar. "Her şeyi anladığımı sanırdım. Beni bağlayacak bir kadına ihtiyacım olmadığını düşünürdüm. Denizle evliydim."

Kaşlarımı çattım, bunun benim şu anki durumumla ne ilgisi olduğunu anlamadım.

"Ama sonra Maggie ile tanıştım. Onu ilk gördüğüm anda beni benden aldı. Sert, komik, çok zeki. Benim saçmalıklarımı hiç kabul etmedi ve ben onu bu yüzden daha da çok sevdim."

Küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümseme yıpranmış dudaklarında belirir. "Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık oldum. Ama inatçı bir piçtim, ona ihtiyacım olduğunu kabul etmek için fazla gururluydum."

Bir an durup yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Mags'le kavga ettik. Altı aylığına ayrılmadan hemen önce kötü bir kavga. Gurur duymadığım bazı şeyler söyledim, bazı şeyler yaptım. Ve o... şey, beni beklemeyeceğini söyledi. Onu ilk sıraya koymayan bir erkekle birlikte olamayacağını söyledi."

Öksürmek için durakladı. "Hayatımın en kötü altı ayıydı. O karada, bensiz hayatını yaşarken, ben denizde delireceğimi düşündüm. Sonra eve döndüm ve onun hayatına devam ettiğini öğrendim. Trevor adında geveze bir dişçiyle birlikte yaşamaya başlamıştı."

Tanrım, bu nereye gidiyor? Edward bana uyarıcı bir bakış attı, ama ağzının köşesinde bir gülümseme belirmediğini görebiliyordum.

"Onun başka biriyle olduğunu düşünmeye dayanamıyordum," diye devam ediyor Skipper. "Bu yüzden gururumu bir kenara bıraktım, kuyruğumu bacaklarımın arasına kısırdım ve

onun peşinden gittim. Beni affetmesi, bana bir şans daha vermesi için yalvardım. Eğer bana bir şans daha verirse, geri kalan hayatımı onu telafi etmek için harcayacağımı söyledim."

"Peki affetti mi?" diye soruyorum.

Skipper yavaşça başını sallar, yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme yayılır, ama bu gülümsemede neşe yoktur. "Hayır, affetmedi. O geveze Trevor'la kaldı."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Üzgünüm, Skipper. Bu çok zor."

Omuzlarını silkiyor, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyor, ama gözlerinde asla kaybolmayacak türden bir pişmanlık görüyorum. Seni rahat bırakmayan türden bir pişmanlık.

Gemma'nın sorusu zihnimde yankılanıyor, benimle alay ediyor. *Yaşlandığında, kendini nasıl görüyorsun?*

Ben kaptanı seçmiştim. Ama şimdi, ona baktığımda, gerçekten baktığımda, yıpranmış yüzündeki her çizgide kazınmış yalnızlığı gördüğümde, doğru kararı vermiş miyim diye merak ediyorum.

Aston'um Athenæum'un önünde durur. James'e beklemesi gerektiğini söyler ve içeri girerim.

"Efendim, döndünüz," diyor Margo, sanki bu kaçınılmaz dönüşü bekliyormuş gibi, alaycı bir gülümsemeyle.

"Sadece bu gece," diyorum kısaca, maskeyi ondan alırken. "Sadece bu gece için sabit bir ücret ödeyeceğim."

Başını eğiyor, ama gözlerinde merakın parıltısını görebiliyorum. Bunu görmezden gelerek, kaçınılmaz bir kader duygusuyla kadife perdeyi itip geçiyorum.

Bir an için, o eski tanıdık heyecan beni sarar — anonimlik ve saf, katıksız arzunun baş döndürücü karışımı. Ama şimdi hepsi boş geliyor.

Gözlerim odayı tarar ve bu gece burada olmamın tek nedenine odaklanır.

"Alexandria süitini hazırla," diye garsona emrediyorum, o bana içki ikram ederken.

Odanın diğer ucundaki sarışını izledikten sonra, bana uyması için kısa bir baş hareketiyle işaret ettim.

Koridorda büyük adımlarla yürüdüm ve birkaç saniye sonra arkamda kapının kapandığını duydum.

"Liam," diye fısıldadı, sesinde beklenti vardı, maskesinin arkasındaki büyük mavi gözleri sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi parıldıyordu.

Victoria Harrington. Sadece birkaç ay önce, onunla yatmak için sol testisini bile verirdim. Şimdi ise onu görmek ağzımda acı bir tat bırakıyor.

"Neden yaptın bunu, Vicky?" diye soruyorum. "Neden Alastair'in arkasında iş çevirdiğimizi düşünmesine izin verdin?"

Yaklaşır, eli göğsüme uzanır, parmakları ceketimin yakasını oynatır. "Hadi ama Liam. Bunu hep istedik. Başka türlü davranmayı bırakmamız sadece an meselesiydi."

"Ama yapmadık," diye homurdanıyorum, bileğini yakalayıp, parmaklarının kemerimin altına inmeden önce durduruyorum. "Öyleyse neden bu yalanı uydurdun?"

"Artık söyleyebiliriz. Alastair ve ben aylardır birlikte değiliz. Ayrıldığımızı duyurana kadar hepsi rol."

"O zaman neden beni bu işe karıştırdın? Neden beni senin boktan zihin oyunlarına sürükledin?" Maskenin arkasında gözyaşları parıldayan gözlerle bana

baktı ve bir an için, yatılı okulda geçirdiğimiz o güneşli güne geri döndüm. O gün, daha genç olan

Victoria'nın bana aynı ifadeyle baktığı güne geri döndüm. Ama artık daha iyi biliyorum.

"Çünkü o bunu hak ediyor," diye fısıldadı, maskesini çıkarırken sesi titriyordu. "Son on yıldır, beni ikinci sınıf bir insanmışım gibi hissettirdi, sanki işi ve hırsı evliliğimizden, benden daha önemliymiş gibi. Beni uzaklaştırdı, Liam. Kalbimi kırdı. Ve şimdi... şimdi onun da aynı acıyı hissetmesini istiyorum. Her zaman bir tehdit olarak gördüğü adamın beni önce elde ettiğini bilmesini istiyorum. Beni her zaman elde ettiğini."

Gözlerimi kapatıyorum, boğazıma kusmuk geliyor. Çünkü anlıyorum. Anlıyorum. Saldırma ihtiyacı, birine sana verdiği kadar acı çektirme ihtiyacı... Bu lanet bir zehir, seni içten içe yiyip bitiriyor.

Ama bu? Bu çok fazla. Çok fazla.

Vicky boş, kırılgan bir kahkaha atar. "Sence neden Londra'ya geri döndük? Yıllar önce ölmüş bir şeyi kurtarmak için son bir çaba. Seni seçmeliydim, Liam. Başından beri seninle olmalıydım."

"Ben hiçbir zaman bir seçenek olmadım, Vicky," diyorum düz bir sesle, bileğini bırakıp geri çekilirken.

"Sen benim ilkimdin," diye fısıldadı, sanki bu itirafın hala üzerimde bir etkisi olabileceğini düşünüyormuş gibi. "Bu bir şey ifade ediyor."

Ben alaycı bir şekilde gülerim, sesimde hiçbir gerçek duygu yoktur. "O çok eski bir hikaye. İkimiz de hayatımıza devam ettik."

"Öyle mi? Hiç evlenmedin, Liam. Bunca yıldır bekar kaldın."

"Öyle." Her kelimenin ağırlığını hissederken, göğsümde düşük, acı dolu bir homurtu yankılanıyor. "İnanılmaz biriyle hayatıma devam ettim — akıllı, eğlenceli, muhteşem bir kadın. Her zaman istediğim her şey. Yıllarımı almış olabilir, ama sonunda başardım. Sonunda gerçek bir şey buldum."

Yumruğumu sıkıyorum. "Sonra Alastair'in, onun arkasından seninle birlikte olduğumuzu sandığını öğrendim. Hem de burada. Üyeliğimi haftalar önce iptal ettim. Seni son gördüğümde, sevgisiz evliliğinle ilgili acıklı bir hikaye anlattığında."

Gemma beni aldatmadan hemen önce. Ve şimdi nedenini biliyorum. Onun dairesine gittim ve Lizzie bana, görünüşe göre yaptığım tüm yanlışları renkli küfürlerle anlattı.

Odayı bir o yana bir bu yana dolaşıyorum, midemde bir heyecan dalgası yükseliyor. "Alastair'in neden bizim hakkımızda böyle düşündüğünü anlayamıyordum. Ama sonra anladım. Sen onun bilmesini *istemiştin*. Onun bizim bir ilişkimiz olduğunu düşünmesine izin vermekten çok memnundun. Tebrikler. Gemma öğrendi ve şimdi benden nefret ediyor."

Vicky geriye doğru sendeledi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Liam, lütfen... Onun beni tekrar görmesi gerekiyordu. Beni tekrar *istemesi* gerekiyordu. Seninle birlikte olduğumuza inanırsa, sonunda uyanıp benim için savaşacağını düşündüm."

Nefesim kesik kesik, kulaklarımda kalp atışlarım yankılanıyor. "Umarım istediğini elde etmişsindir, Vicky. Alastair'in ilgisini, kıskançlığını, acısını. Ama başka ne elde ettin biliyor musun? *Benim* acımı. Lanet olası ıstırabımı."

Omuzlarım gerginlikten kaskatı kesilmiş halde arkanı dönüyorum. "Kocana geri dön. Ya da dönme. Artık umurumda bile değil. Sadece bundan sonra beni senin zehirli saçmalıklarından uzak tut."

Kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm ve sağlam omzumla kapıyı açtım.

Görünüşe göre Alastair ve ben TLS'den daha fazlasını kaybettik. Onun için ne olur bilmiyorum... ama benim için? Gemma'yı kaybetmek, bir şirketi kaybetmekten çok daha fazla acı veriyor.

BÖLÜM 46

Gemma

Hamakta uzanıyorum, vücudum hiç tahmin edemeyeceğim şekilde ağrıyor. Bu çiftçilik işine kaydolduğumda, kanepemde oturmuş, bir kadeh şarap yudumlarken, doğaya geri dönmek için bir tür ruhani yolculuğa çıkmak üzere olduğumu düşünüyordum. Ha. Keşke çiftçiliğin aslında bir tür ekstrem spor olduğunu bilseydim.

Sanki bir traktörün altında kalmışım ve sürücü işi bitirmek için geri vites takmış gibi hissediyorum. Ama bu iyi bir ağrı. Kosta Rika güneşi altında, dirseklerime kadar inek pisliğine batmış, zorlu bir günün ardından gelen tatmin edici bir ağrı. Dağın ötesindeki sonsuz ağaçların manzarası nefes kesici, neredeyse aklımdaki her şeyi unutturacak kadar.

Ama hey, Winnie ile bir pint Ben & Jerry's dondurma yiyip eski patronumu internette takip etmekten daha iyidir. Saçımdan bir başka tanımlanamayan yarattığı daha çıkarırken kendime bunu söyleyip duruyorum. Buradaki böcekler, benim onların kişisel açık büfesi olduğuma karar vermişler ve kendilerine hizmet etmekten çekinmiyorlar. Hangi kısımlarımın en lezzetli olduğunu tartışmak için gizli toplantılar yaptıklarını düşünmeye başlıyorum, çünkü her zaman aynı lanet yerlere saldırıyorlar.

Bir aydır buradayım, Kosta Rika'nın güneyindeki Osa Yarımadası'nda yerel bir çiftlikte gönüllü olarak çalışıyorum. Burası nefes kesici güzellikte, yemyeşil yağmur ormanları sayesinde kendimi *Jurassic Park*'ta bir sahnedeymiş gibi hissediyorum.

Plaj sadece 20 mil uzaklıkta ve birkaç gün sonra oraya gitmeyi planlıyorum.

Ama Winnie ve Lizzie ile yaşamayı özlüyorum. Londra'yı özlüyorum. En azından Lizzie, Winnie'nin hala hayatta olduğunu kanıtlamak için bana düzenli olarak fotoğraflar gönderiyor. Bunların yarısı, Winnie'nin kameradan kaçarken çekilmiş bulanık fotoğrafları olsa da, bu güncellemeleri takdir ediyorum.

Kendimi yabancı bir şeyle meşgul etmek, dikkatimi başka yöne çekmek için harika bir yol oldu. Hatta zip-lining ve akarsu raftingini bile denedim.

Her sabah, horozların ötüşü ve çiyin taze kokusu ile çok erken saatte uyanıyorum. Sonra, kaslarım protesto edencesine ağrıyarak yataktan kalkıyorum ve günün görevlerini öğrenmek için proje koordinatörüyle buluşmak üzere aktivite merkezine doğru sendeleyerek gidiyorum. Bu görevler genellikle ağaç ve çalı dikmek ve bakımını yapmakla ilgili, ara sıra da yüzüm kadar büyük bir örümcekle karşılaştığımda kalbimin durmasıyla sonuçlanıyor.

İş çok zor, hatta sırtımı kırıyor. Saatlerce eğilerek, dikim yapıp, ot yolup, güneşin acımasızca vurduğu altında çalışıyorum. Ter gözlerimi yakıyor, kirle karışarak hoş bir çamur maskesi oluşturuyor.

Ancak yorucu olmasına rağmen, bu işin tatmin edici bir yanı var. Eski işimdeki bitmek bilmeyen evrak işleri ve ofis politikalarından farklı olarak, bu iş somut bir başarı. Artık evrakları itip kakmak yok, şimdi tohumları toprağa ekiyorum ve inek pisliklerinin arasında yolumu buluyorum.

Diğer altı gönüllüyle birlikte, bir grup ara yıl öğrencisi ve benim gibi kayıp ruhlarla aynı evde kalıyorum. Ben grubun en yaşlısıyım, gençlerin büyük planları ve daha da büyük hayalleri hakkında sohbetlerini dinlerken kendimi bir büyükanne gibi hissediyorum. Dördü üniversiteden yeni mezun olmuş, gerçek dünyaya dalmadan önce bir mola veriyorlar. Bir de otuz iki yaşındaki Jake var, yazılım mühendisi olarak çalıştığı işinden bir yıl izin almış, buraya "kendini bulmak" ve "doğa ile yeniden bağlantı kurmak" için gelmiş. *Doğa, bol bol ot içmek* için kullanılan süslü bir kelime olduğundan eminim, ama yargılamıyorum. Kız arkadaşının onu terk ettiğini bana itiraf etti ve diğerlerinin arkamızdan, ormanda gençliklerini geri kazanmaya çalışan iki üzgün, yalnız yaşlı hakkında fısıldaştıklarından eminim.

Herkesin hikayesini dinlemek ve onları buraya getiren farklı yolları görmek ilginç. Bu, bana kendi hayatım hakkında yeni bir bakış açısı, yaptığım seçimlere kuşbakışı bir bakış açısı kazandırıyor. Şimdi, odak noktamın ne kadar dar olduğunu, diğer her şeyi feda ederek kariyerime ne kadar önem verdiğimi anlıyorum.

Hiç ara yıl yapmadım, hayattan ne istediğimi bulmak için zaman harcamadım. Hayır, ben hırslıydım, kendimi kanıtlamaya kararlıydım. Ama şimdi, bu yemyeşil, bereketli arafta, Ashbury Thornton'da hissettiğim baskı ve stresin tamamen Liam'ın ya da başka birinin suçu olmadığını görüyorum. Bu benim de hatamdı — hayır diyememem, sınırlar koyamamam, kendi iyiliğimi önceliklendirememem.

Çalışkan, mükemmeliyetçi Gemma imajını ortaya koydum, ta ki herkes, ben de dahil, bunu bekleyene kadar. Kendime hata yapma, ara sıra lanet olası bir mola verme izni vermedim.

iPad'imi açıyorum. Sürekli gelen e-postalar ve bildirimlerden kurtulmak çok rahatlatıcı. Ama dijital detoksun ardından gelen kutunu yüklemek tuhaf bir korku hissi de yaratıyor.

Derin bir nefes alıp dalıyorum. Eski iş arkadaşlarım Robbie, Lizzie ve annemden mesajlar var. Bir tanesi bir işvereninden. Okumadan siliyorum, karar vermeden önce parmağım bir an tereddüt ediyor. Jimmy ile iletişime geçmenin bir yolu olmaması hoşuma gitmiyor.

Kendimi durduramadan, Liam'ı Google'da aratırken buluyorum kendimi. Sanki yarayı kaşımak gibi... Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama kendimi tutamıyorum. Sağlıksız bir şey, biliyorum. Ama içimdeki o yaralı, incinmiş kısmın bu temasa ihtiyacı var.

Günde bir kez kendime bu küçük mazoşist ritüeli yapmama izin veriyorum. Onunla ilgili haberleri arıyorum - genellikle hepsi finansla ilgili, sonra fotoğraflarını arıyorum ve bunu yaptığım için hemen kendimden nefret ediyorum. Gerçekten çok acınası bir durum.

Tarayıcıyı kapatıp iPad'imi bir kenara atmak üzereyim ki, yeni bir e-posta geliyor ve konu başlığı kalbimin atışını hızlandırıyor. Sir Whitmore'un ofisinden gelmiş.

Hamakta yerimi değiştirip, güneşin iPad'ime vurmasını engelleyecek kadar dikleşiyorum. E-postaya tıklıyorum.

Gemma, yazıyor ve *bana* kişisel olarak mesaj attığı için gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. E-postamı nasıl buldu ki?

Umarım seyahatlerin sana çok iyi geliyor. Gençlik bir kez yaşanır. Benim yaşıma geldiğinde, dünyayı görmenin ne kadar önemli olduğunu anlarsın.

Okumaya devam ederken, onun o şık, büyükbaba gibi ses tonunu neredeyse duyabiliyorum.

Ofisteki konuşmamızdan sonra biraz araştırma yaptım. Ashbury Thornton'dan ayrıldığını duydum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm, ama eminim ki

senin için yeni kapılar açılacağından hiç şüphem yok. Seni kadrosuna katmaktan mutluluk duyacak birçok şirket var.

Boğazımdaki düğümü bastırmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum.

Geçenlerde eski patronunla sohbet ettim. Bilmiyorum, farkında mısın, ama bir yelken kazası geçirdi. Özellikle şiddetli bir fırtına sırasında denize açılmış. Akli başında değildi herhalde. Belki de kendini yenilmez sanıyordur.

Boğazımdaki yumru, ani ve ezici bir korkuyla beni boğuyor. Liam fırtınada dışarı mı çıktı? O asla böyle bir şey yapmaz. O güvenlik konusunda çok titizdir.

Merak etme, o iyi. Sanırım omuzu çıkmış. Ayrıca beyin sarsıntısı da geçirmiş. Belki bilmek istersin diye düşündüm. Her neyse, o şirkette ve bazı insanlara çok iyilik yaptığını bil. Bu senin sayende oldu.

Benim başarıım mı? Neyden bahsediyor?

Sonra görüyorum. Zararsız, mavi bir bağlantı. Tıklıyorum ve bir makale açılıyor — Ashbury Thornton'un başka bir emlak geliştiricisiyle nasıl bir anlaşma yaptığına dair parlak, iyi yazılmış bir makale. TLS'nin kahve arabası hayır işlerini bir ortak girişim olarak devralıyorlar.

Ve orada, ekrandan bana bakan, yepyeni bir kahve arabasının yanında duran, sırttan Jimmy'nin bir fotoğrafı var. Rahat bir nefes alıyorum. O iyi.

Göğsümde karışık duygularla detayları okudum. Liam, Comfort Cups'ı devralmıştı.

Bu saçmalık değildi. Yalan da değildi. Belki Ollie kulağıma zehirli sözler fısıldıyordu. Belki de bu konuda büyük bir hata yaptım.

Liam'ın anlaşmasını mahvettim mi? Hayır, büyük resimde o kadar da önemli değilim. O adamlar istediklerini yaparlar. Özellikle Sir Whitmore. O sadece bir bahane bekliyordu ve benimle ya da bensiz bir bahane bulacaktı.

Yanağımdan akan gözyaşına rağmen gülümsüyorum. Liam beni aldattı, ama dünyadaki tüm Jimmys'leri aldatmadı ve bu daha önemli.

Belki de o kadar da pislik biri değildir. Sadece çoğunlukla pislik biri.

Bu, dünyadaki en kafa karıştırıcı duygu.

Turumdaki diğer insanlara veda ediyorum, kendimi yaz kampının son günündeki bir çocuk gibi hissediyorum. Ayrılma, vedalaşma ve iletişimde kalma sözü verme zamanı geldi, ama içten içe hepimiz bunun muhtemelen olmayacağını biliyoruz.

Kıyıya giden otobüsü beklerken, tek düşünebildiğim ayak parmaklarımı kuma gömmek, belki de elimde bir kokteyl ile. Bir kahve alıp e-postalarımı kontrol etmeye karar veriyorum, çoğunlukla Lizzie'ye bazı fotoğraflar göndermek için - hala hayatta olduğumun kanıtı olarak.

Ve sonra onu görüyorum. Nabzım hızlanıyor, kalbim sanki vücudumdan kaçmaya çalışır gibi boğazıma kadar çıkıyor. Yeni bir e-posta var, ekinde "Liam'ın günlüğü" adlı bir dosya var.

Ne oluyor lan... ?

Titrek parmaklarla eki tıklıyorum, yüklenmesini beklerken nefesim kesiliyor. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, bu kalabalık otobüs terminalinde otururken şimdi açmalı mıyım, açmamalı mıyım? Belki de Londra'ya, kendimi güvende ve rahat hissettiğim eve dönene kadar beklemek daha akıllıca olur. Ya başa çıkamayacağım bir şeyse? Beni tanıyan herkesten bu kadar uzakta, burada her şeyin ortaya çıkması düşüncesi kalbimi daha da hızlı attırıyor.

Sevgili Günlük

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Neyim ben, aşk acısı çeken bir ergen mi? Ama işte buradayız. Görünüşe göre, içini kağıda dökmek terapötik falan bir şey olmalı.

Madem ruhlarımızı ortaya koyuyoruz ve tüm bu duygusal saçmalıkları yapıyoruz, hadi Gemma Jones'tan bahsedelim. Bu çılgın, sinir bozucu, muhteşem kadından nereden başlayayım?

Kendime rağmen gülüyorum, kalbim o kadar şiddetli atıyor ki kaburgalarım kırılacakmış gibi hissediyorum. Kafamın içinde onun sesini duyabiliyorum, içimi eriten o alçak, gürleyen Yorkshire aksanı.

Tamam, bu "sevgili günlüğüm" saçmalığı yeter. Bu, ruhunu açığa vuran yetişkin bir adam, o yüzden sadede gelelim.

Gemma, bu senin için.

Beş yıl. Beş lanet yıl boyunca seninle çalıştım, her zaman kendimi kontrol altında tutmak, profesyonel mesafeyi korumak zorunda kaldım. Çünkü bir çalışanla asla o çizgiyi aşmayacağıma yemin etmiştim. Ama kendini gördün mü? Nasıl direnebilirdim ki?

Sen, en çılgın fantezilerimden çıkıp hayata geçmiş gibisin. Güneşi ateş gibi yakalayan uzun, dalgalı kızıl saçların. Burnuna dağılmış, tek tek öpmek istediğim o sevimli çillerin. Ve tüm saçmalıklarımı gören o büyük yeşil gözlerinden bahsetmeye bile başlamayayım.

Bir hafta sonu, Gemma. Tek gereken buydu. Seni benim dünyamda gördüğüm bir hafta sonu, senin oraya ait olduğunu anlamam için yeterliydi. Bana ait olduğunu.

Buna karşı koymaya çalıştım, aramızdaki ilişkiyi rahat ve karmaşık olmayan bir şekilde tutmaya çalıştım. Ama kimi kandırıyordum ki? Sana olan hislerimde rahat olan hiçbir şey yok, Gemma.

İlk başta senin olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olsam da, göğsüme senin resmini dövme yaptırmam hiç de şaşırtıcı değil. Şimdi o dövmeye bakıyorum ve tek gördüğüm sensin.

Beni deli ediyorsun, biliyor musun? Çok inatçısın. İşinde mükemmeliyetçisin, en iyiden azyıla asla yetinmezsin. Çok komiksin, keskin bir zekan var. Ve çok zekisin. Bana her zaman tepki vermemi sağlayan keskin hakaretlerin. Bana yaptığın şey bu, Gemma, bana hisler yaşıyorsun.

Senin de benim gibi iki yüzün var. Tam bir profesyonel, her şeyi kontrol altında tutan, saçmalıklara tahammülü olmayan. Bir de vahşi, kaygısız maceracı, gün batımına doğru yelken açmaktan ya da yıldızların altında uyumaktan mutluluk duyan kız. Ben her iki Gemma'yı da kabul ederim. Gemma'nın her halini kabul ederim.

Ama tüm bu inanılmaz özelliklerine rağmen, bir zayıf noktan var tatlım: bana olan inancının eksikliği.

Sana yalan söyledim. Bir kez.

Jimmy'nin arabasının yenilenmekte olduğunu söyledim, şimdi bile hatırlayamadığım saçma bir bahane uydurdum. Ama bu doğru değildi. O tekrar uyuşturucuya başladı ve rehabilitasyona gitti. Senin üzüleceğini biliyordum ve seni ofiste bundan korumak istedim. Ve özür dilerim. Bu konuda dersimi aldım. Bir daha sana asla yalan söylemeyeceğim.

Sana söylediğim tek yalan buydu.

Ama bana sormaman gereken tüm soruları sormadın. Bana hiç tam olarak güvenmedin. Gerçekten. Sana karşı her zaman dürüst olmama rağmen,

beş yıl boyunca sana karşı dürüst olmama rağmen. Bana sorularını sorsaydın, sana cevapları verirdim.

Ama sormadın. Sadece benim hakkımda en kötüsünü varsaydın ve beni dışladın.

Ve evet, belki de bu bilgileri kendim vermeliydim. Belki de seni oturup tüm cinsel geçmişimi, her kirli ayrıntıyı ve geçmişteki hatalarımı anlatmalıyım.

Bu sözleri okurken sertleşiyorum, ani gözyaşlarını gözlerimden silerek. Şu anda bana ciddi ciddi ders mi veriyor? Bir günlük yazısı aracılığıyla mı? Gerisini okumak bile istemiyorum. Çok sinir bozucu.

Peki, sana birkaç gerçeği söyleyeyim. Sadede geleceğim.

Evet, Vicky ile yattım. Alastair'i kızdırmak için, sırı yapabileceğim için onun istediği bir şeyi almak için onunla yattım. Ama onu da önemsiyordum. Belki aşk değildi, ama gerçek bir şeydi, sadece bir fetih olmaktan daha fazlasıydı.

Ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu. Bu intikam almak için yapılan bir tür hastalıklı şaka mı? Eğer öyleyse, ben gülmüyorum.

Neden bana bunu anlatıyor ki? Beyninin hangi sapkın kısmı bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü? "Hey, Gemma Kosta Rika ormanlarında kendini bulmaya çalışırken onu duygusal olarak parçalayalım! Çok eğlenceli olacak!"

iPad'imi yere atmak istiyorum. Ama parmaklarım kendi iradeleriyle kaydırmaya devam ediyor, bu acımasız itirafların devamını görmek için can atıyor.

Ama bu yirmi yıl önceydi. Ne kadar uzun zaman önce olduğu gülünç. Vicky'nin bekaretini aldım ve Alastair beni bunun için asla affetmedi, ama bu onun sorunu, benim değil.

Ve o gece beni Athenæum'da gördün mü? Üyeliğimi iptal etmek için oradaydım. Personele son bir bahşış vermek için bizzat gittim.

Sana söylemeli miydim? Muhtemelen. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun bizimle bir ilgisi olduğunu düşünmedim. Önemsiz bir olaydı, gecemin neredeyse bir dipnotu bile sayılmazdı. Asla bir aziz olduğumu iddia etmedim, Gemma.

Evet, lüks bir seks kulübü kullandım, hiçbir bağlanma olmadan, rıza gösteren yetişkinlerle yattım.

Ama bu bizden önceydi.

Birlikteyken başka bir kadına dokunmadım. Ne Vicky'ye, ne rastgele birine, ne de başka birine. Lanet olsun, sen yokken bile şimdi biriyle yatmaya hiç ilgim yok.

TLS anlaşmasının bozulmasına çok kızmış mıydım? Elbette kızmıştım. Ve evet, kısmen seni suçladım çünkü insanlara böyle bir etki yapıyorsun. Ama bundan daha da önemlisi... Beni aldattığın için çok üzölmüştüüm. Arkamdan iş çevirdiğın, bana güvenip önce bana gelmediğın için. Beni asıl üzen buydu. Satın almayı kaybetmek değil.

*Ama tüm bunlara rağmen, en önemli gerçek değışmedi.
Bütün bu zaman boyunca gözüümün önünde olan tek şey.*

Seni seviyorum.

İşte bu. Açıkça. Saçmalık yok, oyun yok. Ben, Liam McLaren, sana deli gibi aşığım, Gemma Jones. Bununla ne yaparsan yap.

Ve şu "siktir git" lafına gelince... Umarım o sadece öfkenin bir tepkisiydi.

Her zaman seninim (sen istesen de istemesen de), Liam

Nefes alamıyorum sanki.

BÖLÜM 47

Gemma

Kosta Rika güneşi omuzlarıma vururken, limanda ağır adımlarla yürüyorum, saçlarım sörf yapmaya çalıştığım felaket denemeden dolayı hala ıslak. Bacaklarım ağrıyor, egom paramparça ve Pasifik Okyanusu'nun yarısını yuttuğuma eminim. Ama beni yıpratana sadece fiziksel yorgunluk değil. Liam'ın mektubunu aldığımdan bu yana iki gün geçti ve duygularım hala karmakarışık. Her kelime beynime kazınmış, bozuk bir plak gibi tekrar tekrar çalıyor.

Teknelerden birinde, kendi dünyalarında PDA ile meşgul olan bir çiftin yanından geçiyorum ve o kadar keskin bir kıskançlık hissediyorum ki, neredeyse nefesim kesiliyor. Hemen başka yere bakıyorum.

Liman, avlarını çeken balıkçılar, kameraları ve çapraz askılı çantalarıyla turistler, suda sallanan teknelerle dolup taşıyor. Bu manzara bana Liam'la geçirdiğim hafta sonlarını hatırlatıyor.

Kendi melodramıma o kadar dalmışım ki, etrafıma hiç dikkat etmiyorum. O kadar dalmışım ki, zavallı bir turisti neredeyse ezip geçiyordum. Özür dilerken, bir şey gözüme takılıyor.

Bir teknenin adı: *Rán'ın Yolculuğu*.

Rán. Liam'ın dövmesindeki deniz tanrıçası. Regatta'daki teknesinin adı.

Son zamanlarda, onu hatırlatan her şey mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Eğer yeterince uğraşırsam, lanet bir şalgamda bile Liam'la bir bağlantı bulabilirim.

Yeterince uğraşırsam. Sahilde yürüyen bir çift gördüğümde, erkeğin omuzları geniş ve saçları koyu renkse, iki kez bakmak zorunda kalıyorum. Denizin kokusunu her aldığımda, sanki o oradaymış gibi hissediyorum.

O hep aklımda.

Bu da acı veren bir başka sancı. Ne zaman bitecek? Onu düşünmeyi ne zaman bırakacağım?

Tanrım, onu özlüyorum. Bu farkındalık, daha önce beni hiç acımadan denize atan dalgalar gibi üzerime çöküyor. Onun itirafını okuduğumdan beri günlerdir içimde kaynıyordu, ama şimdi görmezden gelemeyecek kadar yüksek sesli. Sanki kalbim Liam'ın anılarını her yere saçıyor.

Belki de toparlanıp erken eve dönmeliyim. Bu "kendimi bulma" yolculuğunu kısa kesip, sonuçlarına katlanmalıyım. Liam'la yüzleşmeliyim. Bu düşünce hem korkutucu hem de heyecan verici. Ona ne diyeceğim ki? "Hey, sana aldatan piç dedim, milyar dolarlık anlaşmanı mahvettim ve sonra başka bir kıtaya kaçtım, özür dilerim. Bir kahve içmek ister misin?"

Evet, bu çok iyi gider.

Lanet olsun sana, Liam McLaren. Binlerce kilometre uzakta olsan bile, hala kafamı karıştırıyorsun.

Rán's Voyage'ı geçip yürüyüş yolunun ortasında duruyorum. Bu garip. Kalbim bir an duruyor.

O şapka. O lanet şapka.

Albatroslu, savaştan çıkmış gibi görünen o kendine özgü şapka. Kaptan Magee'nin şapkası. Birinin aynı şapkaya sahip olması tuhaf bir tesadüf mü? Evrenin bir işareti mi, yoksa yoga eğitmeni Michael'ın kozmik enerjisi beni Kosta Rika'ya kadar takip mi ediyor?

Avuç içlerim terlemeye başlar, ama bunun nedeni tropikal sıcaklık değildir. İçimde tuhaf bir his yerleşir, umut, korku ve beklentinin karışımı. Ne yaptığımı fark etmeden, ayaklarım beni tekneye doğru götürür.

Saçmalıyorum. Bu sadece rastgele bir tekne. *Rán* muhtemelen binlerce tekneye yazılmıştır. Burada ne bekliyorum ki? Liam'ın birdenbire büyük romantik jestler yapma yeteneği geliştirdiğini ve beni baştan çıkarmak için okyanusu aşip Kosta Rika'ya yelken açtığını mı?

Ama kendimi durduramıyorum. Bu teknenin sahibinin kim olduğunu bilmeliyim.

Yaklaştıkça, kalbim bir inşaat matkabı gibi çalışıyor. Rıhtım ile tekne arasındaki rampayı tırmanıyorum, bacaklarım jöle gibi titriyor. Güverteye bakıyorum, aslında izinsiz girdiğimin tamamen farkındayım.

nokta. Güverte, birkaç balıkçılık malzemesi ve bir soğutucu dışında boştur. Ama orada, umut ve zihin karıştırıcı bir işaret gibi pruvada duran...

Şapka var.

Bu şapka Skipper Magee'nin olmalı. Yıpranmış kenarları ve şüpheli lekeleriyle bile aynı.

Deliriyor muyum? Bunlar deli bir kadının davranışları mı? Muhtemelen.

Hayal kırıklığına uğruyorum. Bu sadece bir şapka. Evrenden gelen bir mesaj değil. Üzerinde bir kuş olan bir kumaş parçası.

Topuklarımın üzerinde dönerek, utançımı şemsiyeli meyveli bir içecekla boğmaya hazırken...

Aman Tanrım. Kahretsin.

BÖLÜM 48

Gemma

LIAM.

Rampanın altında durmuş, rüyalarımı, kabuslarımı ve uyanık olduğum her anı rahatsız eden o yoğun bakışlarıyla bana bakıyor. Ellerim ağzıma uçar, durduramadan bir çılgılık kaçar. Kalbimin tamamen durmaya karar verdiğinden eminim.

O burada.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Nefes almakta zorlanırken göğsüm hızla inip kalkıyor, zihnim gözlerimin gördüklerini yakalamaya çalışıyor. O... farklı görünüyor. Haftalarca güneşte kalmış gibi bronzlaşmış. Saçları biraz uzamış, ensesinde hafifçe kıvrılıyor.

Beynim bedenimi yakalayamadan, hareket ediyorum. Rampadan ona doğru koşuyorum. Kendimi kollarına atmadan hemen önce duruyorum, aniden emin olamıyorum. Bu gerçek mi? Halüsinasyon mu görüyorum? O felaket sörf dersinde kafamı mı vurdum?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Bir adım daha yaklaşıyor. Kokusu — pahalı kolonya ile saf, ham erkeklik kokusunun karışımı — beni sarıyor, göğsüne eriyip yüzümü boynuna gömmek ve bir daha bırakmamak istiyorum. Onu o kadar çok özledim ki, fiziksel olarak acı çekiyorum.

"Günlük tutmayı denedim," diyor, sesinde sonsuzluk gibi gelen bir zamandır duymadığım o boğuk gürültü var. "Şirket terapistlerine fazla para ödediğimi düşünmeye başladım." Sırıttırıyor, ama koyu renkli gözlerinde bir parça kırılma var.

Elleri yüzümü buluyor, büyük ve sıcak, omurgamdan aşağı elektrik şokları gönderiyor. Parmaklarının dokunduğu yerlerde cildim titriyor.

"Ama sonra şahsen gelmem gerektiğini fark ettim. Böylece gözlerimdeki gerçeği görebilirsin. Artık oyun yok, saçmalık yok. Sadece sen ve ben, gerçek ve dürüst."

"Dinliyorum," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Bana ne söylemek istiyorsun, Liam?"

O eğildi, alnı alnıma değdi, nefesi dudaklarımda sıcaktı. "Seni seviyorum, Gemma. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor. Sanırım seni uzun zamandır seviyorum, sadece kendime izin vermedim. Ve bu sefer gerçekten yeniden denemek istiyorum. Artık çekinmek yok, korkarak kaçmak yok. Ben varım, bebeğim. Her bir parçamla."

Keskin bir nefes alıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Sen... bunu söylemek için Costa Rica'ya kadar mı geldin? Buraya... *yelkenle* mi geldin?"

O, alçak, kaba ve o kadar seksi bir sesle gülüyor ki, dizlerim titriyor. "Hayır, sevgilim. O kadar iyi bir denizci değilim. Yelkenle gelmek kırk gün sürerdi ve o kadar uzun süre bekleyemezdim. Buradan bir tekne satın aldım."

Tabii ki öyle yaptı. Çünkü o Liam McLaren ve normal davranışlar ona yakışmaz. Gülmeli miyim, ağlamalı mıyım, yoksa onu en yakın palmiye ağacının arkasına sürükleyip, ona kötü davranmalı mıyım, bilmiyorum. Belki de üçünü de yapmalıyım.

"Bir tekne satın aldın," diye tekrar ediyorum, biraz histerik hissederek. "Kosta Rika'ya uçup bir tekne satın aldın. Bana beni sevdiğini söylemek için."

Neredeyse utanmış gibi görünüyor. "Ciddi olduğumu bilmeni istedim."

Kendimi ona atıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına şiddetli, çaresiz bir öpücükle yapıştırıyorum. Beni kolayca yakalıyor, kolları çelik gibi belimi sarıyor ve beni sert, kaslı vücuduna çekiyor.

O öpücüğe sahip olduğum her şeyi döküyorum - tüm sevgimi, özlemimi, Ashbury Thornton ofisinden çıkıp ondan uzaklaştığım andan beri beni kemiren acı veren ihtiyacımı. Ve o da aynısını yapıyor, ağzı sıcak ve talepkar bir şekilde benimkine yapışıyor.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz, göğüslerimiz inip kalkıyor. Liam'ın gözleri heyecandan çılgınca parlıyor. Hayatımda daha güzel bir şey görmedim

bir şey görmedim.

"Bir kaza geçirdin," diyorum, neredeyse ağlayarak.

"Şimdi bunun için endişelenme." Islak yanağımı okşayarak bana bakıyor.

"Çok uzun zaman oldu."

"Bana tekneni göster, balıkçı," diye nefes nefese mırıldanıyorum, parmaklarım onun kalın, koyu saçlarına dolanıyor.

Liam

Ona giriyorum, ellerimiz birbirine dolanmış, gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Siktir, bebeğim, dayanamayacağım," diye inliyorum, kalçalarım onun kalçalarına

"Çok uzun zaman oldu ve bunu hayal ediyordum."

Haftalarca her gece, onu yatağında hayal ettim, vücudum onun vücuduna sarılmış. Ve şimdi, yumuşak tenini hissederek, gözlerine bakarak, hatırladığımdan bile daha iyi. Tırnakları omuzlarıma batıyor, beni teşvik ediyor.

Tüm kontrolümü kullanarak, Gemma'nın kesik kesik, düzensiz nefeslerini duyana kadar dayanıyorum, vücudu altımda titriyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, kendi orgazmım beni yoğun ve ezici bir şekilde sararken, ona çökme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Nefesimizi toparlarken, elini yanağımdan aşağı kaydırıyor.

"Benimle kalacak mısın?" diye soruyor, ben hala onun içindeyken. "Kosta Rika'da mı?"

"Sen istersen kalırım."

"Burada üç haftam daha var."

"O zaman, sen istersen seninle kalacağım." Gözleri büyüdü. "Peki ya işin?"

"İş bekleyebilir. Şu anda önemli olan tek şey biziz, birlikte iyileşmek." "Sir Whitmore'a yalan söylediğini ve anlaşılmayı yapmamasını söylediğim için çok üzgünüm.

. Alastair'e inanmamalıydım, sana inanmalıydım. Haklıydın,

bana hiç yalan söylemedin. Sadece patronum olduğun zamanlarda bile." Gözleri yaşlarla doldu ve göğsümde bir sızı hissettim. Kızımın bir daha ağlamasını istemiyorum.

Parmağımı dudaklarına koyarak özrünü susturuyorum. "Şşş, hayatım. Sorun yok. Hepsi geçmişte kaldı. Ben de sana ofisten ayrılmanı söylediğim için üzgünüm."

Gözlerinde yaramazlık beliren bir gülümsemeyle, "*Ofisten ayrılmamı* söylediğin için mi? Beni kovduğun için demek istiyorsun."

İçimden bir acı geçer, suçluluk duygusu midemi burkar. "Sen zaten istifa etmiştin. Ama lütfen, kendimi daha da kötü hissettirme."

"Bunu hak ettim," diyor, sesi sessiz. "O zamanlar doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Kendimi çok haklı, her şeyi daha iyi bildiğime emindim. Haklıydın, Sir Whitmore'a karışmamam gerekirdi."

Elimle nazikçe çenesini tutuyorum. "Hey, bunların hiçbirinin artık önemi yok. Şu anda en önemli şeyin ne olduğunu biliyor musun?" "Ne?"

Gülümserim ve alnına bir öpücük kondururum. "Akşam yemeği için en iyi deniz ürünleri restoranını bulmak. Ve bil diye söylüyorum, bundan sonra bunu birlikte çok daha sık yapacağız."

EPILOG

Gemma

Üç ay sonra

Tuvaletin kenarına oturuyorum, elimdeki küçük plastik çubuğu sanki saatli bir bomba gibi sıkıca tutuyorum. Hayatımın gidişatını değiştirebilecek bir bomba.

Ve bu hayatımı değiştirebilecek plastik parçaya gözlerini dikmiş tek kişi ben değilim. İki çift göz de beni ve çubuğumu aynı yoğunlukla izliyor.

Winnie küvetin kenarında uzanmış, tam olarak neler olduğunu bildiğini gösteren yoğun bir bakışla bana bakıyor. Ve hiç de etkilenmiş görünmüyor.

Lizzie kapı çerçevesine yaslanmış, nefesini o kadar sıkı tutuyor ki, hala nefes alıp almadığından bile emin değilim. Ben de emin değilim. Tek ses, musluğun durmaksızın damlayan damlaları, ama hiçbirimiz onu kapatacak kadar umursamıyoruz.

"Ne kadar oldu?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Saatine bakar, ama cevap veremeden hamilelik testinin ekranı değişmeye başlar. Sanki dünyanın en yavaş yükleme çubuğunu izliyormuşum gibi, ama bu sadece Wi-Fi'imın çalışıp çalışmadığını belirlemiyor, tüm geleceğimi belirliyor. Baskı yok.

Uzun süre nefesimi tutmaktan dolayı, hırıltılı bir nefes veriyorum. "Hayır. Kahretsin. Bunu benim için bir kez daha kontrol eder misin?"

Titrek elimden çubuğu alır, ekrana bakarken gözleri fal taşı gibi açılır. "İki çizgi. İki çizgi var, Gem."

Başımı kaldırıp gözlerimi karşıladı. "Hayır."

Winnie miyavladı, kuyruğunu ileri geri sallayarak banyodaki gerginliği gidermeye çalışıyor gibiydi.

"Hamileyim," diyorum boğuk bir sesle, sanki bu sözler bana ait değilmiş gibi, başka birine aitmiş gibi. Otuz dört yaşındayım, tam olarak genç sayılmam, ama bu yine de çok korkutucu.

"Gemma!" Lizzie çığlık atarak ellerini çırpıyor. "Anne olacaksın!"

Sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Sanırım öyle."

Winnie yine miyavladı, sesi neredeyse kendini beğenmiş gibiydi, sanki "Tabii ki öyle" diyordu. Elimi uzattım ve kulaklarının arkasını kaşıdım, onun tanıdık yumuşak tüylerinin rahatlatıcı hissiyle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. En azından birimiz sakindi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar Lizzie, sesi endişeyle yumuşar. "Bu çok büyük bir şey, Gem. İçinde minik bir insan büyüyor."

Göğsümdeki duyguların düğümünü çözmek umuduyla derin bir nefes alıyorum. Elbette korku var. Bilinmeyenden, yeni bir insan yaratmanın getirdiği büyük sorumluluktan korkuyorum. Ya çocuğu kafasının üstüne düşürürsem? Ya benden nefret ederse? Ya da daha kötüsü, ya kazara onu öldürürsem?

Ama aynı zamanda, çılgınca atan kalbimin hemen yanında, parlak ve umut dolu başka bir şeyin küçük bir kıvılcımı da var.

"Mutluyum," diyorum, sözler ağızımdan dökülürken beni bile şaşırtıyor. "Ölesiye korkuyorum, ama mutluyum."

Lizzie gülümser ve beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya alır, neredeyse ikimizi de küvete devirecekti.

"Sen dünyanın en iyi annesi olacaksın," diyor, sesi omzumda boğuk çıkıyor. "Ve Liam... Aman Tanrım, o çıldıracak."

Geri çekiliyorum, Liam'ın adı geçince midem biraz bulanıyor. "Bilmiyorum Liz. Birlikte yaşamıyoruz bile. Onun kendi

Batman'in çatı katı gibi bir şey var ve biz sadece... eğleniyoruz, anlarsın ya? Birbirimizin şirketinden zevk alıyoruz. Mini McLaren'lar için plan yapmıyoruz.

Ve bu doğru. Geçtiğimiz üç ay gerçekten muhteşemdi. Tutkulu, romantik, son derece seksi... saf mutluluk.

Kıyıda birçok hafta sonu geçirdik ve hatta Lizzie'nin hayran olduğu seksi ve şık cerrah Edward (onu suçlayamam, o adam bana her gün rektal muayene yapabilir) da bazı hafta sonlarında bize katıldı. Liam'ın kardeşi Patrick ve onun yeni otel projesini görmek için Skye Adası'nı ziyaret ettik. Patrick'i kilt giyerken gördüm ve, vay canına, *Braveheart* onun yanında solda sıfır kalır.

Pazar sabahlarını uyuyarak ve akıllara durgunluk veren seks yaparak geçirdik. Yemin ederim, son üç ayda hayatım boyunca yaşadığımdan daha fazla orgazm oldum. Bu gidişle, bir destek grubu kurmam gerekebilir: Aşırı Uyarılmış Vajinalar Anonim.

Dairemden gökyüzündeki mega penthouse'una nehir kenarında yürüyüşler.

Onu masasından uzaklaştırabildiğimde St James Park'ta öğle yemeği. Ama Michael'ın yoga dersine gitmesi onun için çok zor.

Ama uğursuzluk getirmek istemiyorum.

Her şey çok iyi gitse de, ihtiyatlı olma içgüdümü bir türlü atamıyorum. Kosta Rika'dan döndükten sonra, Liam tamamen kendini verdi, aramızdaki bu güzel, büyüyen şeyin yürümesi için elinden geleni yaptı.

Ama ben naif değilim. O hala Liam McLaren, işkolik ve kötü şöhretli, zorlu bir patron (neyse ki artık benim patronum değil). Elbette, onun romantik ve yumuşak tarafını da görüyorum ama bu, onun buna hazır olduğu anlamına gelmez. Sabahın ikisinde atıştırmalık isteyecek ve lüks penthouse'unu oyuncaklarla yeniden dekore edecek minik bir diktatör için.

Bir bebek. Gerçek, canlı, ağlayan, kaka yapan, geğiren, birlikte yarattığımız bir insan. Kahretsin. Aman Tanrım.

"İnanamıyorum," diye fısıldıyorum, kafam allak bullak.

Lizzie'nin sesi paniğimi keser. "O adam sana deli gibi aşık. Buna çok sevinecek."

Dudaklarımı ısıırıyorum. "Gelecek hakkında hiç konuşmadık. Henüz değil. Hala vücut fonksiyonlarımızın var olmadığını varsaydığımız balayı aşamasındayız. Bana karşı ciddi olduğunu biliyorum, ama bu çok erken."

"Gelecek şu anda ve artık çok daha gerçek oldu," diyor Lizzie, hamilelik testini işaret ederek. "Ve onunla bu konuyu konuşman gerekiyor." Kıkırdayarak gülüyor. "Ayrıca, bunu sana söylemek istemezdim ama hamilelik gaz yapar, yani balayı dönemi bitti."

Haklı olduğunu bilerek gülümsüyorum, ama Liam'a söyleme fikri, bu bombayı patlattığımda yüzündeki ifadeyi görme fikri, midemi gerginleştiriyor. Mutlu olacak mı? şok olacak mı? Kızacak mı?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, zihnimin bu yöne gitmesine izin vermiyorum. Liam beni seviyor. Bunu bana binlerce küçük yolla gösterdi — hayır, bunu silin — binlerce büyük yolla gösterdi. Sadece sözlerle değil, eylemleriyle de. Sadece işkolik Liam olmakla kalmayıp, benim için daha fazla zaman ayıran, beni en öncelikli kılan şefkatli bir adam olmak için çok çaba sarf ediyor.

Ve ben onu değiştirmek istemiyorum. O gerçekten çok alışıyor. Bu onun DNA'sında var. Ben de çok çalışıyorum. Ama ikimiz de bir denge bulmayı öğreniyoruz. Özellikle ben, çünkü şu anda teknik olarak alışmıyorum. Kişisel bağlantılarımı kuruyorum, yeni işimi başlatıyorum.

Ama bir bebek? Bu tamamen yeni bir bağlılık düzeyi. Daha önce hiç yaşamadığımız bir sorumluluk düzeyi. Ve ikimizin de buna hazır olduğundan emin değilim.

Limited şirketimi kurdum, idari işlerimi hallettim ve freelance işlerimi başlatmak için tanıdığım işverenlere ulaşmaya başladım. Sanki sonunda her şeyi yoluna koymuşum gibiydim, ama sonra BAM! Evren işleri bozmaya karar verdi. Bebek şeklinde bir engel.

Yutkunuyorum.

"İlk mşterimi yeni buldum. Hamileyken iş kurmak zor olacak."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Ben de sana yardım etmek için buradayım."

Lizzie'ye sarılırım ve tabii ki gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlar. Duygularım altüst olmuştur.

Winnie, benim varoluşsal krizimden sıkılmış, küvetten atlar ve bana doğru yavaşça yürür. Yüzünü bacağıma sürter ve yüksek sesle mırıldanır.

Onu kucağıma alıp yüzümü tüylerine gmyorum. "Ne dersin, Bayan Winchester-Scott? Abla olmaya hazır mısın?"

Yine miyavladı ve bana şu anlama gelen bir bakış attı: *Dinle insan, gurme mamayı akıtmaya devam ettiğin ve kedi kumunu*

temiz tuttuğun sürece, rahminle ne yaptığın umurumda bile değil. Sadece benden bebek bakıcılığı yapmamı bekleme.

"Sen sadece sana çok fazla ikram getirdiği ve onu paylaşmak istemediğin için endişeleniyorsun," diyorum.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sorar Lizzie, sesi kürk terapisi seansını keser.

Derin bir nefes alıp tuvalette dik oturuyorum. Bunu yapabilirim. Testosteronla dolu egolarla dolu toplantı odalarıyla karşılaştım, bunlardan biri de Liam'dı. Köpekbalıklarıyla dolu kurumsal politika sularında yolumu buldum ve biraz yorgun da olsa galip çıktım.

Erkek arkadaşıma hamile olduğumu söylemek çocuk oyuncağı olmalı.

"Şu an tam zamanı," diyorum, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. "Bana şans dile, Winnie," diye mırıldanıyorum ve kulaklarının arkasını hızlıca kaşıyorum.

Bana yavaş ve ciddi bir şekilde göz kırpmıyor ve ben bunu bir dayanışma işareti olarak kabul etmeye karar veriyorum.

"Liam, seninle konuşmam lazım," diyorum telefonda nefes nefese.

Bahçedeki hasır sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdanarak Winnie'yi kucaklarım.

Lizzie mutfak penceresinden beni pek de ince olmayan bir şekilde izliyor, burnu neredeyse cama yapışmış durumda.

"Her şey yolunda mı, hayatım?" diye soruyor Liam, sanki ağır sıklet şampiyonu ile on raunt dövüşmüş gibi nefes nefese. Ofis spor salonunda boks antrenmanı yaparken aradığını anlayabiliyorum.

Sabahın ilk ışıklarında hamilelik testi yapmak istedim, çünkü görünüşe göre hormon seviyeleri o saatlerde en yüksek seviyede oluyor ve ben de mümkün olduğunca kesin bir sonuç almak istiyordum.

"Evet, her şey yolunda, sadece seninle konuşmam lazım." Her şey yolunda mı? Tabii, *yolunda* derken *içimde minik bir insan büyüdüğünü ve benim de çok korktuğumu* kastediyorsan.

"Emin misin?" Sesi şimdi uyanık ve endişeli geliyor. Sakin konuşmaya çalışsam da sesimdeki gerginliği duyabiliyor galiba.

"Evet. Merak etme, kötü bir şey değil." En azından, onun da öyle göreceğini umuyorum. Yani, bebek kötü bir şey değil, değil mi? Sadece... hayatı değiştiren bir şey.

"Tamam. Ofisteyim. Erken öğle yemeğine çıkmak ister misin? St James Park'ta?"

Midem, olimpiik jimnastikçileri utandıracak kadar takla atıyor. O kadar uzun süre bekleyemem. Ya patlayacağım ya da sırf içimi dökmek için sokaktaki rastgele bir yabancıya haberleri anlatacağım.

"Yoksa ben sana gelsem mi?" diye soruyor, ben cevap vermediğimde. Sesinde artık bir keskinlik var. "Gemma. Beni endişelendirmeye başlıyorsun."

"Ben... evet, buraya gelir misin?" diye ciyaklayarak soruyorum. "Kötü bir şey değil, söz veriyorum. Sadece... seni görmem lazım. Yüz yüze."

Ondan her şeyi bırakmasını istemekten nefret ediyorum. Sadece her zamanki kurumsal işleriyle değil, aynı zamanda Comfort Cup yardım kuruluşunu finansal çöküşten kurtarmakla da boğuşuyor olduğunu biliyorum. Liam'ın geç saatlere kadar sürdürdüğü, kuruluş için sürdürülebilir bir bütçe bulma çabaları sayesinde kuruluş hala ayakta. Kendini erken yaşta mezara sokacağından endişelenmeme rağmen, onunla gurur duyuyorum.

"Otuz dakikaya oradayım," diyor ve telefonu kapatıyor. Muhtemelen itfaiyeyi ve bir ekip sağlık görevlisini arıyor.

Liam'ın pazartesi sabahı her şeyi bırakıp yanıma koşmasının ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyorum.

Winnie'ye bakıyorum. "Ne dersin kızım? Ona nasıl söyleyeyim? 'Sürpriz, baba olacaksın!'"

Sözüne sadık kalan Liam, tam otuz dakika sonra kapımda. Lizzie "işe hazırlanmak" için aceleyle odadan çıkıyor, ki Lizzie'nin dilinde bu "komşu odadan utanmadan kulak misafiri olmak" anlamına geliyor.

Kapıyı açtığımda titrek bir "Merhaba" diyorum.

İçeri girerken yüzünde endişeyle kaşlarını çatıyor. "Gemma, ne oluyor?"

Cevap veremedim, aramızdaki mesafeyi kapatır, elleriyle yüzümü nazikçe okşar. "Hayatım, ağladın mı?"

Ve sonra, kendimi durduramadan, sözler ağzımdan dökülür. "Hamileyim."

Çenesi tam anlamıyla düşer. Az önce söylediğim şeyi sindirirken kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. "Sen..." Şokla kahverengi gözlerini kocaman açarak gözlerini kırıştırır. "Hamile misin?"

Nefesimi tutuyorum, tepkisini bekliyorum, bundan sonra olacıklardan korkuyorum. "Nasıl hissediyorsun? Üzgün müsün? Çok erken ve bu

konuştığımız bir şey değil."

"Çok erken değil." Yüzündeki ifade anında yumuşar ve yavaşça parlak bir gülümseme yayılır. "Üzgün mü? Gemma, bunun beni çok mutlu etmeyeceğini düşündüğüne inanamıyorum."

"Oh, şükürler olsun." Göğsümden bir yük kalkmış gibi hissederek nefes veriyorum. "Planlamadığımı biliyorum, ama..."

Beni keser, kollarına alır ve kaslı göğsüne sıkıca sarar. Eli başımın arkasına geçer, parmakları saçlarıma dolanır ve yüzümü kaldırıp gözlerime bakar.

"Sus, tatlım," diyor, derin, emredici sesi o kadar çok sevgiyle dolu ki, dizlerim titriyor. "Bu, şimdiye kadar aldığım en iyi haber. Ebeveyn olacağız. Baba olacağım ve sana söz veriyorum, çocuğumuzun isteyebileceği en iyi baba olacağım."

Onun gülümsemesine bakarken yüzümden mutlu gözyaşları akarken gülüyorum. "Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Doğum kontrol haplarımı düzenli olarak alıyordum. Ama... oh lanet olsun, Skipper Magee'nin kirli çorabını senin teknenizde bulduğum gün olmalı. O öğleden sonra midem bulantıdan kusuyordum."

"Muhtemelen aynı öğleden sonra yediğin şüpheli tacodan dolayıdır." O gülüyor. "Kaptana bir şans ver. Çorapları bir ömür boyu yeterince yargılandı."

"Sanırım artık çok daha sık kusacağım." "Ve ben de yanında olacağım, saçını tutacak, sırtını ovacak ve sana ne kadar harika olduğunu söyleyeceğim."

"Biz birlikte yaşamıyoruz bile," diyorum, boğazımdaki yumruyu yutarak. "Ve şimdi bir bebeğimiz olacak."

"O zaman bunu değiştirmemiz gerekecek, değil mi tatlım?" Liam, sert ama şefkatli bir sesle diyor. "Sana taşınmanı istemek için bekliyordum çünkü hazır olduğundan, bu işe, bize tamamen hazır olduğundan emin olmak istedim. Ama şimdi..." Eli, hala düz olan karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde kayıyor. "Çocuğumun annesinin benden başka bir yerde yaşmasına izin vermem. Seni her zaman yanımda istiyorum."

Başımı sallıyorum, sanki burada, koridorda, hormonal bir çamur havuzuna dönüşecekmişim gibi hissediyorum. Hamilelik beni şimdiden duygusal birine dönüştürüyor. Ya da belki de Liam'ın bana bakışlarıdır, sanki ben onun dünyasındaki en değerli şeymişim gibi.

"Hey," diye mırıldanıyor, yanağındaki gözyaşını siliyor. "Bunlar mutluluk gözyaşları mı? Gemma, benim bebeğimi istiyor musun? Çünkü ben kesinlikle seninkini istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum."

Yakışıklı, keskin hatlı yüzü bir an için yumuşar, nadir görülen bir kırılganlık anı.

"Bunlar mutluluk gözyaşları," diye onu temin ediyorum, gözyaşları arasında gülerek, kalbim bu inanılmaz, karmaşık adama olan sevgiyle dolup taşıyor. "Korku dolu, aman Tanrım, bebeğimiz olacak gözyaşları, ama yine de mutluluk gözyaşları. Bunu istiyorum, Liam. Seni ve bebeğimizi, her şeyden çok istiyorum."

"Bir çaresini buluruz," diyor, sesinde şiddetli bir kararlılık var. "İstemiyorsan Londra'da kalmamıza gerek yok. İstedğin yere taşınırız, ister ailenin yanına yakın olsun, ister ormanda uzak bir kulübeye. Sen ve bebeğimizin mutlu ve sağlıklı olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Anladın mı?"

"Sizi seviyorum, Bay McLaren," diyorum, bu güçlü, koruyucu, tamamen karşı konulmaz adamı ne kadar derinden sevdiğimden kalbim patlayacakmış gibi hissederek.

Liam'ın gözleri kararır, göğsünden sahiplenici bir homurtu yükselir. Bir eliyle yüzümü kavrar, diğer eliyle ise sahiplenici bir şekilde belimin alt kısmını okşar. "Ben sizi daha çok seviyorum, Bayan Jones. Ve etrafta bir sürü küçük McLaren koşturana kadar sizi hamile bırakmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum." Gülümser, gözleri sevgi ve gururla parlar.

"Lütfen bir seferde birine odaklanalım." Titrek bir kahkaha atarım. "Tabii onları kendin doğurmayı planlamıyorsan."

Düşünsenize, tüm bunlar, bir zamanlar onun tasarımcı kravatıyla boğazını sıkmayı hayal ettiğim adama, öfkeyle dolu kirli günlüğümü yanlışlıkla gösterdiğim için başladı. Hayatın bazen nasıl da garip işlediğini düşününce...

Bir dakika önce patronunun varlığını lanetliyorsun, bir dakika sonra onun çocuğunu doğuruyorsun ve koridorda üzerine atlamamaya çalışırken birlikte bir gelecek planlıyorsun.

Sanırım bu hikayenin morali, günlüğünde ne hakkında şikayet ettiğine dikkat et. En derin, en karanlık fantezilerinin ne zaman gerçeğe dönüşeceğini asla bilemezsin ve yıkıcı derecede yakışıklı, sinir bozucu derecede kibirli patronun, hayatının aşkı, ruh ikizin, olağanüstü bebeğinin babası olabilir. Ve en çılgın, en tüyler ürpertici cinsel fantezilerinin yıldızı.

Liam

Üç ay sonra

"Neredeyse geldik," diye mırıldanıyorum, Gemma'yı sırtının alt kısmına nazikçe dokunarak parke taşlı merdivenlerden aşağı indiriyorum. Winnie diğer kolumda kıvranıyor ve onu yere indiriyorum, çeşmeye doğru koşarken onu izliyorum. Bu tüylü top, büyük sürprizimden hiç etkilenmemiş belli ki. Kahretsin, şimdi de Gemma gibi kedinin aklını okumaya çalışıyorum.

Yalan söylemeyeceğim, çok gerginim. Haftalarca bu anın her ayrıntısını düşünerek, mükemmel olmasını istedim. Her zaman hayalini kurduğu ve daha fazlasını. Çünkü Gemma ve bebeğim bunu hak ediyor. Her şeyi. Ve bunu başaramazsam lanetleneyeceğim.

Bu inatçı, güzel kadını insan olarak mümkün olabileceğinden daha fazla seviyorum. Ve şimdi benim çocuğumu taşıyor. *Benim çocuğumu*. Bu düşünce içimde gurur dalgaları yaratıyor.

Çok mutluyum, ama aynı zamanda çok da korkuyorum. Onları kaybetme düşüncesi bile, onları hiçbir şeyin ve hiç kimsenin incitemeyeceği bir fildişi kuleye kilitlemek istememe neden oluyor.

Alastair, Vicky'yi ve aşkı işinin önüne koyarak aptallık etti. Gemma ve çocuğumuzla aynı hatayı yaparsam, başım belaya girer. Onlar artık benim dünyam, en büyük iki aşkım.

Winnie'ye bakıyorum, şu anda bir karahindiba ile ölümcül bir mücadeleye girmiş ve bu sırada çok gürültü yapıyor.

"Winnie uslu mu?" diye mırıldanıyor Gemma, sanki kedi hayatında bir gün bile uslu davranmış gibi.

Winnie'nin beni tercih etmesi Gemma'yı çok rahatsız ediyor, ama ona çok fazla ödöl ve oyuncak veriyorum. Ne diyebilirim ki? Kızlarımı mutlu etmekten hoşlanıyorum, dört ayaklı olanları bile, ve o büyük altın gözlere karşı zaafım var.

"Evet, öyle. Burada istediğini yapmakta özgür," diyorum, sırtarak. Belki de bu, gelecekte olacakların bir işaretidir. Ben yumuşak başlı baba olacağım, Gemma da disiplinli anne.

Nefes alıp Gemma'nın gözlerindeki ipek göz bağı çıkarıyorum ve ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kırıştırmaması beni alışılmadık bir şekilde tedirgin ediyor.

Nefesini tutar, gözleri büyür ve onu getirdiğim beyaz Gürcü evinin geniş bahçesini görür. Aylardır aradığım, birlikte hayatımıza başlamak için mükemmel yeri bulmaya kararlı olduğum ev.

"Liam," diye fısıldadı, sesi yumuşak ve hayranlıkla doluydu. "Bu ne?"

Boğazımı temizledim. "Bu, tatlım, bizim yeni evimiz. Tabii istersen."

Bir an durup, yüzüne bakarak tepkisini ölçmeye çalışıyorum. "Bebek geliyor ve her şeyiyle birlikte, biraz daha geniş bir yerin iyi olacağını düşündüm. Küçük çocuğun koşup oynayabileceği bir bahçesi olan bir yer. Nehrin yakınında olmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden Richmond'un mükemmel olacağını düşündüm. Lizzie'ye yakın olmak için Putney'e yakın, ama biraz daha huzurlu ve sakin."

Bir an sessiz kalır, her şeyi içine sindirirken yavaşça daireler çizerek döner. Yemyeşil çimler, rengarenk çiçek tarhları, bahçeyi şehrin ortasında gizli bir vaha gibi hissettiren rahat köşeler ve kuytular.

Tepeden aşağıya, Thames Nehri'ne doğru hafifçe eğimli araziye bakıyor, nehrin suları sanki sadece bizim için bir gösteri yapıyormuş gibi parıldıyor. Bu noktadan manzara nefes kesici; artık nehri görebilmek için yatağının üzerine çıkmasına gerek yok. Burada, bahçenin rahatlığında, teknelerin su üzerinde süzülüşünü, kürekçilerin akıntıyı yarararak ilerleyişini görebiliyor.

"Gemma?" diyorum, sesime belirsizlik girmesini engellemeye çalışarak. "Eğer hayal ettiğin gibi değilse, başka yerlere bakabiliriz. Sana içini gezdireyim, bakalım sana uygun mu?"

Bahçeden başlamak akıllıca bir hareket olur diye düşündüm. Burası bu evin kalbi, ilk gördüğüm anda ona aşık olmamın nedeni. Gemma'yı burada, güneşli bir öğleden sonra kitap okurken ya da çeşmenin etrafında küçük çocuğumuzu kovalarken hayal edebiliyorum.

Ama ya tamamen yanılıyorsam? Ya bu, onun istediği şey değilse?

Aniden dönüp, beni neredeyse dengemden düşürecek bir güçle boynuma sarıldı. Tanrım, hamilelik onu güçlendirmiş.

"Yeni evimiz mi?" diye tekrarlar, sesi göğsüme çarparak boğuk çıkar. "Liam, bayıldım. Kesinlikle bayıldım."

"Tamam, hayatım." Rahatlayarak gülümserim. "Karar vermeden önce sana önce içini göstereyim."

Onu nazikçe döndürerek ikimiz de eve bakacak şekilde dururum ve ellerimi büyüyen karnına koyarım. Benim çocuğumla birlikte büyüyor. Kahretsin, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor. Onu tekrar tekrar hamile bırakmak istiyorum.

Ev muhteşemdir — kremsi beyaz tuğlalar, tırmanan yeşilliklerle çerçevelenmiş büyük kanatlı pencereler. Sanki bir regency dramasından çıkmış gibi görünen bir yer. Duvarlarda tırmanan sarmaşıklar var, bunların bakımı çok zahmetli olabilir diye düşündüm, ama buraya karakter katıyor.

Elim, karnının yumuşak kıvrımlarına kayıyor ve sahiplenici, koruyucu içgüdülerim yeniden alevleniyor. Hamilelikte seks hayatımız olağanüstü ve ben bundan şikayetçi değilim.

"İkinci kattaki pencereyi görüyor musun?" diye işaret ediyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Evden çalıştığın zamanlar için ofisin olabilir diye düşündüm. Bahçenin manzarası mükemmel."

Eli, karnındaki elimi kapattı ve parmaklarımızı birbirine doladı.

"Ve yukarıda, balkonlu yatak odası var." Sesimi alçaltıp, alçak ve imalı bir tonla konuşuyorum. "O balkon için planlarım var, tatlım. Komşuları utandıracak planlar."

Kıkırdayarak titrer, bana doğru yaslanır ve ben iniltiyi bastırmak zorunda kalırım. Şu anda bile, endişe dolu sürprizim hazırlık aşamasında olsa da, o birkaç iyi yerleştirilmiş hareketle beni ele geçirmiş bir adama dönüştürebiliyor.

"Ve aşağıdaki oda," diye devam ettim, odaklanmaya çalışarak, "Orası çocuk odası olabilir diye düşündüm. Küçük çocuğumuz kendi odasına hazır olduğunda."

"Kulağa mükemmel geliyor, Liam. Bu yerin her şeyi mükemmel."

"Beğendiğine sevindim," diyorum, kalbim hayatımın en büyük anlaşmasını yapmak üzereymişim gibi çarpıyor. Ve sanırım öyleyim. "Ama burayı gerçekten mükemmel kılacak başka bir şey daha var."

Geri adım atıp cebimde bir şeyler ararken, o bana dönüyor ve güzel yüzünde şaşkınlık belirliyor.

Bir dizimin üzerine çöküp, haftalardır yanımda taşıdığım kadife kutuyu açtım.
"Gemma."

Elleri ağzına gider, gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yapıyorsun... Ciddi misin...?"

"Gemma Jones," diye başlıyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Sen beni daha iyi bir adam yapıyorsun. Bu günlerde, sensiz hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Gemma McLaren olmanı istiyorum. Evlenip, bu çocuğa arkadaşlık edecek bir sürü ufaklık yapmamızı istiyorum. Seninle birlikte yaşlanıp, kırıksıklıklarla dolu bir hayat sürmek istiyorum." Tamamen soğukkanlılığımı kaybetmeden önce ortamı yumuşatmak için gülümserim. "Ee, ne dersin? Beni dürüst bir adam yapmak ister misin?"

"Evet," diye bağırıyor. "Evet!"

Bana atlar ve ben onu yakalar, ayağa kalkarım. Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyor, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi bana sarılıyor. Umarım asla bırakmaz.

Onu derin ve içten bir şekilde öpüyorum, bu inanılmaz kadına duyduğum tüm sevgi ve bağlılığı öpücüğüme döküyorum. O da aynı şiddetle beni öpüyor, elleri saçlarımı kavırıyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, yüzüğü parmağına geçiriyorum. Orada tam da olması gerektiği gibi duruyor.

"Hoş geldin evime, sevgilim," diye fısıldıyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum.

Gemma

Yaklaşık beş ay sonra

Evde olmak, hastaneden çıkmış olmak çok güzel.

Güzel, henüz adı konulmamış erkek bebeğimle birlikte evdeyim. Liam'ın inatçı yapısını şimdiden almış olduğunu söyleyebilirim — az önce süt yeterince hızlı gelmeyince bana kızgın kızgın baktı. Babasına çekmiş: sabırsız ve düşünceli.

Liam beni koridordan geçip salona götürüyor, bir eliyle beni koruyucu bir şekilde sırtımdan tutarken, diğer eliyle bebek arabasındaki oğlumuzu taşıyor. Bitkin durumdayım, aşağıda neler olduğunu hiç konuşmayalım bile. Vajinam sanki acımasız bir savaştan geçmiş gibi. Bir daha asla korkmadan hapşırmayacağım galiba.

Ama kalbim? O kadar sevgi dolu ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Liam, Bebek Oğlan'ı beşiğiyle birlikte nazikçe kanepeye yatırıyor ve kalbim bir an duruyor. O kadar dikkatli ki, sanki dünyadaki en değerli şeyi tutuyormuş gibi. Battaniyeyi açarken parmakları oğlumuzun minik ellerine dokunuyor ve dudaklarında sadece bu sessiz, samimi anlara özgü yumuşak bir gülümseme görüyorum.

"Hoş geldin!" Lizzie mutfaktan koşarak gelir, kollarını bana sarılmak için uzatır. Hala biraz hassas olduğum için ona nazikçe sarılırım. O benim için Winnie'ye bakıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldayarak bağırır, küçük bebeğimi görünce. "O çok güzel."

"Bu Baby Boy," diyorum, gururla gülümseyerek, çünkü benim güzel oğlum bize bakıyor ve hemen baloncuk üflüyor. Tıpkı babası gibi, şimdiden herkesi kendine hayran bırakıyor. "Sence Liam'a benziyor mu?"

Lizzie onu daha iyi görebilmek için yaklaşır. "Aynı burnu var," der ve ben gülümsemeden edemem.

Liam gülüyor. "Bunun oğluma bir iltifat olduğundan emin değilim."

Oğlum. Bu kelimeleri her duyduğumda eriyorum.

Bebek yüzünü buruşturur ve huysuz bir yaşlı adamı taklit etmeye çalışır.

"Şimdi Liam'a benziyor," diyor Lizzie gülümseyerek. "Yüzde yüz."

"Sanırım bezinde bir şey üzerinde çok çalışıyor." Gülüyorum.

"Winnie." Televizyonun önünde uzanmış olan Winnie'ye sesleniyorum. "Gel de yeni kardeşine merhaba de!"

Winnie miyavlıyor ama yerinden kıpırdamıyor, gözleri ekrana kilitlenmiş durumda.

"Hadi Winnie," diye ısrar ediyorum, en iyi anne sesimle onu ikna etmeye çalışıyorum. "Seni görmek için çok heyecanlı."

O daha da yüksek sesle miyavlayarak, hepimize susmamızı ve onun huzur içinde programını izlemesine izin vermemizi söylüyor. Televizyonda, Lizzie'nin sesi hoparlörlerden

hoparlörlerden yankılanıyor, neşeli ve coşkulu.

Lizzie, bir ev alışveriş kanalında yeni bir işe girmiş, her türlü harika ürünü dürtüsel alıcılara satıyor. Bu, her zaman hayalini kurduğu West End'deki ilk sahneye çıkış değil, ama faturaları ödüyor ve ona şimdiye kadar gördüğünüz en tuhaf ürünleri ilk elden alma şansı veriyor.

"Bu mucizevi parfümü bir kez sıkın, erkekler ve kadınlar ayaklarınızın dibine kapatacak," diyor Lizzie televizyonda, denizkızı şeklinde gösterişli bir şişeyi kaldırarak. Kendine dramatik bir şekilde parfüm sıkıyor, sonra kameraya göz kırptırıyor. Winnie o kadar dalmış ki, neredeyse ekranı kokluyor. *"Ve evlerinde izleyen şanslı izleyicilerimiz, önümüzdeki on dakika içinde ararsanız, ikinci şişeyi tamamen ücretsiz olarak hediye edeceğiz."*

Winnie, Lizzie bu kanalda görünmeye başladığından beri alışveriş kanalına takıntılı hale geldi. Lizzie ekranda olduğunda televizyondan gözlerini ayırmıyor, sanki hayatının fırsatını kaçıracaktı gibi.

Liam eğilir, kaşlarını hafifçe çatarak Baby Boy'un poposunu koklar.

"Evet, kesinlikle bir değişiklik zamanı." Oğlumuzu kucağına alır ve onu bir şekilde hem şiddetli hem de şefkatli bir koruyucu güçle sallar. Onun bu role bu kadar kolayca girmesini izlemek, ona yeniden aşık olmamı sağlıyor. Küçük bebeğimizi tutuş şekli, o narin başını geniş elleriyle desteklemesi, herkesi bebek sahibi olma isteğine kapılmaya yeter. Oğlumuz ona bakıyor, küçük yumruğuyla babasının gömleğini sıkıca tutuyor.

O, her anın tadını çıkarmaya kararlı olarak, babalık izninin büyük bir kısmını kullanmaya karar verdi. Sir Whitmore'u işin diğer kısımlarını satmaya ikna etmesine rağmen, şu anda çok meşgul. TLS zorlukla ayakta kalıyordu ve Sir Whitmore bunu sürdüremeyeceğini fark etti.

Genellikle yönetim kurulu odalarında emir veren CEO'nun, şimdi bebek bezi değiştirme sanatını öğrenip, o saçma sapan pahalı gömleklerine kusmuk lekeleriyle uğraşması beni gülümsetiyor.

"Peki, isim belirlediniz mi?" Lizzie kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Liam Junior nasıl?" diyorum, yüzümde şımarık bir gülümsemeyle. İlk kez, gözlerinde bir damla yaş parladığını gördüğüme yemin ederim. Hızla gözlerini kırptırarak bunu saklamaya çalışıyor.

Bu iki adamı, hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Biri şu anda bezini dolduruyor, diğeri ise cesurca kokluyor olsa bile.

Hoş geldin, McLaren bebeğim.

SON

Gemma ve Liam'ı daha fazla mı istiyorsunuz? Bonus epilogu almak için [haber bültenime üye olun](#).

Love to Loathe Him'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yorum bırakırsanız benim için çok anlamlı olacaktır. Yorumlar yazarlar için bahşış gibidir ve her biri önemlidir.

Rosa x

Rosa hakkında

Ben Rosa, İngiltere'de yaşayan bir çağdaş romantizm yazarıyım.

Düşüncelerini söylemekten çekinmeyen, güçlü ve cesur kahramanlar hakkında hikayeler yazmayı seviyorum. Bu cesur kadınlar, duygusal olarak kendilerini koruyan, sert erkek kahramanlarla eşleştiriliyor.

Bazı klişelere karşı zaafım var, örneğin banka hesapları kadar büyük egoları olan milyarder alfa erkekler, aşkın yaşı aştığını gösteren yaş farkı olan romantizmler, "ofis politikasına" yepyeni bir anlam katan işyeri romantizmleri ve huysuzla neşeli karakterlerin bir araya gelerek en karamsar erkeklerin bile doğru kadınla yanlarında eriyip gidebileceğini kanıtlayan eşleşmeler.

Yazma dünyamda kaybolmadığım zamanlarda, beni kendi "sonsuz kadar mutlu" erkeğimle (kitaplarımı okumayı reddeden, muhtemelen kitaplarda kendini göreceğinden ya da daha kötüsü, kendini hiç göremeyeceğinden endişelenen) kırsalda dolaşırken, sonunda bir pub bulunan harika bir yürüyüş rotası ararken bulabilirsiniz.

Kitaplarım İngilizce, Almanca ve Lehçe olarak mevcuttur ve yakında diğer dillerde de yayınlanacaktır.

Bonus bölümler ve güncellemeler için [haber bültenime katılın](#).

a.g@

Rosa'nın kitapları

Londra Mister Serisi

Bay Walker'ı
Evcilleştirmek Bay
Kane'e Direnmek
Bay Knight'la
Savaşmak

Milyarderlerin İktidarı

Beşinci Cadde Aşkı Manhattan
Ruh Hali Empire State
Düşmanları

İçindekiler

<u>PROLOG 1.</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM 2</u>
<u>BÖLÜM 3</u>
<u>BÖLÜM 4</u>
<u>BÖLÜM 5</u>
<u>BÖLÜM 6</u>
<u>BÖLÜM 7</u>
<u>BÖLÜM 8</u>
<u>BÖLÜM 9</u>
<u>BÖLÜM 10</u>
<u>BÖLÜM 11</u>
<u>BÖLÜM 12</u>
<u>BÖLÜM 13</u>
<u>BÖLÜM 14</u>
<u>BÖLÜM 15</u>
<u>BÖLÜM 16</u>
<u>BÖLÜM 17</u>
<u>BÖLÜM 18</u>
<u>BÖLÜM 19</u>
<u>BÖLÜM 20</u>
<u>BÖLÜM 21</u>
<u>BÖLÜM 22</u>
<u>BÖLÜM 23</u>
<u>BÖLÜM 24</u>
<u>BÖLÜM 25</u>
<u>BÖLÜM 26</u>
<u>BÖLÜM 27</u>
<u>BÖLÜM 28</u>
<u>BÖLÜM 29</u>
<u>BÖLÜM 30</u>
<u>BÖLÜM 31</u>
<u>BÖLÜM 32</u>
<u>BÖLÜM 33</u>

[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[BÖLÜM 37](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)
[BÖLÜM 47](#)
[BÖLÜM 48](#)
[SON SÖZ](#)

[Rosa](#)
[hakkında](#)
[Rosa'nın](#)
[kitapları](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM